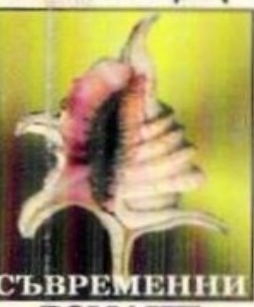

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

Силна, завладяваща история... Препоръчвам я.
Айлин Гоудж, авторка на ГРАДИНАТА НА ЛЪЖИТЕ

БАРБАРА
ДЕЛИНСКИ
ПРЕДАДЕНА ЖЕНА

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ПРЕДАДЕНА ЖЕНА

Превод: Красимира Икономова

chitanka.info

Те бяха идеалното семейство.

Двадесетгодишен брак, две прекрасни деца, успешна кариера — Лора Фрай има всичко... до деня, в който съпругът ѝ Джеф загадъчно изчезва. Извън себе си от тревога, Лора е твърдо убедена, че онзи Джеф, когото познава, никога не би напуснал семейството си доброволно. А другият Джеф, когото не познава? Една по една се разбулват многото тайни на нейния съпруг и пред Лора се разкрива един поразителен портрет на човека, за когото се е омъжила... и картина на един свят, който се разпада. Разтърсена до дъното на душата си, Лора търси начини да запази целостта на семейството си и да изгради живота си наново. Онова, което открива, е сила, която не е подозирала, че притежава и една любов, за която е мислела, че е загубила завинаги.

ПЪРВА ГЛАВА

Тишината кънтеше в ушите ѝ. Лора Фрай седеше в ъгъла на кожения диван в кабинета, прегърнала коленете си, и се вслушваше.

Беше пет часа сутринта, а съпругът ѝ още го нямаше. Не се бе обадил. Не бе оставил бележка, а според Лора това съвсем не бе привично за Джефри. Той бе педантичен мъж, човек с навици. Никога не пътуваше, дори и само за една нощ, без да си носи бельо, чиста риза и дезодориращ сапун.

Нещо повече — никога не отиваше, където и да е, без да се обади на Лора, и тъкмо това я тревожеше най-много. Нямаше представа къде може да е и дали нещо не се е случило с него.

Какво ли не ѝ мина през ума. Обикновено Лора не даваше воля на въображението си, но десетчасовото чакане даде своето отражение. Представи си, че е получил удар и лежи в безсъзнание, проснат върху бюрото си в празния офис на „Фарго и Фрай“. Или че е катастрофирал на път към къщи, че колата е изгоряла до неузнаваемост, че се е блъснал в предното стъкло, после излязъл от колата и тръгнал да върви под студения декемврийски дъжд, без да знае нито кой е, нито къде се намира. Стигна дотам, че си представи и как е спрял да зареди колата и в това време някой наркоман с насочен към него пистолет го е взел за заложник.

Предната вечер трябваше да бъдат на откриването на музей. Фирмата „Черешите“ бе наета за кетъринг. Макар че колегите на Лора бяха поели цялостната организация, тя прекара целия следобед в кухнята на „Черешите“. Искаше всичко да бъде свършено. По тази причина отиде с колата до музея, за да нагледа подредбата. След това се прибра вкъщи, за да се преоблече и да вземе Джеф. Но той не се върна.

Притиснала коленете си, сякаш по този начин щеше да попълни празнината в душата си, тя втренчи очи в телефонния апарат. Вечерта звъня два пъти. Първия път беше Илис, която беше в музея със съпруга си и недоумяваше защо Лора и Джеф отсъстват. Втория път Дони

потърси Дебра като част от вечерния ритуал. Съвсем присъщо за шестнайсетгодишни влюбени.

Колко ѝ се искаше да позвъни сега, Джеф да се обади и да ѝ обясни, че много се е забавил с клиент и на връщане усетил, че заспива на волана, затова отбил встрани от пътя, за да поспи. Естествено, това не обясняваше защо полицията не е забелязала колата му. Областта Хемпшир не бе толкова рядко населена, че да няма редовни патрулни коли, нито пък там живееха толкова богати хора, че ново лъскаво порше да се възприема като нещо обикновено, особено ако бе собственост на известно семейство от Нортхемптън.

Името Фрай често се споменаваше във вестниците — Джеф във връзка със семинарите на тема данъци, които организираше, а Лора във връзка с „Черешите“. Полицейският инспектор, с когото Лора разговаря по-рано по телефона, много добре разбра коя е. Дори си спомни колата на Джеф, тъй като той често я паркираше пред ресторанта. Но по нищо не пролича някой от отдела му да е забелязал или да е чул нещо за черното порше през миналата нощ.

— Ето какво ще ви кажа, мисис Фрай — заключи той. — Тъй като става дума за вас, ще позвъня на няколко места. Ако ми изпратите и парче кейк със сирене и череша, дори ще се обадя на щатската полиция.

Но от позвъняванията му не излезе нищо и за нейно изумление той не ѝ позволи да направи оплакване, че съпругът ѝ липсва.

— Не може, докато не минат двацет и четири часа.

— Но за двацет и четири часа може да се случат ужасни неща!

— Също и хубави — например някой загубен съпруг да се прибере.

Загубен съпруг да се прибере! Кипна от тези думи. Може полицаят да живее по този начин, но не и Джеф и Лора Фрай. Те са заедно от цели двацет години и се обичат.

Стана от дивана и тръгна боса в тъмната стая към прозореца. Дръпна прозрачните пердета и погледна навън.

Поне не вали сняг. Спомни си случаи в началото на брака им, когато по време на снежни бури си беше вкъщи с децата и чакаше Джеф да се прибере. Тогава той все още беше млад експерт-счетоводител, който се бореше да се утвърди. Живееха под наем в

къща близък и Лора обикновено стоеше до прозореца, играеше с децата и им рисуваше картинки по запотеното от дъха стъкло.

— Мамо?

Лора се извърна при неочаквания глас и видя Дебра под свода на кабинета. Гледаше сънливо, а тъмната ѝ коса беше разрошена.

— Ти ли си, Деб?

Гласът на Деб прозвуча сърдито.

— Едва пет часът е. Все още е среднощ, мамо. Защо си станала?

Тъй като не знаеше какво да каже, Лора отговори на въпроса ѝ с въпрос.

— А ти?

— Защото се събудих и си спомних, че снощи започнах да се тревожа. Татко никога не е закъснявал толкова. Сънувах, че се е случило нещо ужасно, и тръгнах да проверя в гаража и да се уверя, че поршето е... — внезапно спря. Очите ѝ се взряха в Лора в тъмнината.

— Там е, нали?

Лора поклати глава.

— Къде е той?

Тя сви рамене.

— Сигурна ли си, че не се е обадил и не ти е казал нещо, а ти си го забравила? Толкова си заета, че понякога някои неща ти се изплъзват. Дали не е пренощувал при мама Лидия?

Лора бе обмислила тази възможност, поради което мина с колата покрай къщата на свекърва си, когато тръгна да търси Джеф.

— Няма го там, проверих.

— А в офиса?

— Там също ходих.

— Да е с Дейвид?

— Не. Обаждах се.

Дейвид Фаро бе партньорът на Джеф, но не му беше известно Джеф да е имал срещи до късно. Както и на секретарката на Джеф, която си бе тръгнала в пет, а Джеф останал в кабинета си.

— Да не би да е с някой клиент?

— Може би.

— Но нали трябваше да ходите в музея? Нали щеше да се обади в случай, че не може да дойде?

— И аз така мисля.

— Да не би телефонът да се е повредил?

— Не.

— Да е станало нещо по пътя?

Лора бе сигурна, че той би се обадил. Или щеше да накара някой да позвъни.

— Тогава къде е? — извика Дебра.

Лора се ужаси от безпомощността си.

— Не знам.

— Но той трябва да е все някъде! — обви кръста си с ръце.

— Имаш ли някакви предположения?

— Аз? — отвърна ѝ Дебра. — Какво знам аз? Ти си голямата. Освен това си негова съпруга. Познаваш и майчиното му мляко. Предполага се, че ти би трябвало да знаеш къде е.

Лора дръпна прозрачното перде настрани и отново се взря навън.

— Мамо?

— Не знам къде е, мила.

— Чудесно, много хубаво.

— Никак не е хубаво — призна Лора, докато нервно оглеждаше улицата, — но точно сега нищо не мога да направя. Ще се появи и ще каже къде е бил и защо не се е обадил.

— Ако мен ме нямаше цяла нощ, щеше да ме убиеш.

— В случая мога да убия баща ти — каза Лора в моментно раздражение. После ядът ѝ утихна и на негово място се настани страхът. Възможностите прелитаха през ума ѝ — една от друга по-лоши. — Ще се върне — каза настоятелно заради себе си и заради Дебра.

— Кога?

— Скоро.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

— А ако е болен, ранен или някъде бере душа? Ако има нужда от нашата помощ, а ние си стоим тук на топло вкъщи и го чакаме да се върне?

Въпросите на Дебра не я изненадаха. Лора бе разсъждавала многократно върху всеки от тях.

— Вечерта го търсих — обясни на дъщеря си, — минах с колата през половината град и не видях поршето. Обадох се в полицията, те

също не са го намерили. Ако е имало катастрофа, щяха да позвънят.

— Значи ще стоиш тук и ще гледаш през прозореца? Не се ли тревожиш?

Дебра задаваше въпроси, каквито само шестнайсетгодишно момиче можеше да измисли. Като се стараеше гласът ѝ да не затрепери, макар че вътрешно се тресеше, Лора се обърна към нея.

— Да, тревожа се. Повярвай ми, много се притеснявам. От седем вечерта, когато баща ти закъсна с един час, не съм на себе си.

— Той никога не е правил така, мамо, никога.

— Знам, Дебра. Ходих в службата му. Карах по улиците с надеждата да зърна колата му. Позвъних на партньора му, на секретарката му, в полицията, но те не могат да направят нищо, докато не минат двацет и четири часа, а него го няма от дванайсет. Какво още бих могла да направя?

Дебра се взря в тъмнината.

— Няма нужда да ми се сопваш.

— Не ти се сопвам. Разтревожена съм, а критичните ти забележки никак не ми помагат.

— Не съм те критикувала.

— Как да не си — Дебра винаги казваше онова, което мисли. Ако беше малка, Лора би приела несъгласието ѝ по-леко, но от момиче, високо метър шейсет и седем, което имаше същата фигура като нейната, редовно взимаше дрехите, гримовете и парфюма ѝ, караше кола и претендираше да знае какво значи да се целуваш с език, бе нещо различно. — Смяташ, че трябва да направя още нещо — възрази ѝ Лора, — но аз съм с вързани ръце, не разбираш ли? Нямам никаква представа какво се е случило. Може да има логична причина за закъснението на баща ти. Не искам да се тревожа излишно, преди да имам основания.

— Дванайсет часа не са ли основателна причина? — извика Дебра и понечи да си тръгне, но Лора я спря.

— Единнайсет часа. Да, това е основателна причина, мила. Но точно сега не ми остава нищо друго, освен да чакам. Нищо не мога да направя — в тишината, която последва, се усещаше неизказаната ѝ молба Дебра да я разбере.

Дебра наведе глава. Косата ѝ падна напред и скри лицето ѝ.

— А аз? Аз какво да правя?

Лора отмести кичурите от лицето на Дебра зад ухото ѝ. Долови тревогата на дъщеря си, въпреки че изразът ѝ беше предизвикателен.

— Легни си. Много е рано за ставане.

— Разбира се. Прекрасна идея. Като че ли ще мога да заспя — стрелна с очи пуловера и джинсите на Лора. — Ти сякаш си спала — обърна глава малко настрани и сбърчи нос. — Готвила си, нали? На какво мирише?

— На борш.

— Боже мой.

— Не е чак толкова лошо — Джеф го обичаше сервиран със сметана. Може би някъде дълбоко в себе си Лора се надяваше, че миризмата ще го привлече да се върне вкъщи.

— Не мога да повярвам, че си готвила.

— Знаеш, че винаги готвя.

— На работа. Но не и вкъщи. Повечето време правиш готова пилешка супа, замразена пица или кюфтета със спагети, които притопляш в микровълновата печка. Сигурно се чувстваш гузна, че татко не се прибра.

Лора не обърна внимание на догадката, изречена сякаш от устата на майка ѝ.

— Не че не се прибра, а просто закъсна.

— Значи си готвила цяла нощ.

— Не цяла, а само част от нея.

— Въобще спала ли си?

— Малко.

— Не си ли уморена?

— Не, нищо ми няма — много ѝ се спеше, затова се захвана да готви. Обикновено готвенето я разтоварваше. Но не и тази нощ.

— Аз също съм добре — заяви Дебра. — Ще си взема душ, ще се облека и ще дойда да седна при теб.

Лора разбра какво предстои. Дебра беше изключително общителна. Почти не минаваше уикенд, когато да не излезе ако не с Дони, то с Джена, Ким или Уитни. Но колкото я привличаха приятелките ѝ, толкова училището я отблъскваше. При най-дребния повод си оставаше вкъщи.

— Когато стане време, ще тръгнеш на училище — настоя Лора.

— Не мога да отида на училище. Искам да бъда тук.

— Тук няма какво да правиш. Когато баща ти се върне, той ще иска да спи.

— Ако приемем, че вече не е спал някъде.

Лора се възмути.

— Къде мислиш, че е спал?

Дебра я изгледа с широко отворени невинни очи.

— Нямам представа. Ти къде мислиш?

— Не знам! Ако знаех, нямаше да стоим тук по това време и да обсъждаме! — Лора си даде сметка, че едва се владее и че това никак не беше характерно за нея. — Слушай — започна по-спокойно, — ние се въртим в кръг. Не ми е известно нищо, на теб също. Засега само можем да чакаме баща ти. Ако не се обади до осем или девет, аз самата ще позвъня тук и там.

Дебра тъкмо се канеше да каже нещо, но се спря и размисли. Кимна примирително, обърна се и излезе от стаята. Лора се заслуша в стъпките ѝ по стълбите, после чу, че вратата на банята се затваря.

— По дяволите, Джеф, къде си? — прошепна в тъмното. Едно е тя да не спи цяла нощ, друго е, когато се намесват и децата. Скот беше в колежа и спеше в блажено неведение в стаята на общежитието си в Пен. Но Дебра си беше у дома и много добре знаеше, че баща ѝ го няма.

Нещо не беше наред.

На вратата на кабинета се спря. Това бе мястото, където Джеф се уединяваше.

Ако се стигнеше до търсене, Лора не знаеше на кого да позвъни първо. Джеф не ѝ говореше за клиентите си, освен ако случайно не се срещнеха на някое парти. Той много държеше на дискретността и тя уважаваше това му качество. Беше почтен човек.

Привлечена от мириса на стари книги, Лора се остави атмосферата да отпусне напрежението ѝ. Слабо осветена от лампата със зелен абажур върху бюрото, стаята придаваше усещане за минало. Върху полиците бяха подредени книги, снимки и сувенири, които документираха съвместния им живот.

Усетила отново порив да прави нещо, тя се върна в кухнята. Погледна часовника. Беше шест без петнайсет. Хвърли поглед към цифровия часовник на микровълновата печка, но и той показваше

същото. Въздъхна тревожно, после пое бавно и дълбоко дъх и си наложи да се успокои.

Джеф трябва да е все някъде. Жив е, добре е, нищо му няма. Има някакво обяснение за случилото се, някакво недоразумение.

С тази мисъл Лора заизкачва стълбите. Ако Джеф се върнеше скоро, тя не искаше да изглежда уморена и съсипана. Ваната щеше да ѝ помогне. Усещаше, че сърцето ѝ се стяга.

Банята беше нейната гордост и радост. С висок стъклен таван, обширна, облицована с мрамор в различни оттенъци — тъмнозелен и златист. Макар че имаше няколко картини с цветя, основната декоративна сила на помещението идваше от растенията, засадени във всяко възможно кътче. Те придаваха на банята вид на горска долчинка.

Лора пусна водата, съблече се и влезе във ваната. Хлъзна се надолу, изпъна се и затвори очи. Не искаше да пропусне и звук. Пое дълбоко дъх, изпусна го, после повтори процедурата, докато стомахът ѝ се отпусна. Когато вратата на банята изскърца, тя мигновено отвори очи.

— Джеф? — извика възбудено.

— Аз съм, мамо. Добре ли си?

Стомахът отново я присви. Опита се гласът ѝ да не прозвучи разочаровано, когато каза:

— Добре съм, милата ми. Взимам вана.

— Нещо да се е случило, докато бях под душа?

— Не.

— Да седна ли до телефона?

Лора знаеше, че ако той позвъни, тя веднага щеше да излезе от ваната.

— Чудесна идея — каза. — Смятам още малко да постоя във водата. После ще приготвя нещо за закуска.

— Не е ли малко рано?

— Смятах да направя вафли.

— Не съм гладна.

— Да сваря яйца?

— Слизам долу, мамо.

— Добре. И аз ще дойда скоро.

Доволна, че успя да придаде на гласа си нормално звучене, Лора извади едната си ръка от водата и се загледа в ноктите си.

Къде ли е Джеф?

Тъй като я обзе паника, тя седна във ваната. Погледна към вратата, обърна очи към часовника, който стоеше в затвореното шкафче. Беше шест и пет.

— Хайде, Джеф — прошепна настойчиво и излезе от ваната. — Хайде, идвай!

След като obu габардинен панталон и свободен кашмирен пуловер, тя си сложи малко грим, разреса с четка косата си, която падаше на кестеняви вълни до раменете ѝ и тръгна надолу по стълбите.

Дебра беше седнала на високо столче в кухнята, облечена с училищната си униформа — клин с дантела на крачолите, къса джинсова поличка, блуза с висока яка и вълнен пуловер. Изглежда Лора особено.

— Защо си облечена така?

— Цяла сутрин имам срещи.

— Как имаш срещи? Татко го няма цяла нощ, нямаме представа къде е, а ти ще ходиш на твоите срещи?

— Ще се върне — Лора погледна часовника си. Беше почти шест и трийсет. — Скоро ще си дойде. Ще видиш — включи уреда за вафлите и извади кутия с портокалов сок от хладилника. — Искаш ли?

— Как можеш да мислиш за храна в такъв момент?

— Хайде да погледнем нещата в перспектива. С нищо няма да помогнем, ако се паникьосваме. Нужно е да проявяваме разум.

— Няма да отида на училище.

— Ще отидеш. В това време, ако баща ти още не се е върнал, ще се обадя тук-там.

— Ако е катастрофирал, изхвъркнал е от пътя и се е ударил в някое дърво и полицията го намери едва след като изгрее слънцето?

— Тогава ще дойдат и ще ме повикат.

— А ти ще дойдеш ли да вземеш и мен?

Забелязала страха в очите на Дебра, Лора протегна ръце и я прегърна. Хубаво беше да се притисне до дъщеря си.

— Разбира се, че ще дойда. Каквото и да чуя, ще ти го съобщя. Съгласна ли си?

— Не съвсем. Защо да не остана тук? След като мисля за това, нищо няма да науча в училище.

Беше права. Дори и когато бе спокойно, Дебра не беше кой знае каква ученичка. Но Лора не искаше тя да остава у дома. Независимо колко ще бъде разсеяна в училище, все пак там ще е по-добре, отколкото да стои вкъщи и да чака телефонът да звънне.

— Ще ми направиш ли услуга да донесеш вестниците?

Дебра се ококори.

— Дали в „Сън“ ще пише нещо?

— Не, но можем да прочетем какво става по света.

— Навън вали.

— Спря. Хайде, иди ги вземи, мила. Моля те — без да изчака отговор, Лора дръпна едно дълбоко чекмедже под масата и извади купата за разбиване. Докато Дебра се върна с „Уол стрийт джърнъл“, сгънат подмишница и „Сън“, разтворен в ръцете ѝ, Лора разбиваше смес за вафли с дървена лъжица. Сипа малко върху нагорещения уред. Съскането заглуши шумоленето на хартията.

— Нищо — обяви тя намусено. — Къде е той?

Лора набоде вафлите и ги сложи в чиния.

— Не знам.

— Какво може да му се е случило?

— Да ти разбия ли сметана?

— Не! Мамо, няма да ям.

— Трябва. Ти обичаш вафли.

— Предупредих те, че не съм гладна.

— Трябва да хапнеш.

— Не мога! — Дебра стана и изчезна в антрето.

Внезапно Лора се почувства изоставена.

— Къде отиваш? — установи, че, от една страна, ѝ се искаше да задържи Дебра от училище, за да ѝ прави компания. От друга страна, бе по-разумно да я изпрати да учи.

— Взимам си учебниците — чу се отдалеч.

С невиждащи очи Лора погледна чинията с вафлите в ръцете си.

— Наистина искам да остана вкъщи.

— Знам — рече Лора, докато разбиваше сметана, — но не бива.

— Какво ще кажа на приятелките си?

— Каквото искаш. Но няма нужда и тях да тревожиш. Сигурна съм, че всичко е наред. Баща ти ще се върне, Дебра. Непременно.

— Хубаво, че поне една от нас е убедена.

Лора съвсем не беше убедена и все по-трудно ѝ беше да се преструва. Колкото по-дълго Джеф го нямаше, толкова по-страховити изглеждаха възможностите.

— Сигурна съм — погледна часовника. — Вече е седем и десет — автобусът минаваше в седем и половина. — Защо не побързаш? Джена ще те чака — Джена беше най-добрата приятелка на Дебра още от детската градина. Фактът, че живееше на съседната улица, беше една от причините семейство Фрай да купи къщата.

— Ако научиш нещо, ще ми го съобщиш ли? — попита Дебра. Изглеждаше малка и уплашена, докато Лора я изпращаше до вратата.

— Да.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Видимо доволна, Дебра вдигна яката на коженото си яке, прехвърли сака на рамо и тръгна. В мига, в който закрачи по пътеката и се загуби от очите ѝ, Лора се упъти към телефона.

ВТОРА ГЛАВА

Според Лора Дафни Филипс бе една от най-изисканите жени в областта Хемпшир. Висока, шик, с гъста коса с цвят на мед, която обикновено носеше на хлабав кок, добре гримирана, с безпогрешен вкус за дрехи, тя наистина изглеждаше поразително. Освен това бе умна. Завърши право като първенец на курса и бе по-добре осведомена в областта на криминалното право от десетината свои колеги, с които работеше във фирмата. Освен това беше тактична. Знаеше кога да говори и кога не, кога да спори и кога да замълчи. В град като Нортхемптън това бе важно.

Лора и Дафни бяха близки приятелки още от прогимназията. Учиха заедно, ходеха на срещи заедно, прекарваха летата заедно. Дафни първа научи, че Лора отпада от колежа, за да се омъжи за Джеф, Лора първа узна, че Дафни е приета в Йейл. Лора изживя следването по право чрез Дафни, Дафни се приближи до майчинството чрез Лора. Ходеха при един и същи фризьор, при една и съща шивачка, при един и същ гинеколог. Бяха по-близки, отколкото някои сестри.

Лора имаше нужда от близък човек и затова, когато Дафни влезе през вратата половин час след като ѝ позвъни, тя почувства облекчение.

— Разкажи ми отново — нареди Дафни. — Въобще ли не се е прибирал през нощта?

— Не. Напрягам се, опитвам се да си спомня дали не ми е казал нещо, но нищо не ми идва наум. Освен това, ако е имал някакви планове да преспи другаде, щеше да си вземе багаж. Прегледах в банята, в спалнята, в гардероба — нищо не липсва.

— Може да е с приятели — предположи Дафни.

— Цяла нощ? Джеф не би го направил.

— Да е с някой стар приятел?

Лора сви рамене.

— Кой? — Джеф нямаше много приятели от миналото. Не беше сантиментален тип.

— Да не се е напил някъде и да е припаднал?

— Той не пие.

Дафни вдигна учудено вежди.

— Пие.

— Е, само чаша или две — настоя Лора. — Никога не се е напивал. Не може това да е причината. Дори и да е така, някой барман щеше да го изрита, да викне полицията или да позвъни.

— Да не е отишъл някъде с колеги? — попита Дафни.

— Те не са приятели. Единствената му компания са четиримата, с които играят тенис. Джеф няма приятели. Семейството е неговият живот — прокара пръсти през косата си напълно объркана. Гласът ѝ заглъхна. — Това въобще не е типично за него, Даф. Ако каже, че ще се върне в шест, връща се в шест. Ако се обади, че ще закъснее, връща се по-късно. Той е прекалено организиран, твърде предсказуем, много точен — налагаше се пред Дебра да прояви храброст. При Дафни не бе необходимо. — От един час е светло. Дори и полицаите да са слепи, досега биха забелязали дали няма някоя катастрофирала кола отстрани на пътя — усети, че коленете ѝ се разтреперват, придърпа един стол и седна.

— Спа ли?

— Не можах. Много съм разстроена. Това съвсем не подхожда на Джеф — погледна Дафни. Дафни успяваше да вниква в нещата. — Ти го познаваш. Беше ми шаферка на сватбата и си идвала на много места с нас. След мен ти го познаваш най-добре. Къде може да е?

— Не дойде ли в музея?

Лора поклати глава.

— Той имаше ли намерение да идва?

— Ъхъ. Той обича такива неща. За него е много важно да го виждат, където и да било.

— Да не би да се е почувствал засенчен, че кетърингът идваше от „Черешите“?

На Лора ѝ беше трудно да го повярва.

— Присъствал е и на други прояви, когато ние сме подготвяли закуските, но не съм забелязала да му е пречело. Той се гордее с това, което правя.

— Знам, но някои мъже...

— Не и Джеф. Той беше експерт-счетоводител много преди аз да стана управител на ресторанта.

— Ами ресторантът.

— Той го обича. Ресторантът придава тежест на името му. Повярвай ми, Даф, заплахата не идва оттам, но дори и да беше, той нямаше просто да изчезне — при звъна на телефона тя скочи от стола и грабна слушалката.

— Ало?

— Здравей, Лора, Дейвид е. Предполагам, че Джеф най-последно се е прибрал. Всичко наред ли е?

Ръката на Лора трепереше, докато държеше слушалката до ухото си.

— Не се прибра, Дейвид. Няма го.

— Няма ли го? Въобще не се е прибирал?

— Точно така.

— Никак не е характерно за Джеф.

— На мен ли ми го казваш? — в смеха ѝ прозвуча истерична нотка.

След известно мълчание той попита:

— А ти как си?

— Не съм добре. Страшно съм разтревожена.

— Обажда ли се в полицията?

— Да — разказа му за този телефонен разговор. — Полицията не може да направи нищо. Но той все пак трябва да е някъде. Може би трябва да наемем частен детектив.

Дафни махна с ръка и поклати глава.

— Не ли? — попита я Лора.

— Още не. Рано е.

— Разбирам, че има някой при теб — отбеляза Дейвид.

— Дафни Филипс.

— Да дойда ли и аз?

Лора не изпадна във възторг от идеята. Дейвид беше способен счетоводител и добър приятел, но компанията му щеше да я притеснява.

— Предпочитам да отидеш в офиса и да провериш бюрото на Джеф. Може да е оставил бележка или да си е записал нещо.

— Това е добра идея. Ще бъде там след половин час. След като проверя, веднага ще ти се обадя.

Лора остави слушалката, облегна се на стената и погледна Дафни с уморени очи.

— Къде може да е?

Спокойната, разумна Дафни изглеждаше разтревожена.

— Нямам и най-малка идея.

— Тогава какво да правя? Да започна да се обаждам по телефона ли? Щях да го направя още снощи, но ми се стори някак си нелепо. Бях уверена, че Джеф ще се прибере, бях толкова сигурна, че не исках да безпокоя приятелите — отлепи се от стената и сложи чинията с вафлите в микровълновата печка. — Ето, че вече е осем сутринта и него още го няма. Тук ли да стоя, да тръгна да го търся ли, или да се обаждам на хората, а?

— Звънна ли на Лидия?

— Не мога. Джеф е нейната гордост и радост. Нямам сили да й кажа, че не се е прибрал. Тя е седемдесет и три годишна и не е добре.

— А брат му?

— Какво брат му?

— Може да е загазил нещо.

— Нищо чудно да е загазил.

Кристиян Фрай предизвикваше неприятности, където и да отидеше, и то само с един поглед.

— Може Джеф да е отишъл при него да му помогне.

Микровълновата печка звънна. Лора извади чинията.

— Те не се разбират.

— Но са братя.

— Различни са като деня и нощта.

— Все пак — продължи да спори Дафни тихо и настоятелно, — семейството си е семейство. Не е изключено Кристиян да е имал нужда от помощта му и да му се е обадил.

— Ако Джеф е отишъл, сигурно щеше да се обади — Лора отвори хладилника и извади разбитата сметана и сока, който Дебра така и не докосна. — Знаеш го Кристиян, Даф. Виждала си го какво представлява. На сватбата ни дойде пиан като магаре, на шейсет и петия рожден ден на Лидия също се появи пиан, разваля всеки Ден на благодарността, на който сме го канили.

— Не знаех, че е чак толкова зле.

— Аз знам.

— Но продължаваш да го каниш.

— Защото му е брат! — извика Лора, като сложи купата с яйцата и калъп масло на масата. — Съвестно ми е, понеже е сам — всеки път, когато се виждаха, тя се ядосваше, макар и да се стараеше да не го показва. — Не, не може Джеф да е отишъл да помага на Кристиан.

— Защо не му се обадиш само да провериш?

— Мисля, че е заминал.

— Все пак опитай. Нищо няма да ти стане.

Не е вярно. Лора знаеше съвсем сигурно защо Кристиан дойде пиян на сватбата им. Не можеше да му се обади, особено за подобно нещо.

— Случило се е нещо ужасно. Иначе нищо друго не мога да си представя.

Дафни стана от стола.

— Имам приятел в полицията. Ще му позвъня.

— Казаха ми, че още е рано.

— Той ми дължи тази услуга — тя вече набираше номера. След секунди изрече в слушалката: — Детектив Мелроуз моля.

Лора извади тиган.

— Лора, какво нравиш? — произнесе тихо над слушалката Дафни.

— Закуска.

— За теб ли?

— За теб. Имам вафли и сега ще изпържа яйца.

Дафни я хвана за ръката и я бутна да седне на стола.

— Спри. Стой така. Отпусни се.

— Не мога да се отпусна — извика Лора. — Нямам представа какво става и въобще не ме интересува мнението на майка ми, че не съм могла да сдържам нервите си. Искам да знам къде е Джеф, и то веднага!

Дафни вдигна ръка, за да я спре.

— Денис, Дафни Филипс е — започна да говори, после спря. — Добре, благодаря — пак започна, пак спря. — Не, не знам дали е пуснат, но не ти се обаждам за това — накратко му описа положението. — Знаем, че официално нищо не можеш да направиш до довечера, но

като имаш предвид кой и какъв е Джеф Фрай, помислих, че ти е възможно да направиш разследване — спря, заслуша се и отговори възмутено: — Не, не е забъркан в нищо нечестно. Но той е известен човек тук и ако с него се е случило нещо лошо, няма да ви направи голяма чест, че полицията се е забавила да вземе мерки.

Тъй като не я свърташе, Лора отиде до дъбовата маса, отвори голямата кожена чанта и извади бележника си.

— Ще звъни по телефоните и ще огледа тук-там. Ще бъде дискретен. Не бива да правим така, че вестниците да разберат какво става.

Вестниците. Господи, тогава ще бъде кошмар.

„ДЖЕФРИ ФРАЙ — ИЗВЕСТНИЯТ ЕКСПЕРТ-СЧЕТОВОДИТЕЛ ОТ ПАЙЪНИЪР ВЕЛИ
ИЗЧЕЗВА ТАЙНСТВЕНО В РЕСТОРАНТА НА ЖЕНА СИ“

Тъй като въобще не искаше да мисли за тази възможност, Лора погледна календара си.

— Цялата сутрин имам срещи, но искам да бъда тук, когато Джеф се обади — обърна очи към прозореца. Под облачното небе задният двор изглеждаше сив и мрачен. — Ако се обади. А ако не се обади?

— Ще се обади.

— Изпратих Дебра на училище. Ако Джеф не се върне, докато тя се прибере, ще бъде ужасно — погледна уплашено към Дафни. — Ако дотогава нямаме никакво известие, ще трябва да позвъня на Скот — задиша по-учестено. — Струва ми се абсолютно нереално.

Телефонът звънна.

— Тук не намирам нищо — обяви Дейвид без предисловия. — Претърсих бюрото му, шкафа, полиците. Всичко е в ред — това бе типично за Джеф. Той беше човек на реда.

Тя се насили да мисли ясно.

— Каква е програмата му днес? Кога е първата му среща?

— В девет и половина — отговори Дейвид с по-загрижен тон. — Сигурен съм, че за всичко това все пак има някакъв отговор. Джеф не би могъл да те зареже ей така.

Да те зареже. За миг кръвта ѝ толкова силно препусна по жилите ѝ, че заглуши ушите ѝ. После преглътна.

— Разбира се, че не би могъл. Нещо му се е случило. Налага ми се да открия какво.

— Мисля, че трябва да дойда.

— Недей. Остани там. Би могъл да позвъниш на някого — вдигна въпросителен поглед към Дафни, която протегна ръка и хвана слушалката. — Почакай, Дейвид. Дафни иска да ти се обади.

— Дейвид? Направи нещо и ти. Когато дойдат колегите ви, питай ги дали не са го виждали. Кажете, че ти трябва за нещо — спря за малко, чу какво ѝ отговаря Дейвид и тогава продължи: — Не бива да го поставяме в неловко положение, ако се появи с някакво извинение къде е бил. Освен това не искаме някой да подуши, че има нещо нередно и да го разтръби наляво и надясно. Много е важно да овладеем положението.

Лора се съгласи с това, макар че ѝ се искаше и тя да може да се владее. Мислите ѝ се блъскаха насам-натам от настоящето до изминалата нощ, от надеждата до озадачението и страха. Очите ѝ бяха сухи и уморени, но сърцето ѝ сякаш не усещаше изтощение.

— Разбрахме се с Дейвид — каза Дафни. — Ти добре ли си?

Лора ѝ се усмихна едва-едва.

— Добре съм — пое си дъх на пресекулки. — Какво да правя сега?

— Искаш ли да се обадиш на някои приятели? — отиде до прозореца.

— Той ще се прибере вкъщи, не би отишъл при приятели. Всъщност какви приятели има, освен нас, колегите си в службата и компанията, с която играе тенис? Играха в понеделник. Пада им се днес също да играят — сети се тя.

— Позвъни им — предложи Дафни тихо и настойчиво. — Може да е отменил срещата. Това ще ни подсказе нещо.

— Само ако е планирал да изчезне. Смяташ ли, че е било така?

— Не. Просто се опитвам да си представя какво е направил.

Лора почти не я чу. Изпитваше огромна самота.

— Как може да реши да замине, без да ми каже, без да си вземе нещата, без да се сбогува с Дебра?

Дафни се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ:

— Не биваше да ти го казвам. Сега не мисли за такива неща.

— Не може да е било нарочно. Имаме дваисетгодишен щастлив брак. Обича ме, обича децата, обича дома си.

— Права си. Не може да е било нарочно.

Телефонът иззвъня. Лора се откъсна от нея, за да вдигне слушалката.

— Ало?

— Слава Богу, че те хванах — чу се острият глас на Мадалийн Маквей. — Безпокоях се, че вече си тръгнала. Имаш ли една минутка?

Лора обърна очи към тавана.

— Неподходящ момент си избрала, мамо.

— Но аз сега тръгвам. Ще се освободя едва след вечеря, а ми се искаше да уредим въпроса сега.

Стомахът я сви пак. За част от секундата Лора отново се почувства осемгодишна, когато бе извикана в кабинета на Мадикъщи, за да обясни защо не се е съгласила да участва в панаира на науката. Тъй като не знаеше какво е прегрешението ѝ сега, попита:

— Какво да уредим?

— Възниква един проблем във връзка с коледното парти. Запланували сме го за деветнайсети в къщата на декана, но някои хора, които искат да се държат настрана, мърморят. Не че за мен има някакво значение...

— Можеш ли да изчакаш за секунда? — прекъсна я Лора. Притисна слушалката до гърдите си и погледна объркано Дафни. — Не мога да говоря сега.

— Тогава ѝ кажи, че ще ѝ позвъниш по-късно.

— А ако по-късно стане по-лошо?

— Тогава, че чакаш някой да ти се обади.

— Тя знае, че имам два номера.

— Оплачи се, че ти е зле.

— Тя ще ми отговори, че щом сутрин ми прилошава, значи съм бременна и ще ми дръпне една лекция за жени, които забременяват на моята възраст.

Дафни побледня.

— Бременна ли си?

— За Бога, не! Нито имам времето, нито пък силата да забременее! На трийсет и осем години съм!

— А се плашиш от майка си.

— Вече не. Отдавна не ми се е случвало.

— Тогава говори сега с нея и си уреди нещата.

Лора зяпна Дафни, после вдигна слушалката и продължи разговора.

— Извинявай, мамо. Какво казваше за партито?

— В моя отдел има някои хора — продължи Мади, като наблягаше на всяка дума, за да сгълчи Лора за закъснението, — които странят от университета. Твърдят, че завършващите студенти трябвало да организират партито колкото е възможно по-празнично — подсмръкна. — Като че ли така ще станат по-добри психолози. Къщата на декана е достатъчно празнична, не ти ли се струва така?

— Определено — отвърна Лора.

— Да, но ти и аз сме малцинство. Бих могла да повдигна въпроса, но после ще кажат, че се страхувам, че съм вързана за миналото. Сега искам да те попитам някога да ме е било страх от напредничави идеи? Никога!

Лора не се съмняваше в това и за секунда. Като имаш предвид, че на шейсет и седем години майка ѝ беше най-възрастната във факултета и негов председател, не беше чудно, че някои от по-младите членове искаха да я изместят.

— Сигурна съм, че оценяват всичко, което правиш. А те имат високи изисквания — примирително каза Лора.

— Искат празненството да бъде в ресторанта — обясни накратко Мади. — Ще можеш ли да ни приемеш?

Лора се насили да насочи мислите си към работата и колкото и да не ѝ бе до това, пред очите ѝ се появи календара в кабинета ѝ, където на страницата за декември с едри червени букви пишеше: „КВОТАТА ЗА ПАРТИТА ЗАПЪЛНЕНА“.

Много се вълнуваше, когато го написа заради успеха, който означаваше това.

— Малко късно е да се правят промени.

— Три седмици по-рано? Ние не се отказваме, а просто искаме промяна — вместо да носите храната в университета, да бъдем в ресторанта — Мади смекчи тона си, което предвещаваше опасност. — Лора, затруднявам ли те?

Това си беше чисто предизвикателство, познато от най-ранните спомени на Лора. Мади Маквей беше силна и настойчива жена. Тя не само че завеждаше катедрата, но заемаше важни постове в различни професионални организации. На всички обаче им беше трудно да я следват. Лора често се чудеше дали по тази причина самата тя се отказва от колежа. Мади изпадна в ужас, когато го направи. Испита подобен, но по-лек удар, когато Дебра най-после тръгна на училище, а Лора започна да продава сладкиши с извара и череша извън къщи. Това се случи десет години по-рано. Когато малкият ѝ бизнес прерасна в служба за кетъринг, на Мади това не направи почти никакво впечатление. Тя не можеше да приеме кариера в областта на гастрономията.

— Няма проблем. Ще направя промяна. Но ти трябва да ми кажеш точния час.

— Бяхме ангажирали коктейлите за шест часа, а вечерята в седем.

— Направили сте заявка за къщата на декана. Ако искате да прехвърлите партито в ресторанта, трябва да предложите или по-ранен или по-късен час. Програмата ни е запълнена. Ще ви сместя, но вие трябва да имате готовност за промяна в часа.

От другата страна на линията не се чуваше нищо. На Лора тези паузи ѝ бяха известни. Действаха заплашително. Но в случая тя имаше право.

— Мисля, че не ми остава голям избор — съгласи се най-сетне Мади. После, тъй като просто не можеше да издържи, заяви предизвикателно: — Би трябвало цената да не е по-висока.

— За теб ли, мамо? Същата е.

— Много добре — решително каза Мади. — Обади ми се веднага щом решиш за часа. Тогава ще поговорим повечко.

Лора затвори слушалката. Едва успя да се наслади на факта, че отстоя онова, което искаше, когато тревогата за Джеф отново я обзе. Погледът ѝ попадна върху телефонния секретар.

— Може би съм пропуснала нещо.

— Какво ли? — попита Дафни.

— Съобщение от Джеф — натисна копчето, за да върне последните съобщения.

Устройството бипна.

„Лора, Сю е. Тук възникна проблем. Момчетата са натоварили филето миньон на камиона. Тук е останало пълненото, а клиентът искаше обикновено. Него трябва да го е взел Дейв. Сега ще се обадя и на Дий, в случай че си в ресторанта. Ако не си, тя ще се оправи.“

— Сю Хършбърн — обясни Лора. — Тя е началник на един от екипите ми. Търсила ме е в „Черешите“.

Машината се включи отново.

„Обаждам се от кабинета на д-р Ларимър, за да потвърдя, че Джефри Фрай има час за зъболекаря в сряда на обяд.“

Лора стрелна Дафни с очи, но преди да ѝ обясни, че Джеф го болеше зъб, започна следващото.

„Здравей, мамо. Ето че пак те изпуснах. Само исках да ти кажа, че имам „добър“ на онзи тест по икономика, на който си мислех, че съм пропаднал. Контролното ми по изкуства също е наред. Много уча, както всички. Какво друго? Миналата събота имахме направо диво парти — разсмя се шумно, а после по-тихо добави: — По-тихо, момчета. — А после: — Приятелите ми изядоха всичко, което изпрати. Много им хареса — викове и възклицания придружиха думите му. — Благодаря ти. Мисля, че това е всичко. Скоро ще си поприказваме. Довиждане.“

Беше Скот, който се опитваше да заглуши шума около себе си.

— Какво е станало с малкото срамежливо момче, с което събирахме мидени черупки на брега на Сейнт Кроа? — попита Дафни.

Лора не отместваше очи от машината.

— Пораснало е — взираше се в телефонния секретар и го изчака, докато изключи.

Дафни я хвана за ръката.

— Ще дойде. Ще го намерим.

Мислите на Лора препускаха.

— А Коледа? Ами резервацията, която направих за „Сейба“ след Нова година? А партито, което ще бъде изненада за рождения му ден, и сега, докато говорим, печатат поканите?

— Ще се върне.

— Ами ако не се върне? — телефонът звънна. Лора сграбчи слушалката и произнесе високо: — Ало?

— Аз съм. Гласът ти звучи особено. Всичко наред ли е?

— Боже, Илис.

— Той върна ли се?

— Още не. Цяла нощ го нямаше. Нещо се е случило.

— Идвам.

Линията прекъсна, преди Лора да възрази. Беше Илис Шулър, която заедно с Дафни бе една от най-близките ѝ приятелки. Спяха в една стая в колежа „Смит“, преди Лора да го напусне, и беше абсолютно сигурна, че единственото, което ѝ допаднаше в колежа, беше Илис. В следващите години станаха още по-близки. Нестандартна, някои може и да я смятаха за смахната, но Илис преливаше от енергия и имаше златно сърце. Дафни беше тази, която казваше на Лора какво трябва да прави, а Илис поддържаше духа ѝ.

Тъй като вече беше почти девет, а Дейвид не се обади, за да съобщи нещо ново от службата, нито пък детективът на Дафни позвъни с новини от полицията, у Лора се загнезди ужасното предчувствие, че наистина ще има нужда някой да повдигне духа ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

Джефри Фрай се събуди с ужасна пулсираща болка в главата. Сложи ръка върху челото си, за да я успокои, ала тя го пронизваше. Струваше му се, че се излъчва от целия му череп и затова не можеше да я обхване с длан. Така е с главоболието, бяха му казвали и сега го разбра върху себе си. Не че съжаляваше, че се напи до безпаметност. То бе единственото, което можеше да направи. Все едно че измина път, който отдавна му предстоеше. Сякаш месец и половина преди четирийсет и втория си рожден ден най-после се превърна в мъж.

Тази мисъл отекна в главата му. Опита се да отвори очи, да се увери дали това, което направи, е истина, или все още сънува, но клепачите му отказваха да го слушат. Разпери пръсти върху главата си и остана да лежи мирно. Непознатата обстановка наоколо трябваше да му подсказва онова, което имаше нужда от потвърждение.

Леглото беше тясно — обикновена дървена рамка, върху която едва се побираше на дължина. Чаршафите бяха корави и миришеха на пластмасовата опаковка, от която ги извади предната вечер. Беше ги сложил накриво, колкото стигаха способностите му да постила легло, и при всяко вдишване с кожата си усещаше дращенето на вълнени одеяла. Те също миришеха на ново, за разлика от всичко останало в къщата.

Докато лежеше на леглото със затворени очи, усещаше дъх на мухъл и мирис на старо. Някога тук е живял рибар, подушваше го. Нямаше нищо меко или приятно в миризмата на къщата или пък в звуците, които чуваше. Зимен дъжд, който щеше да се превърне в сняг.

Избра този бряг, защото обичаше морето. Когато беше малък, а семейството му почиваше край брега, седеше и с часове гледаше вълните. Те го хипнотизираха.

Сега, докато слушаше, той отново почувства силата им. Не искаше и не можеше да разсъждава върху онова, което остави зад гърба си. Затова притисна ръка още по-силно към главата си, предпазливо пусна крака настрани от леглото и внимателно седна.

Закрепи се, докато светът зад клепачите му престана да се върти. Много бавно отвори очи. Нямахше нужда да ги движи, за да обхване с поглед малката къщичка. Вярно, не беше голяма, но това нямахше значение. Малка означава уютна. Беше и практично. Всичко, от което имаше нужда, бе на видно място, независимо че в момента зрението му изневеряваше. В кухнята му се мержелееха мивка и стенни долапчета, размазано виждаше полици за книги и бюро до една стена, мебели като за всекидневна. В центъра на стаята имаше печка за дърва, която излъчваше последната топлина от пъновете, които запали предната вечер. Между печката и кухнята бе разположена малка кръгла маса и два стола с облегалки от напречни пръчки.

Всичко бе изработено от дърво. Всичко бе овехтяло. Необходимо бе да се поправи. Но Джеф не се оплакваше. Имаше нужда от място, където да се скрие и по-добро не успя да намери. Никой нямахше да го открие тук. Градчето беше далеч на север и бе твърде отдалечено от цивилизацията, за да се сети някой да го търси там.

Не, никой нямахше да го намери. Беше планирал нещата твърде добре. Когато предната година дойде да търси къща, се бе маскирал, представи се с измислено име и плати в брой. През есента си събираше вещи — не само чаршафи, одеяла, но и прибори за готвене, чинии и топли зимни дрехи. В това отношение също беше безкрайно предпазлив — купуваше всичко с пари в брой, и то по едно-две от магазини колкото се може по-далеч от Нортхемптън. След две седмици щеше да има брада, след четири косата му щеше да порасне, а през това време ще си готви от провизиите, които беше купил.

Поршетото — единственият лукс, който взе със себе си, бе завито с тъмносиво платнище и прибрано в бараката зад къщата, където беше и старата лодка. Градчето бе потънало в гъста мъгла, докато минаваше по пустата главна улица в малките часове през нощта. Никой не го бе видял и нямахше да разбере, че е там.

Не си взе нищо друго, освен дрехите на гърба си, куфарчето и петдесет хиляди долара в дребни банкноти. Щяха да му стигнат за дълго време. Тук нямахше да харчи много. Къщата си имаше собствен генератор, много му харесваха ветроупорните фенери, окачени на различни места из стаята. Като има тях, дърва за огрев и запаси от храна, в продължение на дни нямахше да излиза. Дори си донесе книги, а това означаваше, че няма да умре от скука. Но дори и да нямахше

книги, съмняваше се дали щеше да му остане време да безделничи. В къщата имаше много работа за вършене. А след като оправи всичко, когато косата и брадата му израснат, би могъл да отиде до града и да си намери работа като помощник-дърводелец. Така бе започнал и Кристиян, не, всъщност Кристиян започна на строеж на мост в някакво забутано село в Западна Африка. Но като върши това-онова на отдалечено място в Ню Ингленд, човек също би могъл да преживее. Няма значение, че не разбира почти нищо от дърводелство. Щом Кристиян се е научил, и той би могъл. Нали имат едни и същи гени? Ако поиска, ще направи така, че на ръцете му да се появят мазоли.

Колкото и да е трудно за вярване, като се изключи пулсиращата болка в главата му, за пръв път в живота си можеше да прави каквото пожелае. Беше свободен — напълно свободен. Без име, без минало, без отговорността, която привързва мъжа към бюрото в продължение на осем часа пет дни седмично, петдесет седмици на годината. Беше свободен.

Но се чувстваше ужасно.

Може да е настинал, каза си. Печката работеше добре, но в къщата ставаше течение — нещо, което не бе забелязал предишното лято, когато беше топло. Сега почувства влага, която проникваше в костите му.

Не, всъщност главният проблем беше главоболието му. Направи усилие и се изправи на крака, пристъпи по дървения под до гладкото кожено куфарче, което някак бе не на място в тази обстановка. Извади два аспирина и с жест, който вероятно беше подходящ за мъж, свободен като птичка, той отхвърли глава назад и ги погълна на сухо.

Жестът не бе преценен добре. Главата му сякаш се пръсна от внезапното движение назад. Стомахът му реагира към всичко, което беше погълнал предната вечер. Обръщайки се, без да вижда, без да мисли дали е настинал и дали наистина е свободен, с препъвания стигна до банята и повърна.

С пукването на зората в другия край на света Кристиян Фрай се събуди от ужасната горещина. И по-рано бе идвал в Австралия. Не беше страната, която обичаше най-много, но му предложиха да свърши една работа, която му допадна. Времето бе избрано чудесно и с малко

въображение Австралия бе много близо до Таити, закъдето същия ден щеше да отплава. На остров Таити щеше да бъде много забавно. Бе ходил там и преди и с нетърпение чакаше мига да се срещне със старите си приятели. Освен това му се искаше известно време да поживее в лукс, а другаде това не му се удаваше.

Бунгалото му беше малко по-голямо от тропически навес, дюшемето бе наредено направо върху земята, а в средата на помещението се издигаше стълб, който подпираше сламения покрив и единствената стена от страната на гората. Стената към океана липсваше. Оттам навлизаше лекият ветрец, който понякога появяваше през дърветата, макар че сега Кристиян не усещаше никакъв полъх. Въздухът беше горещ, влажен и неподвижен и изстискваше енергията от тялото му.

В Кеънс, с модерните хотели по крайбрежието, не беше толкова лошо, а много по-на север беше Порт Дъглас, където престоят бе първокласен във всяко отношение — от ваните с топла вода до жените. На север от Порт Дъглас обаче въображението на човека отстъпваше пред пищната природа на Дейнтри — най-голямата тропическа гора, която Кристиян бе виждал.

Това не беше красотата на идеално изрязан диамант или къща от времето на крал Джордж. Всичко тук бе грубо, примитивно, недокосвано от човешка ръка. Беше горещо и влажно, миришеше на нова и стара растителност, на гнило, на по-високи от човешки бой растения.

Целта беше всичко да се запази по този начин и тъкмо това бе причината да се обърнат към Кристиян да направи снимки. Изцрака десетки филми, които пазеше на сигурно място в охладителя си. Ако дори само малка част от тези снимки помогнеха на каузата, ще си заслужава потта, която се изля от него през последната седмица.

Дори и сега, призори, когато е най-хладно, той вече се потеше. Бяха го предупредили, че декември не е най-добрият месец за престой по тези места, но това съвпаднаше с програмата му. Обичаше да ходи на почивка, дори това да означаваше тропически лес пред дъждовен период. Нямахше значение дали пот или проливен дъжд мокреше дрехите му, дали се налагаше да ги свали, макар че те никога не изсъхваха напълно и се вмиришаваха. Щеше да ги изхвърли, когато се

върне в Кеънс, а на Таити ще носи леки дрехи, ако въобще му потрябват.

При тази мисъл се усмихна. Беше отслабнал от пот, нямаше никакво съмнение, че бе свалил три и половина или четири килограма, а това беше добре. Обичаше да бъде във форма — не че понякога се замисляше за диета или упражнения, като се знаеше с какво се препитаваше, но ваканциите бяха нещо различно. Добра храна, по-малко движения от обикновено, изразходване на минимум нервна енергия. По това време си позволяваше да напълнее.

Затова бе доволен, че тръгна преди Деня на Благодарността. На вечеря при Лора човек не можеше да се въздържа. Тя приготвяваше всичко — от супата до ядките, при това всяка година всичко се променяше, освен пуйката. Денят на Благодарността беше случай да се представи, да покаже какво може. С Коледата беше същото. И макар че Кристиян трябваше да признае, че Лора правеше от нищо нещо, все пак не остана, за да види какво ще му поднесе този път. За него бе твърде болезнено, тя доста остро му напомняше какво би могъл да има самият той.

Затова по време на почивка непрекъснато се занимаваше с нещо. За да не може да мисли много. Не биваше да си спомня какво беше едно време. Не биваше да се държи като нищожество, да подхвърля шегички наляво и надясно и да прави злобни намеци какво са постигнали в живота Лора и Джеф.

Чувстваше се остарял за подобно нещо. Ставаше му досадно, а в случая иронията на съдбата се отнасяше към друго. От години Гейби му повтаряше едно и също.

— Защо го правиш, Кристиян? — обръщаше се към него. — Обиждаш семейството си, а и себе си. Вече си остарял за тези неща. Защо го правиш?

Той нямаше готов отговор, поне такъв, който да й даде, а онова, което не искаше да сподели с Гейби, не можеше да го каже на никой друг. Бяха заедно близо шестнайсет години. Много добри приятели — с прекъсвания. Любовници — от време на време. Тя му беше почти като съпруга. Но нещо не достигаше, някаква сила, която да им подсказва, че трябва да използват момента и че е задължително един от двамата да направи компромис.

После Гейби се разболя. Той искаше да се ожени за нея, но и двамата разбираха, че жестът е ненавременен — безпомощно оръжие срещу болест, която не можеше да бъде спряна. Така той остана при нея, държеше ръката ѝ, когато тя бе в моменти на просветление и когато изпитваше страх, разправяше се с докторите и ѝ помогна колкото се може по-лесно да изкара последните си дни. Когато нямаше вече какво друго да направи за нея, той я погребя.

Малка вадичка от пот се стичаше по лицето му. Гейби му липсваше. Тя беше добра приятелка, човек, на когото можеше да се облегне в живота. През трите години, когато я нямаше, макар че не мислеше непрекъснато за нея, му се случваха мигове, когато му се искаше да поговори с нея, да я изведе, да я види как се усмихва.

Но в Дейнтри тя не би се усмихнала. При тази мисъл Кристиан се засмя. Гейби обичаше лукса. Нямаше да ѝ хареса горещината, щеше да намрази влагата и гъстата гора. На нея ѝ бяха нужни пространства, а също и тишина. Тя не би спала като него само по тънки боксери, и то в колиба с една стена. Не би се къпала гола в потока. Нямаше да ѝ хареса и да върви през джунглата.

В четири часа следобед бостънско време Тейлър Джоунс лежеше буден в леглото, което не беше негово, но му бе добре познато. Познаваше допира на чистото бяло хасе, на смачкани възглавници, на дебелия бял юрган. Познаваше и усещането на жената, чието тяло съвсем точно пасваше на неговото.

За съжаление тя напускате града. Само след седмица чисто белите хасени чаршафи щяха да бъдат смъкнати от леглото, опаковани и изпратени в Сан Франциско, където я очакваше служба като помощник-мениджър на хотел с четири звезди. Работата беше чудесна, чест за една двайсет и седем годишна жена, голяма крачка нагоре по стълбицата, която тя планираше да изкачи до върха. Хотели имаше из цялата страна, при това с четири звезди. Тя не би се съгласила, ако напускането на Източното крайбрежие щеше да разбие сърцето ѝ.

Между нея и Тейлър имаше нещо хубаво, но то беше чисто физическо. Той го знаеше, тя също. Произхождаха от различни места, харесваха различни хора, искаха различни неща от живота. Но сексът беше добър, затова продължаваха да се виждат. Преместването ѝ на

другия край на страната като че ли беше единственият начин да се сложи край на връзката им.

— Так?

— Ммм?

— За какво мислиш?

Той пое дълбоко дъх.

— Мисля, че ще ми липсваш.

— Не лъжи.

— Истина е — вдигна глава над бузата ѝ. — Ти какво очакваше да ти кажа?

— Че трябва да се връщаш на работа. Винаги така казваш.

Беше права. Той не беше тип, който се застояваше или се отпускате от приятните изживявания. Не беше чак толкова безчувствен, че макар и по някакъв дребен начин да не прояви съжалението си за края на връзката им.

— Мислех, че можем да излезем да вечеряме заедно. Ще бъде подходящо, не мислиш ли?

— Само ако не се виждаме пак, преди да замина.

Той отметна кичур руса коса от бузата ѝ.

Тя го погледна въпросително.

— Може би е по-добре да не се виждаме — каза той най-накрая. — Няма да е по-лесно.

— Няма да е и толкова трудно. Ние не се обичаме.

— Не — той плъзна ръка по гърдите ѝ, тъй като топлината ѝ го привличаше. — Но имаме това — беше се пристрастил към нея. На всеки няколко дни тя му беше нужна, иначе му идваше да започне да се катери по стената.

Тя спря ръката му, задържа я и облегна бузата си отново върху възглавницата.

— Не ми е достатъчно. Необходимо ми е още нещо. Ти също имаш нужда от хубава съпруга. Обаче попадаш на неподходящи жени, Так. Непрекъснато го правиш. Харесваш жени, които имат утвърдена кариера, но те няма да ти създадат дом, семейно огнище и пет деца. Аз само бих ти създавала неприятности, защото си имам свои мечти и не мога да се откажа от тях.

— Ако ме обичаше, щеше да го направиш.

Тя го погледна предизвикателно.

— Ти не ме обичаш. Дори и да е така, изразяваш го по много странен начин. Бърз секс три или четири пъти седмично, като се обаждаш веднъж, за да уговорим всички дни, и дори тогава закъсняваш. Никакви подаръци, никакви цветя, не носиш нищо за ядене и пиене...

— Можеш да ядеш и пиеш с приятелите си.

— С които, бих искала да изтъкна, ти не направи и най-малкия опит да се запознаеш — раздразнението ѝ се смекчи, тъй като съзнаваше, че някои неща не могат да се променят. — Голям негодник си, Тейлър Джоунс. Само един Господ знае защо прекарах години покрай теб.

— Аз знам защо — той се ухили. — Заради страхотния секс.

Тя кимна.

— Страхотен секс. Докато ме имаш, ме любиш и докато аз те желая, ти го разрешавам. Химическата спойка е отлична, идеална дори. Винаги ще те желая и това си е факт — сложи пръста си във вдлъбнатината на брадичката му. — Но аз си скъсах задника от работа, за да направя кариера, и в момента, в който се отлепям от земята, не мога да спра нещата. Може някой ден да се омъжа и да имам деца, но това ще стане само след като стигна мястото, което желая. Необходимо ми е. Разбираш ли защо?

Той разбираше. Беше му го обяснила достатъчно ясно. Хотелите бяха в кръвта ѝ. Двамата ѝ дядовци притежаваха хотели. Единият все още беше в бизнеса и тя искаше да работи в неговата хотелска верига. Условието бе сама да си заслужи мястото. Бе решена да го направи.

— Разбирам — каза той с безразличие.

— Затова оставането ми няма никакъв смисъл. Така имаш възможност да се огледаш за други жени — погали едната му вежда с палец. — Някоя от тях ще ти подхожда. Ще си намериш жена, която ще те вдъхновява, ще те научи да бъдеш по-грижовен и ще я обикнеш.

— По-грижовен и да я обикна? Аз?

— Защо не? Ти и без това така се любиш. Но при теб всичко свършва в мига, в който станем от леглото, защото аз не ти подхождам. Може би, ако бяхме по-близки по възраст...

Той я прекъсна като поклати глава.

— Осем години разлика не е нищо. Проблемът не е в това. Може да сме родени и в един и същи ден и пак да не си пасваме. Ти си

блестяща, аз не съм — тя имаше кожени палта, бижута и ягуар. Застрахователната ѝ вноска сигурно възлизаше на толкова, колкото той даваше за храна на година. Той бе на държавна служба, а от нея никога не забогатява. В следващия си живот реши, че ще бъде голяма клечка, но засега харесваше работата си, особено когато му се паднеше интересен случай. — Ти вървиш нагоре и все по-нагоре. Аз не, но това ме задоволява, защото не мога три пъти на седмица да умирам в смокинг.

Тя се усмихна.

— Жалко. Много добре изглеждаш в смокинг.

Той също ѝ се усмихна.

— И така, какво ще кажеш за вечеря?

— Предпочитам да се видим още веднъж, преди да замина.

Но той поклати глава. Тя беше тази, която заминава. Най-последен път трябваше да вземе нещата в свои ръце. Тя погали бедрото му.

— Ще ме пожелаеш.

— Дяволски си права — така беше от самото начало.

Около час по-късно той се изхлузи от леглото. Облече се и излезе. Свърна от крайбрежната улица и тръгна по Стейт стрийт до Тремънт, прекоси градската градина, вървейки по Комънуелт до Масачузетс авеню и пресече реката при Кеймбридж. Докато изкачи трите етажа до апартамента си на Сентръл скуеър, беше полузамръзнал. Така, без да обръща внимание на натрупаните бележки върху бюрото си, той се преоблече и отиде в гимнастическата зала, където наказва тялото си с упражнения, които не бе правил от месеци. После, почувствал смътно, че губи контрол, спря да изяде една пица, върна се вкъщи, отвори студена бира и включи телевизора, за да гледа мача на Селтик.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Съжалявам, мисис Фрай. Разбирам, че ви е трудно, но ако се повтарям, то е само за да съм сигурен по отношение на фактите — Денис Мелроуз — полицейският детектив на Дафни, прегледа бележките си. — Съпругът ви е трябвало да се прибере в шест часа вчера, но така и не се е върнал. Нито сте го видели, нито ви се е обадил. Не ви е изпратил съобщение чрез трети човек.

— Точно така — Лора се чувстваше замаяна, опитваше се да се съсредоточи върху онова, което ѝ казваше човекът, но ѝ беше трудно.

— Не е звънял на майка си — продължи детективът. — Не се е обаждал на приятелите си, на никого в службата.

Дейвид потвърди последното.

— Пълно мълчание. Не се е свързал с никого там. Нито пък с клиентите, с които имаше запланувани срещи.

— Много срещи ли имаше?

— През целия ден. Джефри е добър счетоводител. Клиентите са доволни от него, защото си знае работата, освен това могат да разчитат на него.

— Такъв е във всяко отношение — намеси се Лора — и затова всичко е толкова странно.

— Джеф е човек на семейството — обади се Илис, като се надигна от стола. — Откакто го познавам, нито веднъж не е давал повод на Лора да се съмнява, че няма да се прибере къщи, както е обещал.

— Нещо му се е случило — настоя Лора.

Детективът я изгледа обезоръжаващо невинно.

— Мислите, че е станал жертва на мръсна игра ли?

— Явно.

— Не смятате ли, че е възможно просто да е имал нужда да се откъсне малко от всичко?

— От какво да се откъсне? — Лора знаеше, че човекът си върши работата, но това предположение не ѝ се нравеше. — Ние сме неговото

семейство. Обичаме го и той ни обича. Той харесва и работата си. Освен това вече сме планирали почивка. През януари заминаваме на Карибско море.

— Това, което пита детектив Мелроуз — каза Дафни сухо, като се извърна от прозореца и се приближи към групата, — е дали Джеф случайно не се е смахнал.

— Няма начин! — извика Дебра. Беше седнала близо до Лора и не бе мръднала от къщи, откакто се върна от училище в два часа.

— Съпругът ми е напълно с ума си — уведоми тя детектива. — Той е щастлив и здрав мъж, поне беше, когато вчера сутринта тръгна за работа. Щях да знам, ако нещо го е безпокояло.

Детективът си отбеляза нещо в бележника.

— Добре, можете ли да ми го опишете? Колко е висок?

Тя преглътна. Статистиката е толкова безчовечна. Но е необходима, каза си.

— Метър и осемдесет и два.

— Тежи?

— Седемдесет и три килограма.

— Играе тенис — напомни Дебра на детектива.

— При това много добре — добави Дейвид. — Когато играхме миналото лято, направо ме разгроми.

— Разбирам — атлетичен, със състезателен дух. Цвят на очите?

— Няма състезателен дух — поправи го Лора.

— Разбира се, че има — намеси се Дафни.

— Не чак толкова. Не държи непременно да излезе пръв. В това отношение не се напруга.

След като никой не ѝ се противопостави, детективът повтори:

— Цвят на очите?

— Кафяви — отвърна.

— Коса?

Тя се хвана с ръка за гърлото. Беше ѝ досадно да разглеждат Джеф поотделно — черта по черта, да раздробяват образа му, който беше в съзнанието ѝ.

Дафни се притече на помощ.

— Кестенява, сресана настрани, късо подстригана. Носи очила с метални рамки.

— Имате ли снимка, за да го видя?

Лора изпрати Дебра да намери.

— С какви дрехи беше облечен, когато излезе?

— Ами с костюм — опита да се върне трийсет и шест часа назад, като се стараеше да подреди мислите си и да си спомни с какво се облече Джеф. — Тъмен костюм — всичките му дрехи бяха тъмни. Тъмни като на уравновесен мъж, такъв образ си бе изградил. — Струва ми се син.

— С жилетка ли?

— Не — само сако и панталон. Бяла риза, раирана вратовръзка — това й бе лесно. Повечето му ризи бяха бели, а голяма част от вратовръзките му — на райета.

Дебра се върна със снимката и я подаде на Лора, която я задържа за малко. Беше хубав мъж, в разцвета на живота си. Потрепери и подаде снимката на детектива.

— Може ли да я задържа засега? — попита той. Тя кимна.

Той се пресегна за палтото си.

— Връщам се в управлението и ще напиша доклад. Щом като разпространим данните, може да очакваме нещо да излезе.

Лора се изправи.

— Кога?

— Ще накарам хората ми да започнат работа още тази вечер.

— Колко време смятате, че ще е нужно, за да откриете Джеф?

Той извади снимката от рамката.

— Не се знае.

— Общо взето за колко време става това в подобни случаи?

Той сви рамене.

— Ако е бил замесен в някаква мръсна игра, доста бързо ще научим. Ако не, ще е нужно повече време.

— Ако не ли? Какво искате да кажете?

— Просто ако е напуснал дома си.

— Не го е направил — каза Лора, гледайки го право в очите. Нито един полицаи не е стока. Но все пак са необходими. Те имат достъп до секретни източници.

Изпрати го до вратата, успя да му каже любезно довиждане, след което се върна в кухнята.

— Ето — каза Дейвид доволен, — и това стана. Сега вече можем да очакваме някакъв резултат — сложи ръка върху раменете й. Беше

едър като мечка, тъмнокос, с брада и въобще не приличаше на счетоводител, не беше и хубав като Джеф. — Не се тревожи, мила. Полицията си знае работата. Ще го намерят. В службата всичко е наред. Случаите на Джеф няма да изостанат.

— Отмени ли поканата за довечера? — попита я Илис.

Като се изплъзна от ръката на Дейвид, Лора отвори един шкаф и започна да рови вътре.

— Тъхъ. Бяха поканени дванайсет двойки. Една по-малко няма да се забележи — трудно ѝ бе да обясни на Джорджина Бабкок защо с Джеф не са отишли в музея, но се справи някак си.

Не, реши тя, разговорът със Скот беше още по-труден. Той се изуми, после се уплаши. Донякъде ѝ се искаше да го беше пощадила и да му бе съобщила по-късно. От егоистични съображения обаче поиска той да се прибере вкъщи. Действаше ѝ успокоително.

— Утре след часовете Скот се връща със самолет, ако дотогава Джеф не бъде открит. В петък той няма часове.

— Необходимо ли беше да му казваш веднага? — попита Дейвид.

— Достраша ме, че може да го чуе от някой друг.

— Двамата с Джеф бяха толкова близки.

— Са. Двамата с Джеф са близки.

— Скот е на деветнайсет години — обърна се Дебра към Дейвид. — Той може да се тревожи заедно с нас. Няма защо да го глезим.

Лора я стрелна с очи.

— Ние не го глезим.

— Глезиш го — опъна ѝ се Дебра и я изимитира: — „Скот не може да направи това, той е на училище. Скот не може да направи онова, на училище е. Нека Скот да си поспи, той толкова учи. Дай на Скот малко пари, заслужил си е малко удоволствие.“ — после каза със собствения си глас: — Какво мислите, че Скот прави в Пен?

— Учи — отговори Лора.

— Играе. Нали чу съобщението му по телефонния секретар? Забавлява се със състудентите си.

Лора извади дълъг нож от стойката и започна да реже зелен фасул на малки диагонални парченца. Не беше нарязала и една шепа, когато телефонът звънна.

Дебра скочи нетърпеливо.

— Ало? — след малка пауза каза: — Разбира се, бабо. Почакай — с поглед, който подсказа на Лора, че трябва да се обади, тя ѝ предаде слушалката.

Лора направи гримаса. Дори не се бе сетила за партито на майка си. Много бързо прошепна на Илис:

— Иска да прехвърли партито за Коледа в ресторанта. Запланувано е за деветнайсети. Дали ще можем да го направим?

Илис ѝ направи знак да почака и тръгна към чантата си.

Лора пое слушалката.

— Може ли да ти позвъня след пет минути, мамо? Тъкмо правя нещо.

— Какво става при вас, Лора?

Лора преглътна.

— Какво имаш предвид?

— Да не би нещо да се е случило с Джеф?

Затвори очи и се облегна на стената. Близко до ума беше, че Мади ще разбере. Беше авторитетна фигура и първата, към която всеки би се обърнал, за да провери нещо необичайно.

— Кой ти се обади?

— Аманда Де Лонг. Видяла как Джефри се качил в колата си и отпрашил.

Лора се ядоса.

— На Аманда Де Лонг можеш да разчиташ толкова, колкото и преди трийсет години, когато ни остави с Джейни в Бостън, защото забравила, че трябва да ни прибере от балета.

— Слушай какво, преувеличаваш.

— Прекарах такъв ден, че мога да реагирам както си искам.

— Тогавя къде е Джефри?

— Не знам! Снощи не се прибра. Вече си мисля, че или някой го е нападнал, или го е отвлякъл. Точно сега полицията се занимава със случая.

— Е, много съм доволна, че го открих — възбудено изрече Мади. — Винаги е хубаво да научаваш за кризите в семейството.

Лора въздъхна.

— Съжалявам, мамо, цял ден се надявах, че Джеф ще се прибере и няма да има за какво да ти се оплача. Обаждахме се на хора...

— Обаждахте ли се?

— Дейвид, Дафни, Илис и аз. Звънихме на хора, за които смятаме, че имат връзка с Джеф. Аманда трябва да е разговаряла с Джейни. Джеф играе тенис със съпруга на Джейни. Позвънихме им да му съобщим, че Джеф днес няма да отиде на тенис.

— Скот знае ли?

— Преди малко говорих с него.

— Как го прие?

— Разстрои се.

— А ти как се чувстваш?

— Как се чувствам ли? Също съм разтревожена.

— Усещам го, Лора, но на твоето място нямаше да казвам на децата. След като Джеф го няма, те ще търсят опора в теб повече от обикновено и ти ще трябва да им я осигуриш. Подобна травма може да нанесе поражения върху крехката им психика...

— Моля те, мамо — прекъсна я Лора. Веднага усети, че майка ѝ започна да анализира. Тази мисъл я накара да се изпоти. — Правя всичко, каквото мога. Дебра е тук, а Скот ще се върне утре. Докато не разбере какво е станало с Джеф, не искам да говорим за психологическите последици.

— А инстинктът ти на съпруга? Той какво ти подсказва?

— Че Джеф е някъде и има нужда от помощ.

— Много интересно. Това може да се тълкува по различни начини.

— Бързам, мамо.

— Аз също. Имам среща в седем, там сигурно ще се забавя до десет или някъде до това време, иначе бих се отбила. Ще можеш ли да се справиш?

Лора не можеше да каже със сигурност, но знаеше, че ще е по-добре, ако Мади не е около нея.

— Ще се справя.

— Ще се радвам, ако ме държиш в течение, Лора. Не обичам да чувам за семейни неща от странични хора.

— Ще ти се обадя.

— Беше казала, че ще се обадиш заради партито ми, а не го направи.

Лора потърси с очи Илис, която се доближи до нея с програмата на ресторанта за декември.

— Беше ужасен ден — каза Лора и проследи пръста на Илис. — Искрах телефонната линия да е свободна, но проверих. Може да се съберете в ресторанта, ако желаете. Часът вместо шест да е шест и трийсет. Ще ни е нужно известно време, за да оправим след коктейла, който започва в четири.

— Надявам се, че не съм предизвикала затруднения?

— Не. Пожелавам ти приятно прекарване на вечерта — преди Мади да успее да каже още нещо, Лора прекъсна.

Само след миг телефонът отново звънна.

— Ало?

— Мисис Фрай, Дони е. Деб може ли да се обади?

Лора, без да иска изпъшка, погледна Дебра, която изнесе апарата от стаята. Преди отново да се заеме със зеления фасул обаче, другият телефон звънна.

— Да?

— Лора Фрай моля.

Гласът звучеше официално, не беше нито груб, нито престорен, както би постъпил похитител, но сърцето ѝ започна да тупти по-бързо. Хвърли уплашен поглед към Дафни.

— На телефона.

— Дугън О'Нийл от вестник „Сън“.

Дугън О'Нийл. Представи си го — четирийсет и няколко годишен. Всичко в него беше смачкано и набръчкано, освен писалката и листа хартия в ръцете му. Беше също толкова опасен, колкото и някой похитител.

В погледа ѝ пролича паника, но тя запази тона си спокоен.

— Да, мистър О'Нийл. Как сте?

— Добре, благодаря. Всъщност се чудя вие как сте. Чух, че съпругът ви е изчезнал.

Тя навлажни устните си.

— Кой ви го каза?

— Въпрос на обществено осведомяване. Вярвам, че е издадена заповед за издирване. Вярно ли е?

Лора се обърна с нетърпелив жест към Дафни, която направи озадачена физиономия.

— Може ли да подържите така, мистър О'Нийл? Другият телефон звъни — закри слушалката и я притисна към гърдите си. —

Научил е за издирването, Даф. Толкова може да се разчита на дискретността на полицията. Сега ще го отпечата в утрешния брой на „Сън“.

Дафни се приближи и отговори тихо:

— Нямаше начин да не се стигне дотам.

— И да го разпространят, та всеки да го научи ли? Така нещата изглеждат толкова реални.

— Но, Лора, всичко това е съвсем реално. Не го искаме, но е така.

— Боже мой — притисна стомаха си. Само Джеф да си беше у дома! — Какво да му кажа? — запита, шепнейки нервно.

— Колкото се може по-малко. Искаш ли аз да разговарям с него?

На Лора много ѝ се прииска, но усети, че ако не се държи спокойно с Дугън О'Нийл, ще си изпати. — Не — прочисти гърлото си — вдигна слушалката до ухото си. — Извинявайте. С какво мога да ви помогна?

— Да потвърдите, че съпругът ви е изчезнал.

— Както казахте, полицията е започнала да го издирва.

— Значи е изчезнал?

— Да.

— Имате ли някаква идея къде може да бъде?

— Не. Затова подадох молба в полицията за издирване — отговори му тя бавно и отчетливо, все едно че говореше на дете.

— Кога го видяхте за последен път?

— Вчера сутринта, когато тръгна за работа.

— През деня да ви се е обаждал?

— Не. Аз бях заета цял ден.

— Кога трябваше да се прибере?

Лора въздъхна. Наведе глава и сложи ръка върху схванатите мускули на тила си.

— Цялата информация е вписана в полицейския протокол, мистър О'Нийл. Смятам, че няма нужда да я повтарям отново.

— Кажете ми нещо за себе си. Как се чувствате?

Тя дръпна слушалката от ухото си и се взря в нея, сякаш човекът от другата страна на линията бе побъркан.

— Как си представяте, че мога да се чувствам? — попита най-накрая недоумяващо.

— Може би разтревожена, разстроена...

— Много сте проникателен, мистър О'Нийл — дори и да се засегна от сарказма ѝ, той не го показва.

— Смятате ли, че съпругът ви може да е отвлечен?

— Всичко е възможно.

— Ще платите ли откуп, ако ви поискат?

— Разбира се. Що за въпрос?

— Значи имате пари в банката?

Дафни я беше предупредила да казва колкото е възможно по-малко, но някои въпроси тя не можеше да пропусне.

— Ако въпросът ви е дали съпругът ми и аз сме толкова богати, че това да е дало възможност за отвлечането му, отговорът е не. Но ако поискат откуп, ще направя всичко възможно да събера парите.

— Това ще навреди ли на бизнеса?

— Моля?

— Вашият съпруг е добър счетоводител.

— Ако го няма — сряза го тя, — той не би могъл да свърши нищо. Да, в този смисъл това ще навреди на бизнеса.

— Спокойно — тихо я предупреди Дафни, но Дугън О'Нийл заговори отново и прикова цялото внимание на Лора.

— Мислех си за вас. Ресторантът „Черешите“ съществува отскоро и сега се утвърждава. Тъкмо това е част от чара му. Подобна случка би могла да създаде потискащо впечатление. Тревожите ли се за ресторанта?

Лора усещаше как сърцето ѝ започна да бие все по-силно от яд и негодувание едновременно. Знаейки, че всяка нейна дума се записва за бъдеща публикация, тя отвърна:

— Мистър О'Нийл, съпругът ми изчезна. Никой не знае къде се намира. Полицията се зае със случая, но до този момент не е открила нищо. Точно сега правя всичко възможно да открива Джеф. Ресторантът „Черешите“ е отворен, както обикновено. Хората, с които работя, ми оказват силна подкрепа в момент, когато не мога да бъда там.

— Не ви питах за това.

— Ако някои хора решат да бойкотират ресторанта, тъй като според тях липсата на съпруга ми представлява заплаха за тях — заяви Лора, — това си остава за тяхна сметка. Лично аз вярвам повече на гражданите на областта Хемпшир. Те са умни и силни. Обичат добрата

храна, която аз им предлагам — бързо пое дъх. — Сега, ако нямате нищо против, мистър О'Нийл...

— Един последен въпрос — каза той и тя отбеляза неуловима промяна в тона му. Това трябваше да ѝ послужи за предупреждение, но той заговори, преди тя да предаде слушалката на Дафни. — Какво смятате относно възможността вашият съпруг по своя воля да е напуснал града?

Тя стисна здраво слушалката.

— Това не е възможно.

— Някаква криза в средата на живота...

— Не и Джеф.

— Може би е имал таен живот...

— Не. Съжалявам, мистър О'Нийл, но не одобрявам странните ви идеи — тя затвори слушалката. — Ама че нахален човек!

Дафни прихвана Лора за кръста.

— Май ти дойде много, Лора. Ще паднеш всеки момент. Ела горе.

Лора не ѝ се противопостави. Нямаше сила. Изведнъж се почувства толкова уморена, че не знаеше как още стои на краката си.

— Извинявай — прошепна.

— За какво?

— Че се срутих. Дугън О'Нийл е виновен. Защо ми зададе този въпрос? Също и полицаят? Защо всички търсят някакви злонамерени причини в невинни събития?

— Изчезването на един мъж не е точно невинно събитие.

— Но това е Джеф — Лора спря. После добави тихичко: — Не е ли така? Джеф не би могъл нарочно да ни напусне, нали?

Дафни изглеждаше угрижена.

— Кой знае какво и защо го прави? Всъщност толкова добре ли се познаваме?

— Да — настоя Лора, но по-меко. — Познавам Джеф. Също Дебра и Скот, майка ми, теб и Илис.

— Но кой може да проникне в мислите на друг?

Дафни го изрече сериозно. Тя наистина беше пряма и добра приятелка. Лора ценеше откритостта ѝ.

— Смяташ ли, че би могъл да го направи, Даф?

— Просто да замине? — замисли се по-дълго, отколкото на Лора й се нравеше, а после поклати глава. — Няма смисъл да разсъждаваме върху това. Полицията ще направи всичко възможно да го открие.

— Междувременно аз какво да правя? Дебра смята, че трябва да седим тук и да чакаме нещо да стане, а ако нищо не се случи? Ако Джеф не се появи с дни?

— Работи. Нали го каза на О'Нийл? Върши всичко, с каквото обикновено се занимаваш.

— Не е необходимо да съм в ресторанта. Аз съм отговорно лице, а не изпълнител. След като Илис се занимава със заявките и снабдяването, а Даян посреща гостите и ръководи ресторанта, Сю, Дейв и Джаспър се грижат за готвачите, няма нужда от мен.

— Да не би да предпочиташ да стоиш тук всеки ден и да чакаш телефонът да звънне? — попита я Дафни малко сухо.

— Знаеш, че не бих го направила. Направо ще полудея.

— Тогава се занимавай с нещо.

— Хората ще кажат, че съм ужасна.

— Откога те е грижа какво казват хората?

— Откакто влязох в бизнес, където това има значение. Откакто Дугън О'Нийл ми го подсказа.

— Дугън О'Нийл е проститутка — заяви Дафни с презрителен тон. — Би подсказал каквото и да е, само и само да изкопчи нещо от теб. Това му е работата, Лора — спря за малко, след това продължи: — Какво друго можеш да очакваш от човек, който работи за Гари Холмс?

Лора изсумтя. Гарисън Холмс III беше издателят на „Сън“, човек с много десни разбирания. Редакционните му статии предизвикаха голям шум. Славата му се носеше. Близко осемдесетгодишен, по-красив, отколкото мъж на неговата възраст имаше правото да бъде женен за четвъртата си съпруга, за него се говореше, че има незаконни деца навсякъде по света и въпреки всичко негодуваше срещу бедните, че правят същото. Това бе една от любимите му теми. Другата беше социалната система за осигуряване, за която той смяташе, че дава милостиня на некадърниците. Както и системата за криминално съдопроизводство, която според него е в ръцете на главорези.

— Дугън има нужда от заглавия — продължи Дафни, — и когато те сами не изникват, той сам си ги търси.

Лора уморено се замисли върху думите й.

— Аз му подхвърлих няколко, нали?

— Не беше толкова зле. Ако те цитира, може да бъде привлечен под отговорност, че е задал глупави въпроси на разстроена жена.

— Ако ме цитира. Знаеш, че няма да го направи. Ще подбере някои думи и изрази и ще ги вплете, в какъвто си иска контекст. Боже мой — изохка, — по-добре да не се беше обаждал. Щяхме да разполагаме с повече време. Още на сутринта всички клиенти на Джеф ще разберат, че нещо не е наред.

— Те така и така ще открият.

— На Лидия какво ще кажа?

— Че правиш всичко възможно да откриеш Джеф.

— А Дебра какво ще прави? Всички в училището ще узнаят. На нея и така ѝ е трудно да се съсредоточава, а отсега нататък ще ѝ бъде още по-трудно. Дори няма да може да се преструва, че станалото не ѝ се отразява.

— Дебра ще се справи — настоя на свой ред Дафни и ѝ се усмихна с обич. — Тя е силно момиче.

— Само на думи. Оплаква се, че се занимавам с разни неща, докато Джеф го няма, но ще чуе концерта на „Ролинг Стоунс“. Дори Джеф да не се върне, ще отиде. Ще отиде и в Ню Йорк с теб. Питаше ме дали ще я пусна тази година.

— Разбира се, че ще заминем — каза Дафни. — Много ще ми е приятно да прекарам няколко дни с любимото ми шестнайсетгодишно момиче.

— Тя те обожава, Даф.

— Чувствата ни са взаимни — продължи с носталгичен тон: — Спомням си, когато се роди. Като че ли беше вчера.

— Не беше. За доказателство мога да ти покажа побелелите си коси — каза Лора тихо и уморено.

— Не говори. Помъчи се да заспиш.

— Къде смяташ, че е Джеф?

— Не знам.

— Мислиш ли, че е добре?

— Да, мисля, че е добре — отвърна Дафни след известна пауза.

— Ще се върне ли?

— Тъхъ.

— Благодаря ти, Даф — прошепна.

— Моля — отвърна тихо Дафни и стисна рамото ѝ. — Помъчи се да заспиш. Аз съм долу.

Лора искаше да поръча на Дафни да се прибере вкъщи и да спи там. Също, че не бива да губи още един ден от работа. Адвокатската професия е сериозна. Дафни имаше клиенти, които зависеха от нея.

Но Лора бе твърде уморена, за да промълви каквото и да е повече. Просто вдигна шала до брадичката си и се отпусна.

ПЕТА ГЛАВА

Леглото се разклати и я събуди. С чувството, че излиза от някаква дълбока пропаст, Лора се размърда, после пак се унесе.

— Мамо? Събуди се. Трябва да видиш нещо.

Беше гласът на Дебра. Майчинско шесто чувство накара Лора бързо да се съвземе.

— Хмм?

— Събуди се.

Лора с усилие отвори очи. Дебра беше седнала на края на леглото. Светлината на ранното утро я обливаше и Лора впи очи в нея.

— Какво има, мила? — едва измърмори тя. Надигна се и отхвърли кичур коса от лицето си. С широко отворени очи погледна бледото лице на Дебра, а после и вестника в ръцете ѝ. Неохотно се пресегна към него.

„МЕСТЕН ЖИТЕЛ ИЗЧЕЗВА БЕЗСЛЕДНО“

Така гласеше заглавието, което се наби в очите ѝ от дъното на лявата колона на първа страница. До него беше отпечатана снимката на Джеф. Погледът на Лора се плъзна по думите, които следваха:

„Полицията официално смята известния счетоводител Джефри Фрай от Нортхемптън за изчезнал, след като снощи жена му Лора Фрай е подала молба за издирване. Според молбата във вторник вечерта той не се е прибрал вкъщи след работа и не се е обаждал на никого. На въпросите на „Сън“ разстроената мисис Фрай потвърди изчезването на съпруга си и призна, че във вторник самата

тя е била твърде заета и не е разговаряла с него, след като е тръгнал за работа.

Кореняк жител на областта Хемпшир, Фрай е завършил гимназия през 1967 г. През 1971 г. е завършил университета в Масачузетс, където е бил познат като самотен младеж, отдаден на науките. Започва да работи упорито и печели добре. Освен че заедно с жена си притежават ресторанта „Черешите“, който преди две години бе открит на главната улица, Фрай притежава и къща с тухлена облицовка отвън в скъпия квартал „Детски парк“. Миналото лято е купил апартамент в Хоулиоук, а също и порше, каквото, както се говори, винаги е желал.

Съпругата му твърди, че изчезването на Фрай няма да се отрази върху бизнеса ѝ, но някои хора смятат, че този е рекордният им сезон. Според нашите източници мисис Фрай може да се справи и без съпруга си.

Детектив Денис Мелроуз от полицията в Нортхемптън обяви, че издирването вече е започнало. Досега никой от областта не е забелязал Фрай, но полицията възнамерява да разшири обхвата на търсенето. Един екип вече е готов да изследва езерото, а друг — с кучета ще претърси гората.

Мелроуз не изключва възможността Фрай сам да е организиран изчезването си. „Понякога мъжете изчезват по лични причини. В този случай, ако се доберем до такива, непременно ще ги проверим.“

Мисис Фрай енергично отхвърли възможността съпругът ѝ да е заминал по свое желание.“

Лора изпусна вестника върху леглото. Стисна челюсти и сви устни. За да потисне гнева си, прегърна Дебра и силно я притисна.

— Не е заминал по собствено желание — каза Дебра. — Нали?

— Не.

— И не е ламтял за пари, нали?

— Не.

— Защо от статията човек остава с такова впечатление?

— Защото такава е работата на вестникарите. Когато за някое събитие не се знае много, опитват се да представят нещата по-пикантни.

— Аз мислех, че журналистите трябва да са точни.

— Не и Дугън О'Нийл. Нямаме апартамент в Хоулиоук. Не знам откъде си го е измислил.

— Не се ли разстрои?

— От статията ли? Бясна съм.

— Не ти личи.

— Защото съм изморена. Объркана съм, тревожа се. Статията е отвратителна, но е само статия. Лошото е, че татко ти го няма.

— Сега всички деца в училище ще научат.

— Ще мине.

— Лесно ти е да го кажеш. Нали ти няма да вървиш по коридорите, след като баща ти е обвинен, че е уредил собственото си изчезване?

— Дугън О'Нийл не знае какво говори.

— Кажи им го това на децата в училище.

— Ти им го кажи. Ще те послушат.

Дебра въздъхна.

— Звучиш толкова уверена. Ти винаги си сигурна в себе си.

Лора се дръпна назад. Потърка с палец челото на Дебра.

— Би ли могло да бъде другояче?

— Да. Може да си уплашена.

— Уплашена съм, но няма да се схвана от страх.

— Значи днес ще ходиш на работа, така ли?

— Първо трябва да се отбия при баба ти Лидия. Ако тя не види вестника, някой ще ѝ съобщи.

— Горката мама Лидия.

Лора се усмихна. Дебра винаги е обичала баба си. Лидия беше добродушна, приятна и мила жена.

— Ако можех, бих искала да ѝ спестя това вълнение. Все пак трябва да знае.

— Да дойда ли с теб?

— Не. Ти отиваш на училище.

— Ти ще отидеш в ресторанта? — каза Дебра, като направи гримаса.

Лора се поколеба.

— Вероятно.

— Как, все едно, че нищо не се е случило, така ли?

— Не. Нещо се е случило. Това не го забравям нито за миг. Но полицията издирва баща ти, а има работа, която трябва да се върши.

Дебра се извърна и се намръщи.

— Понякога ми се струва, че си най-студеният човек на земята.

— Но знаеш, че не е така — Лора се опита да изглади намръщеното лице на дъщеря си.

— Не знам. Не ми е толкова трудно да повярвам, че татко нарочно не е отишъл на откриването на изложбата във вторник. Той мрази изкуството. Ходи на такива места само защото ти го влачиш.

Лора се засегна от обвинението.

— Ходи, за да си поддържа клиентелата. Важно е за работата му.

— За да може да финансира „Черешите“, да купи къщата и поршето ли?

— Каквото според сведенията ни той винаги е желал да има — продължи Лора. Щом Дебра цитираше Дугън О'Нийл, защо да не може и тя. — Какво искаш да кажеш, Дебра?

— Нищо — и тръгна към вратата.

— Да ти напомня ли, че баща ти плаща дрехите ти, които не са евтини, ваканциите, капризите ти, а също и на частните учители, за да можем да се надяваме, че ще получиш по-високи оценки и ще влезеш в приличен колеж?

— Няма да ходя в колеж, предупредила съм те — възрази й Дебра.

— Колежът е скъп, но баща ти ще плати.

— Няма да уча в колеж.

Лора забеляза упорития израз на лицето на Дебра. Тя бе своенравна. Сладка и енергична, но своенравна. Но сега Лора не беше в настроение да стори с нея.

— Друг път ще обсъдим този въпрос.

— Добре — провлечено произнесе Дебра и понечи да тръгне.

— Това пък какво значи?

— Ще закъснееш за „Черешите“.

— Ако отида. След това обаче ще се прибера вкъщи.

— Ще бъдеш заета с други неща — обади се Дебра от коридора.

— Тогава ще го обсъдим друг път — Лора стана от леглото и тръгна към вратата. — Дебра, ти си едва в началото на горния курс. Не е необходимо днес да взимаме подобно решение.

— Не е там работата.

— Тогава къде е?

— Няма значение.

— Дебра? — Не се чу отговор. — Дебра!

— Обличам се. Скоро Дони ще дойде да ме вземе.

— Нали се разбрахме да ходиш с автобуса на училище?

— След като знам какво ме очаква там, остави ми поне удоволствието да отида с кола.

Лора понечи да ѝ възрази, но после се отказа. Нямаше вяра на Дони Маккензи. Но Дебра бе права. Щеше да ѝ бъде трудно на училище.

Лидия Фрай живееше в скромна бяла къща, малко по-далеч от Елм стрийт. Беше я купил съпругът ѝ Уилям и в нея бяха отраснали синовете ѝ Кристиан и Джеф. От двайсет години къщата западаше все повече, а през последните десет Лора убеждаваше Лидия да я продаде и да се премести.

— Апартамент с градина ще бъде идеално за теб. Няма нужда от поддръжка, освен това около теб ще има хора. Понякога се тревожа за теб.

Но Лидия не искаше и да чуе да се мести.

Лора обожаваше свекърва си. Привърза се към нея още първия път, когато я видя, а това бе, когато двамата с Джеф обявиха годеча си. Тогава Лора бе едва седемнайсетгодишна. Джеф все още учеше в колежа, а двамата се срещаха само от три седмици. Всички онемяха, освен Лидия. Тя огледа одобрително Лора, после обърна блесналите си очи към сина си и им даде благословията си.

Много пъти през годините Лора недоумяваше защо Лидия я одобри. Приятно ѝ бе да си мисли, че в нея Лидия виждаше ценни качества, които тя притежаваше — силно желание да си създаде домашно гнездо, естествено любопитство, енергичност. Лора чувстваше Лидия по-близка от майка си. С Лидия човек можеше да се разбере, можеше да разговаря с нея. Беше тиха и не съдеше хората.

Макар да имаше свое определено мнение по повечето въпроси, тя не го налагаше. Притежаваше либерални разбирания в най-широкия смисъл на думата и вероятно затова беше оставила Кристиан да върви по своя собствен път. Сигурно го е направила, защото освен него има и Джеф.

Лора настръхна от опасение при тази мисъл, докато в четвъртък сутрин караше колата към малката бяла къща. Боеше се, че Лидия ще прочете вестника, преди да я е подготвила както трябва. Натисна звънеца с обичайния сигнал — две къси и едно дълго позвъняване, и отключи вратата.

— Лидия?

— Идвам веднага — обади се Лидия от стаята, която преди пет години бяха превърнали в спалня, когато артритът започна да я сковаваше и изкачването по стълбите се беше превърнало в цяло наказание. Стаята бе на първия етаж — недалеч от кухнята, което улесняваше нещата в дните, когато Лидия се чувстваше най-зле и използваше инвалидна количка.

— Да ти помогна ли? — провикна се Лора.

— Не, Лора, добре съм. Сложила съм вода за чай. Защо не се настаниш?

Докато Лидия се появи, Лора отиде в кухнята и наля горещия чай в две чаши. След това се приближи да я посрещне, прегърна я, после ѝ помогна да седне.

— Как си? — попита я меко.

Лидия ѝ се усмихна тъжно.

— Скована — след кратка пауза добави: — Безпокоя се.

Лора затаи дъх. Хвърли поглед към вестника, който все още лежеше сгънат на масата.

— Мериджийн Уълси ми позвъни — обясни Лидия. — Щом свързах онова, което тя ми каза, с предпазливите ти думи вчера, разбрах, че няма нужда да го потвърждава.

— За Бога, Лидия, безкрайно съжалявам. Надявах се той да се върне, преди да те разтревожа.

— И аз така си казах. Има ли нещо ново?

Лора поклати глава.

— Как сте вкъщи?

— Тихо е. Странно, напрегнато.

— Любимата ми внучка създава ли ти грижи?

— Не бих казала. Доста е разстроена — Лора изгледа свекърва си, взря се в милите ѝ сини очи, които бяха понесли много терзания през годините. Лидия бе загубила едно дете като малко — момиче, родило се между Кристиан и Джеф. Беше преживяла удара на съпруга си и ранната му смърт. Кристиан се прибираще и заминаваше, а сега Джеф — по-малкият ѝ син бе, изчезнал. — Как си, Лидия?

— Ще се оправя.

— Ще го намерят. Трябва да вярваме.

— Знам.

Лора би могла да се закълне, че усети примирение в тона ѝ, което ѝ прозвуча странно. Очакваше, че Лидия ще прояви страх или подозрение. Озадачена, хвана изкривената ѝ ръка.

— Полицията прави всичко, което е по силите ѝ.

Лидия кимна. Очите ѝ се навлажниха.

— Какво има? — попита я шепнешком Лора. Крайчетата на устните ѝ провиснаха надолу. Намръщи се, после сви рамене.

— Какво?

— Не знам. Имаше нещо в погледа му, когато се отби онзи ден.

— Онзи ден ли? — не беше казал на Лора.

— В понеделник следобед — усмихна се и наклони глава към вазата, поставена в средата на масата. — Донесе ми лалета.

Лора се изненада. Помисли, че цветята са от някоя нейна приятелка, която ѝ е идвала на гости. Но от Джеф? Той имаше навика да се отбива в цветарския магазин и да поръчва да изпратят букета. Правеше го често. Лора не можеше да си спомни кога за последен път ѝ е носил цветя лично.

Усещайки как стомахът ѝ се свива, тя се насили да попита:

— За какво си говорихте?

— Както обикновено.

— Какво каза въобще?

— Че работата му върви. Че вие с Дебра сте добре, но аз вече го знаех, защото сутринта бяхме разговаряли с теб по телефона.

— Не ти е споменал нищо, да речем, че му се налага да замине.

— Не.

— Но си забелязала, че в погледа му имало нещо? — вдигна очи към Лидия. — Какво беше то? Трябва да знам.

На Лидия ѝ трябваше известно време, за да събере мислите си. Все още се мръщеше, когато каза:

— Имаше тъга. Обезкуражение. Познавам този поглед. Виждала съм го у него, когато беше малък, когато нещо го е разочаровало в училище, не се е справил с някое контролно, когато не го бяха избрали в студентския съвет или бе поканил момиче на бала в гимназията, а то му бе отказало — бръчките ѝ се изкривиха от тъжната усмивка. — Момчетата също страдат от тези неща. Както и майките на момчетата. В това отношение твоят Скот прилича повече на Кристиан — леко приема нещата. Но не и Джефри. Той хвърляше всички сили, за да бъде пръв, а излизаше втори — спря да говори. След минута продължи по-меко: — Такъв вид имаше, сякаш се е опитал да постигне нещо, а не е успял. Тревожа се.

— Ти попита ли го?

— Да. Увери ме, че нищо не се е случило. Но на тръгване не каза, че скоро пак ще се чуем.

Това бе знаменателно и не убягна на Лора. Обичайна реплика на Джеф бе: „Ще се чуем, мамо“.

С тези думи завършваше всяко посещение, всеки телефонен разговор с Лидия. Не ѝ казваше, че я обича. Беше твърде резервиран.

— Нещо безпокоеше ли го, Лора?

Лора си задаваше същия въпрос.

— Не знам — отвърна. — Не съм забелязала. Нищо не е казал.

— Беше ли по-мълчалив от обикновено?

— Не мисля, но напоследък беше толкова зает, че не е имал възможност да бъде по-мълчалив. Поне не с нас вкъщи — ужасни мисли и минаха през главата, почувства се изтощена и самотна. — Не беше нещастен. Поне не изглеждаше такъв. Ако е изпитвал нещо, щеше да ми каже.

— Би трябвало.

— Дори и да не е давал вид, щях да го почувствам. Не можеш да живееш с един мъж двайсет години и да не се научиш да разбираш настроенията му — заяви убедено и добави малко несигурно: — Как мислиш?

— Възможно е само ако не го обичаш. Но случаят не е такъв при теб, Лора. Ти винаги си била много добра с Джефри.

Лора се замисли какво искаше да каже. Ако означаваше, че е изглеждала хубаво, че му е отгледала красиви деца, поддържала е идеален дом, направила е успешна кариера и в същото време се е грижила винаги да има чисти ризи в гардероба, била е добра. Но ако значеше да прекарва часове с него на вечеря или целия си уикенд, не е била толкова добра. Но Джеф никога не се е оплаквал. Нали той я накара да разшири службата за кетъринг и да създаде ресторанта „Черешите“?

Заета с тези мисли, тя се взря в очите на Лидия.

— Ще го намерим.

— Да.

— Искаш ли да дойдеш при нас дотогава?

— Не. Тук ми е удобно. Имам всичко, от което се нуждая. Мога да се движа. Освен това, ако Джефри се обади... — гласът ѝ заглъхна, но все пак успя да го изрече. Ако Джефри се обади, би искала да си е вкъщи.

Лора кимна. Би могла да каже, че е загрижена единствено за Лидия, но до известна степен действаше и от егоистична гледна точка. Лидия притежаваше сила, която би помогнала на нея и Дебра.

— Лидия?

— Да?

Лора придоби угрижен вид. Сети се за онова, което предположи Дафни.

— Има ли начин Джеф да е влязъл във връзка с Кристиян?

Лидия се замисли.

— Честна дума, не мога да ти кажа. Известно време, докато бяха малки, бяха близки. Но се промениха. Добре знаеш. Някои неща ги разделиха.

Макар че думите бяха изречени съвсем невинно, Лора извърна очи. През годините двете с Лидия бяха обсъждали какво ли не, но не и разрива между Кристиян и Джеф.

— Кристиян символизираше всичко, което Джеф не беше, но това не означава, че Джефри не е искал да прилича поне малко на него. Но не можеше. Не беше в природата му. Когато се е случвало да бъде най-недоволен от себе си, е било тогава, когато се е сравнявал с Кристиян, затова го научих да не прави подобни сравнения. Казах му, че той е съвсем различен от Кристиян — въздъхна. — Не знам дали

съм успяла, но се съмнявам дали Джефри би приел услуга от Кристиан.

— Услуга ли? — извика Лора. — Каква услуга? Само вземи живота на Джеф. Винаги е жънел успехи.

— Успехът е относително нещо. Всеки човек го приема различно.

— Но виж само какво има. Погледни Скот и Дебра, къщата, фирмата му. Когато имаш всичко това, как може да смяташ, че не си успял?

— Успехът е относително нещо.

Лора въздъхна. Вероятно в това отношение Лидия също бе права.

Никога не е усещала, че е нещастен. Никога не е смятала, че иска нещо повече. Или пък нещо различно.

Може и да не е искал. Може би онова, което Лидия е забелязала в погледа му в понеделник следобед, не е било нищо повече от умора или пък е само плод на майчинско въображение. Когато една жена разполага с толкова време, както Лидия, може да се замисли какъв е бил погледът му и дали в израза му е имало нещо, което в действителност го е нямало. Лора нямаше време за подобни разсъждения. Погледна часовника.

— Трябва да се връщам — взря се в Лидия. — Нали няма да ти стане нещо?

— Добре съм — усмихна се Лидия.

— Значи няма да дойдеш с мен, така ли?

Лидия поклати глава.

— Мериджийн ще се отбие, също и съседката Тереза. Ще стоя близо до телефона. Ако чуеш нещо, обади ми се.

ШЕСТА ГЛАВА

Ресторанти в университетските градове в щата Ню Ингълънд имаше колкото щещ, особено по-изискани, с красиви фирми, които предлагат хубаво меню, в това число пилешки крилца, разнообразни салати, аламинути. Менюто на „Черешите“ включваше всичко това, но Лора бе измислила още нещо. Специалитетът ѝ бяха плодовете, които се използваша едновременно като гарнитура и като съставка. В определен ден вечерята започваше със студена супа от череша, след това идваше патица с череша, а десертът бе черешова фантазия. Не че Лора препоръчваше точно това меню. Черешите бяха фирменият ѝ знак, а разнообразието е солта на живота.

Това обясняваше тя на подчинените си, чиито взискателни приготовления и изискано сервиране на многобройните ястия бе онова, което привличаше постоянните ѝ клиенти.

Вторник сутрин бе денят ѝ за среща с приятелки. Използваха времето, преди да отворят ресторанта за посетители. Тогава тя се виждаше с Дафни, Илис и Даян, за да обсъдят служебни въпроси. Поне за това трябваше да говорят, но постепенно разговорът се изместваше върху френския маникюр на Даян, обсъждаха рождения ден на дъщерята на Илис или последния случай на Дафни, свързан с предумишлено убийство. Джоуна пристигаше по-рано, за да им стотви. Понякога изпробваше нова рецепта, друг път приготвяше блюда като печени яйца със сирене бри, солени сирени с бекон и други. Понякога разговорът се обръщаше към ленените покривки, които Лора възнамеряваше да поръча, или към програмата за празниците, която Илис щеше да изпрати във вестниците за отпечатване, към разрешението за паркиране, което Дафни искаше да издейства от кметството, или как Даян се е справила с пияни клиенти. Когато се разделяха, Лора винаги оставаше с чувство на топлина и сигурност.

Какво не би дала да изпита поне мъничко от това усещане, когато тази сутрин пристигна в „Черешите“. Все още нямаше новини от Джеф. След като се прибра от Лидия, прекара два часа на телефона.

Първо разговаря с полицията, после с Дафни, с Дейвид, след това с репортер от местна кабелна станция, както и с всички приятели, които се обадиха да кажат, че са прочели статията във вестника и са готови да направят всичко, за да помогнат.

До десет и половина се занимава с телефона, след това облече светлозелен памучен пуловер и клин, сложи малко руж на бледите си бузи, енергично разреса косата си с четка и тръгна за „Черешите“. Нямаше представа дали е в състояние да мисли нормално, но ако не друго, появата ѝ там щеше да подкрепи подчинените ѝ, които сигурно се чудеха как ли щеше да се отрази изчезването на Джеф върху бизнеса, а и върху самата Лора.

Влезе през задната врата и се отправи към кухнята, където сред лъснатите неръждаеми стоманени плотове и мириса на прясно опечен хляб работеха четирима души и главният ѝ готвач Джоуна.

— Здравейте, момчета — поздрави ги бодро, но гримасата, която направи, я издаде, че нещата не са както трябва.

Веднага бе наобиколена от загрижените си служители.

— Здравей, Лора.

— Как си?

— Не можем да повярваме на случилото се!

— Ако с нещо можем да ти помогнем...

Тя вдигна ръка, за да ги спре. На лицето ѝ се разля по-искрена, макар и уморена усмивка.

— Благодаря, добре съм.

— Той обади ли се?

— Още не.

— Ще го намерят.

— Сигурна съм.

— Яла ли си?

Когато поклати отрицателно глава, Ани — пекарката в кухнята, се пресегна, взе панерче и ѝ предложи топъл кроасан.

— За сметка на заведението — каза ухилена.

Лора взе кроасана, отхапа крайчето му и вдигна нагоре очи.

— Явно, че не ти се яде — заключи Ани, която я познаваше добре.

— Ще я изям — увери я Лора. Като забеляза, че Джоуна се отделя от другите и тръгва към вратата, водеща към ресторанта, тя се

приблужи до него, за да не я чуят останалите.

— Добре ли си? — попита той толкова загрижено, че ако беше всеки друг, щеше да го прегърне. Но Джоуна не беше човек, който обичаше да го докосват. Беше мъж на място и се държеше много сдържано. Със среден ръст, слабо телосложение, бледосиви очи и гъста руса коса, той бе тих и трудолюбив човек, който почти без думи и с малко движения вършеше чудеса в кухнята. Лора беше доволна, че той е главен готвач.

— Да, добре съм.

— Изглеждаш уморена.

— Вярно е.

— Как са нещата у вас?

— Сложни — тя отхапа от кроасана. — Нищо ново. Скоти се връща днес. Ще остане до края на седмицата, а ако до понеделник нищо не се случи, ще се върне в колежа.

— Дебра добре ли се държи?

Лора се усмихна. Дебра си падаше по Джоуна. Често, в опита си да изглежда зряла и самостоятелна, тя се разбъбряше, когато го видеше, и то обикновено за сметка на Лора.

— Дебра си е Дебра. Тревожи се. Не разбира какво става, както и аз.

— Във вестника имаше интересна статия. Явно О'Нийл малко се заяжда. С какво си го подразнила?

— Някои от въпросите му не ми харесаха и му го показах — погледна към масите в ресторанта.

— Имаш предвид, че си казала нещо за бизнеса ли?

Лора го погледна право в очите. Ако въпросът беше да се спазва моралът, щеше да й бъде трудно да убеди Джоуна, че всичко е наред.

— Да, казах му, че всичко върви както обикновено. Отсъствието на Джеф няма да се отрази върху работата тук.

— Всъщност той въобще не се занимаваше с ресторанта — изрече Джоуна толкова рязко, че Лора се изненада.

— Но той даде парите — опита се да го защити тя.

— Може би, но досега трябваше да отбележим печалба.

— Още не е изплатена ипотеката за сградата и заемите за ремонта. Но вече излизаме на нулата — отхапа голямо парче от кроасана.

— Похвали се, когато има с какво — посъветва я Джоуна. — Ти си мозъкът на работата. Ти изгради службата и направи от нищо нещо, на теб ти хрумна идеята за ресторанта. Ти намери сградата, избра мебелите, нае екипа. Всичко това беше твое дело.

— Нямах да успея да го направя, ако не беше Джеф.

— Разбира се, че щеше да успееш. Ти си силна жена. Можеш да се справиш и сама — намигна ѝ и изрече: — Имаш вот на доверие — и ѝ се усмихна широко.

— Внимавай с тези усмивки — извика Даян отдалече. След малко се насочи към тях. — Убийствени са. Заслепяват човек и той вижда само дребните грешки, а пропуска големите идеи, направо те повалят на място.

— Поваят те на място ли? — повтори като ехо Лора. Изгледа Джоуна, който стоеше със застинала усмивка.

— Всичко е наред — Даян се приближи и застана между двамата. След като Джоуна ѝ хвърли поглед, пълен с досада, тя сложи ръка върху раменете на Лора. — Как си?

— Старая се да не се плаша, Дий.

— Ще го открият.

— Моля се на Бога.

— Знам. Джеф е голям домашар и не може да изчезне за дълго. Ще му липсваш. Ще се прибере, ще видиш.

— Ако не е тръгнал по собствено желание, може и да не успее да се прибере нормално. А това, че му липсвам, няма нищо общо с цялата работа. Не мога да разбера защо хората мислят, че той просто така е офейкал.

— Аз не смятам така. Бъди сигурна, че той ще се върне — смръщи се. — Защо си тъй угрижена, Лора? Няма го едва от ден и половина. Къде смяташ, че е?

През този ден и половина всяка минута мислеше за него, недоумяваше къде е, тревожеше се.

— Не знам. Не смятам, че е станало нещо с колата му. Иначе бихме разбрали. Полицията провери всички пътища и болници и не откри нищо.

Даян се приближи до нея.

— Все още ли смятат да търсят и в езерото?

Лора я изгледа косо.

— Значи и ти си чела статията на Дугън О'Нийл.

— Всички четат Дугън О'Нийл.

— Според мен тук той греша. Или подвежда хората. Полицията няма намерение да го търси в езерото. Той попита дали ще го направят, ако имат съмнения, и те отговориха, че ще го направят. В девет и половина тази сутрин са огледали всички пътища, които водят към езерото, и не са открили следи от гуми на порше — стигна до едно сепаре, изкачи стъпалото и се отпусна на стола. — Остава възможността да е загубил разсъдъка си и да е изпаднал в амнезия. Кой знае къде е с колата. Но нали все някъде ще спре, за да зареди, ще погледне кредитната си карта или пък името и адреса на шофьорската си книжка.

Даян седна на съседния стол.

— Ако са го ограбили? Ако са взели шофьорската му книжка и е изпаднал в амнезия, тогава няма да знае къде да отиде. Може да седи вързан на задната седалка на някоя кола, да са го извели извън щата и да са го откарали някъде надалеч в Средния запад. Или да са го изхвърлили на някой пуст път сред царевичните ниви в Уисконсин.

— Посред зима — добави сухо Лора. — Много ти благодаря, Дий.

— Зима или не, ако е на пътя, ще го намерят. Ще го открият.

Лора кимна. Трябваше да вярва в това. Дори да е тръгнал по свое желание, върху което не желаше да размишлява сериозно, въпреки думите на Лидия за особения му поглед, ще го открият. Плъзна пръст по дръжката на една лъжица, където с малки печатни букви бе гравирани надпис „Черешите“ и отбеляза:

— Междуременно ще действаме както обикновено.

— Ти тук ли ще бъдеш, или вкъщи?

— Не знам — подбутна кроасана с лъжицата. — Предполагам и тук, и там — от една страна ѝ се искаше да слезе в долната кухня и да се залови за работа, но от друга си мислеше дали някой не е идвал, или не се е обаждал вкъщи, макар че излезе оттам само преди половин час. — Скот се прибира. Трябва да съм с него. Но искам тук всички да знаят, че работата върви — остави лъжицата настрана и започна да троши кроасана.

— Хората ще започнат да говорят — каза тихо Даян.

— Знаем — откъсна едно парче, после друго.

— Ще седят тук, ще изпият по чаша-две вино и докато ядат салатите си, ще разсъждават за Джеф.

— Тъхъ — откъсна трето парче, после още едно.

— Ако ме питат дали знам нещо, какво да казвам?

Лора ѝ се усмихна накриво.

— Можеш да им разкажеш историята за царевичната нива.

Даян хвана ръката на Лора.

— Сериозно те питам.

— Сама прецени. Вярвам ти — наистина беше така. Бяха се запознали преди осем години, когато Даян отговори на обявата във вестника и дойде да работи при Лора. Не разбираше много от храна, но от самото начало стана ясно, че умее да работи с хора. Имаше хубава фигура и стилно поддържана коса с пясъчен цвят на вълни. Работата в ресторанта ѝ прилягаше съвсем естествено. Държеше се приятелски и весело, имаше памет за имена, лица и любими питиета, и то не само за мъжете. Жените също я харесваха. Освен това бе тактична. Знаеше как да се държи.

Да, Лора ѝ вярваше. Даян чудесно можеше да се справя с ресторанта в нейно отсъствие.

— Смятам да сляза долу — огледа кроасана в чинията. — Каква каша направих само.

— Не се безпокой — отвърна Даян и ѝ подаде виненочервена салфетка, вече сгъната във вид на ветрило. — Избърши се, ръцете ти са мазни.

Лора се избърса. После погледна часовника си. Беше единайсет и петнайсет. Ресторантът отваряше в единайсет и половина.

— Готова ли си за обяд?

— Готова съм. Ти върви. Аз ще се оправя тук.

Лора благодари усмихнато. Изпитваше нужда да се раздвижи, да прави нещо, но не беше в настроение да се среща с клиенти. Повечето ги познаваше и Даян беше права — щяха да ѝ задават въпроси. Не желаше да отговаря на нито един. Поне докато няма какво да каже.

Затова мина през кухнята и се спусна надолу по стълбите.

Откри къщата тъй празна, както я остави.

На телефонния секретар я чакаха три съобщения. С прилив на надежда натисна копчето. След едно бибипкане прозвуча първото съобщение:

„Обаждаме се от Санитарна инспекция. Ще дойдем в къщата ви в понеделник между осем и десет сутринта. Ако този час ви е неудобен, обадете ни се.“

Мъжът продиктува номера. Лора си го записа в календара, после зачака със затаен дъх.

Апаратът, изсвири отново.

„Здравейте, мисис Фрай — прозвуча бодър женски глас. — Обажда се Диана от бутика. Пуловерът, който поръчахте специално от Уелс, пристигна. При нас е и когато ви е удобно, минете да си го вземете.“

Чакаше го от три месеца, точно така. Лора си записа и изчака третото съобщение. Застана нащрек, когато се чу гласът на Мади.

„Знаеш колко ги мразя тези машини, Лора, но това, което искам да ти кажа, е важно. Телефонът ми прегря, защото непрекъснато ми се обаждат хора заради статията в „Сън“. Абсолютно необходимо ли беше да разговаряш с този мъж? Думите му, че си разстроена заради мъжа си, но си в състояние да продължиш да работиш, те прави да изглеждаш безсърдечна. Човек остава с впечатлението, че Джефри е откровен материалист и се разделя между къщата, ресторанта и колата. А каква е тази работа с апартамента в Хоулиоук? Никога не си ми казвала за него. Има ли и други неща, които не си ми доверявала? Искам да зная какво става, за да мога да отговарям интелигентно на

хората. Ще си бъда в кабинета между единайсет и трийсет и дванайсет и петнайсет. Търси ме там.“

Машината изключи.

Лора се отпусна върху стола до масата в средата на кухнята и облегна глава върху ръцете си. Да, хората от санитарната инспекция могат да дойдат. Да, ще отиде да вземе пуловера, който е поръчала. Не, няма да се обади на Мади. Нервите ѝ бяха съсипани. Имаше нужда от уют. Съвсем сигурно Мади нямаше да ѝ го осигури.

Скот пристигна в шест часа. Стигнал със самолета до Брадли Фийлд, оттам го взело момиче, което Лора не познаваше, някоя си Кели, с която той се срещал през лятото. Макар че при други обстоятелства Лора би поканила момичето, сега ѝ олекна, когато видя, че червеният малък шевролет потегля. Искаше да остане насаме със Скот, да му разкаже какво се е случило, да поговорят за Джеф.

Но ако се бе надявала, че Скот би могъл да има някаква представа какво е станало с него, оказа се, че е грешила. Скот не знаеше нищо.

— Толкова пъти сте ходили заедно до Бостън на игрите във Фенуей, за какво си говорехте?

— За бейзбол — отвърна Скот. Беше се излегал върху леглото, сякаш току-що се бе върнал от училище. Нямаше значение, че бе израснал метър и осемдесет и седем, с широки рамене и имаше набола брада. Всичко това го правеше да изглежда прекрасен в очите ѝ. В очите на хилядите други студенти в Пен той беше дребна риба в голямата вода. Почти през цялата първа година трябваше да свикне с тази мисъл, но когато през май се прибра вкъщи със студентска значка и със средни бележки, самочувствието му се бе възвърнало.

Лора беше сигурна, че след като Скот бе пораснал, Джеф сигурно споделя някои неща с него.

— Баща ти никога ли не ти е говорил за работата си?

— Не. Искаше да се откъсне от нея. Това бе една от причините да обича толкова бейзбол. За него това беше бягство. Според мен в мечтите си татко се вижда като професионален състезател по бейзбол.

— Сериозно? — попита изненадана Лора.

— Разбира се.

Спомни си какво ѝ каза Лидия, че Джеф винаги е излизал втори. Кристиан не се е занимавал с професионален бейзбол, но е участвал в отбора на колежа. Пет години по-късно, в друг колеж, Джеф не успял да влезе в отбора. Вместо това се оженил за нея.

— Някога споменавал ли ти е подобно нещо? — попита тя.

— Не. Но можеш да разбереш по начина, по който следеше играта, викаше, подкрепяше играчите и критикуваше треньора. Мамо, но това са само мечти. Всеки си има мечти.

Лора го знаеше. Въпреки всичко това не ѝ даваше обяснение.

— Мислиш ли, че работата му е тежала?

— Казваше, че е добра.

— Толкова, че да поискаш и ти да правиш същото ли? — пошегува се тя.

Скот направи гримаса.

— Достатъчно добре знаеше, за да ме кара. Никога не съм бил добър по математика. Не бих могъл да върша онова, с което той се занимава. Освен това му е известно, че искам да стана адвокат.

От лятото го бе намислил, когато подготви доклад за Дружеството за подпомагане на юристите, а преди това му се искаше да стане архитект, психиатър и инвестиционен агент.

— Още ли го желаеш?

Той кимна.

— Искам да стана прокурор. Представи си някой ден да съм ищец срещу Дафни?

— Не ти го пожелавам. Тя е костелив орех.

— Така казват. Но все пак, когато съм прокурор, мога да започна практика като защитник, да открия собствена фирма и да наема Дафни, когато мъжете в службата ѝ решат, че е остаряла.

— Дафни остаряла? Чуваш ли се какво говориш? Тя ще надживее всичките си партньори.

— Но работи много. Трябва и да се забавлява — когато Лора го изгледа уморено, той каза: — Ти си тази, която винаги се старее да я уреди. Ако има желание да се среща с по-млад от нея мъж, имам предвид един.

— Кой?

— Алекс.

— Твоят приятел, когото доведе в Деня на благодарността?

— Той смята, че Дафни е страхотна.

— Скот, Алекс още няма двацет и една. Дафни е почти на четирийсет.

— Също и ти, но момчетата смятат, че изглеждаш много добре. Ако бях на мястото на татко, бих се върнал на бегом, преди някой друг да те е грабнал.

Колкото и освежаващо да й действаша остроумните отговори на сина й, Лора бързо се съвзе.

— Скот, това не биваше да го казваш.

— Само се пошегувах.

— Все пак защо го каза? Защо въобще си го мислил? Ние сме си верни един на друг. Аз не обръщам внимание на други мъже, баща ти не поглежда други жени.

— Поглежда.

— Не е вярно.

— Мамо, бил съм с него, когато се е заглеждал. Той не е сляп. Забелязва някоя страхотна мацка на улицата и я наблюдава. Действително ли мислиш, че аз единствен чакам изданието с банските костюми всяка година? И той е човек. Мъж.

— Верен мъж.

— Не и Дон Жуан.

— Какво значи това?

— Значи, че не е както ти го наричаш романтичен.

Лора не се засегна от критичната му забележка. Скот растеше, вече се смяташе за голям. Един от начините да го постигне бе да съди баща си. Но все пак не я отмина с мълчание.

— Не си прав.

Сключвайки ръце под главата си, Скот я попита:

— През последните шест месеца да е направил нещо, което би нарекла романтично?

— На рождения ми ден през юли ми изпрати цветя.

— Да, обадил се по телефона и ги поръчал — възрази й Скот, — което не му е отнело повече от три минути. Не наричам това романтично.

Лора си спомни за лалетата, които бяха поставени върху кухненската маса на Лидия, а също и изненадата, която изпита, че Джеф ги е купил.

— Важното е, че се е сетил. А какво ще кажеш за пръстена, който ми подари за годишнината от сватбата?

— Ти си го видяла първа, когато двамата с татко сте били на североизточното пристанище и много си го харесала. Татко смяташе, че е много скъп.

— Необикновен — поправи го Лора. — Смяташе, че е твърде необикновен. Но пръстенът е красив, ковано злато с рамка от сребърни нишки и не в средата, а малко настрани сапфир с крушовидна форма. Той обича по-традиционните неща, но го купи. Обади се в магазина, след като се прибрахме, и се уговори с тях да го изпратят. Ако това не е романтично, не знам какво е.

— Това е предмет, мамо. Какво ще кажеш за нещо, което изисква време, усилие и въображение?

— Като какво например? — попита Лора. Беше любопитна да узнае какво има предвид деветнайсетгодишният ѝ син.

— Ами например да те изненада с пътуване до Париж. Или да постави една роза във ваза и с нея да донесе закуската ти в леглото. Или да наеме лимузина с шофьор да ви закара до Бъркшър и да те люби на задната седалка.

Лора вдигна учудено вежди.

— Невероятно. Откъде ти хрумват тези идеи, Скот?

Той прояви благоразумието да се изчерви, но не се отрече от думите си.

— Жените обичат романтични жестове. Момичетата в училище са модерни колкото си искат и все пак им харесва, когато им подариш томче със стихове и напишеш нещо хубаво като посвещение.

— Правиш ли го?

— Разбира се.

— Чудно.

— Чудно, защото ти си точно такава. Винаги ти си тази, която прави празник от деня на Св. Валентин, както и тържеството на Коледа. Татко само прави каквото кажеш.

— Това има ли някаква връзка със събитията? — попита тя тихо. Скот сви рамене.

— Не. Но ти го идеализираш, мамо, а той не е съвършен.

— Вярно е, че не е съвършен. Баща ти не ни е оставил, ще се върне — опита се да придаде увереност на тона си, но не беше тъй убедена, както в началото.

Колкото и да не ѝ се искаше, колкото и да отхвърляше идеята, която други хора ѝ подхвърляха, налагаше се да размисли и върху далечната възможност, че във вторник вечерта Джеф съзнателно е напуснал града.

— Скот?

— Ммм?

— Мислиш ли... — направи пауза, после се насили да продължи, да изрече думите, преди да е загубила търпение — смяташ ли, че въобще е възможно баща ти да е пожелал да ни напусне? Може да му е нужна промяна?

— Ако го е искал, значи е луд.

Лора се усмихна тъжно.

— Много си сладък.

— Точно така е — непресторено отвърна Скот.

— Това ми харесва, но искам да знам какво мислиш за баща си. Ти си мъж, може и да си млад, но все пак си мъж. Имаш право да гласуваш. Можеш да се любиш с жена — когато Скот отвори уста, за да каже нещо, тя го спря и продължи нежно: — Добре. Бих се разтревожила, ако не можеш. Достатъчно голям си. Ако не искаш да знам, че водиш сексуален живот, нямаше да оставиш онази кутия с презервативи в чекмеджето с бельото си, когато тръгна за колежа през есента. Знаеше, че ще прибера чистите неща, след като ги изпера. Но сега се отклоняваме от темата. Обръщам се към теб като мъж, който гледа друг мъж. Смяташ ли, че баща ти би заминал по собствено желание?

Скот сви рамене и се замисли за миг.

— Как да го гледам като мъж? Той ми е баща, а ти си ми майка. Родителите на много от моите приятели се разведоха преди години, а аз никога не съм се безпокоил по този въпрос. Двамата с татко винаги сте били заедно. Вкъщи винаги е било мирно и тихо. Никой не е изглеждал нещастен. Когато преди малко ти казах тези неща за татко, направих го по-скоро за да изтъкна, че от двама ви ти си тази, която е давала повече от себе си. Ти си работила, докато татко е завършвал

колежа, после се върна на работа, когато двамата с Дебра поотраснахме. Татко никога не е сменял пелени. Ти си го правила, ти ни хранеше и ни разхождаше, а в същото време правеше кариера. Татко само работеше и се връщаше вкъщи.

Лора никога не беше гледала на живота си по този начин.

— Той винаги е бил глава на семейството.

— На теория. На практика обаче ти вършиш всичко. Така че, когато ме питаш дали татко ни е напуснал, отговорът е не. Не смятам, че би отхвърлил такъв живот — спря за малко. — Искаш ли да ти кажа честно? — изглежда я напрегнато като възрастен човек. — Смятам, че не би имал смелостта да го направи.

Лора не проведе друг подобен разговор със Скот. Оценката му я изуми. Нямаше представа откъде идва това презрение, никога по-рано не го бе забелязвала у него. Все още не можеше да го приеме. Главната ѝ грижа бе да намери Джеф.

Чакането беше изнурително. Не отиде на благотворителната вечер за Том Конъли, който бе кандидат за губернатор от областта. Дори и да се смяташе за прилично да отиде, а не беше така, чувстваше се твърде разстроена, за да стои на едно място с чаша в ръка, да се усмихва и да отговаря на въпроси. Телефонът не спираше да звъни. Макар че хората, които се обаждат, изразяваха загриженост за нея, дълбокият смисъл на думите им беше любопитство. Хората искаха да узнаят сензационната новина. Да можеше Лора да им я каже.

Петък сутринта дойде без Джеф, както и сряда и четвъртък. Лора изпрати Дебра на училище, остави Скот да се оправя вкъщи, отби се да види какво прави Лидия, а после отиде в ресторанта. Винаги беше работила рамо до рамо с екипа си — отчасти по морални съображения, а от друга страна, защото харесваше хората или просто защото обичаше работата си. Тя сновеше нагоре-надолу, влизаше от една кухня в друга, докато ѝ се прииска да се прибере вкъщи.

Там нищо не се бе случило. На Скот му се бяха обадили Мади, Дейвид и Илис, водещият на предаването на местната радиостанция и няколко приятели, обезпокоени, че малката колонка във вестника не съдържаше вести за Джеф. Макар че Лора би приветствала новини от когото и да било, тя си отдъхна, че статийката във вестника беше толкова постна. Всяка отсрочка беше добре дошла, особено след като у

нея се загнезди страхът, увеличаващ се с всеки изминал ден, че Джеф е заминал за по-дълго.

Страхът ѝ се усили с отминаването на уикенда. Никой не се обади да иска откуп. От съседен щат не позвъниха да съобщят, че са намерили Джеф, който няма представа къде се намира. Никой не позвъни да каже, че е видял изоставено черно порше с или без тяло в багажника.

След като не ѝ оставаха други възможности, тя започна все по-често да мисли, че Джеф наистина е заминал по свое желание. Не можеше да си представи защо го е направил, но това вече изглеждаше като единствена вероятност, към която полицията се върна, единствена възможност, в която всички бяха убедени. Започна да усеща, че гребете срещу течението.

В понеделник сутрин течението я повлече.

СЕДМА ГЛАВА

Тейлър Джоунс излезе от полицейското управление на Нортхемптън, след като прекара цял час с Денис Мелроуз. В практиката на детектива Так бе да сътрудничи на полицията. Щом федералната управа му поверяваше някакъв случай, обикновено това означаваше, че работата е сериозна.

За Так моментът беше крайно удобен. Случаят му бе предоставен две седмици по-рано, но тъй като цивилните агенти подозираха отвличане, те забавиха разследването. След като данъчните формуляри и копия от банковите сметки му бяха изпратени в кабинета, той започна да се рови из тях.

Щом се стигнеше дотам, работата по случая не продължаваше дълго. Подобни издирвания му се бяха случвали и по-рано и му бе известно какво ще стане. Той ще води разследването, ще представи свидетелствата си пред съдебните заседатели и ще се стигне до предявяване на обвинение. Обвиненият ще бъде изправен пред съд и ще го намерят за виновен. Обикновена практика. Интересно бе докъде ще стигне безочието на подсъдимия, но все пак всичко вървеше като по релси.

Докато заподозреният изчезна.

На Так му позвъниха по телефона рано в събота сутрин, когато един от хората му прочел материалче във вестник „Глоуб“ и направил връзката, а това според Так беше дяволски гаден начин да го откриеш. Трябваше да се сети по-рано, докато следата беше още гореща. Но откакто Отделът за държавните приходи беше компютъризиран, системата им не беше свързана с компютрите на местната полиция. Така минаха четири дни от изчезването. Так знаеше, че ако човекът е искал да приключи сметката си в банката, той сигурно вече го е направил. Съвсем сигурно не би могъл да го направи в събота, още повече, че Так можеше да замрази сметката му до понеделник. В това време щеше да поработи. През уикенда щеше да изстиска цялата

информация от компютрите си, така че в понеделник да е готов за действие.

Промяната беше добре дошла. Чувстваше се като изцеден още откакто си тръгна от жилището на Гуен, усещаше някаква празнота, както и липса на посока. Веднъж или два пъти помисли да пристъпи думата си и да ѝ позвъни. Или да се отбие в бар за самотни мъже. Но той ужасно мразеше подобни места. Най-много обаче ненавиждаше отчаянието. Той не беше отчаян, а изнервен, и то само защото се чувстваше смазан.

Нужно му е да се поуспокои малко, така реши, което беше истинската цел неочаквано да прекъсне дългата си връзка. Ще я забрави, ще си отдъхне, ще запълва времето си с други неща.

Отделът за криминални разследвания беше малък, както бяха малко на брой и случаите, които се проучваха всяка година, но имаше по-голяма слава от другите поделения на данъчните служби. Служба в Отдела за криминални разследвания се считаше за много престижна. Так я бе постигнал с труд и много се старал. Агентите работеха под негово ръководство и бяха доволни от работата си.

Затова му повериха случая „Фрай“ и изчезването на главния играч тъкмо съвпаднаше с нуждите му. Разследването щеше да се проточи и повечето време щеше да прекара в областта Хемпшир. С Бостън щеше да се свързва по телефона, щеше да се връща там веднъж или два пъти седмично, но останалото време ще бъде далеч от всичко, което би му напомняло за Гуен.

Не я обичаше. Нямаха да си кажат кой знае какво значително. Той се опитваше да наложи закона, докато тя се възползваше от всяка вратичка в данъчната система. И макар това да бе законно, той все пак не можеше да го приеме. Така двамата не биваше да обсъждат работата му, не можеха да говорят за пари, не харесваха приятелите на другия, нито пък имаха общи вкусове или любими ресторанти. Но правеха добър секс. Призна го, докато следваше колата на Мелроуз през центъра на Нортхемптън.

Щом Мелроуз отби, той направи същото, после свали прозореца, когато детективът тръгна към него и кимна с глава към близката сграда.

— Офисът на Фрай е тук. Фирмата му заема целия втори етаж — взря се в Так. — Казваш, че още не сте открили нищо или никой, който

да е бил във връзка с Фрай?

— Още не, но търсим.

Докато Мелроуз се връщаше към колата си, Так разглеждаше зданието. Беше стара сграда, облицована с каменни плочи.

Подобни места му харесваха.

Нортхемптън, реши той, бе чист, разпрострян нашироко град, напомнящ на Кеймбридж.

Продължи да кара по странични улички, които не пресичаха толкова често главната. Видя основно училище, модерна църква, парк, в който тук-там се забелязваха побелели от сняг полянки. И имаше много дървета. Мелроуз зави надясно и той го последва. Известно време продължиха право напред, после Мелроуз зави наляво. Не след дълго стигнаха до улица, която бе по-елегантна от останалите. Там Мелроуз спря пред голяма тухлена къща в стил от времето на тюдорите. Так направи същото, паркира и излезе от колата.

Не е лоша, помисли си, докато я оглеждаше. Никак даже. Всъщност бе построена с доста вкус за човек, който вероятно е завлякъл държавата с половин милион долара. Очакваше да е по-импозантна.

Рамо до рамо с детектива той тръгна по пътеката. Позвъниха на вратата.

— Мислиш ли, че си е вкъщи?

Мелроуз сви рамене.

— Прекарва доста време в ресторанта, но той е затворен в понеделник. Почти непрекъснато седи до телефона. Би трябвало да си е вкъщи.

— Наистина ли смяташ, че тя не знае къде е той?

— Бих се обзаложил. Тя е стегната жена, която се разкъсва от тревоги, защото смята, че е убит.

— Значи според теб тя не знае за измамите му?

Мелроуз поклати глава.

— Не.

— Няма да й хареса онова, което имам да й кажа.

— Не — съгласи се Мелроуз.

В този миг вратата се отвори и Так веднага разбра защо Мелроуз е проявил такава увереност. Ако се приемеше, че жената, която се намираще пред него, е Лора, тя беше спокойна и в същото време

ранима. Гледаше съвсем невинно, което обаче не означаваше, че Так не трябва да бъде нащрек. Точно обратното. Идваше от големия град, знаеше, че понякога видът лъже, особено когато се отнася до откраднати пари.

— Детектив Мелроуз? — гласът ѝ звучеше уплашено и в същото време тя сякаш очакваше нещо. Хвърли неуверен поглед към Так.

— Мисис Фрай, това е Тейлър Джоунс. Той е правителствен агент. Би искал да разговаря с вас. Може ли да влезем?

— Правителствен агент?

Так ѝ подаде удостоверение за самоличността си.

— Работя към данъчните власти, по-точно в Отдела за криминални разследвания в окръжната служба на Бостън. Бих искал да ви задам няколко въпроса във връзка със съпруга ви.

— Съпруга ми ли? Но той не е тук. Данъчни власти? Отдел за криминални разследвания?

— Точно така, мадам.

Тя изглежда Мелроуз, после отново Так. Или действително бе объркана, или пък играеше ролята си великолепно. Това също бе познато на Так. След като десет години изпълняваше тази служба, беше виждал почти всичко. Лесно можеше да се постигне объркване, смущение, шок, както и изненада от разкритието на нещо ново.

— За какво се отнася? — попита тя, после се обърна към Мелроуз. — Да не би да сте открили нещо за Джефри?

— Не по отношение на това, къде се намира — отвърна Мелроуз. — А по-скоро относно причината за изчезването му.

От думите му Лора сякаш се уплаши още повече. Отново изглежда Так с ококорени очи. Той забеляза, че умът ѝ работи, макар че можеше само да предположи посоката на мислите ѝ.

— Защо е заминал? — попита тя недоумяващо.

Той хвърли поглед зад гърба ѝ. Искаше му се да огледа къщата отвътре.

— Може ли да влезем? Навън е доста студено.

Тя като че ли беше забравила. Веднага се отмести.

— Разбира се. Извинявайте. Моля, заповядайте.

Так пушна Мелроуз да влезе пръв, тъй като беше идвал и по-рано. След като оставиха палтата си във фойето, я последваха във всекидневната. Тя им посочи канапето.

— Моля, седнете и ми кажете за какво се отнася.

— Детектив Мелроуз? — подкани го тя, но той обърна глава към Так.

Так я наблюдаваше внимателно. Първата реакция беше много показателна.

— През последните няколко месеца данъчните власти са започнали разследване на съпруга ви...

— Разследване? — прекъсна го тя. — По каква причина?

— За данъчни измами.

Тя го зяпна, примигна и протегна глава напред, сякаш не бе чула добре.

— За какво?

— За данъчни измами — повтори той. — Разследването е започнало със случаен чек според попълнената данъчна декларация, изпратен от пощенска станция тук в града. Категорията на доходите на подписания данъкоплатец не съвпада с онази, към която се е причислил, затова компютърът изплю бланката, за да се изясни въпросът. Въпреки че за този данъкоплатец съществуваша данни, оказа се, че е умрял три години преди това.

Тя се намръщи.

— Какво общо има чек, изпратен от пощенска станция с моя съпруг?

— Компютърът направи проверка в същата пощенска станция и така открихме още десет такива чека, подадени с адреса на същата пощенска кутия. Тези други десет чека също носеха имена на починали хора.

— Но какво общо има това с Джефри?

— Пощенската кутия е била наета на негово име.

Тя примигна. Помъчи се да проумее чутото и махна с трепереща ръка.

— И така да е. Това няма нищо общо с измама. Може някой друг да е наел кутията на негово име. Или някой друг го е снабдявал с информация. Не всеки клиент, който влиза в кабинета му, издава чек. Ако някой му е издал чек на името на друг, той откъде би могъл да знае, че този някой е умрял?

— Единайсет пъти? Ако се разровим, възможно е да се открият и повече случаи. Смятаме, че е могъл да използва повече от една

пощенска кутия. Сега екипът ми работи тъкмо върху това.

— Повече от една пощенска кутия ли? Какво ви кара да мислите така? — сега гласът ѝ звучеше по-скоро отстъпчиво, отколкото недоверчиво, вероятно цялата история ѝ се струваше твърде неправдоподобна, за да ѝ повярва.

Но Так не беше луд. За него случаят вече бе ясен.

— Чековете, които се връщат обратно с разликата в надплатените данъци. Някъде между 800 до 1200 са внасяни на ваша сметка през месеците февруари, март, април и май. Това е само за тази година. Нямаме представа какво е ставало миналата.

— В моята сметка! — думите ѝ бяха по-скоро осмисляне, а не въпрос. — Да не би да сте проверявали и моята сметка?

— Имаме това право.

— Без да ми съобщите?

— Без да ви съобщим и без да искаме разрешение. Напълно законно е и разполагаме с подобни правомощия. Предполагам, че банката е уведомила съпруга ви, че се ровим, той се е нервирал и е... — направи жест офейкал.

Лора го зяпна, без въобще да разбира какво става. После сведе очи и притисна челото си с ръце, отново го погледна и закри устата си с ръка. Так забеляза, че не си е сложила червило, макар и да имаше лек грим. Беше по джинси и пуловер и би ѝ дал по-малко от трийсет и осем години, както се водеше по документи. Нямаше вид да има син в колеж.

В следващия миг не му се видя и достатъчно възрастна, за да притежава ресторант и фирма за кетъринг, както и да бъде омъжена за човек, извършил многобройни данъчни измами. Изглеждаше двайсет и няколко годишна, смаяна и незащитна, и макар че Так си казваше, че тя също може да е в играта, трудно му бе да го повярва.

Тя преглътна. Впи очи първо в Мелроуз, после в него, като че ли се надяваше някой от тях да се засмее и да ѝ каже, че са се пошегували. Потри ръце.

— Ами, мисля да извикам някого — изрече с треперещ глас — погледна Мелроуз в очите. — Може, нали?

— Естествено — изрече любезно Мелроуз, което и Так би направил, ако беше на негово място. Излизаше, че Мелроуз е добрият, а той — лошият. Засега добре.

Так я проследи с очи как излиза от стаята и чак тогава забеляза, че е боса, но дори и така беше стилна. Както и домът ѝ. Стана от дивана и се поразходи наоколо. Мебели, картини, персийски килими — нямаше нищо евтино, претрупано или крещящо.

Взе в ръката си малък кристален лебед.

— Дали няма да избяга през задната врата?

— Не — отвърна Мелроуз от дивана.

— Много си сигурен.

— Ти пък си циник.

Так подсмръкна.

— Такава ми е работата. Там, където работя, всеки е виновен до доказване на противното.

— Но не и там, където аз работя — отвърна му веднага Мелроуз. — Ние познаваме хората тук. Може би не всички и не достатъчно добре, особено след като много студенти минават през града. Но личности като Лора Фрай създават доброто име на града.

— Съвсем сигурно мъжът ѝ не е като нея.

— Той е изключение. Такива като него не са много.

Так остави лебеда.

— Според теб тя е вън от играта, така ли?

— Да.

— Откъде знаеш? По инстинкт ли?

— Да, освен това липсват доказателства за обратното.

— Виновен до доказване на обратното — напомни му Так, а после зърна Лора. Пристъпваше уверено с високо вдигната глава, но беше бледа.

— На адвокат ли се обадохте? — попита я той.

— Да. Тя вече тръгна насам. Посъветва ме да не говоря нищо повече, докато не пристигне — приближи се до стола и седна, сгъвайки крака под себе си.

Так се върна на дивана.

— Смятате ли, че имате нужда от адвокат?

— Тя ми е и приятелка.

Мелроуз се наведе напред и отпусна ръце между коленете си.

— Изненадвам се, че сега сте сама, мисис Фрай. В края на седмицата улицата беше пълна с коли.

— Отбиваха се приятели, хора, свързани с бизнеса. Майка ми.

Так усети незабележимата пауза, но преди да зададе въпроса си, тя продължи:

— Синът ми се върна от колежа. Замина си тази сутрин. Дъщеря ми е на училище, ресторантът е затворен.

Джеф го няма от шест дни, шест дълги дни, и не дава никакъв знак, че ще се върне. До известна степен животът се върна към нормалния си ход — сведе уплашен поглед към пода, после стрелна. Так право в очите.

— С или без адвокатката ми искам да ви кажа, че ми е трудно да преглътна това, което ми казахте. Джеф работеше много. Кариерата си изгради като започна от нулата и спечели всичко, което имаше. Няма причина да е правил това, което предполагате.

Так огледа стаята многозначително.

Лора побърза да възрази.

— Купихме къщата с пари, които той спечели.

— Сградата, в която е ресторантът, ваша ли е?

— И къщата и ресторанта са ипотекирани.

Так го знаеше. Още преди изчезването на Фрай, банката му изпрати всякакъв вид информация.

— Значи изплащате вноски по ипотеките, наем за фирмата на съпруга ви, заплати на секретарките и съдружниците му, вноски по заемите за ремонта на ресторанта, за колежа на сина ви плюс ежедневни разходи. Това е доста много на месец, мисис Фрай. Без да броим поршето. Без да броим вашето комби, а също и разноските по ресторанта.

— Ресторантът изплаща разноските си.

— И получавате достатъчна печалба, за да плащате останалото?

— Не. Още не. Но след две или три години може би. Засега доходът на съпруга ми покрива останалото.

През ръцете на Так бяха минали много сметки. Джефри Фрай бе дребна риба в сравнение с големите фирми в Бостън със силни клиенти от големи корпорации, които събират огромни печалби.

— Колко смятате, че печели?

Тя като че ли се изненада от въпроса.

— Джефри? — замисли се. — Сто и петдесет, вероятно двеста хиляди долара на година. Не знам със сигурност.

Так на свой ред се учуди.

— Не знаете?

— А трябва ли?

— Той е ваш съпруг.

— Но той води всички финанси.

— Даже и на вашия бизнес ли?

— Не, аз го правя, но той е поел грижата за останалото. Така е открай време.

— На последния чек съгласно данъчната декларация е записано — изрече той провлечено, — че доходът му е 90000 долара.

— Деветдесет — повтори тя. След като помисли малко, се смъкна по-ниско на стола. Загледа се в пода, намръщи се, погледна скръстените ръце в скута си. Пое дъх, за да каже нещо, промени решението си, но все пак изрече: — Тази работа с данъчните измами не може да бъде. Просто не може да е вярно.

Так почти я съжали.

— Разследването едва сега започва. Има още много да се ровим, докато разберем каква е степента на измамата.

Тя издаде лек звук и закри устата си с ръка.

— Добре ли сте, мисис Фрай? — попита Мелроуз.

Лора вдигна треперещата си ръка.

— Добре съм, детектив. Това направо е невероятно, не мога да го повярвам — отново стисна устата си с ръка. В следващия миг на вратата се позвъни и тя веднага скочи. — Трябва да е Дафни — почти избяга от стаята.

— Коя е Дафни? — попита Так Мелроуз.

— Дафни Филипс. Местна адвокатка, и то много добра. Доста често идва, след като Фрай изчезна. Близка приятелка.

— На Фрай или на съпругата?

— И на двамата.

— Упорита, така ли?

— Нямах представа колко.

— По дяволите, не понасям такъв тип — измърмори Так, но преди да е добавил още нещо за упоритите адвокатки, Лора влезе заедно с приятелката си. Дафни Филипс вървеше до Лора и толкова напомняше на нея, че Так се замисли дали не са роднини. Подробностите се набиваха на очи — Дафни беше по-висока, косата ѝ

беше по-светла, кожата ѝ също, но и у двете имаше някаква стаена гордост. Освен това и двете изглеждаха разтревожени.

— Даф, това е... — Лора спря.

— Тейлър Джоунс — допълни той и протегна ръка. Ръкостискането ѝ беше силно и здраво. — Аз съм от Отдела за криминални разследвания към данъчната служба.

— Лора ми го съобщи — каза Дафни. Издърпвайки ръката си, тя се обърна към Мелроуз. — Откога знаеш за това, Денис?

— От около два часа — отвърна той и се облегна на дивана. Так имаше чувството, че той няма да промълви и дума повече и тежестта да ѝ обясни падаше върху него. Е, добре. Жена адвокат няма да го смути. Бе напълно уверен в действията си.

— Тази сутрин пристигнах от Бостън — поясни. — Детектив Мелроуз не знаеше, че идвам, докато не се появих в кабинета му. Едва в събота сутрин открихме, че мистър Фрай е изчезнал.

Дафни изглеждаше смутена, сякаш искаше да каже нещо, но нямаше сили. Като че се настрои недоверчиво.

— Данъчна измама?

— До това заключение стигна компютърът.

— Компютрите са машини. Вие какво казвате?

— Данъчна измама.

Тя направи гримаса.

— Джеф Фрай?

— Точно така.

Лора я хвана за ръката.

— Трябва да има някаква грешка. Джеф никога не би извършил подобно нещо. Той е сериозен и честен човек, не е измамник.

— Разбирам, че това все още е предположение — обърна се Дафни към Так. — Делото още не е предадено на съдебните заседатели, нали?

— Не, но в скоро време ще събера всички доказателства. При нормални обстоятелства щях да свърша работата в Бостън, но изчезването на Фрай промени нещата. Ако успея да избързам, ще съставя обвинението и веднъж щом го направя, ФБР ще започне търсенето.

Лора се разтреперан видимо. Безмълвно отстъпи и седна на стола. Дафни я изгледа обезпокоена.

— Добре съм — увери я Лора, но гласът ѝ беше много, тих.

Дафни се обърна към Так.

— Какво желаете от мисис Фрай?

— Информация за съпруга ѝ. Къде би могъл да бъде. С какво би могъл да се занимава. Не искам от нея уличаващи доказателства, а само начин да можем да го открием.

— Той е невинен за това, което казвате — намеси се Лора.

— Ако го намерим, той ще каже.

Дафни се приближи до Лора, коленичи до стола с гръб към мъжете и каза тихо:

— Не е нужно да разговаряш с него. Това не са показания под клетва. Ако въпросите му те разстройват...

— Цялата работа ме разстройва — извика Лора.

— Би могло да стане друг път.

— Но той може да помогне да намерят Джеф.

— Наистина мога — заяви Так. Забелязал израза на беззащитно отчаяние върху лицето на Лора, той разбра, че тя не прикрива нищо. Беше само невинна жертва, чийто подреден живот сега се преобръща наопаки. — Ако открием съпруга ви, ще можем да подредим всичко. Но не можем да го направим, докато се укрива.

— Може да не се укрива — изрече умолително Лора. — Може онзи, който е извършил измамата, да е направил така, че той да излезе виновният.

— Да е направил нещо ли?

— Да го е отвлякъл или убил.

— Може би — съгласи се Так. Тя отчаяно търсеше обяснение, което би изкарало съпруга ѝ невинен, а той нито за минута не допускаше, че Джефри Фрай не е виновен. И ако с размахването на тази частица надежда пред очите ѝ би спечелил съдействието ѝ, в такъв случай ще го направи. Ще се пригоди към нея, докато най-накрая не подготви присъдата му.

— Извинявайте, бихте ли изчакали за минутка?

Почти на средата на пътеката Так се обърна и видя как Дафни крачи бързо към тях. Свършиха преди няколко минути, след което Так остана в същото неведение по отношение местонахождението на Джефри Фрай, както и при идването си. Но Дафни се представи добре. Освен че от време на време, когато усещаше, че въпросите му следват

твърде бързо един след друг или засягат лично Лора, се обръщаше с предупреждения към него, тя не му попречи с нищо. Той се зачуди какво ли ще иска от тях.

— Искам да ви помоля за една услуга — каза тя и веднага продължи: — Миналата седмица, когато случаят с изчезването на Джеф стигна до вестниците, това срина Лора. Журналистите вече я преследват. Ако нещо от това, което ни казахте, стигне до тях, ще стане още по-лошо. Има ли някакъв начин да не се дава гласност на случая?

Последното, което Так искаше, бе да не се дава гласност. Според опита му случаи не се разгласяваха само с помощта на бакшиши — анонимни или в каквато и да е друга форма. Колкото повече се пишеше за Джефри Фрай, толкова по-голяма беше вероятността нещо да изскочи. Но Так не би могъл да го обясни толкова нашироко на Дафни. Не искаше да я настройва срещу себе си. Би могло да се стигане дотам, че да има нужда от помощта ѝ. Затова, почесвайки се по главата, каза:

— Няма да правя публични изявления, но просто не знам как вървят нещата във вашия град. Детектив Мелроуз ще ме посъветва.

Нещо в тона му ѝ направи впечатление. И той го разбра по погледа, с който тя го стрелна — не обвинителен, но в никакъв случай не изразяваше симпатия. Тя се обърна към Мелроуз с думите:

— Би ли се опитал, Денис? Само ако Дугън О'Нийл подуши, няма да има спиране. След това в никакъв случай няма да го съдят обективно.

— Процесът ще бъде в Спрингфийлд — не устоя да се намеси Так. — Там се намира най-близкият федерален съд.

— Знам — изрече търпеливо Дафни и пак се обърна към Мелроуз. — Тук слуховете се разпростират мълниеносно. Можеш да си представиш колко лошо ще стане.

— Вашият приятел е трябвало да помисли, когато е вършил тези измами — заяви Так.

— Предполагаеми измами — поправи го Дафни. — Да не забравяме, че има възможност и да е невинен.

Так поклати глава.

— Според моя отдел не е така. Когато става дума за данъчни измами, един човек е виновен до доказване на невинността му.

— Но това не е в съгласие с конституцията — възрази тя.

Той сви рамене.

— Ще направиш каквото можеш, нали, Денис? — без въобще да погледне Так, тя се обърна и влезе в къщата.

— Страхотни крака има — отбеляза Так.

— По-спокойно, приятел. Тя е по-голяма от теб.

— Сериозно? — не би предположил. — На колко е?

— На четирийсет.

Това го изненада. Би й дал трийсет и четири, може би и трийсет и пет. Но четирийсет? Това изключваше пет деца. Ще забрави Дафни Филипс.

Във вторник сутринта времето бе ясно и студено — декемврийски ден, когато хората поемат дълбоко свежия въздух, кроят планове за ваканциите и се усмихват. Когато излезе да вземе вестника, Лора усети хладината. Докато го отваряше, мислите й бяха свързани с ваканцията, ала щом прочете челното заглавие на първа страница, подписано с името на Дугън О'Нийл, престана да се усмихва.

„ВОДИ СЕ РАЗСЛЕДВАНЕ ЗА ДАНЪЧНА ИЗМАМА НА ИЗЧЕЗНАЛИЯ ЕКСПЕРТ-СЧЕТОВОДИТЕЛ“

С разтуптяно сърце тя продължи да чете.

„Името на Джефри Фрай, чието изчезване миналата седмица озадачи семейството и приятелите му, се споменава във връзка с разследване за данъчни измами. В момента то се води от специалния агент в Отдела за криминални разследвания Тейлър Джоунс. Джоунс пристигна в Нортхемптън в понеделник сутрин, за да обедини усилията си с полицейската служба на града.

Запитан от представител на вестник „Сън“, Джоунс призна, че разследването се провежда от известно време и че изчезването на Фрай хвърля нова светлина върху нещата. Налага се да приемем възможността, че мистър Фрай е напуснал града, за да избяга от властите.

До ден-днешен Фрай се изплъзва от полицията. Съпругата му, Лора, съдържателка на ресторанта „Черешите“, твърди, че няма представа за местонахождението му. Не каза нищо и относно обвинението, което се повдига срещу съпруга ѝ от правителствените служители. Макар че Джоунс отказа да каже нещо повече за онова, в което го обвиняват, „Сън“ научи, че може би става дума за стотици или хиляди долари, натрупани в продължение на десетина години.

Жител на Нортхемптън, през последните седем години Фрай живее в изискания квартал „Детски парк“. Той е един от основателите на „Фаро и Фрай“ — местна финансова фирма. В началото се помещавала на Път № 9 близо до Хедли Лайн, но през 1985 г. „Фаро и Фрай“ се премести в новия квартал на Плезънт стрийт. През 1987 г. Фрай купи старата сграда Уентуърт на главната улица. Вътрешните стени бяха избити и бе направен ремонт, за да се настани там службата за кетъринг на съпругата му и ресторантът „Черешите“. През 1988 г. ресторантът бе открит след основен ремонт.

Според някои източници Фрай изпитвал гордост, че го канят на важни обществени, политически и културни събития в града. Миналата година той имаше голям принос в кампанията, оказала се неуспешна за Стантън Фъри — кандидат за Камерата на представителите, известен като поддръжник на кандидата за губернатор Том Конъли. Приятелите на Фрай споделят, че качеството на живота му през последните години говорело за бърз успех. Говори се, че редовно прекарвал отпуските си на Карибско море, бил в тесни връзки със собствениците на яхти в Нюпорт и се явявал като домакин на гала-партита, състояли се в ресторанта на жена му. На много хора е познат с лъскавото си черно порше, което караше в и извън града.

Поршето е изчезнало заедно с Фрай. Юридическите агенции в страната са вдигнати на крак. Агент Джоунс приканва всички, които имат каквато и да е информация

относно местонахождението на Фрай, да се свържат с него чрез полицейското управление на Нортхемптън.“

ОСМА ГЛАВА

Лора се беше облегнала на масата и се взираше с ужас във вестника, когато Дебра влезе в кухнята.

— Мамо?

Тя не отговори, не знаеше какво да каже, как да съобщи новината на дъщеря си. Предната вечер Дебра беше на концерта на „Ролинг Стоунс“ и Лора знаеше, че ако ѝ го каже, хубавото ѝ настроение щеше да се изпари. Дебра се приближи до нея и погледна заглавието.

„ВОДИ СЕ РАЗСЛЕДВАНЕ ЗА ДАНЪЧНА ИЗМАМА НА ИЗЧЕЗНАЛИЯ ЕКСПЕРТ-СЧЕТОВОДИТЕЛ“

— Данъчна измама! Какво искат да кажат? — обърна се смаяна към Лора.

— Във вестника пише, че се води разследване за данъчна измама на баща ти.

— На татко?

Лора кимна.

— Това е най-абсурдното, което някога съм чувала. Татко никога не би го направил — дръпна вестника към себе си и продължи да чете статията. Лора усещаше как с всеки абзац я обхваща все по-голям гняв, докато най-последно избухна: — Пълни глупости! Така са го написали, сякаш татко не слиза от самолета, а това съвсем не е вярно. Ходим на Карибско море само веднъж годишно, и това ни е единствената почивка. Отиде на състезание с яхти в Нюпорт само защото негов клиент го беше поканил. А гала партито в ресторанта беше благотворително, с цел събиране помощи за научни проучвания на СПИН.

— Много добре го каза — отбеляза Лора.

Дебра беше твърде ядосана, за да обърне внимание на комплимента.

— Това, което пишат, съвсем не е вярно. Защо го правят, мамо?

— Нарича се свобода на печата — отвърна Лора с разтреперан от яд глас. — Същите думи, сложени в друг контекст, могат да имат друго значение, зависи върху какво набляга авторът.

— Но това не е честно! Не можеш ли да ги спреш?

Лора поклати глава.

— Той пише каквото пожелае.

— Но татко не е извършил данъчна измама.

— Това казах и аз на агента от Службата за държавните приходи.

— Какъв агент?

— Онзи, който се отби вчера.

— Мамо! — извика Дебра и Лора разбра, че гневът на дъщеря ѝ този път е насочен към нея. — Защо не ми каза?

— Не исках да те разстройвам. Мисля, очаквам, надявам се, че всичко ще се оправи.

— Не съм дете. Трябваше да ми кажеш.

— Може би — отстъпи Лора.

— Какво каза данъчният агент, когато говорихте? — попита Дебра вече не толкова гневно.

Лора сгъна вестника, така че статията да не се вижда.

— Каза, че правителствените служители разполагат с уличаващи документи. Докато не открият баща ти, той не може да се защити.

— Защо го няма? — извика Дебра, вече ядосана на Джеф. — Ако беше тук, щеше да им каже, че грешат. Защо твърдят, че го е направил?

— Твърдят, че попълвал бележки за данъци с имена на умрели хора и самият той прибирал чековете с надплатените суми, които се връщат.

— Това е невъзможно.

— Не е невъзможно, напротив, може да стане.

— Искам да кажа, че е невъзможно татко да го е направил. Той е толкова честен. Спомняш ли си миналата година, като помагах в „Черешите“, какъв шум вдигна, когато в качеството си на работодател трябвало да ми попълниш формуляр за данъци? Да не би някой да помисли, че няма да платим данъци за онова, което съм спечелила.

Значи сега мислят, че той е крадял надплатени данъци на умрели хора. За какъв дявол би го направил? Та ние имаме много пари.

Лора я изгледа хладно.

— Сега си противоречиш. Винаги си мърморила, че не разполагаме с достатъчно пари.

— Защото ти твърдиш, че не мога да имам кола. Скот получи кола, когато стана на шестнайсет години.

— Скот работеше в училищния вестник в драматичния кръжок и в кръжока по дебати. Почти всяка вечер имаше нещо, което го задържаше в училище.

— Мен също.

— В училище?

Дебра не отговори.

— Не мога да отида на училище, мамо. Днес ми е невъзможно. Особено след всичко това. Миналата седмица ми стигна. Съучениците ми говореха зад гърба ми.

— Откъде знаеш?

— Знам. Децата винаги говорят зад гърба на другите. Когато родителите на Сара Кейн се разделиха, те говореха за мъжа, когото бащата на Сара намерил в леглото на майка ѝ. Когато братът на Мат Ренсън се преби, шушнеха как той и приятелят му пили бира, преди да тръгнат с колата. А за това ще говорят седмици наред. Всичко е толкова абсурдно! Моето семейство е най-нормалното от всички, които познавам. Всичко това просто няма никакъв смисъл — като че ли изчерпа целия си запас от възмущение и изрече по-примирително: — Какво ще правим?

Лора прокара пръсти през косата си.

— Първо ще позвъним на Дафни, да видим какво може да направи тя, за да поискаме опровержение.

— Смяташ ли, че ще успее да го направи?

— Тя е упорита, ще пробва.

— И ако нищо не излезе?

— Ще трябва да издържим на бурята, доколкото можем.

— Ще се обадиш ли на Скот?

— По-късно. И той ще се възмути като теб.

— А мама Лидия? Тя ще се поболее.

Лора беше сигурна в това.

— Малко по-късно ще се отбия при нея — направи пауза. — Искаш ли да дойдеш? — почти се усмихна, когато очите на Дебра светнаха.

— И да не ходя на училище?

— Само днес. Тя много те обича. Ако не ти се идва...

— Как така? Аз обичам мама Лидия. Тя е най-милият, най-добрият човек на земята. Много се радва, когато ѝ се обаждам, изслушва ме и помни всичко, което ѝ разказвам.

— Ще ѝ подействаш успокоително — каза Лора. — Ако те оставя при нея, докато отида да поговоря с баба ти, така ще ми е по-леко.

— Ще ходиш да говориш с баба ли? — попита я съжалително Дебра.

— Май ще е по-добре. Ако още не е прочела вестника, скоро ще го направи, а дори и да не го прочете, все някой ще ѝ се обади по телефона. Тя ще побеснее.

— На кого ще побеснее — на теб, на татко или на вестника?

— На всеки поотделно, на двама ни с баща ти, а също и на вестника. Когато е ядосана, тя не прави разлика.

— Понякога баба наистина е досадна.

Лора изсумтя в съгласие с думите ѝ.

Дебра се намръщи.

— Колко време още татко няма да го има?

Лора се опита да придаде надежда в гласа си.

— Не знам.

— А ако е заминал за известно време? Ако тази неизвестност продължи седмици, месеци, години? Тази седмица в училище говорихме за изоставени семейства. Знаеш ли, че има такива, които вече двайсет години чакат вест от свой близък, който е изчезнал? Можеш ли да си представиш мъката, която изпитват?

Лора бавно кимна.

— Започвам да си го представям.

Но Дебра поклати глава.

— Аз не мога. И не искам. Това не е Виетнам. Живеем в Съединените щати и все някой трябва да знае какво се е случило с татко. Хората не изчезват просто така. Трябва да е някъде.

— Сигурна съм — изрече гласно Лора. — Сигурна съм.

— Данъчна измама ли? — попита Лидия. Тя все още беше в леглото, което не бе добър знак. — Джефри?

Лора седна отстрани на леглото с натезало сърце.

— Така казват.

Лидия замълча и се намръщи.

— Не са доказали нищо — каза Лора. — Все още е предположение.

Лидия я изгледа тъжно.

— Трябва да имаш предвид източника на предположението. Обикновено специалните правителствени агенти са доста точни.

— Невинаги — намеси се Дебра от другата страна на леглото. — Може и да сгрешат.

— Статията във вестника не го щади. Дугън О'Нийл е запретнал ръкави и съм сигурна, че това много се харесва на Гари Холмс. Според мен трябва да бъдем готови за още статии в същия стил.

Лидия въздъхна.

— Ами да. От страна на Гари Холмс определено.

— Познаваш ли го? — попита Дебра.

— Много отдавна. Беше опак човек. Вълкът козината си не мени.

— Ключът към всичко е да намерим Джеф. Дотогава няма да може да се защити. Непрекъснато ме питат къде е и аз напрегам ума си, но не мога да се сетя за място, което бих могла да им посоча. Вие да се сещате? Лидия безпомощно сви крехкото си рамо.

— Аз също се мъча да измисля нещо, но напразно. Като малък Джефри и да е имал някакви мечти, не ги е споделял с мен. Никога ли не ви е говорил, че след като се пенсионира, ще се оттегли някъде?

Лора поклати глава.

— Толкова бяхме заети да постигнем това, което имаме, за да мислим за пенсиониране. Разказах им за островите. Когато отидохме там, много му хареса.

— Не е вярно — възрази й Дебра. — Оплакваше се от горещината. Също й от храната и начина на живот. Всичко вървяло толкова бавно. Стана много нервен. Не помниш ли?

— Сигурна съм, че нищо няма да стане на държавните служители да проверят — каза Лидия. — Дебра, мила, моля те,

направи ми чаша чай. Ти го правиш точно така, както аз го обичам.

Дебра скочи.

— С кифличка. Мама донесе с вишни и стафиди. Ако ти не ги ядеш, ще ги върне и ще ме накара аз да ги изям. Откакто татко го няма, все прави по нещо. Вкъщи има толкова много храна.

— С кифличка — съгласи се веднага Лидия. Щом Дебра излезе обаче, тя стана сериозна и хвана ръката на Лора. — Това въобще говори ли ти нещо?

Лора се учуди.

— Съвсем не.

— Да си имала някакво чувство, че е нещастен?

— Не. Джеф никога не се отнасяше философски към нещата. Той просто не е такъв.

— Вярно — размисли се Лидия. — Докато беше при мен, също. Винаги е бил малко потаен, но понеже е толкова добър, никога не съм му правила забележки. Много лесно отгледах Джефри. Кристиан ми е правил какви ли не бели. Въпреки всичко, никога не ми е било ясно какво си мисли — намръщи се. — Вероятно е трябвало да го питам. Сигурно се е налагало да го накарам да споделя мислите си.

— Ти вече повярва, че е направил нещо лошо. Недей така, Лидия.

Но Лидия впери сините си очи в Лора.

— Трябва да съм реалистка. Може би е време ти също да погледнеш трезво на нещата. За теб светът в розово е прекрасен и досега наистина е било така. Но се налага да свалиш розовите очила. Фактът си е факт. Джефри изчезна в момент, когато го разследват за престъпление. Това не ти ли изглежда подозрително?

Лора поиска да възрази. В продължение на минута не каза нищо. После се смръщи и кимна.

— Но това не значи, че е виновен. Не изключвам просто да се е уплашил и да не е знаел какво друго да направи. Все пак може някой друг да е виновен за престъплението, както и за изчезването му.

Лидия потръпна.

— Това е даже още по-страшно. Ако знаехме какво си е мислел... Ако с нас не е споделял това, което му е на сърцето, не би го направил и с никой друг.

— Майка ми би казала, че неспособността му да общува е вродена черта.

— На това би могло да се повлияе, но аз съм го изпуснала.

— Не си — настоя Лора и насочи разговора в друга посока. — Продължават да ме питат за Кристиан. Предполагат, че като единствен брат на Джеф, би могъл да знае нещо.

Лидия я погледна със съмнение.

— Когато го поканихме за Деня на Благодарността — продължи Лора, — той каза, че заминава за Австралия. Агентът от данъчните служби реши, че там Джеф би могъл да се скрие чудесно.

— Имат ли доказателства, че е летял за Австралия?

— Не, но продължават да търсят.

— Добре — каза Лидия. — Нека да търсят. Дори по-добре, ако е с Кристиан. Кристиан има някои лоши черти, но е силен. От Джефри бих очаквала по-лоши неща.

Лора не беше толкова сигурна. Двамата братя враждуваха и това, опасяваше се тя, се дължеше на нея. Но щом Лидия се успокоява при мисълта, че са заедно, добре.

Един час по-късно Лора седеше в ресторанта с чаша кафе, когато майка ѝ влезе през вратата. На шейсет и седем години, Мади Маквей все още бе привлекателна жена. Беше с два сантиметра и половина по-висока от Лора и с хубава фигура. Полата, блузата ѝ и единственият ред перли бяха подбрани с вкус, макар и консервативен, а късата ѝ сребриста коса бе сресана назад и откриваше лицето ѝ. Би могла да бъде още по-привлекателна, ако изразът ѝ не беше толкова строг. Лора имаше впечатлението, че почти никога не се усмихва.

Докато вървеше между масите към сепарето, където седеше Лора, тя изрече на висок глас:

— Знам защо ме извика тук, вместо да се срещнем в къщата, Лора. Това е твоя територия, от това място изпитваш гордост и радост, а високият стол, на който седиш, е твоята крепост. Но ако смяташ, че това ще ме сплаши, дълбоко грешиш. Искам да ми дадеш някои обяснения, и то още сега.

Без значение колко съвестно Лора се подготвяше за срещите с Мади, излизаше, че никога не е било достатъчно.

— Всъщност, помислих си, че тук ще се разсееш, вместо аз да идвам. Не мислиш ли, че е така?

— В сравнение с други ресторанти в града, тук наистина е доста приятно.

— Тук има много светлина — каза ѝ убедително Лора. — Лесно ще прочетеш менюто. Искаш ли нещо за ядене.

— Ти наистина ли мислиш, че бих могла да ям по това време? — попита я Мади. Лора тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато майка ѝ продължи: — Но ще пия кафе. Правиш интересна смес.

Лора го възприе почти като комплимент. Без повече приказки тя взе сребърната кана с кафе и ѝ сипа в чаша.

— Във вестника имаше увлекателна статия — отпи от кафето. — Доста силно обвинение срещу човек, който според най-близките му приятели е честен и неподкупен.

Лора замълча. Беше свела очи към чашата с кафето си, хвана я, бавно я вдигна и отпи.

— Какво се е случило? — попита Мади.

Без да вдигне очи, Лора отвърна:

— Не знам.

— Вярваш ли на това, което пише във вестника?

— Не ми се иска.

— Но все пак вярваш ли?

— Не знам.

— Лора, вярваш или не вярваш?

— Не — отвърна Лора и бавно вдигна очи, — има и средно положение. Не вярвам, че Джеф е извършил онова, което казват, но вярвам, че срещу него съществуват доказателства.

— В такъв случай е виновен.

— Не знам.

— Щом имат доказателства...

— Искат да съберат още. Преди да го обвиняваме, нека да си позволим да се усъмним.

Мади я изгледа продължително, възмущението в погледа ѝ си личеше повече, отколкото в тона ѝ, който тя владееше.

— Много е трудно, като се има предвид бъркотията, която причини в живота ни. Ясно ти е, че целият град говори за това.

— Да. Предполагам.

— Това не те ли безпокои?

— Естествено, че ме безпокои. Но не мога да направя нищо. Щом хората искат, нека си приказват.

— Ако съпругът ти си беше вкъщи, където би трябвало да бъде, нямаше да говорят, а ако онова, което пише във вестника излезе вярно, ако беше тук, щяха да го арестуват.

— Мамо, още няма предявено обвинение към него. Единствената причина да се заговори за всичко това е, че изчезна. Не го обвиняват в нищо.

— Все още.

— Смяташ ли, че е вярно? — попита я на свой ред Лора.

— Честно казано, не познавам Джеф достатъчно добре, за да отговоря на този въпрос. Може да ми е бил зет цели двайсет години, но никога не сме били близки. Нямахме общи вкусове. Никога не сме обсъждали нещо значително. Той не разбираше моята работа, както и аз неговата. Но той е твой съпруг, Лора. Ти си живяла с него през всичките тези години. Ти си делила леглото с него и си му родила деца. Ако някой знае какво е правил, това си ти.

Лора се намръщи.

— Вярно е, но не знам.

— Вие двамата не си ли говорите?

— Разбира се, че си говорим.

— За важни неща?

— Да, за важни неща.

Мади се облегна на стола и впи очи в Лора.

— За Бога, ти го защитаваш. Добре. Двамата с Джеф не сте говорили за много сериозни неща, както би трябвало. Но все пак ти не си глупачка. Не разбираше ли какво ще стане?

— Нищо не съм разбирала.

— Къде си била? С какво си се занимавала?

— Работех, отглеждах деца, започнах бизнес.

— Смяташ ли, че си е заслужавало?

— Двамата с Джеф го искахме.

— Очевидно не му е било по сърце.

Лора настръхна.

— Мамо, нямаш доказателство...

— Той никога ли не е казвал нещо, с което да те наведе на мисълта, че се е забъркал в нещо такова?

— Ако го беше направил — извика Лора, която едва се сдържаше, — щях ли да съм толкова озадачена!

— По-тихо — сгълча я Мади. — Няма защо персоналът в кухнята да те чува.

— Персоналът в кухнята знае какво става. Пред тях говоря открито.

— Въпросът е дали съпругът ти се е отнасял честно към теб. Ако те е лъгал за това, един Господ знае и за какво още те е мамил.

Лора подпря глава върху ръката си.

— Това е някаква грешка — изрече тихо. — Ще излезе грешка. Винаги правиш така, че нещата да изглеждат по-лоши, отколкото са.

— Наистина ли си очаквала да ти кажа нещо оптимистично? — попита я Мади с неприкрит сарказъм. — Как мога да го направя, когато мъжът ти обърка всичко. И таз хубава, така говорят в колежа. Стигаше и това, че изчезна. Хората мислеха, че е имал нужда да се откъсне и да си почине няколко дни. Сега обаче го обвиняват в измами, което хвърля зловеща светлина върху бягството му. Знаеш ли как се отразява това върху мен, Лора? Толкова съм се старала да си създам добро име...

Лора я прекъсна, като я изгледа остро.

— Мамо, това, което съпругът ми е извършил или не е извършил, в никакъв случай няма да се отрази върху професионалното ти положение.

— Не съм толкова сигурна. През всичките тези години разбрах, че политиката играе все по-голяма роля. Има хора, които желаят да се пенсионирам, и ако тези обвинения излязат верни, това би дало извинение на силните на деня да го приложат в действие. Ще кажат, че го правят заради доброто на факултета. И да им кажа, че говорят глупости, кой ще ми обърне внимание.

Онемяла, Лора поклати глава.

— С нищо не мога да помогна, мамо.

— За какво не можеш да помогнеш?

— За това. На теб, на положението ти — гласът ѝ се разтрепери. — Кой знае къде е Джеф, какво е направил и какво не е направил. Не знам как ще се отрази върху самата мен, да не говорим за децата. Безпокоиш се за работата си. Аз пък се тревожа за живота ни. Ти си ми

майка и ако ти не можеш да ме подкрепиш поне малко, по-добре се върни в университета.

Мади като че ли се стресна.

— Мога да те окуража. Защо казваш, че не мога?

— Защото никога не го правиш! — облегна се на облегалката на стола и я изгледа сломено. — Но това между нас не е нищо ново, нали?

Мади се взираше в нея.

— Имаш ли нещо да ми кажеш?

— Винаги критикуваш почти всичко, което правя.

— Само когато смятам, че забележките ми са основателни.

— Кое то почти винаги се случва. Но не разбирам защо гледаш на мен отвисоко! Нямам представа какво си мислела, че ще направя с живота си — да стана едно малко твое копие или каквото и да е друго, но аз съм различна — насочи пръст към гърдите си. — Аз съм си аз. Създадох си такъв живот, какъвто желяех, и само допреди седмица той беше добър. Имах съпруг, две прекрасни деца, къща, успешна кариера. Имах всичко, каквото исках, и това би трябвало да те прави щастлива, но не беше така, защото това, което исках, не отговаряше на твоите желания. Ти си диктатор, мамо. Ти искаш всичко да става така, както ти си го намислила.

— Нещата стават както съм ги намислила — заяви Мади. — Погледни моя живот с баща ти. Той направи докторат по английска литература и така се изравни с моя по психология. После се зае да пише трудноразбираеми книги за неясни литературни образи и тогава почти гладувахме. Едва когато аз започнах да печеля, станахме по-добре.

— Ти се налагаш във всичко — Лора си спомни тихия, почти стеснителен мъж, в какъвто се превърна баща ѝ в резултат на доминиращата роля на Мади. — Защо трябва да го правиш? Защо ти трябва да ръководиш всичко? Защо никога не приемеш, че решение, което аз съм взела, независимо дали ти е харесало, би могло да бъде правилно за мен?

Мади дръпна стола си от масата.

— Сега не е моментът да го обсъждаме. Много си разстроена. Повечето от това, което казваш, са пълни глупости.

— Виждаш ли? — извика Лора. — Ето каква си. Не ти отърва това, което казвам, затова го отричаш.

Мади я изгледа отгоре.

— Не е вярно, Лора. Не съм диктатор. Ти поиска да отпаднеш от колежа и отпадна. Ти поиска да се омъжиш за Джефри Фрай. На теб ти хрумна да продаваш сладкиши с извара, започна да ги продаваш. Оставила съм те да правиш каквито грешки пожелаеш.

Лора сведе глава победена. Когато отново вдигна очи, гласът ѝ прозвуча уморено.

— А сега? Каква грешка правя сега? С това, че поддържам невинността на съпруга си до доказване на противното ли? Че се опитвам да обединя семейството си? Че продължавам да работя ли?

— Грешката, която правиш сега — каза Мади, — е, че се отчуждаваш от мен. Не понасям натякванията ти. На моята възраст нямам нужда от тях.

Лора се усмихна тъжно.

— Разбира се, че нямаш. Не е много приятно да те критикуват, нали, мамо?

Мади грабна палтото си.

— Ще ти се обадя по-късно, Лора. Надявам се, че ще бъдеш в по-приемливо настроение. — Тръгна си с високо вдигната глава и остави Лора сама в сепарето.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Так не се изненада, когато във вторник към обяд Дафни Филипс се появи в полицейското управление. Помисли си, че ако е истински адвокат, статията в „Сън“ ще я подразни, а ако е упорита, както каза Мелроуз, ще бъде повече от ядосана. Затова, когато я видя на вратата на кабинета, се облегна назад на стола, сплете ръце зад тила си и зачака да види какво ще направи.

— Искам да поговоря с вас, мистър Джоунс — каза тя. Едната ѝ ръка все още беше на дръжката на вратата, а с другата стискаше чантата си.

— Разбира се — посочи ѝ с глава стол. — Влезте.

— Много неприятно впечатление ни направи статията в „Сън“.

— Сигурен съм.

— Тя нанася непоправими вреди върху клиента ми.

— Вие мистър Фрай ли представлявате?

— Ако го намерите, ще го представлявам. Междувременно съм адвокат на съпругата му, чиито интереси са накърнени от тази подвеждаща статия.

— Подвеждаща ли? — Так хвърли поглед към вестника, разтворен отстрани върху бюрото му. — Според мен е доста точна.

— Може би дума по дума, но като я прочете цялата, човек остава с впечатлението, че Джефри Фрай е почти осъден.

Так сви рамене.

— Не отговарям за начина, по който е написан материалът. По-добре се разберете с пресата.

— Току-що идвам от кабинета на Дугън О'Нийл. Той отказва да отстъпи или да отпечата каквото и да е опровержение.

— Тогава го съдете.

— Той е марионетка на Гари Холмс, а Гари Холмс е влиятелна личност в града. Човек не може да излезе срещу силни хора, ако не разполага със силни козове. Случаят не е по молба на ищеца и вие го знаете.

Так го знаеше, но беше изненадан, че тя го признаваше. Доста изискано от нейна страна. Всъщност с това го порази тя — с изискаността си. Такъв беше и костюмът ѝ — от вълнен плат, със свободно сако, къса пола и копринена блуза.

— В такъв случай какво желаете от мен?

— Да се въздържате малко повече. Може в думите ви нищо да не противоречи на закона, но подобни твърдения действат подстрекателски. Разпространяват се със светкавична бързина. Въобще не ме интересува дали федералният съд се намира в Спрингфийлд, или не, но статия като тази, която се появи днес, ще попречи да се съберат непредубедени съдебни заседатели, ако въобще случаят стигне до съд. Да не говорим — добави тя и сякаш хладнокръвието за малко да я напусне — за ефекта, който подобни публикации могат да произведат върху семейство Фрай. След разговора си с нея би трябвало да знаете, че Лора Фрай няма никаква представа къде може да бъде съпругът ѝ или ако обвиненията ви се потвърдят, за онова, което е извършил. Тази жена само допреди една седмица смяташе, че има най-прекрасния живот. Самото изчезване на Джефри беше достатъчно, за да го обърне наопаки. От такива писания болката и объркването ѝ се увеличават десетократно. Тя има шестнайсетгодишна дъщеря, която ходи на училище. Можете ли да си представите колко ѝ е трудно? Знаете ли колко жестоки могат да бъдат децата? Днес Лора я остави вкъщи, но Дебра не може да престане да ходи на училище. Синът на Лора е в друг щат, но скоро ще се върне за ваканцията. Представете си какви празници ще имат тези деца.

— Само не ми казвайте, че още вярват в дядо Коледа — каза Так и изчака, за да ѝ даде възможност да го изругае за циничността му. Не му излизаше от главата, че тя е пет години по-голяма от него. Не изглеждаше четирийсетгодишна.

Дафни не го изруга. Напротив, стоеше безмълвна и спокойна, но това не означаваше, че е съгласна с него. Със сдържаното си поведение упражняваше въздействието си.

— Дори да са вярвали в дядо Коледа, съвсем сигурно вече не е така. Това, което става за тях, е почти толкова шокиращо, колкото и за Лора. Цял живот са се смятали за образец на здраво и щастливо семейство. Изведнъж семейството се разпада и никой не разбира защо. Те не знаят къде е избягал Джефри и защо. Не могат да повярват, че е

виновен за неща, за които говорят хората, а ако действително е така, това разтърсва още по-силно основите на живота им. Поставете се на тяхно място, мистър Джоунс. В подобно положение какво бихте изпитали?

— Так не беше човек, който ще се размекне толкова лесно. Имаше задача, която трябваше да изпълни, а състраданието би му попречило.

— Насочили сте усилията си в погрешна посока. Баща ми беше пияница, а майка ми бършеше масите в „Хейс-Бикфорд“, големият ми брат загина във Виетнам. Не мога да събера достатъчно съчувствие към хора, които си имат всичко и сами попадат в незавидно положение.

— Лора и децата не са извършили нищо. Те са добри. Също и Джефри, или поне за такъв го мислехме. Ако, макар и малка част от онова, което казахте, е вярно, значи всички сме измамани.

— Так беше готов да се закълне, че тези хубави кафяви очи го гледаха натрапчиво. Кафяви ли? Не, по-скоро лешникови. Той въздъхна и скръсти ръце върху гърдите си.

— Това ме изненадва. След като сте добра адвокатка, или поне така се говори, бих предположил, че за разлика от другите сте прозрели с какво се занимава той.

— Нищо не съм забелязала. Абсолютно нищо.

— Познавали сте го добре, така ли?

— Тя нацупи устни и се замисли за малко.

— Много добре. Но не съм търсила лоши черти у него. Лора може да се сблъска с лошото и пак да не го забележи, защото не желае. Такава е, заклетата оптимистка. Доволна съм, че аз съм по-голяма реалистка. Но никога нищо не ми е загатвало, че Джефри би могъл или би направил това, което твърдите.

— По мое мнение животът предлага своите малки изненади.

— Вярно е — тя пое дъх и леко вдигна глава. Хубавите й лешникови очи го гледаха с неприязън. — Но няма защо положението им да се влошава още повече, като се разпъват на кръст пред очите на обществото. Ако Джефри Фрай бъде изправен пред съд, обществото ще види и ще чуе всичко, което пожелае. А междувременно нека да не задоволяваме най-низките страсти на любопитните, какво ще кажете?

Начинът, по който се изрази, накара Так да се почувства невъзпитан. В случая неприятното беше, че тя го уличи в това.

— Казахте ли го това и на журналистите?

— Как не! Бих искала да узная от вас какво точно правите, за да намерите Джеф. Чувам, че и ФБР е включено в търсенето.

Той отпусна ръцете си, взе химикалка и започна да си играе с нея.

— Официално ФБР не може да се занимава със случай, освен ако се смята, че лицето е беглец, което практически не може да се докаже докато няма присъда.

— А неофициално?

— Търсят. Прегледахме списъците по летищата, но досега безуспешно. Същото е с влаковете и автобусите.

— Естествено, че няма да открие нищо. Взел е колата си.

— С колата си не би могъл да прекоси океана.

— Смятате, че е заминал в чужбина ли?

— Ако е пожелал да избяга от дългата ръка на закона, значи е заминал колкото се може по-далеч. Може да е оставил колата си на летищен паркинг или да я е скрил някъде другаде. Проверяваме и тези възможности.

— Той наистина обичаше колата си. Цял живот бе мечтал за такава. Много се грижеше за нея. Трудно ми е да повярвам, че я е изоставил някъде.

— Може и да не я е изоставил, а да я е скрил някъде недалеч, това също го имаме предвид. Проучваме всичко, до което можем да се доберем. Дори брат му.

— Кристиян?

— Бил е в Австралия по време на изчезването на Фрай. Сега е на остров Таити. Ако Фрай е искал да се откъсне отук и да се позабавлява, Таити звучи много привлекателно — Так ѝ се ухили. — Нищо по-сполучливо от момиче с голи гърди, което да отвлече от проблемите един мъж.

Дафни отхвърли предположението му.

— Явно много пъти сте гледали „Бунтът на Баунти“.

— Права сте, и по тази причина ще отида до Таити, за да проверя сам този Кристиян.

— Вървите в погрешна посока, ако смятате, че ще откриете Джефри на Таити. Първо, той мрази горещината и второ — не би търсил подобни забавления.

— Да не би нещо да е сбъркан?

— Разбира се, че не е, не е такъв тип.

— Според вас не е и крадец, но всички доказателства са против него. Защо трябва да ви вярвам относно сексуалния му живот?

— Защото го познавам от двайсет години, а жена му още по-дълго — сега тя имаше по-разтревожен вид, отколкото когато дойде. — Знам го. Повярвайте ми, сигурна съм.

Так беше необикновено доволен, когато забеляза, че тя започна да се ядосва. Разклати се отново на стола си и каза:

— Добре, ще се вслушам в думите ви. Естествено, че ще го проверим. Нали затова държавата ни плаща? Ако вашият Джеф си има някоя мацка, интересни данни ще изскочат от телефонната му сметка. От банките също. Знаете ли, че има банкова карта за една малка сметка на негово име — не на имената на двамата съпрузи, както другите?

Дафни поклати глава.

— Естествено, сега вече няма да може да я използва, нито пък ще може да тегли пари от другите сметки. Сложихме запор върху всичките му сметки.

Тя дълго се взира в него безмълвно. Цялото ѝ лице побледня.

— Запор?

— Съществуват подозрения, че вашият човек е откраднал доста пари от държавата и след като е избягал от мястото на престъплението...

— Но той не е осъден! — сопна се тя.

Изразът на лицето ѝ издаваше пълното ѝ объркване и повишеният ѝ тон не достави на Так удовлетворението, което очакваше.

— Нямаме нужда от присъда. Единственото, което има значение, е подозрение в предумишлено бягство. Разполагаме с нещо повече от това. Вече е изчезнал. Затова трябва да направим така, че да не може да тегли повече пари с кредитните карти, които е взел със себе си.

— Взел е пари ли?

— Изтеглил е от различни сметки по малко, което прави общо около петдесет бона. Освен ако парите не са взети, за да се платят легални разходи, но ми се струва, че това са пари за харчене.

Дафни дълбоко пое дъх.

— Не сте споменали това на вестника.

— Не съм им съобщил и много други неща.

— Както и това с банковите сметки. Не може да го направите. Имате право да сложите заповед на сметки само когато предположението ви се докаже.

— Смятайте го за сигурно, че мога да го направя. Нарича се „рискова преценка“ и няма защо да предупреждавам съдията. Това е едно от специалните правомощия, с които разполагат служителите на данъчните служби.

— Специални правомощия ли? — имаше вид на ужасена. — Запорът върху банковите сметки ще се отрази съдбоносно на семейството. Те не играят на фондовата борса.

— Знам. Проверихме. Ако Фрай притежаваше акции, те също щяха да бъдат замразени. Активите му не могат да се използват.

— Но неговите активи са активи и на семейството. Лора няма собствена сметка, децата също. С какво смятате, че ще живеят?

— Тя има бизнес.

— Вярно, но влага всеки цент в една от тези банкови сметки, които сте замразили. Какво, по дяволите, ще прави, когато дойде време да изплати заплатите за месеца и открие, че няма достъп до парите?

— Трябвало е да има отделна сметка за бизнеса си.

— Но тя няма. Какво ще прави сега?

— По-добре я посъветвайте да открие сметка на свое име и отсега нататък да влага там парите, които получава.

— Добре — отвърна Дафни и очите ѝ засвяткаха. — Ще ѝ предам и можем само да се надяваме, че служителите ѝ ще останат да работят при нея, когато им съобщи, че може да им изплати само половината от дължимото за декември и въобще да забравят за коледна премия. Какво ще стане със сумите, които тя дължи на банката за взетия заем и за ипотеката на сградата, където е ресторантът? А за къщата? А парите за обучението на Скот? Първо съпругът ѝ изчезва, тя губи дохода си, после вие се появявате и слагате ръка върху спестяванията ѝ. Това е двоен смъртоносен удар.

Так изпита жал към жената, но с нищо не можеше да помогне. Нужно е било Лора Фрай да обръща по-голямо внимание на онова, с което се занимава съпругът ѝ.

Със съчувствие, което изненада и самия него, рече:

— Вижте, разбирам всичко, което ми казвате, приятелката ви и децата ѝ са изпаднали в срамно положение. Но аз не правя законите.

— Вие ги прилагате. Вашите така наречени правомощия са замразили сметките ѝ. Може по същото ваше правомощие да ги разблокирате.

— Ако бях в състояние, бих го направил — изрече той тихо, — но работата е напреднала твърде много. Отделът вече е предупреден, както и десетина финансови институции. Извън моята власт е.

Дафни не помръдна. Очите ѝ не слизаха от лицето му.

— Не ви ли безпокои, когато с очите си виждате как съсипвате една жена?

Той се опита да измисли умен отговор, но не успя. Тихо и сериозно отвърна:

— Ако е невинна, да, безпокои ме.

— И все пак поставихте Лора в това положение?

— Нямам друг избор. Такава е практиката. Само си върша работата.

— Работата ви е отвратителна.

Усмихна се тъжно от думите ѝ.

— Понякога. Като сега например.

Дафни продължи да го гледа.

— Слушайте, ще направим всичко възможно, за да намерим съпруга ѝ и след това да придвижим въпроса колкото се може по-скоро. Затова съм дошъл да работя тук. За да свършим бързо.

Дафни не се усмихна. След още една минута кимна, откъсна очите си от него и понечи да си тръгне. Так се загледа в нея.

— Адвокат Филипс?

Тя спря и се обърна.

— Както ви казах, за да се уредят нещата по-бързо, работя тук, а не в Бостън. Снощи преспях в „Хилтън“, но не вярвам държавата да одобри подобни разноски за по-дълъг период. Бихте ли ми предложили някой чист и евтин хотел? — можеше да попита и Мелроуз, разбира се, както и някой от десетината служители в полицейското управление на Нортхемптън. Но реши да попита нея. Тя може да знае някое евтино място, но с малко класа. Тогава ще знае и къде може да го намери.

— Опитайте „Вели Ин“ на път номер 9, който извежда извън града.

— Благодаря — рече той и реши да ѝ махне за довиждане, но тя се обърна и излезе.

Лора стоеше в антрето и гледаше Дафни съвсем смаяна.

— Пак идваш?

— Сложили са запор върху сметките на Джеф — повтори Дафни.

В тона ѝ се усещаше хладна нотка, която се предаде и на Лора. — Нарича се „рискова преценка“. Ако някой е под подозрение в извършване на престъпление и агентите, които го разследват, имат причина да смятат, че съществува вероятност той да се опита да избяга, чрез „рискова преценка“ могат да сложат ръка върху банкови сметки, акции, облигации, къщи, коли и каквото и да било.

— Значи ще дойдат и ще вземат всичко?

— Не. Само ще направят така, че никой друг да не може.

— Имаш предвид Джеф.

— Ти също.

— Но аз не съм извършила нищо лошо.

— Банковите ти сметки са общи с Джеф. Всичко, което притежавате, е или съвместно, или на негово име. Данъчните власти са замразили всичко. Не можеш да теглиш пари отникъде.

— Дафни, та това е абсурдно — възкликна Лора, но изразът на Дафни я смрази. — Искаш да кажеш, че не мога да плащам с чек, така ли?

— Точно така.

— И не мога да тегля пари от банковата си сметка?

— Да.

— Шегуваш се — изсмя се саркастично, което на нея самата ѝ прозвуча особено. — Кажи, че се шегуваш, Даф.

— Не мога — прошепна Дафни. — Колкото и да искам, не мога.

— Значи нямам пари?

— Имаш пари. Само че не можеш да ги използваш.

Лора не можеше да повярва на думите ѝ. Това вече ѝ дойде твърде много. Опря се на стената и се отпусна, прокара разтреперана ръка през косата си.

— Трябва да има някаква грешка. Дафни замълча.

— Хайде, Даф.

Дафни сви рамене.

— Искаш да кажеш — изрече бавно, — че нямам достъп до парите, които съм вложила в банката?

Дафни въздъхна.

— А с какво ще живея?

— С „Черешите“.

— Но за дневните ми разходи и за режийните завися от банката. Това, което остава, не е достатъчно, за да живеем с него — с ужас добави: — Доходът на Джеф покриваше разходите ни за живот, а понеже Джеф не е тук, няма да има доход. И след като не мога да пипам парите в банката, няма да съм в състояние да изплащам и тези вноски. Боже мой! — зави й се свят. Твърде много неща се случваха и нито едно от тях не беше добро. От безпомощност й прилоша. Залитайки, стигна до стълбата и седна върху пътеката. — Струва ми се нереално.

Дафни седна до нея на стъпалото.

— Знам.

— Нещата все повече се усложняват. Кога ще свърши всичко това?

— Не знам.

Истински гняв обзе Лора.

— Не могат да постъпват така с мен. Държавата не може да се отнася така с мен.

— Може. Законно е. Току-що ходих да проверя и излезе вярно. Данъчните власти са в състояние да сложат заповед върху банковите сметки и за това не е необходимо да искат разрешение на съдия.

— Но не е правилно! — изкрещя Лора. — Съпругът ми може да е под подозрение, но аз не съм и половината от парите са мои. С какво мислят, че ще живея? Кажи ми! Как ще оцелея? Имам бизнес, къща и две деца, които трябва да издържам. Как държавата, на която плащам огромни данъци всяка година, очаква, че ще живеем? Това са мои собствени пари, след като съм си платила данъците, а те не ми разрешават да ги докосвам. Как ще свързвам двата края?

— Като начало — изрече Дафни с тон много по-тих от този на Лора — ще отвориш сметка на свое име. Отсега нататък каквото получиш, ще го внасяш там.

Лора усети как я обзема паника. Направи всичко възможно, за да я потисне, но не успя.

— Добре, но това няма да покрие всичко — от самото начало знаехме, че при такава финансова инвестиция, като тази, която направихме за ресторанта, няколко години няма да видим печалба. А ипотеката на къщата? А храната за децата, за Бога?

Дафни я хвана за рамото.

— Спокойно, само се успокой.

— Опитвам се, но ми е все по-трудно — прегърна коленете си. — Когато Джеф изчезна, се почувствах сякаш съм паднала в ледена вода, а после — поставена върху уред за мъчение, на който ме разпъват. Всеки ден, откакто го няма, сякаш ме разтягат все по-силно. Сега ми се струва, че уредът започва и да ме извива. Как Джеф можа да ми погоди това? Какво си е мислел, когато е тръгвал — че като го няма, всичко ще бъде наред, така ли? Трябва да е подушил, че данъчните власти го разследват и затова е избягал.

— Дръж се, Лора. Започваш да говориш като че ли е виновен.

— Не искам да го мисля, честна дума. Но след като мина време, след като непрекъснато изникват въпроси, на които не намирам отговор, започвам да се чудя.

— Недей. Ти си негова жена. Ако ти не вярваш в невинността му, кой друг?

— Права си. Негова жена съм и това значи, че върху мен падат неприятните последствия — извика Лора. — Името ми е опетнено във вестниците. Дъщеря ми не иска да ходи на училище. Нямам представа как ще плащам за основни неща, за които досега не съм се замисляла — тонът ѝ прозвуча жално. — Добре, Дебра няма да отиде в Ню Йорк. Но как ще изпратя Скот обратно в Пен? Как ще платя на зъболекаря и на доктора? А за застраховката и бензина за колата? Боже мой! — с opakото на ръката избърса капчици студена пот от челото си. — Усложненията направо ме побъркват. Искам да кажа, като нямам никаква опора!

Дафни стисна ръцете ѝ.

— Хайде, Лора. Не ти отива да бъдеш песимистка.

— Но животът ми се разпада!

— Не, не е така. Имаш своя бизнес, децата, здрава си. Имаш и Мади...

— Която е още по-черногледа!

— Все пак тя е твоя майка. Няма да ви остави да гладувате.

Лора поклати глава.

— Няма да взема пари от Мади. Никога няма да я помоля дори за цент.

— Добре, за това ще помислим друг път. Работата е там, че имаме и друг избор.

Лора я изгледа уморено.

— Какъв избор?

— В съда можем да обжалваме „рисковата преценка“.

— Какво влече след себе си това?

— Ще трябва да прегледам сметките ти и да докажа, че голяма част от парите, които са в банката, са твои — печалба от твоя бизнес.

— Но аз така и така имам право на половината от това, което е в банката — извика Лора. — Ако се развеждах с Джеф, щях да го получа. Поне това. Или би трябвало. Аз го издържах, докато свърши колежа, живеехме с парите от моята лична сметка, докато той започне работа. Сега избяга, след като е откраднал стотици хиляди долари. Какво си е мислел той? Женени сме от двайсет години и какво ми погоди! А Дебра и Скот? Те са негова плът и кръв. Не си ли е помислил какво ще се случи с тях, след като изчезне? Какво, по дяволите, е правил с тези пари?

Не беше размишлявала по този въпрос, защото до този момент дори не ѝ бе хрумнало, че Джеф е виновен. Сега в яда си се размисли. Стотици хиляди долари са много пари. Какво е направил с тях?

Ужасна мисъл ѝ мина през ума.

— Боже мой — прошепна. — Боже мой. Тази къща? Поршето? Ресторантът? — достатъчно лошо беше да си мисли, че мъжът ѝ е крадец, но мисълта, че самата тя се радва на плодовете на кражбите му, я стъписа. — Бог да ме убие, ако лъжа — изрече злобно, — но той май е употребил тези пари, за да реализира мечтите ми...

— Недей така — прекъсна я Дафни. — Не казвай нищо, за което ще съжаляваш.

Лора я погледна в очите.

— Ти си ми най-добрата приятелка. Ако на теб не мога да го кажа, значи на никого няма да мога. Ако обвиненията срещу Джефри се окажат верни, ако е крал пари, за да изградим живота, с който толкова се гордеех, ще се разведа с него.

— В момента си ядосана.

— Много, но това е самата истина. Цяла седмица вече живея в истински ад. Ако този ад продължи още, ще се разведа с него.

— Не са ти известни фактите, Лора. Ако е вярно, може да е имало причини, които ти не знаеш.

— Не може да има причина, която да го накара да постъпи по този начин. Защо толкова го защитаваш?

— Старая се да бъда справедлива, а ти си разстроена. Опитвам се да мисля спокойно. Не знаем фактите.

— Докато Джеф не се върне, няма да ги разберем.

— Не е вярно. Разследването на Джоунс ще ни каже доста неща. Като сравнява банковите сметки и сметките на „Фаро и Фрай“, той ще може да установи колко е бил и за какво е отивал доходът на Джеф.

Дафни беше права. Докато узнаят фактите, трябваше да запази спокойствие. Сега, след като изпусна част от набраната пара, ѝ стана по-леко. Все още беше бясна, но се чувстваше уморена.

— Кажи ми отново за молбата да се размразят сметките ни. Какъв е шансът за успех?

— Има шанс. Единственият проблем е времето. Ще работя колкото се може по-бързо. Все пак ще мине време, докато я представим в съда.

— Време? Колко — две, четири, осем седмици?

— Може да получим отговор от три до шест месеца. Ще изградим случая върху факта, че се намирате в затруднено положение, но не сте чак за социална помощ.

От три до шест месеца. Лора си помисли колко пари ще са ѝ нужни за това време и как би могла да ги намери.

— Ще продам къщата. Нямам нужда от нея. Търсенето не е голямо, но все пак ще получа достатъчно, за да можем да преживяваме.

— Не можеш да продадеш къщата. Тъкмо затова се прави запор върху сметките и имотите. Не можеш да я продадеш, защото сега държавата е сложила ръка върху нея, което значи, че в момента не е твоя, за да я продаваш.

Раздразнена, Лора преглътна този факт.

— Тогава ще взема заем. Но това ще бъде заем, за да се изплаща друг заем — възрази сама на себе си. — Ще се въртя в кръг.

— В известен смисъл да. Но един заем ще ти помогне, за да свързваш двата края, докато размразим сметките.

— Значи смяташ, че би трябвало да го направя, така ли?

— Смятам, че трябва да говориш с Дейвид, за да разбереш какво е положението във фирмата. Може там да има пари, които биха ти дали.

— Държавата няма ли да ги вземе?

— Може би не, ако бъдат вложени в твоята лична сметка.

— Държавата няма ли да замрази фирмата?

— При липса на доказателства, че Дейвид и другите му партньори са замесени в онова, което е правил Джеф, няма. Джоунс ще хвърли око и там.

— Толкова съм объркана и уплашена. Чувствам се безкрайно уморена.

— Продължаваш ли да не спиш нощем?

— Спя лошо. Събуждам се, започвам да си задавам същите въпроси отново и отново и никога не намирам отговори. Джеф е отнесъл със себе си отговорите. Където и да е. Боже мой, наистина ли е причинил това на мен и децата? Дано изгори в ада!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Като правило Джеф мразеше горещината, но при студа, който изпитваше сега, си мислеше, че с удоволствие би изгорял в ада. Вятърът го брулеше странично, докато се спускаше надолу по хълма към града. Краката, ръцете, носа му, дори очите му бяха замръзнали. Колкото и да я пълнеше, печката в кухнята не можеше да се справи с коварните талази от леден въздух, които навлизаха през невидими процеци в стените.

Рисковано бе да ходи до града. Криеше се едва от седмица и това съвсем не бе достатъчно, за да бъде променен външният му вид. Брадата, която си пускаше, го сърбеше неистово и изглеждаше доста мърлява. Все още не беше постигнал маската, която желаше, и макар че носеше вълнена шапка на главата си, ако във вестниците или по телевизията са показали негова снимка, много лесно можеха да го разпознаят. Но искаше да опита късмета си. Чувстваше, че ако не отиде някъде за час или два, за да се сгрее, направо ще полудее.

Подлудяваше го и липсата на компания. Досега винаги около него е имало хора. Транзисторът му предлагаше гласове, но не и човешко присъствие. Необходимо му бе да се увери, че не е на края на света. Като отиде в града, ще го разбере. Така щеше и да се раздвижи.

Имаше и още една причина: отчаяно се нуждаеше от някакво разнообразие. Освен че четеше книги, слушаше радио и чистеше къщичката, той неизменно мислеше за Лора, Дейвид и Дафни, за Дебра и Лидия. Чудеше се колко ли са се заплели нещата, дали данъчните власти са се появили, дали усложняват живота на Лора. Тя щеше да се оправи, сигурен бе, винаги е намирала сили в себе си. Тревожеше се за Дебра и Скот. Най-мъчно му беше за тях. Безпокоеше се не толкова за ежедневния им живот, защото Лора щеше да ги осигури, а за чувствата им към него. Съзнаваше, че ще го намразят, и то заслужено. Колкото повече мислеше за тях, толкова повече страдаше. След като нямаше за кого да се грижи, нищо, което да отвлече мислите му, никой, който да облекчи самотата, която

изпитваше, започна емоционално да се срива. Да живее в уединение, означаваше, че ще трябва да съжителства с човек, когото не харесваше особено. Това бе наказание само по себе си.

В града имаше главна улица, по която мина с колата първата нощ, и няколко странични малки улички, с паркирани на тях коли. Няколко пикапа имаше и по главната улица, спрени пред редицата от малки магазинчета и заведения. Насочи се към ресторанта, който се помещаваше в ниска бетонна постройка с плосък покрив.

Бутна дървената врата и влезе привлечен от миризмата на бъргъри върху скарата. Би въздъхнал с удоволствие, ако не се страхуваше да привлече вниманието към себе си.

На бара имаше двама мъже, а в едно сепаре седяха мъж и жена. Всички бяха по-възрастни и по-едри от него. Докато затваряше вратата, очите и на четиримата се насочиха към него. Не свали ръкавиците си, за да не забележи никой гладките му ръце, кимна и тръгна към празното сепаре в края на редицата. Седна с гръб към присъстващите. Щом се намери закрит от високия дървен парапет, който обграждаше сепарето, сложи очилата си върху масата, свали ръкавиците и разтвори ципа на якето си.

Топлината беше божествена. Стори му се, че цяла седмица се е свивал от студ. Разтвори ръце бавно, облегна се на лакти, отпусна рамене, изпъна крака.

— Здравсти — изрече тих глас.

Той вдигна очи и видя келнерката. Беше млада жена — двайсет и няколко годишна, така му се видя. Слаба, почти крехка, с черна коса и светла кожа, беше облечена с бяла блуза, свободен сив пуловер, вълнен клин и гуменки. На яката на блузата си имаше пластмасова брошка, от която висеше късо синджирче. Такова нещо Дебра никога не би сложила на себе си, което показваше колко различни са хората от затъntenите краища. На Джеф брошката му се стори сладка.

— Здравейте — промърмори той.

Тя му се усмихна стеснително.

— Решихте ли какво ще желаете?

Той толкова жадуваше за топлина, че за храна не бе мислил.

— Ами... не съм погледнал — докато го изричаше потърси с поглед менюто, но между солта и черния пипер не го видя, не беше и в нишата над разделителната стена.

Келнерката протегна ръка и с върха на химикалката си докосна повърхността на масата.

— А, да — рече. Сложи си очилата и започна да чете. Щом осъзна, че келнерката е все още там, я изгледа извинително. — Прощавайте, само за минутка.

— Няма нищо. Няма защо да бързате — и сякаш за да докаже думите си, остана на мястото си.

Тъй като се страхуваше, че колкото повече стои и го гледа, толкова по-голяма е възможността да го познае, побърза да заяви:

— Ще започна с голяма купа супа и чаша горещо кафе. Докато ги донесете, ще реша за останалото — видя, че тя записва поръчката, после пак го погледна. Макар че той старателно изучаваше написаното под стъклото, в същото време я следеше с крайчеца на окото си. Изчака я да си тръгне, но тя не го направи. Осмели се да ѝ хвърли още един поглед и видя, че все още пише. Изглеждаше дълбоко съсредоточена.

За миг му мина през ума дали не записва чертите му, за да докладва на полицията, или още по-лошо — дали не го скицира. Прииска му се да скочи и да побегне. Така направо би се издал, че се плаши от нещо. Но тя изглеждаше толкова невинна... Секунди след като укроти гнева си, тя спря да пише и повтори със същия премерен глас:

— Значи голяма купа супа с жито и чаша топло кафе. А за останалото ще решите, докато ги донеса.

— Точно така.

Тя му хвърли още една срамежлива усмивка и изчезна от погледа му.

Джеф пое дълбоко дъх. Съблече якето си, за да се наслади на топлината и се облегна на дървената преграда. Стори му се, че след секунди келнерката се върна, в едната си ръка носеше голяма бяла чаша, а в другата — каничка с кафе. Постави чашата пред него и внимателно я напълни с кафе.

— Захарта е до солта — обясни. — Искате ли сметана?

Той се готвеше да откаже — винаги пиеше кафето си черно, но си помисли, че със сметана ще стане някак си по-богато. Изпитваше нужда да опита нещо такова, затова кимна.

Отново чу проскърцването на гуменките ѝ и след миг тя се върна с малка каничка със сметана, лъжица и салфетка.

— Тук също има салфетки — посочи тя металната стойка до солта и черния пипер, — но тази е по-хубава.

— Благодаря — каза Джеф.

Отпи от кафето. Беше мътно, вероятно бе преседяло цял следобед, но беше добро, особено след като цяла седмица беше пил нес кафе.

— Заповядайте — каза келнерката. Чу първо гласа ѝ. Огледа се и забеляза, че се приближава откъм гърба му, вървеше бавно и едва балансираше голяма купа със супа, сложена върху още по-голяма чиния. Чистосърдечно се стараше да я донесе, без да я разлее. По едно време му хрумна да стане да ѝ помогне, но нещо го спря.

— Изглежда много добре — каза енергично той, а после добави още по-ентузиазирано: — Всъщност много е вкусна — цяла седмица отваряше консерви и притопляше съдържанието им в малка тенджерка върху печката.

— Да не би да има нещо? — чу да го пита келнерката и като вдигна очи, забеляза тревожния ѝ вид. — Като че ли се ядосахте.

Той бързо оправи намръщената си физиономия.

— Не, не съм. Замислих се за супите, които сам си правя. Не могат да се сравняват с тази. Вкусът им наистина е ужасен.

— Винаги ли сам си готвите? — попита тя.

Той преглътна.

— Тъхъ.

— Няма ли кой да го върши вместо вас?

— Не.

— Значи живеете сам?

— Да.

— Къде?

Той се съсредоточи върху супата и остана с наведени очи, но макар и бавно въпросите следваха един след друг и той се почувства неудобно. Вдигна очи и отново му направи впечатление невинността на израза ѝ. Все пак, каза си, можеше да задоволи любопитството ѝ. Имаше готови отговори, измислени за такива случаи.

— На хълма — отвърна с леко кимване на главата по посоката, откъдето дойде.

Очите ѝ се разшириха.

— Вие ли живеете в къщата над носа?

Джеф не би нарекъл това къща, но наистина на хълма имаше една постройка.

— Да.

После, понеже не искаше да задълбочава разговора, се върна към супата. Беше приближил пълната лъжица към устата си, когато тя изчезна от полезрението му. Излапа още няколко лъжици, когато се появи друг образ. Той беше по-едър, с мазна бяла престилка върху долна фланелка и джинси. Гледаше подозрително, което Джеф установи от пръв поглед. Затова посочи към купата с лъжицата си.

— Чудесна супа. Наистина хубава.

— Значи вие живеете в къщата на носа? — попита мъжът. Гласът му беше дрезгав от пушене, но не беше толкова заплашителен, както видът му.

Джеф разбра, че няма друг избор, освен да отговори.

— Ако тя е на върха на хълма, да.

— Чухме, че е продадена.

Джеф кимна. Изля още една лъжица в устата си.

— Трябва да е студено.

— Тъхъ.

— Защо дойдохте тук?

Джеф беше готов за пряк отговор. Знаеше, че хората в отдалечените краища не го увъртат.

— Искях да си намеря място, където да съм сам и да е евтино.

— Тя скоро ще се разпадне.

— Тъхъ. Но е моя.

— Откъде си?

— От Пенсилвания.

— От коя част?

— От западната.

— Защо напусна там?

— Майка ми почина, така че нямаше за какво да стоя.

— С какво се занимаваш?

— Учител съм.

— Тук какво ще правиш?

— Ще чета и ще мисля. Може и да напиша — Джеф си каза, че след като предишният собственик на къщата е бил писател, той също би могъл да бъде.

— Какво ще пишеш?

— Не знам. Още не съм решил.

Човекът изсумтя.

— Майка ти трябва да ти е оставила много пари.

Преди Джеф да отговори, келнерката се появи отново и нетърпеливо попита:

— Може ли да взема поръчката му сега, Попи?

Лицето на едрият мъж се отпусна в мига, в който я видя.

— Да, Глори. Отивам да готвя — погледна Джеф така, сякаш имаше още въпроси към него, но ги отложи за друг път.

Джеф вдигна очи към келнерката, която очакваше с молив, допрян до бележника си.

— Попи? Така ли се казва?

Тя се изчерви.

— Аз го наричам така. Така му викам цял живот. Баща ми е. Истинското му име е Гордън.

Джеф се усмихна на начина, по който произнесе името му. Баща ѝ замазваше думите, но нейното произношение беше чудесно. Явно, че се беше погрижила да го постигне, освен това внимаваше и с маниерите си. Гласът ѝ звучеше образовано, но не много. Странно.

— Негов ли е ресторантът?

Тя кимна.

— Всъщност истинското ми име не е Глори, а Глория, само че всички ме наричат Глори. Ако желаете, и вие ме наричайте така.

Джеф не беше дошъл в града, за да се сприятелява. Но тъй като тя беше много сладка, каза:

— А вие може да ме наричате Евън.

— Така ли се казвате?

Той кимна.

— Евън чий?

— Уокър. Евън Уокър — на това име беше купил къщата. Кръщелното свидетелство, картата за социални осигуровки и шофьорската книжка в куфарчето му бяха на същото име. Евън Уокър — всъщност онзи, който бе роден в 1948 г. в Саут Конълсвил, щата Пенсилвания, бе умрял преди две години, но нямаше нужда някой да го знае.

— Хубаво име. Радвам се, че сте тук. Младежите израстват и заминават, а тук никой не идва — тя сниши глас и почти прошепна: — Приятно е да поговориш с нови хора. Някои от старите приказват все едно и също...

— Глори! — чу се откъм кухнята. — Взе ли поръчката?

Глори веднага се превърна в келнерката.

— Решихте ли какво ще поръчате?

Джеф хвърли поглед върху менюто под стъклото на масата. Имаше стек, което звучеше добре, но той бе по-скъп от другите неща, затова не поиска да го вземе. Гордън вече бе решил, че е безделник с много пари. Тъй като не искаше да си създава такъв образ, той потърси нещо средно скъпо.

— Как е яхнията с телешко?

— Чудесна. Всяка сутрин татко я готви. В нея има моркови и картофи, лук и месо. Към нея сервираме царевичен хляб или обикновени хлебчета.

— Царевичен хляб звучи добре. Какви са порциите? Големи ли са?

Само от описанието ѝ му се дояде. Имаше чувството, че може да изяде цял кон.

— Значи яхния, ще бъде чудесно — зае се да довърши супата.

След това Глори донесе яхнията, която се оказа точно толкова добра, колкото я описваше. Завърши със сладкиш с ябълки и още една чаша кафе. Като се замисли за изисканите ястия, които Лора готвеше, не можа да се сети и за едно, което толкова да му бе харесало.

Бавно допи кафето си. Мисълта да се върне в къщичката на носа не му беше приятна. Но все пак трябваше да го направи. Тази къщичка беше неговото скривалище, докато реши къде да отиде и какво да прави. Плати сметката с намачканите еднодоларови банкноти, които бе натъпкал в джоба си, остави хубав бакшиш за Глори и се изправи. После тръгна по улицата към смесения магазин.

Вътре имаше няколко души. Без да влиза в разговор с другите, купи резен сирене, дузина яйца, няколко кутии със сок и шепа опаковани десертчета.

— Доста е студено горе на хълма — отбеляза мъжът на касата. В негово лице Джеф позна един от мъжете на бара в ресторанта.

— Вярно — отговори и бръкна в джоба си. Този път използва банкноти по десет долара, също смачкани. — Да знаете някой да продава евтино камионетка? Имам нужда от нещо такова.

— Как доходите дотук?

— Един приятел ме докара. Скоро ще ми потрябва, за да си купувам някои продоволствия — помисли си, че след седмица-две може да се пристраши и да отиде по-надалеч.

— Аз мога да ви доставя продоволствия.

— Ще ми трябва хартия, книги и такива неща.

— Книги има ей там — посочи му с пръст полица с книги с мека подвързия. Повечето от тях бяха оръфани.

— Аха — кимна той. Не искаше да обижда човека. — Добре — като отиде до рафта, откри, че въкъщи имаше някои от тези книги, но с твърда подвързия.

Грабна няколко, нехайно дръпна един вестник от купчината и отида на касата да доплати.

— Ще се радвам, ако чуете нещо за камионетка. Ще дойда пак след няколко дни.

— Евън Уокър, а?

— Точно така.

Джеф вдигна ципа на якето си, дръпна вълнената шапка по-ниско над челото си, сложи ръкавиците си, вдигна торбата с покупките и се заизкачва към къщата на носа.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако Кристиян някога решише да се пенсионира, би отишъл да живее на остров Таити. Обичаше тропическия бриз, извисяващите се скали, сърдечността и честността на хората. Харесваха му и лъскавите черни коси на жените, златистата им кожа, грациозността им.

Винаги когато идваше, правеше снимки не само в Папаете и околностите му, но и на други острови от френската полинезийска верига. Бяха съвсем различни от фотографиите, които направи в Дейнтри, но винаги щеше да се намери туристическо списание, което да ги публикува.

Не се занимаваше с нищо друго. При пищния пейзаж и тропическия климат в Таити човек можеше само да вегетира. Излягаше се върху тапицирания шезлонг пред къщата и съзерцаваше лагуната, сядаше в любимия си ресторант и наблюдаваше минаващите хора, или пък се наслаждаваше на залезите от брега. Освен това ходеше на гости при приятели. С течение на годините се бе запознал не само с американски преселници, но и с много местни хора. Ако му се приискаше компания, по всяко време можеше да си намери.

Този следобед не прояви такова желание, затова когато на вратата се почука силно и звукът отекна по целия коридор, той се озадачи. Остави чашата с питието си върху парапета, прекоси стаята и стигна до вратата.

Човекът срещу него бе непознат. Явно току-що бе пристигнал на острова, ако можеше да се съди по бялата му кожа и сериозния му вид. Беше облечен с бяла официална риза, разкопчана на врата, и с навити до лактите ръкави, тъмен панталон от костюм и обувки. Беше висок почти колкото Кристиян, може би десетина години по-млад от него, въобще мъж, който не изглеждаше зле, въпреки че косата му бе твърде къса. Държеше се сковано, твърде сдържано.

— Направо от самолета — отбеляза Кристиян и се подпря с ръка на рамката на вратата.

— След два ужасни дни по самолети и летища и всеки път пропусках връзката си — измърмори мъжът, след което попита: — Вие ли сте Кристиян Фрай?

— Зависи. Какво желаете?

— Да поговорим — извади кожен калъф от задния си джоб и го отвори. — Тейлър Джоунс. Специален агент от Отдела за криминални разследвания на държавните приходи.

Кристиян разгледа личната карта.

— На снимката изглеждате по-добре.

— Имате ли нещо против, ако вляза?

— Да, имам. Ако сте дошли за онази сума, която си удържах миналата година, направо си губите времето. Моят счетоводител ме предупреди, че на вас това няма да ви хареса, но моят клиент живееше в Кънектикът — на четири часа път от мен, и единственият начин да отида при него бе да събера целия си екип и да заминем, а за да не фалирам, се наложи да наема къща и готвачка. То и така ми струваше много, но беше законен разход за бизнес — изведнъж замлъкна. Нещо не се връзваше. — Данъчните власти са ви пратили да изминете целия този път, за да ме проверите ли?

— Не е точно така. Може ли да вляза?

— А как е?

Джоунс го изглежда твърдо.

— Ако ме пуснете да вляза, ще ви кажа. Горещо ми е, уморен съм и не ме интересува дали е противоставно, но бих изпил нещо. Имате ли нещо силно?

Макар че като правило не се сприятеляваше с държавни служители от типа на Тейлър Джоунс, ако човекът бе дошъл да се отърси от задълженията си, Кристиян би го почерпил на драго сърце. Направи жест с поклащане на палеца, затвори вратата, отиде до бара и му приготви един от специалитетите си. Намери Джоунс на терасата да се наслаждава на яносинята вода на лагуната.

— Не е зле — отбеляза агентът.

Кристиян взе своята чаша, облегна се на парапета и кръстоса краката си.

— Тук е толкова близо до рая, че не понасям някой да ми разваля удоволствието. Така. Влязохте, имате питие, сега ми кажете защо сте тук.

Джоунс отпи голяма глътка.

— Вече е по-добре — изрече бавно той.

— По работа, Джоунс.

— Като начало исках да проверя дали сте сам.

Кристиян веднага се защити:

— Хей, данъчните власти може да имат право да се интересуват колко пари спечелени с труд имам, но не им влиза в работата да се месят в любовния ми живот.

Джоунс отпи още една глътка, а после се обърна с лице към Кристиян.

— Кога за последен път видяхте брат си?

— Брат ми — това пък въобще не можеше да го проумее. Повечето му познати не знаеха, че има брат. Семейството никога не е било силната страна на Кристиян. — Джеф?

— Имате ли и друг? — Джоунс го изглежда въпросително.

— Знаете, че нямам. Предполагам, че не сте изминали целия този път, без да попитате някой друг. Какво се е случило с Джеф?

— Не знам. Никой друг няма представа.

— Какво значи това? Къде е той?

— Смятах, че е с вас в рая.

— Джеф мрази горещината.

— Тогава защо веднъж годишно ходи на Карибско море?

— Защото жена му планира почивките — отвърна Кристиян нетърпеливо. — Джоунс, какво става?

— Кога за последен път видяхте Джеф?

— Миналата година през юни. Лора направи парти за рождения ден на майка ми, тогава отидох.

— И оттогава не сте го виждали, така ли?

— Не — изчака. — Джоунс?

— Преди две седмици брат ви не се прибрал вкъщи от работа. Оттогава никой нито го е виждал, нито го е чувал — погледна го скептично. — Никой ли не ви се обади, за да ви съобщи?

— Нямахме ме. Не са могли да се свържат с мен. Повечето време нямах телефон — но това не беше всичко. — Не общуваме често.

— Вие и Джеф ли? Или вие и цялото семейство?

— С него. И с тях, все едно — намръщи се. — Значи не се върнал от работа, а? Просто изчезнал?

— Просто изчезнал.

— Съвсем не прилича на Джеф. По своя собствена воля ли?

— Така смятаме.

— Но защо?

— Защото е на ръба да бъде осъден за данъчна измама.

Кристиян се изсмя.

— Данъчна измама ли? Вие се шегувате.

— Не — каза Джоунс, — съвсем сериозно.

Кристиян го изслуша, но твърдението на Джоунс продължаваше да звучи абсурдно.

— Джефри Фрай нарушил закона? Вие явно не познавате брат ми.

— Напълно праволинеен е, така ли?

— Да, напълно праволинеен, но не е глупав, нито наивен. Ако е поискал да го направи, знаел е точно как да наруши закона. Когато бяхме деца, той ми разказваше измисления си план как да се измъкна от къщата през нощта така, че никой да не разбере. Или как да проведе междуградски разговор, без да плащам.

— Звучи доста изобретателно.

— Да, само че той никога не би изпълнил тези неща. Може да ми е казал как да ги направя, но пазеше ръцете си чисти. Не смееше — но тъй като му беше интересно, попита: — Само от любопитство, как е извършил тая данъчна измама?

— Като е попълвал лъжливи декларации и е събирал надплатените суми.

— Колко?

— Сто и петдесет и продължават да търсят.

Кристиян подсвирна.

— Щом съберем всички данни, сумата може да достигне половин милион.

— Без хората да знаят, така ли? — ако Джеф е успял да изцеди толкова, заслужаваше Кристиян да го поздрави. Малкият страхливец е проявил смелост. — Как го е правил?

Джоунс отлепи пръст от чашата си и посочи шезлонга.

— Може ли да седна?

— Заповядайте. Много ми е интересно.

— Според нас е избирал имена от колонката с некролозите във вестника, изчакавал е да мине година и е подавал данъчни декларации от тяхно име.

— Умно — отбеляза Кристиян. — Това брат ми би го измислил, но да го изпълни? Не. Казвам ви, че не би събрал смелост — дори когато му се присмиваха, Джеф се държеше като страхливец, а Бог е свидетел колко му се бе подигравал Кристиян. От времето, когато Джеф бе на четири години, а Кристиян на девет, те бяха пълни противоположности. Джеф беше ангел, а Кристиян — дявол и колкото и Кристиян да го изкушаваше, ангелът не се поддаваше. — Та той не би откраднал даже и бисквита от кутията!

— Може би е трябвало да го прави — отбеляза Джоунс. — Наказанието му би било далеч по-леко от онова, което ще получи сега, което ме кара да се върна на темата защо съм тук. Страшно трудно ми е да си спомням, докато държа чаша в ръка. Между другото какво има тук?

— Амброзия от острова.

— Вие същото ли пиете?

Кристиян пиеше леден чай, който имаше почти същия цвят.

— Разбира се. Живея благодарение на тази смес.

— Ей, силно е.

— Помага след пътуване с реактивен самолет. Кога за последен път ядохте?

— Истинска храна ли? Преди два дни.

— По-добре да хапнете.

— Да, мислих за това, но след като намерих дяволския хотел, първото, което ми се прииска, беше легло, но проклетата стая не беше готова, защото някой друг като вас толкова обикнал рая, че отказва да замине. Сега се опитват да ми намерят друга. Докато се занимават с това, реших да ви се обадя.

— Е, направи го — каза Кристиян и допи съдържанието на чашата си. — Ако желаеш, провери под леглото и в гардероба, за да се увериш, че не крия никакъв беглец от закона. Но бих искал да ми кажеш повече, така че, преди да си припаднал, предлагам да хапнем. Съвсем наблизко има чудесен ресторант — огледа неодобрително бялата риза и тъмния му панталон. — Само че не бива да изглеждаш така. Не носиш ли нещо прилично?

Джоунс с усилие седна и отпусна краката си на пода.

— Естествено, че нося. Не съм минал целия този път само да си поговоря с теб пет минути. Нося си къси панталони, бански костюм и разни такива. За пред Отдела ще ми трябват поне три дни, за да те открия и после да те разпитам за всичко, което се отнася до брат ти.

— Няма да са необходими три дни — Кристиян можеше да му разказва много за брат си като дете, но сега почти не го познаваше.

Джоунс се изправи на крака и изгледа Кристиян изненадващо трезво.

— Предлагам ти нещо. Ако ти не ме издадеш, и аз няма да те издам.

— Какво съм направил?

— Представил си нещо подозрително като разход.

— Беше законен разход.

Джоунс сви рамене.

— Може и така да е. Но финансовите ревизии са досадна работа. Не си ли съгласен?

— Заплашват ме с проверка ли?

— Правят го и за по-дребни неща.

— Като какво например? — Кристиян беше чувал разни истории, никоя, от които не го изненадваше, но винаги бе предполагал, че са преувеличени. Затова му бе интересно какво ще каже специалистът.

— Например бакшиш от бивш съдружник или конкурент в бизнеса, лична вражда към държавен служител или приятел на данъчния агент, също и към самия агент.

— Гадно е.

— Така стоят нещата. Ще се споразумеем ли?

— Естествено. И пет пари не давам дали ще останеш тук три, пет или десет дни. Можеш да стоиш и цял месец, въобще не ми пука. Освен това на кого ли бих могъл да те издам? Чист съм пред данъчните служби. Не обичам бюрокрацията.

— Така разбрах — каза Джоунс и влезе в стаята.

Кристиян го последва, тъй като беше любопитен за източника на информация на Джоунс.

— Кой го е казал?

— Жената на Фрай.

— А, интересно.

— Защо?

— Лора и аз имаме известни различия.

— Тя не е дала доброволно информация. Аз ѝ задавах въпроси, тя отговаряше.

Така вече ставаше по-смислено. Лора изпитваше неудобство да има каквото и да е общо с Кристиян и така беше от двайсет години. Да, канеше го в къщата си — поканите винаги идваха от нея, а не от Джеф просто защото тя беше тази, която се занимаваше с това, — но не изгаряше от радост, когато той приемеше. Не можеше да отрече, че когато отиваше, тя се държеше сърдечно. Даваше му стаята за гости, хранеше го, но избягваше да остава насаме с него и никога не му позволяваше да я въвлече в личен разговор. Във всякакво друго отношение тя му нямаше вяра. Според него тя не бе сигурна в себе си.

— Ресторантът е съвсем близо, така ли? — обади се от вратата Джоунс.

— Попитай долу във фоайето. Ще те упътят.

— Трябват ми петнайсет минути — поспря. — Ще бъдеш там, нали?

Кристиян се усмихна накриво.

— Искаш да кажеш дали ще имам време да извадя брат си от кабинката за душа, да събера багажа си и да напусна града ли? — погледът, който хвърли към лагуната, попиваше целия разкош на гледката. — Да напусна всичко това за някой, който нито веднъж не си е спомнил за проклетия ми рожден ден ли?

Двайсет минути по-късно двамата с Джоунс отново бяха на чашка.

— Значи Джеф го няма и никой няма представа къде е. Лора би трябвало да предполага нещо. Тя е извор на информация — особено хареса тези си думи.

— Не. Няма никакви предположения.

— Лора да няма предположения?

— Тя е почти в състояние на шок.

— Лора в шок? — според Кристиян това бе също толкова абсурдно, колкото и измамите на Джеф. Лора, която той познаваше, се приспособяваше към всякакво положение. Ако изпаднеше в беда,

вместо да се бори с нея, тя просто би се обърнала и поела в друга посока. Беше като Лидия.

Сърцето му се сви. Не се виждаше с майка си дори и на празници. Но все пак тя беше негова майка — единствена.

— А Лидия? — попита и огледа нехайно из ресторанта. — Тя как приема всичко това?

— Доста е спокойна. Разтревожи се, но се примири. И тя обаче не може да помогне с идея къде би могъл да бъде Джефри. А ти? Нещо да ти хрумва?

Кристиян не беше сигурен дали въобще има някакви идеи.

— Не мога да си го представя да извършва престъпление, да не говорим да избяга. Водеше затворен живот. Разглезен е от жени, които го контролират.

— Лора не ми направи впечатление да го контролира.

— Не, външно не, и там е куриозното. Стои в сянка. Стои си тихо и мълчаливо и нещата стават така, както тя ги желае.

— Манипулира ли хората?

— Не — отвърна Кристиян. Почеса се по главата. — В манипулацията се влага отрицателен смисъл, а тя е много добра. Но има своя собствена представа как би трябвало да стоят нещата в живота и знае как да накара хората да ги извършат така, че да останат с впечатлението, че идеята е била тяхна.

— Например?

Кристиян се хвана за най-очевидния.

— Бракът им. Реши, че иска да отпадне от колежа, да се омъжи и да има семейство. Джеф все още беше в колежа. Докато тя се появи, се съмнявам да е имал някакви намерения за брак, но си заслужаваше — побърза да допълни, защото беше истина. — Там е цялата работа. Тя дава много от себе си. Създаде му хубав дом, дари го с две чудесни деца и когато той не печелеше достатъчно пари, започна свой бизнес, за да увеличи дохода.

— Звучи като мечта.

— Но не и моя — наблегна Кристиян. — Не бих позволил да ме водят за носа.

— Някой правил ли го е досега?

— Не.

— Дори и майка ви ли? Ако е контролирала Джеф, защо не е постъпвала така и с теб?

— Защото условията бяха други — каза Кристиян. — Освен това съм различен от брат си.

— Затова непрекъснато казват, че не приличаш на него. Сигурно е бил хубавецът на семейството.

— Може би — съгласи се Кристиян, защото си помисли, че Джоунс му го връща за забележката за снимката му. Всъщност той нямаше културния вид на Джеф, но изпъкваше в тълпата. Височината му помагаше — беше метър и деветдесет и два, докато Джеф беше десет сантиметра по-нисък. Видът му беше малко грубоват, което се харесваше на жените, или поне така казваха. Възбуждал ги, твърдяха те. Изглеждаше смел и опасен, пак според тях. Носеше косата си дълга, защото не обичаше да се стриже. Винаги имаше тен, понеже по-голямата част от работата му беше навън. Но той въобще не обръщаше внимание на вида си.

— Казаха ми — продължи Джоунс, — че е чиста загуба на време да дойда и да те търся, защото никога не би помогнал на Джеф, ако е изпаднал в беда.

Нямаше нужда Кристиян да се засяга на тая тема, но все пак нещо го жегна.

— Не е съвсем вярно.

— Щеше ли да му помогнеш?

— Ако беше дошъл при мен, може би — отчупи крайчето на френска франзела. — Но работата е там, че той не би дошъл. Предполагам, че сте проверили и в къщата ми във Върмонт.

Джоунс кимна.

— Не е там.

— Растенията умрели ли са?

— Почти.

— За Бога, нямам късмет. Мога да си построя прекрасна къща, но не съм в състояние да отгледам едно цвете. Не ги ли поля?

— По дяволите, не. Това не ми е работата.

— Работата ти не е да влизаш там с взлом. Имаше ли заповед?

— Нямам нужда от такава. Търся беглец.

Кристиян размисли и установи, че не може да му възрази.

— Поне заключи ли, когато тръгна?

Джоунс кимна, но гледаше Кристиян така, сякаш си мислеше за нещо друго.

— Ти ли си правил онези изключителни снимки по стените?

— Повечето — отвърна Кристиян, защото нямаше смисъл да отрича. — Много пътувам. Обичам да имам визуални спомени от местата, където съм ходил.

— Направиха ми силно впечатление. Също и тъмната ти стаичка. На Кристиян не му хареса идеята непознати да ровят из нещата му.

— Значи си направил основно претърсване.

— Както ти казах, търсех беглец.

Честно казано, Кристиян сметна, че Джоунс не е толкова лош, колкото би могъл да бъде, особено що се отнася до вкуса му към изкуството. Вероятно по тази причина, когато Джоунс го попита къде се е научил да снима така, той му съобщи нещо, което обикновено не споделяше.

— В Корпуса на мира.

— В Корпуса на мира ли? Бил си в Корпуса на мира? — Джоунс не можа да повярва.

Почти винаги получаваше точно такава реакция и затова не обичаше да говори за това.

— Нещо лошо ли има? — попита раздразнен.

— Корпусът на мира — повтори развеселено. — Бях останал с впечатлението, че като дете си причинявал само размирици. Как въобще влезе в Корпуса на мира?

— Хората виждат онова, което желаят, и вярват в онова, което искат. Вкъщи бях презрян, но това съвсем не значи, че никога нищо не съм правил добре. Много съм добър на атлетика.

— Скромнен си.

— И скромността си има своето място. Но ако искаш да знаеш как влязох в Корпуса на мира, ще ти кажа — направи го с гордост. — Четири години тренирах различни спортове в Амхърст и завърших с отличие. Дадох ми много добри препоръки. Три месеца ме подготвяха в щата Монтана, което за някои от събралите се там беше дълъг срок. После заминах в чужбина.

Много ясно си спомняше онези дни.

— Някои ще кажат, че съм го направил, за да избегна повиквателната, но ако ти предложат да избираш между Африка и Виетнам, винаги бих предпочел Африка. Някои казваха, че съм революционер с мисионерски заложби, но никога в живота си не съм се занимавал с политика. Истината е, че влязох в Корпуса на мира, за да избягам от къщи. Искаше ми се да отида някъде, където няма да си съставят предварително мнение за мен — засмя се на иронията. — Много малко знаех, че в Африка също ще бъде предварително осъден. Бях американец. Бях отишъл там, за да разбъркам естествения ред на нещата. Не бях приятел.

— Тогава как успя да свършиш нещо? — поинтересува се Джоунс.

— Първо ми се наложи да претършувам наоколо и да открия нещо, което трябваше да бъде направено. Например — да се построи мост. После трябваше да се поровя за материали, след това да изнамеря хора, които да ми помагат. Непрекъснато ходех и търсех нещо. Понаучих езика и започнах да разбирам местните обичаи, така че, докато стана време да бъде построен мостът, вече успях да убедя хората, че той ще ги улесни.

— Заслужавало си е. На семейството ти това не направи ли впечатление?

— Дори и да им е направило, никога не са ми го казвали. Никога не говореха за пребиваването ми в Африка.

— Защо?

Отговорът бе известен на Кристиан. От Корпуса на мира се прибра вкъщи през март 1970 година, след като го повишиха и служи в продължение на четири години. Бяха минали само два дни, по-голямата част от които спа, когато излезе да огледа момичетата и видя Лора. Тя беше седемнайсетгодишна, малка за първокурсничка в колежа, но брадата му я привлече, както и познанията му за света. На него пък му направи впечатление ентузиазмът ѝ. Тя като че ли притежаваше безгранична енергия, която нямаше и намерение да похабява в четене на книги. Така двамата се сближиха. Разхождаха се, разглеждаха фотографски изложби в Кеймбридж, с часове слушаха Саймън и Гарфънкъл. И се любеха. За това тя също притежаваше неизтощима енергия. Любеха се до безкрайност в таванското апартаментче, което той бе наел.

Планът му бе да остане седмица, а се задържа четири, защото тя все му изтъкваше някакви доводи. После го попита защо не се ожени за нея. Лора искаше да има дом, съпруг и деца, приятен семеен живот, какъвто не беше водила вкъщи. Но той не беше готов да се установи. Още не му беше ясно какво възнамерява да прави с живота си и Нортхемптън беше последното място, където би живял.

Затова замина. Няколко седмици по-късно, след като нямаше известие от него, под претекста да върне томче с поезия, което ѝ бе дал, тя отишла у тях. Джеф отворил вратата.

Кристиян не разказа на семейството си за Корпуса на мира, защото цялото време, докато се задържа в Нортхемптън, той прекара с Лора. Разбира се, на нея ѝ разказа всичко, но по-късно тя не се издаде. Дълбочината на отношенията им си остана тайна.

Нямаше намерение да споделя това с Тейлър Джоунс. Затова просто каза:

— Със семейството ми не се разбирахме. След като свърших колежа, не се задържах много вкъщи. Така беше по-добре.

Джоунс като че ли го прие.

— Значи си започнал да снимаш в Корпуса на мира. Работил ли си като професионалист?

— Продавам снимки, но това никога не ми е било професия. Аз съм строител.

— Но си завършил с отличие Амхърст. Не мога да те разбера.

— И ти си ограничен като другите. Защо един умен човек да не може да бъде строител?

— Може. Само че е необикновено. Умните мъже си намират високо платени служби и докато седят зад бюрото си, си поръчват снимки.

Кристиян вдигна ръка, за да го спре.

— Ходих в колеж и го завърших добре, но тогава исках да докажа нещо — че не съм пълен некадърник, за какъвто ме вземаха, и не получих добрите си бележки, като очаровах учителите. Това може и да става в гимназията, но не и в колежа. Завърших като отличник, за да натрия носа на онези, които се съмняваха. Но няма начин някой да ме накара да нося костюм с жилетка цял живот.

— А сложи тръстикова поличка в Африка.

— И мушама, когато заобикалях нос Хорн със случаен параход, водолазен костюм, когато се спусках със спасители около брега на Флорида, и колан, на който набучвах инструментите си, когато подписах договор да строя панелни къщи в Нантъкет.

— Значи така си започнал?

Кристиян се облегна назад.

— Така — скръсти ръце на гърдите си. — Това е всичко, което мога да ти кажа. Ако някой ни слуша, ще помисли, че ще ми пишеш биография. Дадох ли ти нещо, което да ти помогне за Джеф?

— Не.

— И аз така мисля.

— А с жените?

Кристиян поклати глава.

— Остави тая работа. Джеф е моногамен мъж.

— Не говоря за него, а за теб. Никога ли не си искал да се ожениш?

Работата не беше в това да се ожени, а да има собствено семейство. Случваха се моменти, когато толкова му се искаше, че почти усещаше необходимостта. Но с Лора се разминаха, а Гейби не беше такъв тип.

— Просто никога не се е случвало.

— Но е имало жени в живота ти, нали?

— По дяволите, имало е — забеляза, че една се приближава и разтвори ръце срещу нея. — Хей, хубавице. — Беше дъщерята на собственика на ресторанта — щом се облегна на лакътя му, той ги представи един на друг. — Тейлър Джоунс, Шилая Малоун.

Джоунс се изправи и протегна ръка.

— Наричайте ме Так, моля.

— Как сте, Так? — запита Шилая с усмивка.

— Добре съм — отвърна Так.

— Сега ли пристигнахте?

— Следобед.

— Приятел на Кристиян ли сте?

— Да — отвърна Кристиян, за да избегне обясненията. — Тази вечер има много хора, а?

Шилая огледа препълнения ресторант.

— Както виждаш. Щом работата върви, не мога да се оплача — разроши косата му. — Приятна вечер — кимна към Так и се отдалечи.

— Так пак се отпусна на мястото си.

— Тук всички ли са такива?

— Не, тя е по-специална — когато видя израза на разочарование на лицето му, добави: — Познавам някои, които също са хубави. Две сестри — малко по-млади от теб. Имат магазин за дрехи в града. Ако искаш, ще им се обадя.

— Две, да не би да са извратени?

— Не. Едната за мен, а другата за теб.

— Значи ще станем две двойки.

— Само докато се създаде настроение, ако не, нищо няма да стане. Помисли, ще можеш ли да стоиш буден достатъчно дълго, за да опиташ?

— Разбира се.

Кристиян се изправи.

— Ще им позвъня.

— Звучи чудесно, но ако смяташ, че това ще ме спре да продължа да търся брат ти, много се лъжеш — предупреди го Так.

— Търси си брат ми колкото искаш. Не викам момичетата за това.

— Защо тогава?

— Защото ми изглеждаш свестен. И защото си имал тежък ден. Освен това харесваш снимките ми. Но най-вече защото не можеш да дойдеш до рая и да не вкусиш от плодовете му.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Парите имат значение. За пръв път в живота си Лора установи колко голямо. Необходими ѝ бяха, за да купи храна за децата си. Да опази покрива над главите им. Да плаща на хората, които работеха за нея.

Джеф го нямаше вече две седмици. Никой нямаше представа нито къде е, нито какво прави. Беше взел поршето със себе си и достатъчно пари, за да живее известно време — Лора вече го знаеше. Имаше моменти, в които се ядосваше много и ѝ се искаше да го намерят мъртъв. Поне тогава дилемата щеше да се разреши и тя щеше да продължи живота си. Не че седеше до телефона и чакаше да ѝ позвъни, както в началото. Реши, че хората могат да я виждат в ресторанта, и потъна в работа. Разбра, че Дугън О'Нийл е прав. Изпаднала бе в неприятно положение и ако настроението се предадеше в ресторанта, хората щяха да престанат да го посещават.

Журналистите не ѝ даваха мира. Едва ли минаваше ден, без някой репортер да позвъни. „Сън“ ѝ действаше на нервите. Няколко пъти седмично пишеше, че Джеф все още го няма, че ФБР се занимава със случая, че данъчната полиция го разследва с пълна сила. Където и да отидеше — в магазина за продукти, в ателието за химическо чистене, хората знаеха какво се е случило. Някои я питаха направо дали няма вест от Джеф, други със съжалителен тон се интересуваха как е, трети пък грижливо избягваха да я погледнат в очите. Точно когато нещата започнаха да се стабилизируют, се появяваше нова статия. Дори Лора да се стараше да забрави станалото, Дугън О'Нийл не ѝ позволяваше.

В допълнение на всичко това започнаха да пристигат и сметки. За негова чест, а Лора се съмняваше дали въобще да му го припише като заслуга, Джеф беше платил декемврийските сметки. Обаче след първи януари се очакваше нова купчина. Някои от по-малките — дори тези за газ, електричество и телефон, можеха да изчакат известно време, но два месеца бе пределният срок. След това щяха да дойдат

големите сметки, като ипотеката за къщата и таксата за колежа на Скот. Тях непременно трябваше да плати.

Опитвайки се да разсъждава трезво, Лора установи, че пред нея съществуват две възможности. Първото, което направи още на следващия ден, след като научи за блокираните сметки, бе да последва съвета на Дафни и да открие нова сметка на свое име, където всеки ден да влага полученото от „Черешите“. Второто, което никак не ѝ се искаше, но го сметна за необходимост, бе да изтегли заем, за да покрива разноските си, докато Дафни успее да убеди федералния съдия, че половината от онова, което се намира в сметката на Фрай, са нейни пари.

Прекара известно време пред компютъра в „Черешите“, като направи сметка на сумите, които щяха да ѝ трябват, за да върви бизнесът гладко, после сравни цялата сума с онова, което изкарваше от бизнеса седмично. Затвори се в кабинета на Джеф вкъщи и се разрови из архива му, за да определи колко ще ѝ трябва за дома. После прибави и тези цифри. Преглътна гордостта и неудобството си и отиде в банката, където отвори сметка, но банката била малка, така ѝ обясни чиновникът, и просто не била в състояние да ѝ предложи заема, който искаше.

Това можеше да го приеме. Не ѝ се понрави, достатъчно неприятно ѝ бе да иска пари при унижителните обстоятелства, в които се намираше, но все пак можеше да го разбере. В града има и други банки. Веднага отиде в по-голяма, но чиновникът също ѝ се извини.

— Съжалявам, мисис Фрай, но е изключено да ви дадем заем. Нямате кредитоспособност.

— Моля?

— Досега съпругът ви е бил човекът, който се подписваше за заеми, ипотечи, кредитни карти. Следователно вие нямате кредитоспособност, а без такава не мога да ви дам заем.

— Но аз имам собствен бизнес — възрази Лора, както ѝ се стори съвършено логично. — Не вярвам да не сте го виждали. Сигурно сте се хранили там. „Черешите“ носи постоянен приход.

— Да, но вие нямате кредитоспособност.

Обзе я отчаяние. Отказът да ѝ отпуснат парите, от които крайно се нуждаеше, ѝ се стори също така неправилен, както замразяването на сметките ѝ от държавата.

— Смятах, че вашата банка ще отстъпи от принципите си, за да помогне на местна бизнесменка.

— Бихме го направили, ако можехме. Но има известни правила. Най-доброто, което мога да ви предложа, е да подадете молба за кредитна карта на ваше име. Тогава, след известно време, бихте могли пак да дойдете и да поговорим.

Но „след време“ не ѝ вършеше работа. На Лора парите ѝ трябваха до края на месеца. Тъй като не искаше да се отчайва, тя се насочи към друга банка, която имаше клонове в целия щат. Надяваше се, че нейните служители ще гледат по-широко на нещата.

Случи се така, че там със заемите се занимаваше жена. Сигурно една жена ще разбере по-добре какво изживява друга в затруднението, в което се намира. Лора попълни молбата за заем и я представи заедно със сметките, които я затрудниха толкова, докато ги направи. Но жената не ѝ помогна повече от другите преди нея.

— Съжалявам, мисис Фрай, но при сегашните обстоятелства просто не мога да разреша толкова голям заем. Нямаме съдружници. Държавата е сложила ръка върху всичко, което бихте могли да използвате.

Това беше нещо ново. Тъй като за пръв път искаше да тегли заем, в началото Лора не разбираше за какво става дума. Сега го проумя и ѝ се стори толкова нечестно, колкото и извинението с кредитоспособността.

— Но моят бизнес върви успешно.

— Вярвам ви, но той не почива върху абсолютно нищо. Имате ипотека на сградата и заеми, които сте направили за ремонта.

— Но бизнесът върви.

— Всъщност не е така — каза ѝ жената все още любезно, но твърдо. — Бизнесът сте вие и вашите служители. Ако някой ден затворите ресторанта и изчезнете, банката няма да може да си получи парите от заема.

— Бизнесът е единственият ми начин за препитание. Само чрез него мога да гледам децата си. Повярвайте ми, нямам никакво намерение да затворя ресторанта и да бягам.

Но Джеф беше направил точно това, както ѝ припомни погледът на жената, изпълнен с неудобство. Лора беше съпруга на Джеф. Това означаваше, че е рисков фактор.

— Виновна съм поради връзката ми с човека, който го е извършил, така ли? — попита, без да го вярва. — Това ли е проблемът? Значи представлявам рисков фактор поради обвинението, което е повдигнато към съпруга ми? Но това не е честно! Аз не съм моят съпруг, аз съм аз. Имам свой бизнес, ползвам се с и добро име в областта. Попитайте, когото поискате.

— Известно ми е, мисис Фрай — отвърна жената. — Познавам бизнеса ви, известно ми е, че се ползвате с добро име, права сте. Но трябва да разберете, че напоследък банките проявяват голяма бдителност. С упадъка на икономиката загубихме големи суми пари от заеми. Бизнесът намалява, предприемачите фалират. Затова трябва да бъдем двойно по-внимателни.

Лора си наложи да запази разум и спокойствие.

— Аз не искам заем за строителство, а такъв, който да ми помогне бизнесът ми да върви, докато успея да размразя поне част от моите пари. Ще платя каквато и да е лихва. Не искам услуга.

Но жената поклати глава.

— Не сте подходящ кандидат. Този път просто не можем да го направим. Съжалявам.

Още в три банки чу вариации на същата тема. Вече паникьосана, в края на деня Лора се отби във фирмата „Фаро и Фрай“, за да поговори с Дейвид.

Това бе смела крачка от нейна страна. Не бе идвала във фирмата откакто започна да търси Джеф и ако нямаше неприятности, и сега нямаше да дойде. Фирмата представляваше Джеф без Джеф. Беше ѝ неудобно да гледа хората, с които работеше и които някога уважаваха Джеф. Нямаше представа какво е отношението им към него или към нея сега.

Но беше отчаяна. Мисълта да се върне вкъщи без лъч надежда, щеше да ѝ тежи повече от обвинителните погледи на колегите на Джеф, които той измами.

Когато се появи на вратата, Дейвид се беше навел над бюрото си, отрупано с книжа, и от пръв поглед си личеше, че не е особено въодушевен от пристигането ѝ. Но скочи на крака, покани я да влезе и затвори вратата.

— Не те очаквах — сложи ръка върху раменете ѝ и я притисна. — Какво става с теб?

На Лора не ѝ бе приятно да усеща ръката му върху раменете си, а и забеляза пробягналата сянка на неудоволствие в погледа му. Знаеше, че мястото ѝ не е тук, но нямаше друг избор. Колкото по-бързо си кажеше каквото бе намислила, толкова по-добре.

— Цял ден обикалям банките и нито една не се съгласи да ми отпусне и цент. Знаем, че фирмата не може да ми даде заем при сегашните обстоятелства... — няколко дни по-рано се беше обърнала към тях с такава молба — и ви разбирам. Имате проблеми с притока на пари, а данъчните власти наблюдават всяка ваша стъпка. Но би трябвало да идват пари от клиенти на Джеф. Тях той си ги е спечелил. Ще ми окажеш огромна помощ, ако получа част от тях.

— Обезкуражила си се — каза Дейвид и я целуна по челото. — Нормално, мила. Човек трябва да се чувства много унижен, като ходи от банка на банка и навсякъде му отказват.

— Не е там работата. В четвъртък ще отида в Бостън и ще опитам в банките там и ще продължавам, докато все пак се намери някой, който да ми даде заем. Но междувременно ми трябва пари.

— Това, от което имаш нужда — каза той и сложи едрата си ръка върху рамото ѝ, — е да се отпуснеш. Нервите ти са опънати като въжета.

Докосването му сякаш опърли кожата ѝ. Би се отдръпнала, ако смяташе, че няма да го обиди.

— Ще се отпусна, когато намеря начин да преживеем следващите няколко месеца. Относително, разбира се. Не го правя, за да печеля време. Налага се да платя три хиляди за ипотеката върху къщата, две за други сметки, осем за таксата на Скот — тя е до края на годината. Докато дойде време да дам депозит за следващата, вече ще мога да разполагам с моите пари — надяваше се. — Така че ми трябва пет хиляди за месеца плюс таксата за колежа. Не е много, като се има предвид какви суми непрекъснато минават през ръцете ви.

Дейвид направи болезнена гримаса.

— Но аз нямам достъп до тези пари. Имаме проблеми с изплащането на сметките, за което ти споменах. Трябва да се плаща на служителите, на секретарките, а също и за наем.

— А парите от клиентите на Джеф?

— Отиват за покриване на режимните.

— А месечната му заплата? Не е ли възможно да ми дадете аванс?

— Джеф го няма. Той не работи.

Докато изучаваше любезното изражение на лицето на Дейвид, Лора усети, че се дразни.

— Джеф е партньор тук, а определението за партньорство включва и факта, че единият покрива другия в случай на нужда. Това, което искам сега, не е по-различно от онова, което би било, ако Джеф беше получил сърдечна криза и нямаше да идва на работа един месец.

Дейвид вдигна вежди учудено.

— Но той няма сърдечна криза. Избягал е по свое желание, след като е извършил престъпление, което поставя всички във фирмата в неудобно положение. Сега се налага сами да спасяваме доброто си име. Няма да е лесно.

Лора усети, че се задушава. Откъсна се от ръцете му, прекоси стаята и отиде до прозореца.

— Искаш да ми кажеш, че дори и ти да си съгласен, другите не са.

— Някои от тях са му доста сърдити.

Обърна се и го погледна в очите.

— Още ли си на страната на Джеф?

— Трудно е да подкрепяш човек, който прави подобно нещо.

— Но той е твой приятел.

— И по тази причина изведнъж целият ми бизнес остана да виси на косъм.

— Още нищо не е доказано. Тейлър Джоунс още не го е предал на съда.

— Само защото е хукнал да търси Кристиян, с надеждата, че ще научи нещо повече. Но и до съд ще се стигне.

— Това не означава, че Джеф е виновен.

Дейвид тръгна с бавни крачки към нея.

— Мислиш, че е невинен?

Искаше ѝ се. Но едновременно с това желаше и да се разграничи от Джеф и от онова, което бе направил. Нейното собствено име пострада толкова, колкото и това на фирмата, но по различен начин. Вярвала му бе с цялото си сърце. Ако излезе виновен, значи е била глупачка.

— Все някой трябва да вярва, че е невинен.

— А ти? — попита я отново Дейвид.

— Той ме обичаше — сопна му се Лора. — Живяхме хубаво.

— Вече не. Сега животът ти е ад.

Тя вдигна брадичка колкото да се освободи от ръката му и да му покаже решителността, която я обзе.

— Ще го преживея.

— Да ти помогна — наведе се над нея. — Да улесня живота ти.

Тя усети колко е разгорещен, но това ѝ подейства като студен душ.

— Добре. Дай ми заем.

— Не мога. Но бих могъл да ти помогна. Сигурно нощем си много самотна в къщата. Това ти действа угнетяващо. Имаш нужда от нещо, което ще обърне мислите ти в друга посока.

— Има достатъчно неща, които ме занимават. Нуждая се от пари.

— Хайде да заминем някъде през уикенда, Лора.

— Дейвид! — изплъзна се от него и отиде до вратата. — Преди ми предлагаше да ми помогнеш. През последните две седмици само за това говориш. Но това, което ми предлагаш, не е помощта, която ми трябва.

— Как да не е. Всяка жена има нужда от утеха.

— В кое време живееш?

— Щом Бет има нужда от това, ти също. Всяка жена, която познавам, изпитва необходимост. Не ме гледай толкова изненадано.

— Това не е изненада — отвърна тя. — Удивлявам ти се — за малко да му каже, че я отвращава, тъй като точно това изпитваше, но един вътрешен глас я предупреди да не бъде толкова рязка. Достатъчно бе, че му отказва, а мъжете трудно понасят някоя жена да ги отхвърли. Все пак някога би могъл да ѝ дотрябва. — Просто не мога да повярвам какво ми предлагаш.

Той издържа погледа ѝ.

— То не е нищо повече от онова, което и други мъже в града си мислят, след като Джеф изчезна.

— Аз съм омъжена жена.

— Чийто мъж я е изоставил.

Думите му я засегнаха дълбоко и разклатиха и малкото самоувереност, която ѝ бе останала.

— Не бих казала, че ме е изоставил. Никой не знае какво му е било на Джеф, когато е тръгнал. Може вътрешно да се е разкъсвал и да не е имал друг избор.

— Дори бележка не ти е написал.

— Може да е преценил, че така е по-добре.

— Ако наистина те е обичал, щеше да ти остави бележка.

— Наистина ме обичаше. Женени сме от двайсет години.

— Това съвсем нищо не означава — размишляваше самоуверено Дейвид. — Повярвай ми.

Но Лора отказваше да го направи.

— Джеф ме обичаше. Сигурна съм. Но сега въпросът не е в това. Работата е там, че моят съпруг изчезна, а ти искаш да припълзиш в леглото ми. Това е ужасно, Дейвид. Нали му беше приятел.

— Но ти си сама.

— Не съвсем — отвърна му тя сърдито. — Дебра, Скот, Лидия, а и майка ми са с мен. Имам много приятели, трябва да се грижа за бизнеса си и последното, което желая, е сексуална връзка. Но дори и да беше така, ти щеше да бъдеш извън класацията. Ти също си женен, а жена ти е моя приятелка!

— Не бъди толкова сигурна — възрази ѝ Дейвид. Лора забеляза, че погледът му стана предизвикателен. — Бет би имала връзка с Джеф, ако той ѝ предложеше.

— Дейвид! — изкрещя тя отново. — Защо ми говориш тези неща?

— Защото е така. Бет ми изневерява. Защо аз да съм ѝ верен?

— Може би, защото така трябва — каза Лора, макар да имаше усещането, че Дейвид няма да я разбере. — Трябва да си вървя — смънка и отвори вратата.

Ненадейно той се втурна и я затвори. Затисна я с една ръка, притисна тялото си към Лора и избоботи в ухото ѝ:

— Отдавна те желая. Знаеш го, нали?

Погледът ѝ остана прикован към вратата и тя реши, че главното е да се опита да запази спокойствие.

— Не биваше да идвам — изрече с разтреперан глас. — Сгреших.

— Не, добре е да знаеш какви са чувствата ми към теб. Хайде, този уикенд може да не е подходящо. Но друг път...

— Никакъв друг път.

— Само трябва да кажеш вкъщи, че ти трябва ден-два, за да си починеш, а аз ще си измисля някоя командировка. Ако не искаш да останеш и за през нощта, можем да отидем някъде само за следобеда. Знам някои дискретни местенца.

— Искам да си тръгна, Дейвид.

— Ще си помислиш ли за предложението ми?

— Не ми трябва секс — изрече тя с надигащо се отвращение. — Трябва да си вървя.

Той не помръдваше.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Ако ще се обаждаш за това, недей — буца застана на гърлото ѝ. Помъчи се да преглътне. — Трябва да си тръгвам — прошепна и вероятно Дейвид усети, че обезумява, защото най-после отстъпи.

— Ще ти се обадя — обеща ѝ той.

Тя избяга, без да се обръща назад.

Лора не отговаряше на позвъняванията на Дейвид. Под претекст, че не е в настроение да говори, караше Дебра да вдига телефона, а когато Дебра не беше вкъщи, включваше телефонния секретар. Всъщност не се обаждаха много хора, като оставим настрана Дейвид. Повечето, като че ли загубиха интерес. Или пък смятаха, че Джеф е виновен.

Такива мисли занимаваха Лора и тя все повече потъваше в депресия. Опитите ѝ да вземе заем от бостънска банка се оказаха също безплодни. Но най-силния удар за седмицата получи в събота сутрин, когато Илис се отби видимо угрижена.

— Според мен се задава проблем — каза толкова тихо, че Лора се приближи до кухненската маса, за да я чуе. — Получиха се няколко отказа.

— Често се случва някой да отмени резервация. Винаги сме успявали да попълним освободените часове.

— Тези са за партита.

— За тази седмица ли? — попита Лора и затаи дъх. Бореше се отчаяно за всеки цент, който „Черешите“ носеше. Тези пари бяха единственият ѝ доход.

— За след празниците.

Благодарна и на най-дребното, Лора въздъхна. Но когато Илис продължи, тя пак застана нащрек.

— За края на януари и за февруари. Три резервации.

— Кои точно?

— За кетъринг — за обяд на компанията „Мейкън“ и за вечерята по случай годишнината на „Креймър“. А за ресторанта — на „Хикънрайт Суийт Сикстийн“ — Илис имаше вид на смазана от съжаление. — Не исках да ти казвам, Лора. Знам какво ти е на душата. Надявах се, че досега ще успея да ги попълня, но все още никой не се обажда.

— Все някой ще позвъни. Почакай. След празниците хората ще започнат да правят планове за януари, февруари и март и тогава ще ни потърсят.

Трудно ѝ бе на Лора да намери думи. Отказите от резервации можеше да са само съвпадение, но биха могли да се свържат и с обвиненията срещу Джеф.

— Ако си спомням правилно, резервациите бяха направени през октомври и ноември, което означава, че отдавна сме получили и капаро. Те знаят ли, че трябва да платят неустойка?

Илис кимна.

— Попитах ги и те отговориха, че им е известно. Поинтересувах се дали има някаква специална причина за отказите. Компанията „Мейкън“ е решила да пренесе конференцията от сградата си в хотел, където ще бъде и обядът. Звучи логично. Като че ли това бе всичко.

— Защо са решили да проведат конференцията си другаде?

— Не попитах. Стори ми се, че не е моя работа.

— Какво беше извинението на Даян Креймър?

— Каза, че голяма част от гостите им знаят за връзката между „Черешите“ и Джеф и тя не искала нищо да помрачава партито им.

Лора преглътна.

— А Хикънрайт?

— Безпокоели се, че можем да фалираме и не искали да останат на сухо. Казах им, че никой няма намерение да затваря „Черешите“. Уверих ги, че резервациите са сигурни. Предупредих ги, че ако се откажат от датата, а после променят решението си и я поискат отново, сигурно вече ще бъде заета — гласът ѝ стана още по-тих — отговориха ми, че вече са си направили резервация другаде.

Лора кимна.

— Разбирам — пое си дъх шумно и се опита да възпре разтуптяното си сърце. — Боже мой — прошепна тя.

Илис сложи ръка върху рамото ѝ.

— Може би не биваше да ти го казвам.

Лора си помисли тъжно за началото на месеца.

— За декември имаме доста резервации.

— За януари и февруари също бяха добре. Наистина.

— Както предната година ли?

— Почти.

— Би трябвало да са повече. Минала е една година. Вече сме се утвърдили.

— Ще стане. Почакай, Лора. След първи във вестника ще има реклама. Тя ще помогне.

Лора се насили да се усмихне.

— Права си. Понякога се тревожа много, но ти си права. Като се има предвид годината и какво става с икономиката. Всъщност през януари, февруари и март бизнесът е най-слаб — спря и се намръщи. — Ако се обадят и други, съобщи ми. Всъщност за всичко — и за откази, и за резервации. Трябва да знам какво ми предстои.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Мир на земята, да се отнасяме към хората с добро“. Ако някога по-рано сте чували тези думи, било е поне десетина пъти. Тази седмица ги повтарят от амвона в целия град, отпечатани са на поздравителни картички, които пълнят чувалите на пощаджиите, написани са по витрините на магазините по главната улица.

Измина още една година, дойде още една Коледа. Посланието е същото и както винаги звучи като мечта. В Близкия изток войната продължава да бушува, а нашите управници я прославят от страх. В името на дипломацията те отстъпват, стискат си ръце и се усмихват. По същия начин отровата от наркобароните на Южна Америка продължава да се влива във вените на децата ни, докато държавните бюрократи стоят зад бюрата си, чешат се по главите и размишляват какво да предприемат. Вбесени от тяхната инертност, ние самите сме принудени да действаме, за да бъдем арестувани пред клиниките за аборти, където гласовете ни могат да спасят живота на човешки същества, които са твърде мънички, за да се защитят.

Как може да има мир на земята, когато по улиците се разхождат крадци, когато затворници са пускани под гаранция много преди да са изтекли присъдите им, когато изнасилвачи биват освобождавани поради несъвършенството на закона? Как е възможно да се прояви добра воля към хора без гордост, които не заслужават доверие, и как може да съществува гордост и вяра, когато интелигентни хора планират да крадат пари, принадлежащи на други?

Преди улиците на света да бъдат почистени, трябва да бъдат пометени улиците на страната, а още по-рано — улиците на щата, а преди тях — на нашия град, което ни води до случая „Джефри Фрай“. Роден е и е израснал в Нортхемптън, тук имаше и успешен бизнес. Държавни служители твърдят, че чрез измама умишлено е присвоил стотици и хиляди долари, а това е голямо петно върху нашата общност и върху самите нас. Той трябва да бъде заловен. Дотогава ние сме еднакво виновни с него.

Изправянето на Джефри Фрай пред съда ще бъде само началото. Нужно е да предприемем мерки, за да направим сериозна крачка напред в установяването на мира на земята, ала целта го заслужава.

Като дете Дора мразеше Коледа. Родителите ѝ предпочитаха много по-интелектуални занимания, отколкото подготовката за празниците, което означаваше, че докато другите хора украсяваха елхи, пееха коледни песни и отваряха кутии с подаръци, възрастните Маквей прекарваха празниците, като четяха, пишеха или сравняваха бележките си с колеги. Лора виждаше дядо Коледа заедно с приятелките си и още от самото начало знаеше, че не е истински. Родителите ѝ го съобщиха. Да, купуваха ѝ подаръци, за да не се чувства като изоставена, но те бяха практични — никога не показваха проява на въображение и когато тя и сестра ѝ влязоха във възрастта на тийнейджърите, престанаха да получават подаръци.

Още като малка Лора си беше обещала, че когато порасне и има своя къща, Коледата ще се празнува по друг начин. Наистина стана така. Още от първата година на брака ѝ, макар че двамата с Джефри не можеха да си позволят много неща, тя се стараше да направи празника весел. Особено след като се появиха децата. За нея украсата на елхата се превръщаше в церемония, а децата канеха свои приятелчета, за да се порадват и те. Помагаше им да нижат пуканки на дълги върви и да пекат коледни сладкиши, да палят ароматизирани свещички. Тя планираше коледната вечеря, както и тази за Деня на благодарността. Искаше всичко да е свежо и весело, да се чувства оживление и празникът да достави удоволствие на всички.

Тази година Коледата не се получи. Не че не се опита. Купи дръвче и накара Скот да го постави, когато се прибра от колежа. Свалиха украшенията от тавана и ги подредиха на елхата. Беше се погрижила и за подаръци.

Но в понеделник на Бъдни вечер в „Сън“ се появи редакционната статия на Гари Холмс и за всички бе много трудно да се преструват, че са щастливи. Дебра се разгневи на вестника, Скот се ядоса на Джеф, Мади се разсърди на Лора, а самата Лора не знаеше какво да прави.

— Ти си толкова лоша, колкото и онези бюрократи, които той споменава — каза ѝ Мади. — Седиш тук на стола и разсъждаваш върху възможностите си. Не е ли време да направиш нещо, Лора? Не смяташ ли, че трябва да направиш нещо дръзко?

Лора белеше кестени за пълнежа на пуйката.

— Какво би искала да направя?

— Дай под съд Гари Холмс. Той обижда семейството ти.

— Той само повтаря обвиненията на данъчната полиция към Джеф. Може да постъпва безотговорно, но в действията му няма нищо незаконно. Нямам основания да го дам под съд — тя вече се бе обадила по телефона на Дафни, която ѝ каза, че нещата стоят така.

Но Мади беше упорита.

— Все пак го дай под съд. Имаш нужда от място, където да огласиш собственото си мнение.

— Не мога да си го позволя, мамо. Съдебните дела струват пари, а тъкмо сега не мога да ги отделя — бутна настрани дъската за рязане и продължи да бели лук.

— Има моменти, когато някои неща трябва да се направят по принцип. Случаят е точно такъв. Този човек и вестникът му ни принасят в изкупителна жертва заради всичките злини на света. Смятам, че на удара трябва да се отговори с удар.

Но Лора не беше в настроение да се бори с когото и да било, затова остави майка ѝ да говори, докато довърши пълнежа, после отскочи до ресторанта, за да провери как върви там Бъдни вечер. Едно време и Джеф я придружаваше. После се връщаха, за да вземат децата, и отиваха на църква. Тази година Лора не изпитваше никакво въодушевление, не искаше да налага на децата каквото и да било, затова ги остави да правят каквото пожелаят и да излязат с приятели. В резултат на това къщата бе необикновено тиха, когато се прибра. Постави компактдиск с коледни песни, пусна го силно, за да запълни тишината, и се върна в кухнята.

За съжаление музиката не успя да я отвлече от мислите ѝ и да притъпи болката.

Дебра и Скот се прибраха един след друг с петнайсет минути разлика. Дебра каза, че гледали видео и прекарали доста скучна вечер у Джена. Скот сподели как завел Кели в местния спортен бар, където наблюдавали записи от световното първенство на много голям екран.

Тъкмо беше свършил, когато Дебра попита:

— Татко не е звънил, нали?

Лора поклати глава.

— Защо пък да се обажда тази вечер? — попита Скот.

— Защото е Бъдни вечер.

— Мислиш, че това има значение за него, след като го няма толкова време?

— Може би — каза Дебра и се намръщи. — Ти не мислиш ли така, мамо?

— Може утре да позвъни — отвърна колебливо тя.

— Не се надявай — подхвърли Скот и Лора почувства как я обзема тъга. Скот винаги е имал лек характер, но изчезването на Джеф го промени. Станал бе циник.

— Знам, че се гневиш — каза му кротко. — Аз също, освен това в някои отношения имаме право.

— В някои отношения ли? По-добре кажи в много отношения. Той ни изостави. Просто си дигна шапката и ни остави да се справяме с много неприятности. В бара видях няколко мои съученици, не всички ме забелязаха, но нито един от тях не се приближи. Като че ли съм прокажен.

— Може би заради ризата ти — обади се Дебра. — С този зелен цвят.

Скот не ѝ обърна внимание.

— Някои бяха разтворили вестника и от време на време четяха на глас, за да чуят останалите. Знаят какво е направил. Известно е на целия град и калта пръска върху нас.

— Хайде, Скоти — започна Лора. — Ако искаш да станеш адвокат, трябва да спазваш основното правило. Правиш умозаклучения, без да са ти известни фактите.

— И това, което знаем, е достатъчно.

— Не, не знаем — възрази му Дебра. — Вие двамата може да смятате, че е виновен, но не и аз. Ако татко е заминал, значи е имал причина.

— Да. Опита се да измами държавата и го хванаха.

— Може да има обяснение.

— Как можеш да обясниш голяма кражба?

— Не знам — извика тя, — но това не значи, че ти можеш — после се обърна към Лора с треперещ глас. — Коледа е. Знам, че утре ресторантът е затворен, ти ще готвиш голяма вечеря, но как ще празнуваме, след като татко го няма?

— Трябва — настоя меко Лора. Като забеляза сълзите в очите на Дебра, на гърлото ѝ застана буца. Остави кърпата за чинии и я прегърна. — Коледа е и се предполага, че всички трябва да бъдат щастливи — когато Дебра отвори уста, за да ѝ възрази, тя веднага продължи: — Знам, че не си щастлива, нито пък аз. Скот също. Но ще бъдем още по-зле, ако само се мотаем унили. Има неща, за които трябва да бъдем благодарни. Утре можеш да си помислиш за тях.

— Кажи едно от тях — промълви Дебра.

— Мама Лидия. Тя ще дойде, знаеш, че ви обича.

Дебра утихна.

— За нея няма ли да е ужасно, след като татко го няма?

— Може би. Но от нас зависи дали ще я разсеем. Същото се отнася и до баба ви — Лора се обърна към Скот. — И тя е толкова гневна, колкото и ти. Според нея заради тези негативни статии ще я освободят от университета.

— Кариерата на баба Маквей да увехне? — изсумтя Скот. — Няма начин. Мисля, че тя ще работи до края на живота си.

— А ако татко е умрял? — попита Дебра. — От полицията още нищо не са казали.

— Ако татко е умрял, тогава ще се смеем на себе си — каза Скот. — Държавата не може да предяви обвинения срещу мъртъв човек, така ще се окаже, че сме изживели всичко това ей така, за нищо.

— Скот — обърна се умолително към него Лора, — не споменавай такива неща. Не е хубаво.

— Мама е права.

— Но е самата истина — настоя Скот.

— Може би — съгласи се Лора, — но и да го кажеш, не ни помага. Не знаем къде е баща ви. Не ни е ясно какво прави. Не мога да приема, че е умрял. Засега можем само да продължаваме да живеем така, което означава, че утре ще имаме обичайната си коледна вечеря и ще направим всичко, за да се позабавляваме.

— Без татко няма да е същото — отвърна Дебра с разтреперан глас. — Искам нещата да са си както преди.

Лора я прегърна и я притисна силно. Самата тя също бе уплашена. Бъдещето бе напълно неясно, а Джеф го нямаше, за да ѝ помогне. Не че го бе правил преди, но все пак беше до нея.

Тя се опита да събере остатъците си от кураж.

— Животът невинаги остава един и същ. С времето нещата се променят, неизбежно е. Но това не значи, че ще стане по-лошо.

— Смяташ ли, че ще живеем по-хубаво без татко? — попита Дебра.

— Просто ще бъде различно. Трябва да бъдем готови на всичко. Ако седим на масата и си мислим само за това, ще бъде много тягостно. Но ако си помислим, че ние останалите сме заедно, че сме здрави и таим надежда, че през следващите седмици и месеци ще ни се случат хубави неща... — гласът ѝ прекъсна — ... всичко ще бъде наред.

Дебра не проговори. Нито пък Скот, но само след минута Лора усети ръката му върху рамото си. Като освободи едната си ръка, тя вплете пръсти в неговите.

В тези няколко безмълвни минути се състоя празникът на Лора.

Два дни след Коледа Дафни заведе Дебра в Ню Йорк. Лора се колебаеше дали да я пусне поради финансовото си състояние, но Дафни настоя.

— Аз имам пари, Лора. Печеля много, а нямам деца. Ако не мога да похарча малко за Дебра, за кого друг?

— Вече харчиш заради мен — припомни ѝ Лора. Дафни разделяше вечерите си между архива на Джеф вкъщи и документите от бизнеса на Лора. — Вършиш цялата тази работа заради мен, а аз не мога да ти платя нито цент.

— Не искам пари. Нямам нужда да ми даваш нищо.

— Но ти си губиш времето.

— Ти си моя приятелка — каза ѝ Дафни с такъв поглед, който не търпеше възражения. — Не искам да чувам нито дума повече.

Иначе имаше достатъчно грижи. Всеки ден с пощата продължаваха да пристигат сметки и каквото и да правеше, Лора все не успяваше да изплати всичките.

Затова продължаваше да съкращава разходите си. Разговаря с Еми, която идваше два пъти седмично да чисти и пере, отложи идването на хора да почистят килима, отклони бояджията, който трябваше да боядиса спалнята на долния етаж, и се отказа да купува нови покривки за ресторанта. Позвъни на Даяна в бутика и я помоли да

се опита да продаде специално поръчания пуловер от Уелс. Отказа резервацията до Сейба тъкмо навреме, за да си вземе обратно капарото за билетите.

Но всичко това бяха дреболии на фона на общото. Те едва ли биха могли да компенсират съществуващото неравновесие между онова, с което разполагаше и което дължеше. Сънуваше кошмари — че се налага да затвори „Черешите“ и става келнерка в „Тимоти“ — главния ѝ конкурент. Събуждаше се обляна в студена пот и разтреперана от страх. Понякога се събуждаше с желанието да остане в леглото целия ден и да се скрие от света. Ако никой не я виждаше, никой нямаше да я обижда, така разсъждаваше. Но това беше погрешно, знаеше го. Сметките щяха да продължават да идват, независимо дали ги отваря, или не, а ако не ги изплати, ще стане още по-лошо.

След като държавата е замразила средствата ѝ и тя не може да продаде къщата, дали няма начин да прекъсне изплащането на ипотекацията?

След като Дафни се върна от Ню Йорк, тя ѝ зададе въпроса полушеговито, полуобнадеждено, но Дафни го прие сериозно. Разпита сред адвокатите и се разрови в юридическите книги. Разбра, че Лора би могла да подаде молба за заповор върху изплащането на ипотекацията, ако се стигне дотам. Но за да се изпълни това, трябваше да мине време, увери я Дафни.

Но Лора не можеше да бъде убедена лесно. Вече твърде много ѝ бе отнето. Светът в розово, който познаваше, където нещата ставаха както тя пожелаеше, не съществуваше. Цялото ѝ бъдеще се разклати. Имаше твърде много неща, които не знаеше.

Затова вместо да спори с Дафни за спиране на вноските за ипотекацията, тя ѝ подхвърли друга идея.

— Време е да наемем частен детектив. Когато нощем се събудя, мисля по този въпрос. Питам се дали ако го бяхме наели в самото начало, нямаше да открием Джеф досега.

Последва минута мълчание, преди Дафни да я предупреди.

— Детективът струва пари.

Лора забеляза, че тя не прие възторжено идеята за частен детектив.

— Според мен този случай е точно за частен детектив. Има предизвикателство. Пък може да си направи и реклама. Освен това така ще спечели пари. Щом веднъж вляза във владение на парите си, ще му платя.

Дафни прокара пръсти през косата си.

— Лора, в сметките ти няма кой знае колко. Действително там има пари, но ако смяташ, че като получиш своята половина, всичките ти проблеми ще се оправят, грешиш.

— Но това все пак е нещо. Поне на тях мога да се опра. На Нова година ще стане месец, откакто го няма, и досега не знам къде е. Полицаяте звънят, където могат, но освен това не вършат кой знае колко. Нито пък данъчната полиция. Ако ФБР се занимава със случая, разбирам защо десетината най-търсени престъпници още са на свобода. Джеф е все някъде. Искам да зная къде. Ако имах времето, енергията и знаех как, самата аз бих тръгнала. Искам да се направи нещо.

Дафни я изгледа продължително.

— Нека да поговоря с Тейлър Джоунс.

— Защо да не наемем частен детектив?

— Защото не бива да харчим собствените си пари, когато това е работа на държавата.

— Но държавата не прави нищо, а аз искам да го намерят.

— Джоунс трябва да си каже думата.

— Познаваш ли някой добър детектив?

Дафни кимна.

— Работила съм с някои от тях.

— Тогава им се обади.

— Първо на Тейлър Джоунс.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Так не беше виждал Дафни от деня, когато тя се появи в полицейското управление, за да го обвини, че се е разприказвал пред пресата. Мислеше си за нея и това го озадачаваше. Вярно, че имаше страхотни крака, но познаваше много жени с красиви крака, затова не можеше да си обясни защо тя се връщаше в съзнанието му. Вероятно понеже се носеше стилно — начинът, но който се движеше, по който говореше, по който защитаваше приятелите си. Интригуваше го.

По тази причина изпита определено удоволствие, когато тя се появи на вратата му.

Всъщност имаше и друга причина. Минаваше четири часа в последния ден на годината. В полицейското управление бяха останали малко хора. Так нямаше планове за новогодишната вечер, затова седеше в управлението, разлистваше книжа върху бюрото си, преструвайки се, че вече привършва със случая „Фрай“, докато всъщност се самосъжаляваше.

Усмихна се на Дафни широко и естествено и това като че ли я стресна. Известно време тя остана като вкаменена. После много предпазливо — така му се стори — се осмели да му се усмихне.

— Радвам се — каза тя. — Хората в тази сграда сякаш замръзват, когато се появя пред очите им.

— Но не и аз. И не днес. Имам нужда от компания. Искате ли да седнете? Изглеждате прекрасно — както винаги. Сигурно сте свикнали мъжете да се заглеждат по вас. Обзалагам се, че непрекъснато го правят.

Тя поклати глава.

— Не? — трудно му бе да повярва.

— Аз съм адвокатка. Не смеят.

— О! — замисли се дали не го предупреждава по този начин. Ако е така, по-добре да ѝ го каже направо. — Е, аз пък смея. Действително изглеждате прекрасно. Вие сте най-хубавото, което

видях през деня — бе готов да се закълне, че тя се изчерви. — Как вървят нещата, адвокат?

— Не зле — тя продължаваше да го гледа в очите.

— Хубав тен имате.

— Благодаря. От слънцето на Таити е. Цял ден тичах от единия край на острова до другия, за да попадна на следите на свидетел, и в това време лъчите са си свършили работата.

— С шнорхел ли плувахте?

— Да, когато исках да се откъсна от мисълта да хвана очевидеца.

— Карахте ли сърф?

— В друга почивка. Много е изморително да следиш свидетелите.

Или устните ѝ бяха свити малко превзето, или се сдържаше да не се разсмее.

— Познавам Кристиян, агент Джоунс. Предполагам, че щом сте го открили, той се е постарал да ви поквари.

Так се почеса по главата.

— Разбирам, че наистина го познавате.

— Девер е на най-добрата ми приятелка. Присъстваше на сватбата им, както и аз. Беше на кръщенетата на децата, както и аз. Дойде на шейсет и петия рожден ден на Лидия, както и аз. Без да споменавам дните на благодарността, вечерите по Коледа и Великден.

— Той е късметлия. Сигурно му е хубаво да се връща отнякъде, а вие да го чакате.

Не биваше да го казва. Осъзна го в мига, когато думите се изплъзнаха от устата му, когато приятното ѝ държане се вледени и тя се надигна да си тръгне.

— Хей — спря я той. — Съжалявам. Бе съвсем неуместно.

— Освен това не е вярно — поясни тя. — Никога не е имало нищо между Кристиян и мен. Въобще не мога да си представя какво ви е накарало да си го помислите.

— Ами той е сам, вие също...

— Между нас няма абсолютно нищо общо. Той е против порядките, аз държа на тях и това е само едно от нещата. Бих могла да продължа и да ви изброя безброй разлики между нас, но и за двамата ще бъде чиста загуба на време.

— Добре, аз не бързам.

— Довечера е Нова година. Всички се прибират. Вие няма ли да пътувате до Бостън, или някъде другаде?

— Нищо не ме свързва с Бостън.

— Аха.

— Не ми ли вярвате?

— Естествено, че ви вярвам... — размисли тя. — Не всъщност сте прав, не ви вярвам. Приличате на мъж, който си има по едно момиче във всеки град.

— Толкова ли сексуален изглеждам? — продължи бързо, преди тя да го е отрекла: — Всъщност преди няколко седмици скъсах с едно момиче и оттогава съм сам. Затова в Бостън не ме чака никой, както и тук, което означава, че имам много време за разговор.

Това сякаш я изненада и я накара да забрави какво се готвеше да му каже. Когато го погледна отново, вече се владееше.

— Дойдох по една определена причина.

— Така си и мислех.

— Лора иска да наеме частен детектив. Преди да пристъпим към подобен разход, бих искала да знам дали сте научили нещо ново. Денис ми предаде, че Кристиян не е могъл да ви помогне.

— Вярно — потвърди Так. Нямахте нищо против да сподели информация с нея, особено ако по този начин би спечелил доверието ѝ. — Кристиян нито го е виждал, нито го е чувал. Проверихме летищата, автобусните линии, влаковете. Също и компаниите, които дават коли под наем. Да, знам, че е взел поршето, но винаги съществува възможност да го е скрил някъде и да е наел кола. Преровихме мотели и хотели, но никаква следа от копелето.

— Използвал ли е кредитни карти?

— Не.

— А банкова карта?

— Не. Умен е. Не е оставил и най-дребна следа, по която да го последваме.

— В такъв случай какво ще правите? — тонът на Дафни беше малко предизвикателен.

— Съсредоточаваме вниманието си върху живота му тук. Разговаряме с негови приятели, клиенти, хора, свързани с него чрез бизнеса — помисли си за онова, което откриха. — Интересно.

— Кое?

— Всъщност, като че ли никой не го е познавал добре. Докато е бил, тук са го харесвали. Дори са го уважавали заради познанията му. Но когато попиташ някого дали според него е бил способен да извърши престъпление, той не отрича веднага.

— А какво казва?

— Че не е знаел какво му се е въртяло в главата. Че е имало мигове, когато той си е вършил работата, но като че духом въобще не е бил там — Так отново спря, този път, за да я изгледа. Беше привързана към семейството. Близка на Джеф. От всички хора, с които бе разговарял, тя би могла да му свърши най-добра работа. — Вие някога имали ли сте това чувство?

— Не.

— Изглеждаше съсредоточен, така ли?

— Да.

— Щастлив ли беше?

Тя замълча и това изненада Так.

— Щастлив колкото повечето хора — каза най-накрая Дафни.

— Това означава ли, че е бил щастлив, или не?

— Щастлив, да, сигурно.

Но като че ли й беше неудобно да произнесе думата и той поиска да разбере защо.

— Или е бил щастлив, или не е бил.

— Не е така. Човек може да бъде много щастлив, което означава, че е напълно доволен от живота си, или да е относително щастлив — тоест, ако нещата се променят, той би бил щастлив, а докато не се променят трябва да живее само с това, което има.

— Значи Джеф е бил от типа на относително щастливите, така ли?

— Май да.

— Какво би го направило щастлив?

Тя като че ли се колебаеше.

— Ще си остане само между нас, Дафни — рече той искрено. — Въобще няма да го записвам. Старая се да вляза в кожата му. Това е всичко.

Тя вдигна очи и склочи вежди.

— Смятам, че би бил по-щастлив, ако бе женен за друга жена, а не за Лора — тихо изрече тя.

— Но Лора е най-добрата ви приятелка.

— Знам, много харесвам силата у нея, но тя потискаше Джеф. Искам да кажа, че той я обичаше. Но трябваше да живее в сянката ѝ. Ако си беше намерил някоя не толкова властна жена, би могъл да изпъкне повече.

Так се почеса по главата.

— Лора властна? — Кристиан му беше споменал нещо подобно, тогава също прояви съмнение. — Не ми направи такова впечатление.

— Сигурно. Виждате я в най-лошата ѝ форма. Тя все още не може да се овладее от това, което се случи. Повярвайте ми, сега тя не е на себе си. Но ако ги видехте как живееха с Джеф, тогава щяхте да ме разберете. Тя диктуваше живота им. Когато трябваше нещо да се направи, тя го правеше. Когато трябваше нещо да се уреди, тя го уреждаше. Пътуването до Сейба е чудесен пример — тогава се облегна. — Вероятно сте чули за това?

— Само че са планирали да отидат там.

— Нека да ви разкажа плана ѝ. Преди известно време Лора реши, че веднъж през зимата цялото семейство трябва да отива някъде, където е топло. В началото ходеха в Сейнт Мартин, Сейнт Джон или в Невис. Тази година избра Сейба. Нае вила със седем спални, прислужница и готвачка. Направи резервация за самолетни билети, включително и за мен и Лидия. Уреди всичко, смятайки, че всички ще бъдем толкова въодушевени, колкото и тя. Като се има предвид, че Джеф мрази горещината, Скот би предпочел да е някъде с момичета, Лидия се ужасява от самолети, а аз не мога да си взема отпуска.

— За такъв случай аз бих си взел. Звучи страхотно.

— Пътуването вече е отменено, но въпросът не е в това. Когато се заеме с нещо, Лора го върши. Тя е много оправна жена. Може да дотежи на мъж, който не прилича на нея.

— А Джеф?

— Той би могъл да се оправи, ако му се даде възможност.

— Но не е имал такава. Тогава защо не се е развел с нея?

— Защото имаше много неща, които харесваше в живота си. Връщаме се до темата за щастieto. Не би се отказал от хубавото заради неизвестното.

— Струва ми се, че сега го е направил.

Дафни се застъпи.

— Не можем да бъдем сигурни. Ще се уверим само ако някой го открие и затова смятаме да наемем частен детектив. Ако нямате никакъв напредък...

— Так я прекъсна. Искаше му се да узнае повече.

— Твърдите, че Джеф е обичал жена си.

— След известна пауза тя потвърди.

— И той се обърквал, понеже тя била много оправна.

— Изразих моето мнение. Не знам дали това е било проблем за него, или не.

— Възможно ли е да е бил физически неудовлетворен?

— Дафни замълча.

— Физически?

— Сексуално. Какви са били сексуалните им отношения?

— Тъй като не сме били тройка, не бих могла да ви кажа, агент Джоунс.

— Ясно, името ми е Так. Някога Лора да ви е дала да разберете, че нещата в леглото не вървят?

— Не. Казах ви го и по-рано. Според нея бракът ѝ беше прекрасен.

— Той някога да ви го е намеквал?

— Защо да го прави?

— Може би, за да спечели някого на своя страна и да се увери, че онова, което върши, не е чак толкова ужасно.

— Дафни остана като ударена от гръм.

— Напълно пряма съм с вас, агент Джоунс, и то повече отколкото е нужно, тъй като семейство Фрай са мои клиенти. Но в смисъла, че и двамата искаме да открием Джеф, временно сме на една и съща страна. Ако ви е известно нещо, което аз не знам, защо направо не ми го кажете?

— Так се възползва от поканата ѝ.

— Имал е връзка.

— Лицето ѝ побледня, очевидно беше, че откритието я е шокирало.

— Имал е връзка. Разполагаме със свидетелка. Виждаше го е в апартамента му с жена, която не е съпругата му.

— Дафни изглеждаше потресена.

— Разполагате със свидетелка? — попита тя тихо.

— Той кимна.

— Съседка. Не знаеше името на Джеф. Но миналата седмица се разхождах из околността, разговарях с хора, показвах снимката му. Тя веднага го позна.

— Сигурна ли беше, че е Джеф?

— Съвсем.

— Знае ли коя е била жената с него?

— Не. Спомена, че е имала дълга тъмноруса коса, така разбрахме, че не е Лора, и тя го потвърди, когато ѝ показахме нейна фотография.

Дафни втренчи очи в него.

— Джеф обичаше Лора. Трябва да има някаква грешка.

— Свидетелката е сигурна. Виждала го е с тази жена неведнъж.

— Откъде знае, че са били любовници, а не просто приятели или колеги?

— Видяла ги е да се целуват така както не се целуват приятели.

— Само с една жена ли е ходил там?

— Само една.

— Други не е водил в апартамента, така ли?

— Не. Заяви, че рядко го е виждала, и затова ѝ е правило впечатление, когато е бил там. Ако не е бил сам, винаги го е придружавала жената с красивата коса.

Дафни бавно пое въздух, после преглътна.

— Свидетелката ви идвала ли е в управлението?

Так кимна.

— Сутринта.

— Значи това вече официално е влязло в протоколите ви — гласът ѝ запази стоманената си нотка.

Той кимна.

— Вече всички ли научиха тук?

— Ако Мелроуз им е казал. С него бяхме сами, когато дойде свидетелката.

— Обадихте ли се на „Сън“?

Так се засегна.

— Защо да го правя? Може да ви е трудно да го повярвате, но в този случай целта ми не е да си правя реклама, а да открия Джефри Фрай и да го откарам на съд. Не изпитвам особено удоволствие да давам материал на вестниците.

Тя го изгледа предпазливо.

— Но преди говорихте пред журналисти.

— Защото О'Нийл позвъни и попита. Отговорях му повечето с да или не.

— Не му съобщавайте това — помоли го. — Ще сложи заглавието на първа страница, а за Лора това ще е още по-голямо унижение. Много ще я заболи.

Так си спомни моментите, когато си мислеше за Дафни Филипс и си я представяше как загубва самообладание. Сега не го бе загубила напълно. Държеше се като лейди, седеше с кръстосани крака, с пригладена пола, лъскавата ѝ коса беше дръпната назад на хлабав кок, но явно беше разтревожена.

— Няма да кажа — прошепна той. — Стана от стола си, заобиколи бюрото и се наведе към нея. — Не съм толкова голямо копеле, Дафни. Представям си, че на Лора не ѝ е лесно, и няма да извърша нищо, което да утежни положението ѝ. Ще направя всичко възможно, за да открия жената, но няма да го съобщавам на пресата. Ако го направя, която и да е тя, ще се скрие, а аз ще заприличам на истински глупак.

Очите ѝ се задържаха върху лицето му, после се спуснаха надолу към устните му и останаха там за миг. След това тя се извърна към стената.

— Този случай е истински кошмар.

— Преживявате го заедно с Лора.

— На мен нищо ми няма. Мога да го отхвърля настрана и да се заема с друг случай, после да се прибера вкъщи и да не забележа тишината, защото за мен тя е нормална.

— Сама ли живеете?

— Да — бързо пое дъх и се изправи. — По-добре да си тръгвам.

— Имате ли някакви планове за довечера?

— Всъщност имам намерение да чета.

— Съвсем сама?

— Така се чете най-добре.

— Имате ли нещо за хапване?

— Ако огладнея, ще извадя нещо от фризера.

— Имам по-добра идея — каза Так. Не беше мислил по този въпрос, но нямаше намерение да пропусне тази може би единствена

възможност. — Да отидем някъде заедно.

Тя примигна.

— Ами... не мисля, че би било подходящо.

— Защо не? Довечера е Нова година. Аз съм сам, вие също, а не е приятно човек сам да посреща Нова година. Отскоро съм тук. Нямам никаква представа къде да отидем. Затова вие изберете — италиански, китайски или френски ресторант. Или дори в „Черешите“.

Тя го погледна укорително.

— Въобще не е находчиво. Лора ще бъде там. Какво ще си помисли, ако ни види заедно?

— Нека си помисли, че ме убеждавате да изоставя случая със съпруга ѝ.

— Идеята не е добра — повтори и тръгна към вратата.

— Няма нужда някой да ни вижда — опита се да я убеди. — Пък дори и да ни видят, какво от това? В това няма нищо скрито-покрито. Просто обсъждаме делови въпроси.

На вратата тя се обърна и попита тихо.

— Действително ли?

— Ако желаете.

— А ако се уморим да обсъждаме деловите въпроси?

— Тогава ще си говорим за нещо друго.

— За какво например?

— Например каква книга щяхте да четете или какво е мнението ви за работата на президента, или защо трябва да планирате пътуване до Таити. По дяволите, Дафни, можем да си говорим, за каквото поискаме. Нали това правят хората, когато излязат заедно?

Нямаше намерение да го казва по този начин. Господи, та тя лесно се засяга! Деликатна, хубава, умна и предизвикателна. Може би деликатността ѝ се дължеше на възрастта. А може би той не ѝ бе симпатичен.

Пъхна ръце в джобовете на панталона си.

— Права сте. Сигурно ви досаждам до смърт.

— Не съм казала подобно нещо.

— Обзалагам се, че обичате тая ваша тишина.

— Невинаги.

— Ресторантите са ужасни в новогодишната нощ. Хората пият, говорят шумно, цените са по-високи, обслужването по-лошо. Не ви

обвинявам, че не искате да излезете.

— Можем да пийнем по нещо. Много е рано за вечеря, но бихме могли да отидем някъде на чашка. Само по една и само за един час.

— Печелите — рече той и се усмихна. След това бързо събра документите от бюрото си, пъкна ги в чантата, грабна палтото си от закачалката зад вратата и я изведе навън.

Дафни избра един бар в долната част на главната улица, за който каза, че е любимият на пазителите на правосъдието. Так не зърна нито един защитник на правосъдието, вероятно защото беше празник. Всъщност вътре беше толкова тъмно, че не би го забелязал, дори и да е имало. Сигурен бе, че по тази причина бе избрала бара. По професионални причини предпочиташе да не ги виждат заедно.

Тя си поръча чаша вино заедно с неговия „Сам Адамс“ и веднага щом барманът ги сервира потънаха в едно сепаре в дъното на бара.

— Така — каза Так, след като отпи голяма глътка от бирата си, — кажи ми какво прави хубаво момиче като теб в такъв малък град.

Устните ѝ се раздвижиха.

— Обичам малките градчета. Родена съм и сигурно ще умра тук.

— Влагаш ли в това някакво озлобление?

— Не. Следвах право в Ню Хейвън и оттам бих могла да отида, където и да е, но предпочетох да се върна. Това исках.

— Защо?

Тя се размисли.

— Семейството ми е тук, тоест беше. Родителите ми починаха, а брат ми замина преди години. Все пак тук израснах. Цял живот съм живяла в моята къща.

— Не се шегуваш, нали? — обади се той. — Стилно е.

— Да, може би. Във всеки случай мястото ми харесва и тъй като заемът за къщата е изплатен отдавна, излиза ми страшно евтино.

— Какво ще кажеш за областта Хемпшир? Добро място ли е да се практикува право?

— И да, и не. Имам добра практика. Специалността ми е криминално право, но тук престъпността не е тъй голяма, както в големите градове, и затова съм доволна. Не си надам много по гледки с кървища.

Мелроуз я бе нарекъл твърд човек и действително външно изглеждаше така.

— Значи тук е по-спокойно. Това е положителното. А отрицателното?

— Хората са по-малко свободни — тя стесни въпроса. — Адвокатите нямат широта на действие — после продължи: — С мъжете прависти не е така.

— Това означава ли, че не съществува предизвикателство?

— Съвсем не. Всеки случай е различен и носи нещо ново.

Той се облегна на седалката на сепарето и въздъхна.

— В следващия си живот смятам, че ще бъда правист. Вашият живот е вълнуващ. А при мен какво? Веднъж на годината може да ми се случи някой интересен случай. Освен това при вас го има блясъкът на съдебната зала, където всички те наблюдават, а съдебните заседатели слушат внимателно всяка твоя дума, пресата те цитира. След като представя случаите си в съда, аз отново съм в кабинета си, забол нос в документи до един през нощта, така че не ми остава нищо друго, освен да се прибера в студения си празен апартамент.

В тъмнината в сепарето се чу тихият ѝ отговор:

— След дълъг ден, прекаран в съдебната зала, моята къща е също студена и празна. Ако съществува някакъв блясък, той свършва на стъпалата на съдебната палата. Повярвай ми, и да станеш правист, студената и празна къща си остава същата.

— Не ми правиш впечатление на човек, който търси блясък.

— Не съм.

— Какво искаш?

Тя допи виното си и остави чашата на масата.

— Не съм сигурна.

— Каж ми.

— Бих ти го казала, ако можеш.

Той направи знак на бармана да повтори поръчката.

— Искаш ли някой ден да станеш съдия?

— Може би.

— Хубаво е така да остарее човек. Всички те ласкаят.

— Но все пак въпросът с голямата празна къща в края на деня си остава.

— Може да се отдадеш на политика. Виждаш ли се да председателстваш Камарата на представителите?

— Не.

— Защо не?

— Понеже пуших трева в колежа. Тукашните избиратели не одобряват подобно нещо.

— И аз ще пуша с теб винаги когато ти се прииска — каза Так.

— Шшт.

— Сериозно.

— Сигурна съм. Не би ти мигнало окото да сринеш кариерата ми.

— Ще срина и моята. И тогава вече ще трябва да започна отначало. Някога мислила ли си какво би направила, ако ти се случи такова нещо? Чувам как момчетата в полицейското управление се шегуват: „Джефри Фрай е щастливо копеле“ — така казват. — „Да можех, и аз да си вдигна дърмите и да тръгна нанякъде. Само да имах куража.“ — Так забеляза как тя го изгледа удивено и сви рамене. — Така казват.

— Жестоко е.

— Може би, но не всички са такива.

— Ти какво мислиш? — попита Дафни.

— Нарушил е закона, освен това е изоставил семейството си. В това няма нищо героично. Ако аз имах семейство...

— А защо нямаш?

Той отпи от бирата си.

— Защото винаги попадам на неподходящи жени. Гуен ми го каза и е права. Харесват ми умни, изискани жени като теб, които правят кариера, но такъв тип жени не желаят това, което аз искам.

— Какво искаш?

— Когато се прибирам от работа, да ме чака руло „Стефани“ и пюре от картофи — пресни и топли, къща с белосана ограда около нея и пет деца — взря се в бирата си и каза: — Доста назадничаво, нали?

— Всъщност — изненада го Дафни с думите си — много е приятно. Но не е реалистично, особено ако желаеш умна и изискана жена, която прави кариера.

— Защо такъв тип жена да не го иска?

— Защото тя няма време. Колкото и да го иска, не може да се развива в работата си и в същото време да ти готви руло „Стефани“, пюре от картофи и да отглежда пет деца.

Стори му се, че долови тъга в думите ѝ.

— А ти?

Тя вдигна очи от чашата си с вино и леко поклати глава.

— Изпуснах влака. Твърде съм стара.

— Не си.

— На четирийсет години съм — изрече го, докато го гледаше право в очите, сякаш очакваше да се изненада.

— Е? — попита той спокойно.

— На моята възраст не мога да родя пет деца.

— Можеш да родиш едно или две.

— Ако се постарая още отсега. Но тогава кариерата ми ще пострада. Освен това не мога да готвя. Никога в живота си не съм правила руло „Стефани“ и пюре от картофи.

— За това има рецепти.

Тя изсумтя.

— Лесно е да се каже.

— Ей, не е трудно — изведнъж му хрумна нещо. — Хайде да го направим сега.

— Какво?

— Руло „Стефани“ и пюре от картофи.

— Ти шегуваш ли се?

— Напротив — с всяка изтичаща секунда решението му се затвърждаваше. — Не искаш да те виждат с мен на вечеря...

— Не е...

— Но и двамата трябва да хапнем... — погледна часовника си. — Ако тръгнем сега, ще имаме достатъчно време, за да купим каквото трябва, преди да са затворили магазините. Сигурно някъде в къщата имаш готварска книга.

Тя сякаш се готвеше да му откаже.

— Хайде, Дафни — каза той нетърпеливо като момче. — Ще стане весело. Знаеш ли от колко време не съм правил нищо весело с жена? Не говоря за секс. Просто ще направим нещо различно — творческо и практично. Ще си приготвим вечеря, ще хапнем, а после ще те оставя да четеш книгата си. За какво става дума — за един или може би два часа.

По желание на Дафни тръгнаха пеша. Къщата ѝ се намираще на не повече от петнайсетина минути от центъра на града, така му обясни тя, а по пътя имало супермаркет. Так се чувстваше малко

приповдигнато, но не от бирата — би могъл да изпие и шест, без да му стане нищо, — а от неочакваната радост, че в новогодишната вечер ще бъде заедно с Дафни.

В началото усещането от студения въздух беше свежо и ободрително, но после вятърът започна да хапе.

Къщата на Дафни беше тъмна и Так се почувства двойно благодарен, че е с нея. Достатъчно неприятно е да се върнеш в празна къща в новогодишната вечер. Макар че вятърът вече не духаше толкова силно, той я притискаше към себе си. Изкачиха трите стъпала едновременно. Тя отвори вратата, пресегна се и запали лампите пред къщата.

Той знаеше, че трябва да я пусне, но изчака няколко секунди и ѝ даде възможност сама да се отмести. Тя бе навела глава, като че ли искаше да каже нещо, но не можеше да намери точните думи. Започна да се чуди какво би могло да бъде то, когато тя вдигна очи и на светлината видя погледа ѝ. В него се четеше тих копнеж и от това сърцето му се разтуптя.

Дръпна я в къщата и затвори вратата. Пликът с покупките се плъзна на пода, а той наведе глава към нейната. Целуна я веднъж и след като тя не възрази, я целуна повторно.

Не беше го замислял. Но му се стори, най-естественото нещо на света. И най-вълнуващото. Преди да разбере какво става, установи, че това не му стига. Тялото му се разгорещяваше изключително бързо, затова свали палтото си и плъзна ръце по кръста, а след това и по гърдите ѝ. Разкопча копчетата ѝ.

Вдигна полата ѝ и пхна ръка под нея.

— Може ли? — попита до устните ѝ. В отговор тя плъзна езика си в устата му и когато усети ръцете ѝ на колана на панталона си, нямаше нужда да задава повече въпроси. Беше толкова възбуден, че щеше да се пръсне. Хвана дъното на чорапогащите ѝ, дръпна го, нагласи краката си между нейните, опря се с колене на вратата и проникна в нея.

Тя издаде лек гърлен звук от женско удоволствие и той за малко да свърши на мига. Но искаше да изчака тя да се освободи преди него, затова постоя неподвижно около минута. С ръце около врата му и с вплетени в него устни, тя се размърда и чак тогава си даде сметка колко е разгорещена. След малко тя извика, притисна се още по-силно

към него и затаи дъх. Ритмичните спазми на тялото ѝ свършиха останалото. Не бяха заглъхнали, когато той отхвърли глава назад, стисна зъби и ѝ даде всичко, което притежаваше.

Това бе началото на онова, което се оказа най-хубавата новогодишна нощ, която Так беше преживявал. Щом като успя да се овладее и имаше достатъчно сила, за да се раздвижи, захвърли дрехите, които висяха полуоблечени по телата им. Тъкмо там, до входната врата в тъмнината, той изучи тялото ѝ. После я вдигна като галантен рицар, какъвто може би е бил в предишен живот, и я пренесе до спалнята, където се любиха продължително и неистово.

Наистина направиха руло „Стефани“ и пюре от картофи. Напълно голи, с две запалени свещи върху кухненската маса изпълниха рецептата по готварска книга, останала от майката на Дафни. Рулото би било вкусно, ако не го бяха пекли прекалено дълго. Леко хрупкавата коричка обаче беше нищожна цена за онова, което преживяха. Колкото до пюрето, то се получи идеално. Веднага щом се нахраниха, се върнаха в леглото и пак се любиха.

На развиделяване, след като се изкъпаха, тя го отпрати.

— Трябва ми време — каза.

— Ще може ли да те видя?

Тя поклати глава. Жестът ѝ го очарова. Той прокара пръсти през косата ѝ, която беше разпусната и разрошена.

— Може ли да ти се обадя по-късно?

Тя кимна.

Докато вървеше, си мислеше, че в живота трябва да се правят компромиси. С Гуен не успяха да ги постигнат, но се надяваше с Дафни нещата да бъдат различни.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вълните се разбиваха в брега със страшна сила, вдигайки пръски високо, почти дотам, където седеше Джеф Фрай. Той обаче не се отдръпваше дори и когато усещаше как капчиците пръскат лицето му.

Беше Нова година и ако нещо можеше да го накара да повярва, че животът продължава, то бе тъкмо това. В този миг се чувстваше много унил. Скоро самият той ще блесне, бавно и постепенно ще набере скорост, сила и величина. Би било по-лесно, ако имаше представа накъде е тръгнал, но и това не му бе ясно, както когато четири седмици по-рано напусна Нортхемптън.

Четири седмици. Много време. Сега видът му бе различен, косата му беше по-дълга, брадата също, а часовете, прекарани на това място, бяха направили кожата му по-груба. Благодарение на това, както и на машините в пералнята, които разваляха дрехите му, изглеждаше много изпаднал. Хората от градчето вече не го гледаха подозрително, когато вървеше по улицата, а той го правеше всеки ден. Разходката да си купи вестник и да спре в ресторантчето се превърна в ритуал и необходима част от живота му.

Въпреки това се чувстваше като изпразнен отвътре. Болезнено му липсваше домът, затова се стараяше да насочва съзнанието си към други неща. Но беше трудно. Прочиташе всички книги, които взимаше, купи още, прочете и тях и все пак му оставаше много време. Мъжът в смесения магазин — казваше се Хоръс Стъбс — му намери използван пикап и той донякъде му помагаше. Джеф уреди да го изплаща на части, за да не знае никой с колко пари разполага, и макар че първоначалният му импулс беше да го изчисти и боядиса, за да изглежда по-представителен, по-късно се отказа. Последното, което желаше, бе да прояви инстинкта си на градски човек. Освен това камионетката бе напълно в ред и без да се чисти, затова, когато му бяха нужни провизии или когато му се струваше, че ще полудее, ако не излезе, той отиваше до местния търговски център и се разхождаше там. Никога не се отдалечаваше много и никога не се бавеше дълго.

Колкото и да бе самотен в къщата над залива, там до известна степен се чувстваше в безопасност.

Мислеше си как ли се справя Скот в колежа и дали разбира това, което Джеф извърши. Дали клюкарстваха зад гърба на Дебра и ако е така, как го приема тя. Колко ли дълбоко е наранил Лидия, дали Лора се заробва в „Черешите“ и дали Дафни законно е оправила всичко.

— Евън!

Зараян в мислите си, в началото не чу гласа, а след това му бе нужно известно време, докато се сети за името. Но викът се чу отново, този път по-близо и той веднага скочи напрегнато. Единствените хора, които знаеха това име, бяха жителите на градчето, но дотогава никой от тях не бе дошъл да го види.

— Здравей, Евън!

Беше Глори, която махаше с ръка, докато вървеше по камъните. Почти не можа да я познае, тъй като тъмната ѝ коса бе скрита под дебела вълнена шапка, а слабото ѝ тяло се губеше в палтото. Но бледата ѝ кожа изпъкваше под сивото небе, а усмивката ѝ пропъждаше мрачните мисли.

Ако беше някой друг, би се обезпокоил, но Глори му беше приятелка.

Тъй като се уплаши да не се подхлъзне по камъните, той веднага тръгна към нея.

— Какво правиш чак тук, Глори?

Тя го изгледа смутено.

— Дойдох да те видя.

— Но тук е много студено.

— Няма значение.

— Баща ти знае ли, че си тук?

Тя кимна.

— Той ме накара да си сложа това — дръпна ярък вълнен шал, завит два пъти около врата ѝ. — Каза ми да не се бавя. Но днес е празник и тъй като знам, че си сам, исках да ти донеса това.

Беше с раница на гърба. Опита се да я свали, да плъзне презрамките от рамото си, но палтото ѝ пречеше. Той ѝ помогна.

— Какво има вътре?

— Вечеря. Представих си, че няма да си сготвиш нищо, а ние днес няма да отваряме. Затова донесох шунка, картофи, зеле и

хлебчета, които татко направи. Когато тръгнах, всичко беше топло.

Джеф като че ли изведнъж огладня.

— Хайде да видим.

Почти бяха стигнали до къщичката, когато се замисли какво прави. Ако целта му беше да се държи настрани колкото се може повече, не би било особено умно от негова страна да кани Глори вътре.

Но Глори си беше Глори — наивна и безобидна. Не виждаше по какъв начин би го предала. След като поршетото беше покрито под навеса за лодката, а дрехите, с които ходеше на работа, бяха скрити навътре под леглото, в къщата нямаше какво да го издаде. Освен това не би могъл да я отпрати след милия ѝ жест.

Затова отвори вратата и я пусна да влезе. По израза на лицето ѝ Джеф би казал, че е като дете, попаднало в замък от кристал.

— Хубаво е — издърпа ръкавиците и ги напъха в джобовете си. — Уютно е — обходи стаята, прокара ръка по облегалката на дивана, после по полиците, които Джеф бе почистил и лакирал. Пръстът ѝ се плъзна по книгите. — Всичките ли си прочел?

— Повечето.

— Ау.

Той сложи раницата върху масата и започна да вади неща отвътре.

— Ще хапнеш ли с мен?

Глори все още разглеждаше книгите.

— Яла съм — тя като че ли си спомни нещо и се огледа. — Ако имаш чинии, ще подредя всичко. Като забеляза шкафчетата около мивката, се насочи натам.

Джеф я спря.

— Тук няма защо да ми поднасяш. Достатъчно е, че си донесла храната — обърна я към масата и изтегли един стол. — Ще ми бъде много приятно, ако седиш тук, докато аз се храня — осъзна, че наистина е така. С Глори нямаше да му е толкова самотно. — Ще си свалиш ли палтото? — вече бе закачил своето на една кука зад вратата.

Тя поклати глава.

— Обещах на Попи да не го събличам.

Усети моментно разочарование. В къщичката беше уютно топло и след като бе попълнил пукнатините по стените и бе изчистил, тя

почти бе заприличала на дом. Искаше му се Глори да остане за малко. Но Попи бдеше над нея. Това бе достойно за уважение.

— Не искам да работиш — напомним й.

— Трябва да работя.

— Но не и сега. Тук си ми гостенка.

— Не обичам да седя. Предпочитам да ти помогна — изрече го толкова искрено, че Джеф отстъпи. След минути пред себе си имаше чиния с храна, за каквато не би могъл и да мечтае.

— О! Това е върхът. Прекрасно е, Глори. Благодаря ти.

Доволна, тя седна на стола.

— Сигурна ли си, че не искаш? — попита я.

Тя кимна.

— Прекрасно е.

Глори като че ли очакваше да чуе това и се усмихна с облекчение.

— Повечето хора не обичат зеле. Предупреждават ме, когато идват да вечерят. Но Попи твърди, че върви с шунката.

На Джеф зелето му беше безразлично. Но нямаше да остави нищо от това, което Глори му донесе. Всичко беше много вкусно.

— Добре ли прекарахте Новата година? — попита той между две хапки.

Тя изправи глава.

— Ъхъ.

— Какво правихте?

— Татко ме заведе на гости у семейство Шмид. Живеят малко по-далеч край брега.

— Ваши приятели ли са?

— Ъхъ. Мили са. Искаше ми се да гледам някой филм, но татко не обича да ходи на кино. Казва, че не са подходящи за мен.

— Някои от тях не са — каза Джеф. Помисли си за Дебра, която на шестнайсет години би могла да влезе във всеки киносалон, в който пожелае, и това не го изпълни с възторг. Но Лора беше убедена, че вече е достатъчно зряла, за да гледа всичко, затова Джеф никога не повдигаше този въпрос. Сигурно Попи имаше повече власт в дома си, отколкото Джеф.

— Къде е майка ти?

— Умряла е — отвърна му с лекота Глори.

— Извинявай.

— Няма нищо. Имам Попи — това й изглеждаше напълно достатъчно.

Джеф продължи да яде, а Глори го наблюдаваше.

— Винаги ли му помагаш в ресторанта?

Тя кимна.

— Докато ходех на училище, не можех да оставам до края, но вече не ходя, затова винаги съм там.

— Сигурно добре си се учила. Говориш добре.

Очите й светнаха и тя се усмихна, после пое дъх и погледна към книгите.

— Посещавах специално училище.

— Какво беше?

— За деца, които имат нужда от допълнителни грижи. Татко казва, че не бих се справила в тукашното. Като малка ми вървеше, но след това стана онова и сега ми е трудно да чета и не мога да смятам. Затова Попи ме изпрати в училището „Лонгфелоу“ — стана от стола и отиде до лавицата. — Значи си прочел всички тези книги? Трябва да си много умен.

— Не, но обичам да чета.

— И аз, обаче ми е трудно.

Джеф си помисли, че би било добре, ако знаеше нещо повече за изоставаци в училището. След това му се прииска да знае повече за Глори, защото ако е преживяла катастрофа, проблемът беше по-сериозен.

— С четенето е като всичко останало — каза той. — Идва с практиката.

— Така твърди и Попи. Аз се упражнявам, но ми е трудно.

— Какво четеш?

— Списанието „Нешънъл Джиографик“. Попи ми подари абонамент за последния ми рожден ден и го получавам всеки месец. Снимките са толкова, толкова красиви — гласът й прекъсна. — Понякога гледам само снимките. Попи ще се разтревожи, ако чуе, но в материалите има прекалено много думи, а на мен ми е по-лесно да гледам само снимките. — Тъй като осъзна какво е казала, тя изведнъж се смути. — Не съм глупава... само понякога изпитвам трудности.

Сърцето на Джеф се сви.

— Разбира се, че не си глупава. Умна си и си много работлива. Ти си най-милият човек, който е прекрачвал прага на къщата ми. Затова искам да идваш, за да си говорим.

— Трябва да тръгвам вече. Попи ще се безпокои. Той искаше да дойде заедно с мен, но не се чувстваше добре, затова му казах, че веднага се връщам.

Джеф се изправи. Погледна към чинията с яденето, което му беше донесла, и пак се трогна. Би му било приятно да остане. Но разбираше, че баща ѝ се тревожи. Неохотно взе празната раница. Тъкмо щеше да ѝ я подаде, когато на вратата се почука силно. Звукът беше толкова силен и неочакван, че той подскочи. Стрелна с очи Глори, която изглеждаше ужасена, и за миг му мина през ума, че го е предала.

Тогавя тя каза:

— Това е Попи, сигурна съм, че е той — и докато Джеф стоеше като парализиран, тя отиде до вратата и я отвори. — Всичко е наред, Попи. Казах ти. Донесох храната на Евън и седнах при него за минутка, но вече си тръгнах. Нямахше нужда да идваш. Нали каза, че искаш да останеш на топло вкъщи?

Гордън я изгледа внимателно, а после очите му се отместиха към Джеф.

— Разтревожих се — изрече той дрезгаво.

— Тя е добре — увери го Джеф.

— Разтревожих се — повтори той, гледайки право към Джеф. — Глори е особена. По-добре да го знаеш.

— Знам.

— Попи...

— Тя не е като другите момичета — предупреди, го Гордън. — Добра е и мила, може да е на трийсет години, но спа три години и когато се събуди, беше по-млада отпреди — прекъсна, защото се закашля.

— Попи...

— Затова най-хубаво да знаеш, че треперя над Глори. Тя е естествена. Няма да позволя на никой да ѝ причини зло.

— Никога не бих я наранил — каза Джеф.

— Запомни го — като пристегна палтото около себе си, Гордън подаде ръка на Глори и каза по-мило: — Сигурно ще се наложи пак да

си легна. Хайде да те заведе вкъщи.

Глори се обърна към Джеф и го изгледа извинително.

— Татко винаги се тревожи за мен. Утре ще дойдеш ли в ресторанта?

— Да, и моля те, не се извинявай — отново хвърли поглед към масата. — Ти ми донесе великолепен новогодишен обяд. Благодаря ти. И на двама ви.

Джеф проследи как пикапът им се спусна надолу по прашния път.

Късно следобед се качи на пикапа и се спусна надолу по хълма. Отстрани на бензиностанцията имаше телефонен автомат. Помота се около него минута — две, подрънка монетите в джоба си, докато се опитваше да реши дали това обаждане може да се окаже последно. Ако говори кратко, нямаше да бъде, така сметна, но не искаше да рискува.

Затова продължи по пътя си. Отмина първия търговски център, откъдето обикновено пазаруваше, мина и втория, където се осмеляваше да пристъпи, когато се чувстваше смел или му беше скучно. Продължи по-нататък — до най-далечната точка, до която бе стигал през последните четири седмици. Най-после спря пред ресторанта и остана в камионетката сам отстрани на пътя. Телефонната кабина изглеждаше в по-добро състояние, отколкото ресторантът. Ръцете му леко трепереха, докато пускаше монети в машината.

Телефонът звънна веднъж, после втори път и сърцето му се разтуптя още повече. Тъкмо преди да звънне трети път, слушалката бе вдигната и той чу гласа ѝ.

— Ало?

— Здравей — изрече тихо.

Последва дълга пауза.

— Джеф? — тъй като той не я поправи, това бе достатъчно потвърждение. — Джеф! Боже мой толкова се безпокоим! Как си? Къде се намираш? Добре ли си?

— Добре съм.

— Наистина? Какво ли не си представихме — че си убит, че си болен или отвлечен. Как тръгна, без да оставиш поне някаква бележка?

— Налагаше се. Не можех да кажа на никого.

— Дори и на мен?

— Дори и на теб.

— След всичко?

— Тъкмо затова. Само си помисли.

— Само това правя — гласът ѝ трепереше. — Чувствам се толкова виновна.

— А какво щеше да ти бъде, ако знаеше, че заминавам? Не можех да постъпя така с теб.

Гласът ѝ стана по-твърд, но той не беше сигурен дали беше от яд, или от обида.

— Явно е имало много неща, които не си могъл да направиш. Данъчна измама, Джеф? Никога не си ми споменавал за подобно нещо. Смятах, че сме приятели, че си знаем тайните. Какво още не си успял да ми кажеш?

— Нищо.

— Други жени имало ли е?

— Не — отвърна той сърдито. — Как са другите?

Измина минута, преди тя да отговори лаконично.

— Добре, доколкото могат при дадените обстоятелства.

— Обидени? Сърдити? Разочаровани?

— Всичко това. Данъчните власти се появиха доста бързо с обвиненията и това е любимата тема на „Сън“ — направи малка пауза, а после изплака: — Защо, Джеф? Защо го направи?

На Джеф не му бе до обяснения. Не се обаждаше за това.

— Как е мама?

— Ти нямаше нужда от тези пари. Печелеше толкова добре.

— Как е мама?

Последва още една дълга пауза, а после се чу въздишка.

— Проявява търпение.

— Кристиян навърта ли се около нея?

— Той е на остров Таити.

— Скот мрази ли ме?

— Скот е гневен. Смята, че си изоставил всички. На Дебра ѝ е мъчно за теб, а Лора се опитва да преживява. Затънала е в голяма каша, Джеф. Тя не го заслужава.

На Джеф не му се говореше и за това.

— Дейвид свали ли името ми от вратата?

— Още не. Кога се връщаш?

— Няма да се върна.

— Трябва.

— Не мога.

— Трябва да го направиш. Докато не се върнеш, нищо не може да се уреди, а това ще е най-жестокият начин, по който ще постъпиш с Лора и децата.

— Няма да се върна.

— Тогава защо се обаждаш?

Той не отговори.

— Къде си, Джеф? Поне това ми кажи. Няма да съобщя на никого, честна дума.

Вярваше ѝ. Проблемът беше, че не вярваше на себе си. Ако ѝ каже къде е и тя дойде да го види, не беше сигурен дали няма да отстъпи, ако тя го помоли да се върне. Никога не бе проявявал силен характер с жени и това беше част от проблема му. Ако поне от време на време беше успявал да се противопостави на Лора, би се чувствал повече като мъж.

Е, сега вече беше мъж. Стореното — сторено. Нека го наричат страхливец, че е напуснал Нортхемптън, когато му е припарило под задника. Но те грешат. Най-смелата постъпка в живота му беше, когато напусна Нортхемптън.

— Джеф? Кажи нещо. Още ли си там? Джеф!

Той безшумно пусна слушалката на мястото ѝ, качи се на камионетката и тръгна обратно към скалистия залив.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лора продължаваше да търси заем. Банките в Хартфорд не бяха склонни да ѝ дадат пари, както и тези в Бостън. Макар и да изпитваше унижение, тя се обърна към приятели, които имаха възможност да ѝ заемат пари, но никой от тях не откликна. Единият ѝ каза, че годината му вървяла лошо, друг спомена, че дъщеря му планирала голяма сватба, трети заяви, че е вложил всичките си пари в инвестиции. Четвърти ѝ предложи споразумение, според което той да изкупи част от „Черешите“, но Лора не беше готова на това.

На втори януари Дафни подаде молба до съда за размразяване на сумите от сметките на Джеф, които по право принадлежат на Лора. В подкрепа молбата бе придружена от обемиста документация. Дафни прекара дълги часове, за да събере данните и това направи много силно впечатление на Лора. Тя също бе настроена оптимистично. За пръв път, откакто научи за запора върху сметките, ставаше нещо положително и конкретно. Пред очите ѝ се появи надежда.

Когато Дафни ѝ напомни, че не бива да чака отговор на молбата си до шест месеца, което било типично за действието на съдебната система, оптимизмът на Лора се разклати.

— Но това не е типичен случай — възрази ѝ тя.

— За теб може да не е — поясни ѝ Дафни, — но за съда е. Всеки, който подава някаква молба, смята, че неговият случай е уникален. Настоях въпросът да бъде решен по-експедитивно, но колко време ще отнеме, зависи от съдията. Искам само да те предупредя да не разчиташ скоро на парите.

Сметките обаче продължаваха да пристигат. Тъй като нямаше друг избор, Лора най-после се съгласи с предложенията на Дафни и Илис и зае от тях пари, за да плати най-належащите. Не ѝ беше приятно да го направи, но Лидия нямаше излишни пари, а не желаше да иска от Мади.

Единствената ѝ надежда, осъзна тя, бе да увеличи до максимум печалбите от бизнеса. За да го постигне, веднага след празниците

намали състава на ресторанта до точния брой, който двамата с Джоуна прецениха, че ще им бъде необходим. Вече се разделиха с една келнерка — студентка, която се местеше в друг щат. Двама души от екипа, които работеха в кетъринга, напускаха, защото започваха собствен бизнес край Ню Йорк. Лора разговаря с работниците поотделно и отпрати лична молба към тях. Заедно с лоялността, която ѝ засвидетелстваха, това даде резултат.

Затова се осмели отново да прояви оптимизъм. Управляваше бизнеса по-успешно от когато и да било. Обслужването си оставаше на високо ниво, както тя го желаше. Почувства, че може би ще успее.

Би могла, ако в началото на януари работата вървеше добре. Но отказаните резервации през декември не се запълниха, а нови заявки идваха по-малко от обикновено. Лора непрекъснато напомняше на всички, че най-слабият месец на годината е януари. Но в малките часове на нощта това я безпокоеше.

Тревогите ѝ се усилиха, когато през първата седмица след Новата година съдебните заседатели възобновиха обвинението срещу Джеф. Вестниците отново подеха темата. Дугън О'Нийл раздухваше историята, сякаш бе най-важното нещо, което се бе случило в областта Хемпшир след публикуването на речника на Ноа Уебстър през 1828 година. Гари Холмс написа две редакционни статии, в които порицаваше съвременния морал, алчността на средната класа и предизвикателството, което представлява случаят „Фрай“ пред законодателството.

Лора бе извън себе си от тревоги. Вниманието, което „Сън“ отделяше на случая, не помагаше с нищо за подобряване на бизнеса, който в ужасените ѝ очи сякаш намаляваше с всеки изминал ден. Илис и Даян я уверяваха, че отливът не е голям, но на нея ѝ се струваше, че просто се опитват да я успокояват. С ужасяваща скорост животът ѝ се превърна от идеален в страховит. Конците сякаш с всяка изминала минута се оплитаха все повече около нея.

Когато в деня след възобновяването на обвинението Тейлър Джоунс се отби в ресторанта, тя не се уплаши. Нещата вече бяха толкова зле, че беше сигурна, че каквото и да каже или да направи, нямаше да ги влоши повече. На пръв поглед беше права. Той ѝ съобщи последните данни за действията на данъчните власти по издирването на Джеф и я запита дали го е виждала, обаждал ли ѝ се е, имала ли е

каквото и да е контакт с него. Съобщи ѝ, че измамата с данъците е започнала осем години по-рано, че Джеф очевидно е работил сам и че фирмата „Фаро и Фрай“ няма нищо общо с това.

После ѝ съобщи онова, което бе научил.

Седяха в нейния кабинет, вратата бе затворена, когато каза, че свидетелка е забелязвала Джеф повече от един път с жена в апартамента в Хоулиоук. Всъщност думата „каза“ не е точна, тъй като той го изрече почти извинително, но вестта удари Лора така, сякаш го бе изкрещял с пълен глас.

Тя веднага го отрече.

— Не може да бъде. Джеф не би могъл да има връзка — от всички унижения, които изживя през последния месец, това бе най-голямото. Не можеше да го приеме за вярно.

Но Так бе убеден.

— Свидетелката идентифицира снимката на Джеф. Избра я сред купчина други, които ѝ дадохме. После ни описа височината и телосложението му, които не се забелязват на фотографията.

Главата на Лора започна да бучи.

— Не може да е бил Джеф — настоя.

— Свидетелката е сигурна.

— Греша. Джеф не би могъл да има връзка с друга жена.

— Откъде знаете?

— Негова жена съм. Знам.

— Що се отнася до връзки с жени, съпругата научава последна.

Сърцето ѝ биеше силно.

— Джеф не би ме предал по този начин.

— Не вярвахте, че той е заминал по свое желание — изрече той по-тихо — или че е извършил данъчна измама, но свидетелствата сочат, че е направил и двете.

— Вие и тях не сте доказали.

— Не, но имаме силни доказателства.

На вратата се почука силно. Почти веднага след това влезе Дафни, която изгледа загрижено Лора.

— Даян ми каза, че той е тук — изгледа остро агента. — Като адвокатка на семейство Фрай бих желала да бъда известявана преди подобни срещи.

Въпреки че се изправи при влизането ѝ, иначе изглеждаше невъзмутим.

— Мисис Фрай не е обвинена в нищо.

— Тя има право да бъде представяна — като се обърна към Лора, Дафни каза: — Всичко наред ли е?

Лора почти бе обзета от истерия.

— Не съвсем. Той твърди, че Джеф е имал връзка.

Дафни застина, но след миг кипна.

— Все си мислех, че ще ѝ го спестите.

Измина минута, преди значението на думите ѝ да достигне до съзнанието на Лора.

— Ти си знаела?

— Знаех — призна Дафни. — Съобщи ми го миналата седмица.

— И не си ми казала! — извика Лора, чувствайки се предадена. Даваше си сметка, че е нелогично, като имаше предвид какво прави Дафни за нея и че измяната, от която страдаше, се дължи изцяло на Джеф. Но Дафни беше пред очите ѝ и затова си го изливаше върху нея.

— Беше тъкмо след празниците — опита да се защити Дафни, — а тогава ти беше достатъчно трудно. Не виждам защо трябваше да влошавам нещата още повече.

— Но това ме засяга.

— Това е несъществено твърдение.

— Той има свидетелка, Дафни.

— Но никакви доказателства. Ако Джеф е имал връзка, нали трябва да има с кого. Агент Джоунс няма представа коя е тя.

— Имам — отвърна Так.

Двете жени обърнаха очи към него.

— Коя е? — попита Лора, но агентът гледеше Дафни.

— Когато ти го съобщих, не знаех нищо за жената и по тази причина се съгласих с теб, че няма нужда да безпокоим мисис Фрай.

— Какво значи това? — извика Лора, но Так не сваляше очи от Дафни.

— Моята свидетелка е сигурна, че въпросната жена е управителката на ресторанта — той се обърна към Лора: — Наложих се да идентифицираме жената в случай, че вашият съпруг влезе във връзка с нея. Предположихме, че сигурно е от града, затова

поразведохме свидетелката на места, където е ходил вашият съпруг. Щом видя Даян Къркъм, тя веднага я позна.

— Даян — повтори Лора и се хвана за гърдите поради болката, която изпита там. — Даян — очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя обичаше Даян. Зависеше от нея. Достатъчно ѝ бе да разбере, че Джеф е имал връзка, но я заболя още повече, щом научи, че е било с Даян. — Не може да бъде.

Так продължи:

— Не оставихме нещата дотук. Разходихме свидетелката из целия град, но тя продължаваше да твърди, че е вашата управителка. Твърди, че я познава по косата — същия рус цвят и същата дължина. Жената, която е виждала със съпруга ви, имала прекрасна коса. Непрекъснато го повтаряше.

— Много жени в града имат прекрасни коси — възрази му Лора. Отчаяно се опитваше да разсее твърденията на свидетелката. Джеф не може да е имал връзка. — Много жени имат руси коси. Погледнете Дафни. Цветът ѝ е същият, но нея не бих обвинила, че е имала връзка с Джеф. Даян не е само управителка тук, но е и моя приятелка.

— Много е привлекателна — отбеляза Так.

Дафни настръхна.

— Каква връзка има това с каквото и да било?

— Привлекателните жени примамват мъжете — отговори той и се обърна към Лора: — Какво знаете за личния ѝ живот?

Лора не бе в състояние да мисли. Обвинението, даже само идеята, че Джеф е търсил секс другаде, я унищожи.

— Ами... знам с кого се среща.

— С много мъже ли, или определено с някого?

Искаше ѝ се да каже, че има някой, в когото Даян е влюбена до уши, но не можеше. Даян се срещаше с много мъже. Имаше вкус към достатъчно зрели мъже, които да оценят финия ѝ женски чар, достатъчно богати, за да го възнаградят. Лора не би могла да причисли Джеф към нито една от тези категории.

— Лора? — подкани я Дафни. — Тя има ли си приятел?

— Ами не. Няма постоянен.

— Оттук ли избира мъжете? — попита Так.

— Не! — извика Лора, защото от подтекста на думите му стомахът ѝ се сви. — Това не е бар за самотници.

Той зададе въпроса по друг начин:

— Тук среща ли се с мъже?

— Вероятно. Тук винаги има мъже — Даян беше непоправима флиртаджийка. По ирония на съдбата това бе едно от нещата, които Лора най-много харесваше у нея.

Дафни се обърна към Так:

— Какво предлагаш?

— Нека да поговоря с нея — отвърна. — Според мен тя няма нищо общо с данъчните измами, но ако той ѝ се е обадил и тя не е съобщила, можем да я смятаме като негова съучастничка. Би трябвало да го знае.

— Какво да правя, Даф? — попита Лора. Чувстваше се отново смазана, сякаш ѝ нанесоха нов удар. Нямахте представа какво да предприеме. — Да го смятам ли за вярно и да я попитам направо? Дали да не се развикам? Или да я уволня още сега?

Дафни дръпна стол и седна до нея.

— Ти какво искаш да направиш?

— Искам да я помоля да ми каже, че не е вярно. Обичам Даян. Винаги съм я харесвала. Ако излезе, че е имала връзка с Джеф, направо ще се съсипя.

— Съмнявам се, че ще го признае. Ако не го направи, не можеш да бъдеш сигурна.

— Да я извикаме. Искам да чуя какво ще каже — тя остави Дафни и Тейлър Джоунс и влезе в ресторанта.

Лесно улови погледа на Даян. С почти незабележимо движение на главата си, тя привлече вниманието ѝ. Докато крачеше към нея, Лора наблюдаваше дали лицето ѝ няма да придобие гузен вид. Но видя, че е само загрижено.

— Нали не се сърдиш, че извиках Дафни? Този мъж може да е едър и да изглежда прекрасно, но може да ти донесе неприятности. Всичко наред ли е?

— И аз не знам — отвърна Лора. Всичко вътре в нея трепереше, но тя се стараеше да не го показва. — Би ли ми направила една услуга? Извикай Ками да те замести и ела да поговорим за минутка.

— Веднага — каза Даян и тръгна да намери келнерката.

Лора изчака, докато Даян се появи, и без да каже дума, я поведе към кабинета си.

Щом влязоха, Даян изгледа с любопитство лицата на тримата.

— Охо — възкликна мелодично, което при други обстоятелства би прозвучало забавно. — Тук става нещо.

Лора се облегна на стената и нетърпеливо обърна очи към Так, който разбра намека ѝ и без заобикалки информира Даян по въпроса, който обсъждаха. Когато свърши, Даян изглеждаше крайно удивена. Тя стрелна Дафни с очи, след това ги прехвърли към Лора, но не изрече и дума.

— Вярно ли е? — насили се да попита Лора.

Даян поклати глава.

Так се отнесе скептично към отрицателния жест на Даян.

— Според закона няма значение дали сте негова любовница, или не. Искам да знам само дали той ви се е обаждал след заминаването си.

Видимо объркана, Даян поклати глава.

Лора се обърна настрани към стената. Зад нея разговорът продължаваше. Дочуваше гласовете, но не разчленяваше думите. Джеф е имал връзка. Спал е с друга жена. Опита се да приеме този факт, но ѝ стана отвратително. Къде си била ти? Защо не си забелязала нищо? Как не си могла да познаеш?

Предишното ѝ разочарование беше нищо в сравнение с това. Верността се смяташе за даденост в отношенията им с Джеф, или поне така тя си е мислела. Докато е отглеждала децата, грижила се е за къщата, развивала е бизнес, за да добавя към дохода на Джеф, той е имал връзка в апартамент, който тайно е купил.

Изведнъж ѝ се зави свят, притисна ръка към устата си, но веднага разбра, че това няма да е достатъчно. Без да каже дума, се спусна по коридора към банята, където веднага повърна.

На вратата се почука леко, после чу и тихата молба на Дафни.

— Пусни ме, Лора.

Все още наведена над тоалетната чиния, тя дълбоко пое въздух. Безпомощно повърна отново и отново. Мъчеше се да поеме дъх, когато дръжката на вратата се разклати.

— Искам да ти помогна, Лора. Отвори.

Лора пусна водата и се надигна.

— Лора, моля те.

Лора се пресегна назад, отключи, отпусна се върху тоалетната чиния и хвана главата си с ръце. Дафни се приближи до мивката.

— Всичко ще се оправи — опита се да я успокои. — Копеле
такова. Не биваше да ти го съобщава по този начин.

— Той просто си върши работата — оправда го тя с изгънял глас.

— Ако толкова е искал да го направи, можеше да намери Джеф.
Не мога да разбера защо им е толкова трудно да намерят един човек.

— Джеф е хитър — Лора го познаваше добре. — Може би е по-
умен, отколкото сме си мислили — гласът ѝ секна, когато осъзна
реалността.

Дафни я потърка по гърба.

— Ще се оправиш, Лора. Ще оцелееш.

— Как можа да ми причини и това? — извика Лора. — Как е
могъл да спи с други жени! Ставал е сутрин и ме е гледал в очите,
сякаш всичко е от хубаво по-хубаво! Нямах представа, Даф, никаква.
Чак дотам ли съм била заета със собствените си проблеми, че да не
забележа? Или съм толкова глупава?

— Много си строга към себе си.

— А как иначе? Омъжена съм за този човек от двайсет години, а
излиза, че не съм го познавала. Така мислех, честна дума. Но явно съм
грешила, което не говори добре за проникателността, за
интелигентността и интуицията ми. Нито пък за сексапила ми —
добави мрачно.

— Ти си сексапилна.

— Да. Затова съпругът ми е намирал за нужно да си търси други
жени.

— Не знаеш дали е имало други жени. Не си сигурна и че е тя.

— Била е Дий.

— Тя отрече.

— Какво можеше да каже? — Лора стисна очи и остана така
около минута. — Тъкмо тя. И то под носа ми. Боже мой — въздъхна
нещастно. — Какво да правя? Мога да я уволня, но все едно да си
прережа гърлото. Тя върши много добра работа тук. Ако напусне, ще
трябва да търся друг, а не съм сигурна дали ще имам силата да го
направя.

— Тогава я задръж. Може би е по-добре да е около теб, ще
можеш да я наблюдаваш какво прави. Ако тя разбере, че независимо от
съмненията си ти ѝ вярваш, може да ни събщи дали Джеф не ѝ се
обажда.

Лора потъна в размисъл.

— Какъв кошмар!

— Ще се оправяш.

— Кога? Колко време ще продължи всичко това?

— Предполагам, докато намерят Джеф.

— Не. Още по-дълго. Защото ако го намерят, тогава ще изникне ужасът от процеса — замисли се дали след всичко, което ѝ бе причинил Джеф, би имала силата да го подкрепя по време на процеса. Ако всичко, което Тейлър Джоунс ѝ каза, бе вярно, Джеф не заслужаваше защитата ѝ.

— Искам да подишам малко свеж въздух — смотолеви тя и се изправи на крака.

Студеният януарски въздух я блъсна с всички сили. Пое дъх и тръгна с бързи крачки по улицата.

Так стоеше търпеливо, докато Дафни обясняваше на Даян, че Лора иска тя да продължи да работи като управителка на „Черешите“. Той не разбираше защо Лора прави това. Представяше си, че ще я изрита веднага щом научи. Очевидно тя прощаваше по-лесно от другите жени или пък просто бе по-практична. Трябваше да си гледа бизнеса, а Даян се справяше добре.

Дафни трябва да се бе съгласила с решението ѝ, защото разговаряше с Даян загрижено. Говореше тихо, дори мило и това го наведе на мисълта към кого всъщност е лоялна Дафни. Щом Даян излезе от офиса, той ѝ зададе този въпрос.

— Като се има предвид, че е посочена като любовница на съпруга на най-добрата ти приятелка, беше много любезна.

Дафни затвори вратата и рязко се обърна към него.

— Тя го отрече. За Бога, Так, налагаше ли се да го казваш на Лора?

Трябваше да се досети, че ще се ядоса.

— Да, налагаше се — отвърна той. — Крайно време беше.

— Видя ли колко се разстрои?

Не беше чак толкова безчувствен, за да не го забележи, и се почувства неприятно, че Дафни го смята за такъв. Затова изрече по-меко:

— Смяташ ли, че щеше да се разстрои по-малко, ако го беше узнала след месец или два?

— Да. Тя едва сега се съвзема от шока, че Джеф ги е изоставил. След месец или два раната нямаше да е толкова прясна.

— Щеше да бъде. Жена като Лора би се разстроила, когато и да научи подобно нещо — почеса се по главата. — Направо съм удивен, че не го е предполагала.

— Стремеше се да си създаде идеален живот.

— Но тя не е глупава. Не е и сляпа. Как може всичко това да се е случвало и тя да не подуши нищо?

— Ти ми кажи — каза Дафни и го погледна право в очите. — Ти си мъж. Възможно ли е съпруг да казва на жена си едно, а да прави нещо друго. Може ли един мъж да накара най-близките си приятели да вярват в едно, а той да върши друго. Може ли да води двойствен живот?

Так се приближи до нея.

— Възможно е. Струва ми се, че и аз правя същото сега. Нощем съм на твоя страна, а през деня — на обратната. Не ме гледай така, сякаш съм твой враг, Даф.

— Не си ли — попита Дафни и се облегна на вратата. — Разстрои приятелката ми и тя избяга.

— Аз съм я разстроил? Не съм я излъгал. Не съм аз този, който я е изоставил, нито съм ѝ изневерявал. По дяволите, имам достатъчно неща, които бих искал да правя с теб — тъй като не можеше, да устои на близостта ѝ, наведе глава в опит да я целуне. Тя се отдръпна от устните му.

— Не тук, Так. Някой може да влезе.

— Няма, след като си подпряла вратата.

От последните осем вечери пет прекараха заедно. Когато беше с Гуен, смяташе, че няма друга жена, която да го възбужда повече, но Дафни му доказа, че греши. Гола беше като същински динамит. Освен това двамата с Дафни имаха общи интереси. Един от тях бе спазването на законите. Фактът, че подхождаха към закона от различни ъгли, му харесваше. Действаха си предизвикателно един на друг.

Дали един мъж може да води двойствен живот? Разбира се.

— Так — прошепна тя до устните му, когато той я остави да поеме дъх. — Так.

— Какво има, любима?

Тя обви врата му с ръце.

— Тревожа се. Такава каша се е забъркала.

— Дай на Лора време и тя ще се оправи. Каймакът винаги се вдига на повърхността.

Тя се усмихна.

— Хубаво го каза.

— Тя е добра жена.

— Значи ли, че ще забравиш това с Даян?

— Не бих могъл.

— Разбира се, че можеш. То няма нищо общо с обвиненията ти срещу Джеф.

Так много харесваше Дафни, но нямаше намерение да прави компромис със себе си или с работата си.

— Хайде — сопна ѝ се, — много добре знаеш, че когато се стигне до процес, съществуват и мотиви, които трябва да се взимат предвид. Също и характерът. Държавата ще се опита да докаже, че Джеф Фрай е лъгал. Какво по-добро, ако представим, че е имал и любовница? Но най-важното е да го намерим. Даян може да ни бъде свързката.

— Той не ѝ се е обаждал.

— Откъде знаеш?

— Тя го каза.

— И ти ѝ вярваш?

— Да.

Отдръпна глава назад и я изгледа.

— Близки ли сте с Даян?

— Не толкова, колкото с Лора. Познавам я само от „Черешите“. Всеки вторник обядваме заедно — Лора, Илис, Даян и аз. Харесва ми.

— Имала ли е връзка с Джеф?

— Не съм ги виждала заедно.

— Но смяташ ли, че е имала?

Дафни се замисли за малко, после сви рамене.

— Свидетелката ми е сигурна — предупреди я той. — Можеш да защитаваш Даян колкото си искаш, но няма да промениш мнението ми — нещо му хрумна и той се усмихна. — Хайде, защити я.

Вероятно усмивката издаде мисълта му, защото Дафни също му се усмихна.

— Не тук.

— Тогава къде? Да отидем за малко в мъжката тоалетна?

— Не мога.

— Тогава в дамската.

— Там ти не можеш да влезеш.

— Ако искаш в моята стая в мотела. Не е далеч.

Но тя поклати глава.

— Ще се срещнем след работа и ще те заведа на вечеря. Това е страшно добро предложение, особено щом аз го правя — ако Гуен разбереше, щеше да позеленее от завист. — Ти избери къде. Ако ще се чувстваш по-удобно, ще отидем някъде по-далеч с колата.

Тя бавно свали ръцете си от врата му.

— Първо искам да се уверя, че Лора е добре. Обади ми се по-късно.

Макар и разочарован, той уважи съчувствието, което Дафни проявяваше към приятелката си. След последна шумна целувка я пусна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изневярата на Джеф я засегна дълбоко. Натрапчивата болка се загнезди в съзнанието ѝ и я ядеше отвътре. От всички непочтени постъпки на Джеф тази я жегна особено и бе най-унизителната. Затова не каза нищо на Лидия и на Мади. По други причини не спомена нищо пред Дебра и Скот.

Дебра, която тъжеше много за баща си, все още таеше надежда, че той ще се върне. Пред приятелките си в училище тя твърдо поддържаше, че е невинен, и бързаше да го защити, когато Лора или Скот споменаваха нещо негативно по негов адрес. През изминалите седмици Лора много внимаваше да не го прави, но сега стана още побдителна. Все пак Джеф бе баща на Дебра.

Джеф заемаше специално място и в сърцето на Скот, макар че отношението му към него не бе изцяло положително. Скот беше гневен. Ядосваше се заради Лора, опитваше се да я защитава, което дълбоко я трогваше. Тъй като беше мъж, Скот се идентифицираше с Джеф. Той възприемаше поведението на Джеф в личен план почти като отражение на своето и се чувстваше засегнат. Лора знаеше, че ако му съобщи за изневярата на Джеф, само би наляла масло в огъня.

Затова си мълчеше. Знаеше, че ако „Сън“ съобщи за откритието, изведнъж целият свят ще научи и тази перспектива бе тъй унизителна, че избягваше да мисли за нея.

Рано на следващата сутрин излезе от къщата. След като посети Лидия, отиде в „Черешите“. Беше в кухнята заедно с екипа си, когато влезе Даян.

— Може ли да те видя за минутка навън? — попита тя тихо.

Лора запази спокойствие. Кимна и последва Даян в ресторанта.

Щом се отдалечиха достатъчно, за да не ги чува никой, Даян спря. Не изглеждаше толкова самоуверена, както обикновено.

— Не ми вярваш, нали? — попита нервно тя.

— Вече не знам на какво да вярвам.

— Не съм имала връзка с Джеф.

— Тогава защо тази свидетелка е посочила теб?

— Не знам — изчака да не би Лора да каже нещо и след това попита: — Сигурна ли си, че искаш да остана?

— Сигурна съм.

— Няма да е много умно, ако присъствието ми тук ти пречи по някакъв начин.

— От началото на декември се случи какво ли не. Ако се оставех да ме разстроят, досега да съм станала истинска развалина. Искам да останеш, защото, честно казано, нямам нито време, нито сила да търся нов човек и да го обучавам. Ти се справяш много добре с работата си.

— Да беше друг на твое място, досега да ме е уволнил. Няма да те упрекна, ако го направиш.

— А ти какво искаш? — запита я объркана Лора.

— Да остана. Да помогна ресторантът да се закрепи. Да те улесня да излезеш от тая каша.

— Тогава остани, вече ти го казах — Мади би я нарекла мазохистка, но какво разбираше Мади от бизнес? — Само се моли вестниците да не разтръбят историята, защото ако това стане и споменат твоето име, няма да имам избор, ще трябва да те освободя. Бизнесът е достатъчно нестабилен, а ти си първата, която хората виждат, щом прекрачат прага на ресторанта. Ще бъде истинско самоубийство.

Разговорът с Даян се проведе в сряда. Тъй като нито същия ден, нито на следващия ден имаше статия в „Сън“, Лора започна да мисли, че Тейлър Джоунс е спазил обещанието си към Дафни. Когато дойде петък и пак не бе отпечатана нито дума, тя си позволи да си отдъхне малко. Не знаеше къде се намира Джеф, какво прави, кога ще се върне или какво още има да става, но стискаше зъби. Всеки изминал ден бе победа за нея.

Когато пристигна съботният вестник, в челния материал на първа страница се споменаваше за „тайнствената жена“, с която Джефри Фрай е бил забелязан в месеците преди изчезването му.

— Защо така постъпват с нас? — извика Дебра в мига, когато видя вестника. — Защо измислят подобни истории?

Лора бе по-разстроена от Дебра. Тъкмо когато си бе позволила да повярва, че животът може би ще тръгне към добро, нещата пак се върнаха в първоначално положение и това отново я срази.

— Не са го измислили — каза сломена. — Полицията е намерила свидетелка, която твърди, че е виждала баща ти с жена.

Скот, който размишляваше над статията, се почувства задължен да добави:

— В апартамента му. И не само веднъж.

— Знам, Скоти — каза Лора. Нямаше нужда да ѝ го напомнят. Изневярата на Джеф непрекъснато я преследваше.

— Това е лъжа, нали? — попита Дебра.

Лора искаше да го отрече, но как би могла?

— Няма да узнаем, докато не попитаме баща ти.

— Или ако жената се намери — допълни Скот и удари с юмрук по масата. — По дяволите, какво му е станало? Мъжът трябва да обича семейството си. Трябва да желае да бъде с него. Предполага се, че ще се грижи за него. Защо не го е правил? Какво ни е толкова лошо? Тази къща не му ли харесва? Ти не му ли стигаш? Какво още е искал, по дяволите?

Лора притисна челото си с разтреперани ръце.

— Вероятно не е знаел какво иска. Може би е изживявал кризата на средната възраст. Не знам, Скоти, просто нямам представа.

— Аз знам — заяви Дебра, гледайки Лора право в очите. — Искал е някого, с когото да бъде, с когото да разговаря. Нас все ни няма, затова е тръгнал да търси друга.

— Спри, Дебра — предупреди я Скот, но Лора го хвана за ръката, за да млъкне. Не желаше двамата да се скарат. Не можеше да понесе мисълта да избухне война в семейството в момент, когато сякаш целият свят бе против тях.

— Вероятно си права — каза на Дебра. — Но и да е така, той никога не ми е казал, че иска нещо, което аз не му давам. Никога не се е оплаквал. Никога не е натяквал нещо. Никога не е правил дори намеци. Така че, как бих могла да знам?

— Трябвало е да забележиш, че е нещастен.

— Ти забелязала ли си го? — попита Лора. — На теб изглеждал ли ти е нещастен? — след като Дебра не ѝ отговори, тя продължи: — Ако някой е разтревожен от нещо, трябва да го сподели. Не мога да чета мислите на хората. Не мога да стоя тук и да следя дали някой няма да промени израза си в определен момент. Нямам време за това. Ако искаш да ме критикуваш, че съм била много заета с бизнеса,

хайде, давай. Това е твое право. Опитвах се да правя каквото мога. Явно смяташ, че не съм се справила добре. Чудесно. Учи се от грешките ми и когато пораснеш и имаш собствено семейство, гледай да не ги повтаряш — телефонът звънна. Ядосана, тя сграбчи слушалката. — Ало?

— Това известно ли ти бе, Лора?

Лора се облегна на стената и чак тогава осъзна, че трепери. Телефонният разговор с Мади щеше да ѝ се отрази още по-зле.

— Здравей, мамо — изрече с безгрижен тон. — Да, добре съм. Ти как си?

— Ти знаеше ли, че е имал връзка?

— Разбира се — продължи да говори весело. — Затова бях толкова озадачена, когато изчезна. Ужасих се, че е претърпял катастрофа. По тази причина казах на данъчните власти, че не би могъл да направи измама с данъците. Моят съпруг никога не прави нещо, което аз да не знам.

Мади помълча известно време и тогава каза меко:

— Продължавай.

Лора въздъхна.

— Свърших.

— Сега по-добре ли си?

— Чувствам се по-добре, когато не ми задаваш обидни въпроси. Ако знаех, че Джеф има връзка, наистина ли мислиш, че бих останала да живея с него?

— Разстроена си.

— Великолепно умозаключение.

— Сарказмът не ти отива, Лора.

— Ако смяташ да ми се оплакваш, че връзката на съпруга ми с тайнствената жена ще навреди на кариерата ти, просто недей. Разполагам с ограничено количество съчувствие и точно сега го пестя за Дебра и Скот. Също и за себе си. Бог е свидетел, че съм го заслужила.

Твърде разстроена, тя се обърна и отиде до прозорците, които гледаха към двора. Взря се напред тъй потънала в собственото си нещастие и самота, че подскочи, когато Дебра я хвана за кръста.

— Не плачи, мамо. Ако ти заплачеш, и аз ще се разрева, а тогава очите ми подпухнат и ще ми личи, когато изляза с Джейс.

— Джейс?

— Познаваш Джейс.

За Бога, не можеше да си спомни името, да не говорим за лицето. И макар че това бе най-неудачният момент, за да обсъждат приятелите на Дебра, тя попита:

— Виждала ли съм го?

— Не, но съм го споменавала пред теб безброй пъти. Той е онова прекрасно момче от училище.

— Как е фамилното му име?

— Холцуърт.

То също не й помогна.

— А Дони?

— Дони излиза с Джули.

— Но нали бяхте заедно с Дони на Нова година?

— Заедно отидохме на партито, но той прекара повече време с Джули, отколкото с мен. Но всичко е наред. Там беше Джейс и днес искаме да излезем за малко. Мамо, смяташ ли, че това във вестника ще го накара да не дойде?

— Станалото досега попречи ли му да се виждате?

— Не. Той не ми натяква, че има обвинение срещу баща ми. Някои деца го правят, но не и Джейс. В това отношение е зрял.

— Хм — каза Лора. — Вярно, проява на зрялост е да не обвиняваш някого заради престъпленията на другото — изгледа напрегнато Дебра.

Дебра разбра намека й.

— Не исках да кажа, че ти си виновна, татко да замине. Мисълта ми беше, че ако му беше отделяла повече внимание, той или не би го направил, или ти щеше да знаеш.

— Той винаги ме е насърчавал да работя.

— Защото ти си искала. Той знаеше, че обичаш да готвиш — усмихна се младежки и невинно и това моментално разтопи сърцето на Лора. — Помниш ли вафлите във форма на сърце, покрити с шоколад, които правеше за деня на Свети Валентин?

— Спомням си — отвърна Лора с тъжна усмивка. — Ти ги обичаше.

— Приятелките ми също. Много им беше приятно да идват на Свети Валентин. Винаги си правила празниците много весели.

— Значи все пак съм правила нещо добре? — попита Лора, тъй като се нуждаеше от подкрепа.

— Разбира се, че си правила. Ти си страхотна майка, каквато едва ли има някоя от приятелките ми, но не си го правила само за нас, а и за себе си. Ти обичаше да е така. Приятно ти беше децата да тичат и да ти казват, че си прекрасна. Обичаше да се занимаваш в кухнята. Ние го знаехме, татко го знаеше, така че, когато се хвана с „Черешите“, той естествено те подкрепи. Но това съвсем не значи, че му харесваше все да те няма.

— Той казвал ли ти го е?

— Не, но го е мислел.

— Той или ти?

Дebra изглежда недоволно Лора.

— Същата си като баба, във въпросите ти винаги има подтекст. Да, аз си го мислех. Винаги беше заета, все правеше нещо.

— Но си бях и вкъщи.

— И пак правеше нещо. Ако не готвеше, разговаряше по телефона, правеше си някакви списъци или подреждаше пощата. Никога не вършиш само едно нещо. Винаги се хващаш с две или три. Имало е мигове, когато съм искала да се занимаваш само с мен.

— Егоистка такава — заяви Скот, който се приближи изотзад. — Знаеш ли, Дебра, ти винаги си имала повече от другите деца и никога не си се оплаквала от това.

Дебра се откъсна от Лора.

— Била съм много малка, за да го оценя.

— Струва ми се, че все още си.

Тя вирна глава.

— Оценявам стойността на парите. Намерил се кой да ме критикува. Твоето училище струва много скъпо. Ти влезе в студентското дружество. Нали тази година на теб трябваше да ти купят нови дрехи, защото старите ти не вървели там. Ти имаш кола.

— Само не ми говори за дрехи. За дрехи ти харчиш десет пъти повече от мен.

— Защото сега раста.

— Да, да. Като станеш по-голяма, ще ти трябва подемна машина, за да ти издържи.

Дебра направи гримаса.

— Ти си от-вра-ти-те-лен.

— Права е, Скоти — намеси се Лора. Главата ѝ забуча. — Всичко това е ненужно.

— Добре, а защо ме критикува? Поне аз докато учех, работех. А тя само се носи по коридорите и си върти задника пред момчетата.

— Скот!

— Значи съм нормална — подхвърли му Дебра. Когато беше в гимназията, най-важното за теб беше футболният отбор. Тогава ти обожаваше момчетата. Ако това не е перверзно...

— Дебра! — Скот побесня.

— Остави я да говори. Само доказва колко е глупава. Ако ѝ споменеш за връзка с мъж, тя ще си помисли, че това е услуга, която предлага пощата. Глупава е и е недорасла.

— По-добре, отколкото да съм гей.

— Дебра!

Скот се преви от смях.

— Гей ли? Ох! Защо не попиташ Кристина Лейкли за това? Или Меган Тъкър? Или пък Джен Спитц? Гей! — наведе се напред. — Само дано Кели да не те чуе, че веднага ще разбере колко си тъпа. Помни, Кели е по-голяма от теб.

— Какво от това?

— Тя познава момчето, на което си хвърлила око...

— Дебра не ходи с по-големи — опита се да го прекъсне Лора, но той продължи:

— ... и няма да се поколебае да му подшушне две думи за теб.

— Хайде, нека го направи — предизвика го Дебра. — На нея пък може би ще ѝ е интересно да чуе за Кристина Лейкли, Меган Тъкър и Джени Спитц.

— Достатъчно — извика Лора. — Не издържам повече. Особено след всичко.

— Проста егоистка — обърна се Скот към Дебра, която не отстъпваше и на сантиметър.

— Ако се разприказваш, и аз имам какво да кажа.

Лора ритна крака на стола.

— Достатъчно! Спрете!

— Не искам да съм в една стая с него — обяви Дебра и избяга в кухнята.

— Ако си отвори устата пред Кели, ще я убия — бяха думите на Скот, преди и той да изчезне.

Лора остана във внезапно настаналата тишина.

Няколко пъти през почивните дни изпита паника, избиваше я студена пот, сърцето ѝ туптеше силно и ръцете ѝ трепереха. Колкото и да се стараеше да си мисли за нещо хубаво, то не ѝ помагаше.

Всичко се разпадаше. Сплотеното семейство, за което хвърли толкова сили, се разклати след изчезването на Джеф. Скот и Дебра не си говореха. Лидия отпадна, Мадисе заяждаше с нея. Парите бяха много малко. Бизнесът не вървеше.

В понеделник бе рожденият ден на Джеф. Горчиви мисли изпълниха съзнанието на Лора, докато лежеше в леглото, преди да се съмне. Джеф я бе измамил. Беше я излъгал и с крадени пари бе превърнал мечтите ѝ в действителност.

Дебра не искаше да отиде на училище. Беше ѝ омръзнало да бъде предмет на училищни клюки, а след появилата се в събота статия в „Сън“ щеше да стане още по-лошо. Наложиха се Лора да спори с нея десет минути, докато я изпрати на автобуса.

Скот, който се готвеше да се върне в колежа в сряда, след безкрайни разговори по телефона реши да се премести в самостоятелна стая в студентското общежитие. Лора се колебаеше, страхуваше се да не пострадат бележките му. Той обаче толкова го желаше след безрадостната ваканция, че тя отстъпи.

После пък Лидия реши, че е твърде схваната и не може да отиде на доктор. Лора се безпокоеше от бледостта ѝ и не желаше да чака още една седмица, затова настоя да я заведе. Докторът долови лек шум в сърцето и реши, че трябва да я наблюдава, което означаваше да я преглежда два пъти седмично и много грижи.

Като се прибра вкъщи рано следобед, Лора намери Скот, загледан в разширяващото се влажно петно на тавана в коридора.

— Не знам какво е станало — каза. — Преди час си взех душ и когато слязох долу, забелязах петното.

— Не мога да повярвам — извика Лора смаяна и отиде да се обади на водопроводчика. Поправката на тавана щеше да почака, но самият теч трябваше да се спре.

След като свърши разговора, забеляза, че в телефонния секретар са записани две съобщения. Бяха с разлика от петнайсет минути, което

показва колко време Скот е бил под душа. И двата пъти някой бе прекъснал линията.

Прослуша ги два пъти. Явно, че е звънял един и същи човек. Шумът беше един и същ.

Убедена, че е бил Джеф, през следващите два часа тя седя до телефона, в очакване той да позвъни. През цялото време си мислеше какво ли ще му каже. Осъзна, че повече от всичко ѝ се ще да му се разкрещи. Искеше да му каже, че е объркал живота ѝ, че е змия. Но той нямаше да се обади и когато го осъзна, се почувства напълно отмаляла.

Някой позвъни на вратата. Беше Денис Мелроуз, който гледаше мрачно. До него стояха двама униформени полицаи. На Лора не ѝ хареса начинът, по който я гледаха.

— Може ли да влезем, мисис Фрай? — попита детективът.

— Да не би да се е случило нещо? — би се изсмяла на собствените си думи, ако детективът не я гледаше толкова мрачно.

— Вашият син тук ли е?

— Скот? — сърцето ѝ се разтупа по-силно. — Ами не, отиде при един приятел.

— Скоро ли очаквате да се прибере?

— След час може би. Защо?

Мелроуз извади сгънат лист от джоба си.

— Имам заповед за арестуването му.

Тя се взираше в листа. Сърцето ѝ заби още по-бързо.

— Скот? За какво?

— За изнасилване.

— За изнасилване ли? Вие да не сте луди?

— Де да бях. Оплакването е подадено от млада жена на име Меган Тъкър.

Лора си спомни името.

— Меган? — Скот се срещаше с Меган. Не би я изнасилил — самата мисъл беше абсурдна. — Шегувате ли се, детектив? След всичко друго това не може да не е шега — но той продължаваше да стиска листчето в ръка и в погледа му се четеше съчувствие.

— Съжалявам, мисис Фрай. Вчера прекарахме доста време с момичето, а днес продължихме да разследваме случая. Може да не ми харесва, но вероятно има причина за заповедта за арест. Подписана е в съда.

Лора с усилие запази спокойствие. Пъхна ръце в джобовете на джинсите си, за да не треперят.

— Кога твърди, че се е случило?

— На двацет и шести август миналата година.

Скот се срещаше с Меган през август, но скъса с нея, преди да замине за колежа. Тръгна за Пен на двацет и осми. Лора много добре си спомняше. Винаги ѝ беше мъчно, когато той тръгваше.

— Защо се оплаква след толкова време?

— Изнасилването се смята за емоционално престъпление. Понякога жертвите се спотайват с години.

— Не ви ли се струва странно, че става точно сега? — попита Лора. Говореше по-високо от нормалното. Стараеше се да се държи спокойно, но синът ѝ, първородното ѝ дете, любимецът ѝ бе обвинен в изнасилване. — Според мен е съвсем очевидно, че Меган Тъкър следи случая „Фрай“ по вестниците и или тя, или семейството ѝ е решило да се възползва от случая. Бременна ли е? Обяснимо е, ако има нужда от пари.

— През есента е направила спонтанен аборт.

— Сигурно — каза Лора. — Обзалагам се, че и да е била бременна, детето не е било от Скот. Той използва презервативи. В това отношение синът ми проявява отговорност — изведнъж ѝ се прииска Мелроуз и другите двама да си тръгнат. — Каквото и да е казало момичето, не е вярно. По-добре се върнете с това листче в управлението и го скъсайте.

— Не мога да го направя — отвърна Мелроуз. — Това е заповед за задържането на Скот. Задължен съм да я изпълня и да го задържа.

Да го задържи? Боже мой. Сърцето ѝ се сви.

— Какво искате да кажете?

— Трябва да бъде арестуван.

Тя знаеше какво значи и не можеше да си представи синът ѝ да мине през всичко това.

— Но той не е извършил нищо!

— Обвинен е — търпеливо ѝ обясни Мелроуз. — Пред съда може да каже, че не е виновен. Но трябва да го задържа. Знаете ли къде е?

— Не — Лора не би му казала и да знаеше. Скот не може да бъде затворен. Той е невинен!

— В такъв случай ще имате ли нещо против, ако го изчакаме тук?

Разбира се, че имаше. Не искаше да приближават къщата ѝ и да докосват сина ѝ.

— Не можете да чакате тук. Не може да арестувате Скот. Той не е извършил нищо.

Като погледна към колегите си, Мелроуз се извърна и тръгна към вратата.

— Ще бъдем навън в колата — канеше се да затръшне вратата, когато гаражът се отвори. Мелроуз се спря. — Това той ли е?

Откакто Джеф го нямаше, Скот паркираше на неговото място.

— Не, дъщеря ми се връща от училище — излъга Лора. Тъй като знаеше, че след училище Дебра ще ходи в центъра на града с приятелки, тя се втурна през кухнята. Не знаеше какво да каже на Скот, но нямаше да позволи на полицията да го залови. Нямаше голямо доверие на съдебната система, особено през последния месец, когато загуби толкова много, без да е извършила никакво престъпление. Скот беше неин син. Нямаше да позволи да го арестуват, да му вземат отпечатъци и да го фотографират.

Но не Скот влезе в кухнята, а Кристиан, облечен с кадифени джинси, пуловер и кожено яке. Изглеждаше огромен и почернял. Видът му я нарани и разклати крехкото ѝ спокойствие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не — извика Лора и се подпря на стената. — Не! Неее! — запуши ушите си с ръце, после се хвана за главата. Облягайки се на стената, тя се отпусна на пода.

Гласът на Кристиян сякаш идваше от километри разстояние.

— Лора? За Бога, какво се е случило?

Тя заговори тихо.

— Не и ти! На всичкото отгоре. Иди си, Кристиян. Малко ми е другото, не мога да понеса и теб.

— Какво ти става?

— Как какво! Животът ми рухна!

Той спря.

— Песимистични нотки ли чувам от Мери Слънчицето?

— Върви си, Кристиян! — изкрещя. — Махай се оттук!

— Няма да си тръгна, докато не ми кажеш какво става.

— Джеф ни напусна, после замразиха парите ми в банката и не мога да плащам сметките си, данъчните власти го обвиняват в данъчна измама. „Сън“ ни разнищва, а бизнесът в „Черешите“ не върви. Твърдят, че Джеф е имал връзка с моя приятелка, а сега... — вдигна глава, без да се замисля, че Кристиян ще види сълзите ѝ — ... сега искат да арестуват Скот за изнасилване. Скот! Моят Скот!

Кристиян хвърли поглед към вратата.

— За какво, по дяволите, говори тя?

Лора осъзна, че Мелроуз и хората му са там. Тъй като не искаше да ги види, зарови лице в коленете си.

Като се наведе над нея, сложил ръка на тила ѝ, Кристиян прошепна:

— Веднага се връщам.

Лора затаи дъх. Кристиян изчезна в коридора с Мелроуз и я остави сама в кухнята. Не можеше да се занимава с Кристиян, просто не можеше. В продължение на двацет години той я измъчваше. Нужен ѝ бе само един поглед, за да почувства притегателната му сила, и той

го знаеше. От страх Джеф да не научи истината, тя ставаше нервна и изпитваше неудобство, когато се виждаха с Кристиан. Той трябваше да си тръгне. И без него твърде много ѝ се беше струпало.

Да се появи тъкмо сега! Джеф го нямаше вече шест седмици, а Кристиан дори не се обади да попита как е майка му. Не позвъни и на Лора, за да разбере дали няма новини от Джеф. Не им изпрати и пощенска картичка, в която да пише колко е хубаво в Таити. Несъмнено е бил твърде зает, за да се забавлява. Такъв бе истинският Кристиан. Меко казано, имаше свободен дух. Не толкова меко — бе егоцентричен хедонист.

Много по-вероятно би било Кристиан да извърши данъчна измама, а не Джеф. По-скоро той би изнасилал някого, а не Скот.

Скот. Невинният Скот. Да го задържат, да му вземат отпечатъци, да го фотографират по този ужасен начин. Нямахте да позволи това да се случи.

— Лора?

Подскочи, когато отново чу гласа на Кристиан.

— Моля те, иди си — обърна се към него.

— Тези хора искат да арестуват Скот — каза ѝ той меко, но твърдо. — Независимо дали обвинението е основателно, или не, те носят заповед и нищо не можем да направим. Не желая Скот да разговаря с полицаите, ако няма адвокат. Твоята приятелка Дафни би ли могла да се справи или да извикам някой друг?

— Дафни — прошепна.

— Сега ще ѝ позвъня. Къде е Скот и кога ще се върне?

— По-рано е бил с Кели. Сега сигурно е във фитнес центъра. Каза, че ще се прибере в пет.

— Дотогава остава час и половина. Детективът и хората му ще изчакат.

— Не им казвай къде е Скот! — представяше си как полицията нахлува във фитнес центъра и пред очите на всички извежда Скот с белезници.

— Няма. Те са в съседната стая. Хайде, ще извикам Дафни. Какъв е номерът ѝ?

Заслуша се, докато Кристиан телефонираше. Гласът му беше тих, равен, настоятелен, сякаш бе овладял положението.

Зарадва се, че все пак има човек, който да се оправи, тъй като в момента на нея въобще не можеше да се разчита.

— Дафни е в съда. Трябвало да свърши в четири и да се върне в офиса. Казах на секретарката ѝ да се свърже с нея там. Подчертах, че е спешно.

Лора стисна още по-силно краката си.

— Така е. Те чакат Скот. Искат да го отведат. За изнасилване! — усети ръката му върху косата си. Действаше ѝ успокоително, както и гласът му.

— Полицията твърди, че Скот познава момичето.

— Миналото лято се срещаха.

— Ти познаваш ли го?

— Веднъж ме запозна с нея. Хубава е, както всички момичета, с които се среща Скот. Той е толкова красиво момче. Не го заслужава. Не и Скот. Ако Меган Тъкър му има зъб и му се сърди, че я е оставил, за да отиде в колежа, това си е неин проблем.

— Тя го обвинява в изнасилване, а това е проблем и на Скот.

Лора вдигна лице към него.

— Ти на чия страна си? Това, което ти казах преди малко, е самата истина. Опитвам се да се държа, но не ми е лесно и ако си мислиш, че като си дошъл, трябва да ме упрекваш в нещо, по-добре си върви. Не те желая тук, щом се държиш така — лицето му се замъгли пред очите ѝ. Тя се изви настрани и допря бузата си до стената.

След кратка пауза, той каза:

— Бих искал да помогна.

— Не съм сигурна, че някой може да помогне. Всичко е ужасно.

— Сигурно, иначе нямаше да си толкова сломена. Винаги си била най-оптимистичният човек, когото познавам.

— Трудно е да си изпълнен с оптимизъм, когато получаваш удари отвсякъде. Месец и половина травмите следват една след друга — закри лицето си с ръка. — Това със Скот е най-лошото. Полицията го чака, за да го арестува в мига, в който прекрачи прага на къщата — пръстите ѝ останаха неподвижни и тя заговори по-бавно. — Не знам какво става с мен.

— Всичко ще оправим, Лора — опита се да я успокои Кристиан.

Тя отпусна ръка върху коляното си, затвори очи и се облегна на стената.

— Чувствам се безкрайно изморена. В началото успях да се съвзема след ударите. Намирах извинения защо става това или онова, осланях се на молитвите си. Но сега съм напълно изцедена. Не знам какво да правя. Оправих се след изчезването на Джеф. Мога да се справя със замразените банкови сметки. Ще понеса статиите във вестниците, това, че бизнесът не върви, както и факта, че Джеф е имал връзка.

— Наистина ли го твърдят?

— Да не би аз да съм си го измислила? Направо е унищожително — като че ли гордостта ѝ се стопи. — Това ме кара да се чувствам като безполезна твар, която се представя за жена. Ще го понеса, защото ти си прав, светът няма да се свърши. Но ако направят нещо на Скот, ще умра.

— Нищо няма да направят на Скот.

Тя се разсмя горчиво.

— Преди два месеца бих се съгласила с теб. Искам да кажа, че той не е виновен и че ще възтържествува справедливостта, нали така? — въздъхна. — След като в продължение на известно време ти се случват едно след друго разни несправедливи неща, губиш вяра.

— Недей, Лора. Така не може да се живее.

— А как? Не мога да спя, защото всичко това ме гризе непрекъснато. Не ям, защото стомахът ми е свит. Щом тръгна по улицата, все някой ще се обърне и ще се заяпа в мен, защото вестникът раздухва нещата. Сега направо ще разкъса Скот на части.

— Няма, ако аз ти помогна — зарече се Кристиян. Хвана ръцете ѝ. — Хайде, Лора, искам да седнеш до масата. Ще изпиеш един чай, докато аз звънна тук-там.

— На кого ще се обаждаш?

— Най-напред на Так Джоунс. Искам да разбера какво става.

Лора се отпусна върху един стол.

— Той е нашият враг. Няма да ти помогне.

— Ще помогне — Кристиян говореше толкова убедено, че тя се отказа да спори с него. След минути вече разговаряше с Так.

Лора не помръдна. Не можеше да разбере дали е толкова изтощена, че е останала без сила, или пък я пази за мига, в който Скот ще се прибере вкъщи. Дали присъствието на Кристиян не я успокояваше? Преди години коленете ѝ отмаляваха, когато го видеше.

Беше все още хубав.

Нещо повече — излъчваше сила. Нямахте защо да слуша разговора му, за да разбере, че задава въпроси и получава отговори, каквито търсеше. Кристиян беше такъв. Когато се посветеше на нещо — било то на фотографията, на идеята да развали някое семейно събиране или пък да накара седемнайсетгодишно момиче да се влюби в него, винаги успяваше.

Чайникът засвири. Лора се изправи по навик, но един жест на Кристиян я накара да седне отново. Тя го наблюдаваше как приготвя чашите, пакетчетата чай, захарта. За последен път преди седем месеца бе идвал в къщата ѝ и все още помнеше кое къде е. Типично за Кристиян. Имаше невероятна памет.

Лора обвини ръце около топлата чаша. Беше безкрайно уморена. Всеки път, щом си спомнеше за предстоящото изпитание, се разтреперваше. Опита чая, после отпи още една глътка и сладкият му вкус ѝ подейства добре.

— Защо не си ми казала?

— За какво? — според нея, докато седеше на пода, като че ли му изля почти всичко, което знаеше.

— За парите. Так ми каза, че нямаш никакви пари.

— Откъде знае Так?

— Негова работа. Вярно ли е?

Нямаше защо да го отрича. Кристиян вече знаеше толкова много, че нямаше защо да не научи и това. Твърде уморена беше, за да играе игри.

— Когато един ден се намериш в положение да не можеш да докоснеш и цент от собствените си пари, практически започваш от самото начало и тогава си без пукната пара.

— Трябваше да ми кажеш.

— Как? Ти беше в Таити.

— Так знаеше къде се намирам. Известно ти е, че се срещнахме там. Можеше да вземеш телефонния номер от него.

Лора отмести поглед към двора. Знаеше го. Но не искаше да звъни на Кристиян. Не желаше той да знае колко ниско е паднала.

Той почука по чашата си.

— Так ми каза, че Дафни и Илис ти помагат.

Тя се намръщи.

— Той откъде знае?

— Аз също ще ти помогна. Парите ми така си стоят в банката. Утре ще изтегля една част и ще я внеса в твоята сметка.

Тя пое дълбоко дъх.

— Няма нужда. Смятам, че овладях положението. Заех достатъчно от Дафни и Илис, за да изкарам до края на месеца и ако бизнесът върви...

— Но не върви. Спомена го преди малко.

Тя въздъхна, обърна глава към прозореца и след малко замръзна на място. Вратата на гаража се отвори.

— Боже мой — прошепна. — Кристиян, те ще го отведат в ареста.

Кристиян погледна към вратата на коридора, където се появи детективът, и после се извърна навреме, за да види Дебра да влиза откъм гаража. Тя започна да говори в мига, в който видя Лора.

— Какво прави тази полицейска кола отпред? А другата? Тя на кого е? — забеляза Кристиян и се ококори. Тихо, с тон, който изразяваше страхопочитание и радост, каквито Дебра и Скот изпитваха към чичо си, промълви: — Знаехме си, че някой ден ще попаднеш в беда. Какво си направил, Кристиян?

— Още нищо — отговори Лора.

— Значи не е за него, така ли? — след това погледна към детектива. — Защо е тук?

Лора се опита да ѝ обясни, но думите не излизаха от устата ѝ. С широко отворени очи тя се взря в Дебра, а после тревожно се обърна към Кристиян.

— Искат да зададат няколко въпроса на брат ти — обясни ѝ Кристиян.

— Какви въпроси?

— За едно момиче, с което се е срещал.

— Кое?

— Меган Тъкър — обади се Денис Мелроуз от вратата.

— Сега пък какво е направила?

Лора наруши мълчанието.

— Познаваш ли я?

— Знам я естествено.

— Защо? — попита Кристиян.

— Ами, известна е. Хубава е.

— Ходи ли с момчета?

— Разбира се. Тя дава на момчетата онова, което искат. Какво е направила? — обърна се Дебра към детектива, който веднага погледна Лора, но тя не можеше да изрече думите, които се бяха събрали на гърлото ѝ. Отново потърси помощта на Кристиян.

— Отправила е обвинение към Скот — каза той.

— За какво?

Присъстващите в стаята млъкнаха. Дебра изгледа всички последователно.

— Какво става тук?

— За изнасилване — изрече Лора. — Тя твърди, че Скот я е изнасилвал.

Дебра зяпна.

— Вие шегувате ли се?

Изразът на недоумение на лицето ѝ беше толкова искрен, че на Лора ѝ се прииска да я прегърне. За момента обаче, тя само поклати глава.

Дебра се взираше в детектива.

— Меган лъже. Ако твърди, че Скот я е изнасилвал, тя просто лъже. Познавам брат си. Може да се държи неприятно...

— Дебра...

— Мила...

— ... но това е само към мен, защото съм му сестра — довърши въпреки едновременните опити на Кристиян и Лора да я накарат да млъкне. — Скот е добро момче. Той се отнася добре с гаджетата си. Прави им дребни подаръци и върши разни романтични неща, за които момичетата са луди — свали раницата си върху масата. — Той няма защо да изнасилва Меган. Тя практически дава на всекиго на ъгъла на улицата и не съм единствената, която може да ви го каже. Попитайте, който и да е. Известна е тъкмо с това.

Кристиян ѝ се усмихна. Той намигна на Лора, а после се обърна към детектива.

— Ето, чухте, детектив Мелроуз. Първата ви свидетелка. Няма да помогне на вашия случай.

— Нито пък аз — заяви Дафни от коридора. Имаше вид на бясна. — Ще се боря с вас със зъби и нокти и ако някой от вас — тя косо

изглежда униформените офицери, — си мисли, че това е типичен женски отговор, по-добре го приеми сериозно. Познавам Скот Фрай откакто се е родил и ако има момче, което не е в състояние да изнасили момиче, това е той. Денис, какво значи това? Ти също знаеш, както и аз, че момичето лъже. Не бих могла да кажа защо, докато не се запозная със случая, но предполагам, за да се присъедини към печелившите. Вижда как вестникът разнищва семейството, чува клюките из града, а изнасилване на приятелки е модерна тема, така че защо да не пробва? Представя си, че ще получи малко съчувствие, малко внимание, а може би и известно количество пари. Обвинението ѝ за щети ли е?

— Не знам — отвърна Мелроуз. — Единственото, което ме засяга, е обвинението ѝ в изнасилване.

— Би трябвало да те засяга. Много навременно обвинение.

Детективът се почувства неудобно.

— Познаваш системата, Дафни. Ако момичето дойде, закълне се, че е било изнасилено, и желае да предяви обвинение, налага се да разгледаме случая. Ти можеш да свалиш обвиненията при изслушването, но междувременно аз трябва да задържа момчето.

От гърлото на Лора неволно излезе тих звук. Дафни продължаваше да спори с детектива, макар и да бе безсмислено. След малко Кристиан я хвана за ръката.

— Отчая ли се?

Тя кимна.

Минута по-късно детективът излезе от кухнята. Като бръкна в чантата си, за да извади бележника си, Дафни се обърна към Дебра. Говореше тихо.

— Докато чакаме Скот, искам да ми кажеш всичко, което знаеш за Меган Тъкър — кои са приятелите ѝ, с кого се среща, членува ли в някой клуб, участва ли в извънучилищни занимания.

Дебра ѝ съобщи всичко, което знаеше. След като Лора не чу нещо, което значително да промени впечатлението ѝ от мотивите на момичето, тя престана да слуша и се замисли за Скот.

— Той ще се оправи — Кристиан се наведе, за да ѝ го прошепне близо до ухото.

Въздишката на Лора прозвуча като стенание.

— Би трябвало. Той е добро момче, толкова добро. Работи усилено, добре се учи, изпълнен е с надежди. Бъдещето е пред него. Само като си представя, че може да бъде унищожен от някаква злобна кучка, направо ми прилява — сви ръката си в юмрук. — Дяволите да го вземат Джеф. Да е проклет заради алчността и страхливостта си. Чудя се дали знае какво става тук. Ние мислим, че се крие някъде на десетина километра и от вестника следи какво става.

— Ако беше така, досега щяха да намерят поршето. Колко обичаше той тази кола. Тя му придаваше блясък, какъвто никога не е имал. Кога я купи? Когато бях тук през юни, още я нямаше.

— Купи я през юли.

— С пари в брой ли я купи?

Лора сви устни. Тя самата многократно си беше задавала същия въпрос и всеки път се обвиняваше все повече.

— Не знам. Не го попитах. Много глупаво от моя страна, нали? Такава скъпа кола, а аз да не се поинтересувам. Но ако го бях направила — защити се както много пъти го беше правила мислено, — щеше да излезе, че се съмнявам в него, и това щеше да го обиди. Аз трябваше да повдигам самочувствието му, а не да го унищожавам — след като помисли малко, добави: — Явно съм грешала за много неща. Мислех, че ме обича. Смятах, че обича и децата. Да видим дали няма да се появи отнякъде, когато чуе и това.

Кристиян поклати глава.

— Той сигурно отдавна е далеч. Вероятно е някъде, където не може да чете нито „Глоуб“, нито „Сън“. Джеф е изобретателен. Повече, отколкото си мислим. От осем години си е играл играта, преди някой да разбере, а сега дори ФБР не може да го открие. Действа внимателно. Кой знае дали следи новините, дори и да го желае, в което се съмнявам. Ако е решил да скъса всички връзки, няма да иска да знае каква каша е забъркал тук.

— Кое то пък аз никога няма да мога да проумея, докато съм жива — каза Лора сломена. — Нищо не разбирам — с лакти върху масата тя сплете пръсти и ги притисна към устата си. Така успя да заглуши вика, когато вратата на гаража се отвори за трети път.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скот се забави, докато влезе в кухнята. Трябваше да спре колата и да изгаси мотора. Притискайки силно устата си с пръсти, Лора чу как вратата на колата се отвори и после се захлопна. Чу стъпките му на площадката. Той нахлу стремително, също както и Дебра, но изведнъж се спря, когато видя лицата, обърнати към него — включително и тези на Мелроуз и на неговите хора.

— Здравей, Кристиян! Да не би да правиш парти? — попита с любопитство.

Лора се приближи до него и го хвана за ръката. Гласът ѝ трепереше.

— Имаме проблем.

Изведнъж Скот се уплаши.

— Да не би да са намерили татко?

— Не.

— Но е нещо, свързано с него.

— Не.

Той погледна Кристиян.

— Да си загазил нещо?

Кристиян поклати глава.

— Не аз. Ти си загазил.

— Аз?

Дафни се приближи до него.

— Меган Тъкър те обвинява в изнасилване.

— Тя какво?

— Обвинява те, че си я изнасилал.

Скот я изгледа онемял.

— Меган Тъкър?

— Точно така. — Дафни стрелна с очи детектива. — Денис, моля те, трябва да останем няколко минути насаме.

— Ще чакаме отвън — каза Мелроуз.

Скот го изгледа как излиза, после се обърна към Дафни.

— Изнасилване?

Лора стисна ръката му силно. Дори през дрехите му усещаше колко е напрегнат.

— Твърди, че се е случило през август миналата година.

— Лъже.

— Тъкмо това твърдя и аз — намеси се Дебра.

— Защо да я изнасилвам? — извика Скот. — Тя така се раздава, сякаш е дошъл краят на света.

Дебра вирна глава.

— И аз им го казах.

— Няма никакво значение какво твърдите сега и двамата — обясни им Дафни. — Скот, важното е какво е казал момичето и това, че тези полицаи откън имат заповед за арестуването ти.

Лора забеляза как той побледня като платно и сърцето ѝ се скъса от мъка. Отвори уста, за да го успокои, но на гърлото ѝ бе застанала буца и не успя да изрече нищо.

— Да ме арестуват? За какво? Не съм изнасилвал Меган Тъкър. Нищо не съм правил с нея, освен че няколко седмици сме се срещали.

— Спал ли си с нея? — попита го Дафни.

Скот погледна към Дебра, после към Лора.

— Да, спал съм. Щях да бъда глупак, ако не го направя. Тя е хубавичка, сексапилна и се раздава. Дори повече от това. Но не съм я изнасилвал.

— Знам — успя да промълви Лора въпреки буцата в гърлото си.

— Тогава аз какво да правя?

— Трябва да отидеш до управлението... — започна Дафни.

— В полицейското управление? Няма да ходя там! Не съм извършил нищо!

— Тогава им го кажи — настоя Лора и долната ѝ устна потръпна.

— Ще дойда с теб — каза решително Дафни. — Ще отидем в управлението. Те ще извършат формалността, че са те задържали. Ще поискаме освобождаване под гаранция и ще се прибереш вкъщи. Утре сутринта ще бъдеш призован в съда — десет минути там и ще се прибереш в колежа, както планираше.

— С обвинение в изнасилване.

— Да — призна Дафни. — Но докато те няма, аз ще поработя, за да отхвърлим обвинението.

Лора си представи какви ли не страшни неща, които се проточват месеци, години дори.

— Не можеш ли сега да ги отхвърлиш?

— Сега не. Може би скоро. Трябва да науча повече за случая. Когато Скот се върне, ще поговорим за отношенията му с Меган Тъкър. Тогава ще разполагаме и с копие от оплакването, което е подала до полицията — обърна се към Скот. — Хайде да вървим и да свършваме с това. Колкото по-рано отидем, толкова по-добре.

Лора пусна ръката на Скот и се огледа паникьосано.

— Ами аз... трябва да се обуя.

Кристиян застана до нея.

— Остани тук, Лора. Аз ще придружа Дафни. Така ще е по-добре — взе якето си.

Лора преглътна сълзите си.

— Боже мой, не мога да не дойда. Трябва да бъда с вас.

— Кристиян е прав — обади се Дафни. — Това е рутинна работа. Никой няма да прави никакви изявления. Остани тук.

— Но искам да бъда със Скот — погледна към него. — Винаги съм била с теб. Не мога да не дойда.

— Остани тук, мамо — отвърна ѝ той напрегнато, но с тон на възрастен. — Стойте тук с Дебра. Достатъчно неприятно ще ми бъде на мен. Ще бъде още по-лошо, ако дойдеш.

Дъхът ѝ спря.

— Какво да правя тук?

— Пригответи вечеря — отвърна ѝ Кристиян. — Когато се върнем, ще бъдем гладни. Не съм ял хубаво домашно пригответено ядене откакто бях тук миналата година през юни. Направи нещо специално, Лора. А ти ѝ помогни, Дебра — извика през рамо.

— Скот трябваше ли да отиде в полицията? — попита Дебра изплашено.

— Май да.

— Няма да му слагат белезници, нали?

Лора си задаваше същия въпрос.

— Сигурно не. Явява се с адвокатката си. Знаят, че няма да избяга.

— Ще му вземат ли отпечатайки от пръстите?

— Така мисля.

— Какъв ужас.

Лора се обърна, видя, че Дебра е дълбоко разстроена, и веднага я прегърна. Искаше да ѝ каже „Не се тревожи, бебчо, всичко ще се оправи, Скот ще се върне, всичко това ще се окаже грешка“, но не вярваше на думите си.

— Ти трепериш — прошепна Дебра.

— Вече съм по-добре — изрече тихо в отговор Лора и пак я притисна. — Добре, какво да направя?

Изпълнена със съчувствие, Дебра не я попита как би могла да готви в такъв момент.

— Какво имаш?

Лора погледна в хладилника, после във фризера. Извади говежди стек и го сложи в микровълновата печка да се размрази, после започна да трупа пресни зеленчуци върху масата.

— Нямам представа колко ще се забавят. Мога да нарежа всичко още сега и когато се върнат да ги сложа в тигана — беше разумно, помисли си, доволна, че за нещо се е сетила. Извади дъска и нож и започна. Наряза праз, целина и спанак.

— Друг път не оставяш ли цели листата на спанака? — попита я Дебра, която я наблюдаваше, застанала до масата.

— Трябва да ги нарежа — отговори ѝ Лора.

В този момент телефонът иззвъня.

Дебра първа стигна до него.

— Ало? — след известно мълчание, през което на Лора ѝ се стори, че от това зависи животът ѝ, повтори:

— Ало?

— Какво чуваш? — изрече тихо Лора.

— Нищо — прошепна ѝ в отговор Дебра. — Ало — след още една секунда затвори слушалката. — Сигурно е било грешка.

Лора продължи да реже. Докато мислеше за Скот, тя не работеше тъй бързо както обикновено. Ръцете ѝ трепереха. Не беше в състояние да се съсредоточи.

— Какво смяташ, че правят със Скот? — попита я нервно Дебра.

— Арестуват го.

— Смяташ ли, че е уплашен?

— Тъхъ.

— Дафни ще бъде ли с него през цялото време?

— Надявам се.

— И Кристиян. Колко е странно, че тъкмо днес се появи. Искам да кажа на рождения ден на татко.

Лора остави ножа и избърса треперещите си ръце в джинсите си. Пак отиде до хладилника, извади няколко картофа и започна да ги реже.

— Аз какво да правя? — попита Дебра.

Лора поклати глава.

— Трябва да се занимавам с нещо. Кристиян каза да ти помогна.

— Сложи масата.

Лора продължи да реже картофите на тънки резенчета, но едва разполови първия, когато ножът се забодне в дланта ѝ. Тя изруга, грабна лежащата наблизо кърпа за чинии и я притисна към раната.

Дебра я изгледа през рамо.

— Лошо ли се поряза?

— Не.

— Дай да видя.

— Няма нищо. Моля те, дай ми лепенка.

Докато Дебра отиде до банята, Лора свали кърпата и сложи ръката си под чучура на чешмата. Раната бе дълбока, но нямаше да умре от нея. Нито пък от вида на кръвта, макар че почувства как краката и омекват.

Дебра донесе кутийката с лепенки. Лора залепи една колкото можа по-плътно, но не след дълго видя, че кръвта я напоява.

— Отвратително — каза Дебра. — Много тече. Може би трябва да се зашие.

Лора усети странно олекване в главата си.

— Трябва само да се затегне по-здраво. При лепенките нямаше ли марли? — когато Дебра отиде да провери, тя се препъна в един стол и докато притискаше ръката си, отпусна глава между коленете си. Не беше припадала много пъти в живота си, но познаваше признаците.

— Мамо, добре ли си?

Лора вдигна глава и пое дъх.

— Добре съм, милата ми. Само ми се зави свят.

— Може би трябва да легнеш.

— Добре съм — отвори две марли, отстрани напоената с кръв лепенка, притисна марлите към порязаното място, а после ги залепи с

друга лепенка. — Ето — хвърли хартийките в кошчето, изправи се, извади студена вода от хладилника и я изпи.

— Изглеждаш ми бледа — отбеляза Дебра. — Сигурна ли си, че няма да припаднеш?

— Добре съм — за да го докаже, продължи да реже. Не след дълго картофите бяха подредени на тънки ивици между другите зеленчуци в чинията. Взе съставките за соса и сложи да се вари ориз. Тогава погледна към Дебра.

— Какво да направя за десерт?

— В хладилника има какво ли не.

— Помогни ми мила, трябва да правя нещо. Какво ще кажеш за топъл компот? — Скот го обичаше. Извади консервни кутии и започна да ги подрежда в голяма тава. След малко сложи тавата във фурната и пак се обърна към Дебра. Притисна порязаното място, защото бе започнало да тупти. Тревожно погледна часовника.

— Няма ги от един час — каза Дебра. — Това добре ли е, или не?

— Не знам.

— Ръката боли ли те?

— Малко. Ще се оправи.

— Не трябва ли вече да се връщат?

Лора кимна.

— Знаеш ли, Меган Тъкър наистина е ужасна. Ходи с момче най-много месец. Никой съдия няма да ѝ повярва повече, отколкото на Скот.

— Надявам се да не се стигне дотам — каза Лора. — Ако имаме малко късмет, обвиненията ще бъдат свалени — тъй като изпитваше нужда да прави нещо, попита: — Искаш ли чай?

— Ненавиждам чай. Чай се прави, ако си болен и стомахът ти е разстроен. Когато бяхме малки, ни караше да пием чай. Винаги когато го погледна, се сецам за препечени филийки.

Лора включи чайника.

— Мамо?

— Да?

— Ти си знаела, че от известно време Скот спи с момичета, нали?

Понеже не знаеше накъде ще поеме разговорът, Лора сви рамене.

— Защо питаш?

— Знаеш ли кога го е направил за пръв път?

— Не се е втурнал вкъщи, за да ми го съобщи, ако това искаш да знаеш.

— По-рано говорила ли си с него... искам да кажа за пазенето и такива работи?

Лора кимна.

— Както говорих и с теб.

— Татко ли му е дал презервативи?

Лора се съмняваше в това. Едва ли Джеф някога бе обсъждал въпроса със Скот. Изпитваше неудобство, когато се говореше на интимни теми.

— Предполагам, че Скот е отишъл в дрогерията и сам ги е купил — погледна към часовника и се замисли какво ли става в полицията. Да беше отишла с тях. Чакането я изнервяше.

— Момчетата са щастливи. Всичко им е лесно. Ако момиче иска да започне да взима хапчета, трябва да отиде на доктор и преди да е направила каквото и да е, родителите ѝ ще научат.

— Може би е по-добре така — каза Лора. — Момчетата са по-уязвими. Трябва да мислят сериозно за онова, което вършат — отиде до трапезарията.

— А ако аз искам да мина на хапчета, ще ми позволиш ли?

— Ти си само шестнайсетгодишна.

— И Скот сигурно е бил на шестнайсет, когато го е направил.

— Не беше на шестнайсет, а на осемнайсет.

— Не е вярно. Тогава гадже му беше Джени Спитц, а Джени е пламенно момиче.

— Скот беше на осемнайсет години, когато спа с момиче за пръв път.

— Добре. Но момчетата са били на шестнайсет или на седемнайсет. Така стават работите. Момчетата на моята възраст се срещат със седемнайсет-осемнайсетгодишни момчета.

— Дони е на твоята възраст.

— Но Джейс не е.

Лора я изгледа, но тъмнината ѝ пречеше да види изражението ѝ.

— На колко е Джейс?

— По-голям е.

— Колко годишен е?

— На осемнайсет.

— Не знаех.

— Сигурно съм ти го споменавала. Просто не си чула. Но не е голяма работа. Той е най-доброто момче на света.

Както и Скот, помисли си Лора, докато гледаше през прозореца.

От дъното на улицата светнаха фарове.

— Слава Богу! — завъртя се и изтича през кухнята към гаража. Отвори вратата и боса изчака на цимента Скот да излезе.

Дафни слезе, след нея Кристиян. Нещо в начина, по който я изгледаха, преди да затръшнат вратите, накара Лора да се облее в студена пот.

— Къде е той?

— Оставиха го в ареста за през нощта — отвърна Дафни.

Кристиян обгърна раменете ѝ с ръка и я поведе към кухнята.

— Влез вътре. Студено е.

Лора се изплъзна от ръката му.

— Защо не се прибра с вас?

— Защото изникна проблем с пускането под гаранция — отвърна Дафни.

Кристиян отново я насочи с ръка към кухнята, но тя не сваляше очите си от Дафни.

— Какъв проблем?

— Понеже минаваше четири часът, не се откри нито един съдия, затова трябваше да извикат пълномощник. Той отказа да го пусне под гаранция.

— Защо? — попита Дебра от вратата.

— Според него, като се има предвид сериозността на обвинението, било по-добре да се изчака до сутринта.

Лора се разтрепери.

— Значи Скот ще прекара нощта в ареста?

Кристиян я притисна.

— Работата ще се уреди още рано сутринта. Тогава съдията ще даде разрешение за пускане под гаранция.

Лора го погледна и трудно преглътна.

— Значи го оставиха в ареста?

— Няма да му стане нищо, Лора. Повярвай ми. Ще се справи.

Думите сякаш идваха отдалеч. Отново почувства лекота в главата, но този път и ушите ѝ бучаха.

— Искам... мисля... трябва... — изведнъж всичко пред нея побеля. Следващото, което осъзна, бе, че лежи върху дивана във всекидневната и не си спомня как се е добрала дотам. Дебра и Дафни се мотаеха около нея, а Кристиян притискаше мокра кърпа на челото ѝ.

— Сигурно съм...

— Да, ето — каза той. — Много елегантно — дръпна превръзката от ръката ѝ и подсвирна, след като видя раната.

Лора сведе очи, а напоената с кръв марля я накара отново да ги затвори.

— Ще я откарам в болницата — заяви Кристиян. — Дебра, можеш ли да намериш нещо топло да сложим на краката ѝ — чорапи, клин или нещо друго? — щом тя тръгна, той погледна ръката ѝ. — Как стана?

— Държах картофа. Трябваше да го сложа върху дъската.

— Чудесно, просто прекрасно — обърна се към Дафни. — Детето се опитало да разреже картоф в ръката си.

Лора извърна лице.

— Какъв е този арест? Мръсен ли е? Има ли много хора там?

— Извън града е — Дафни се наведе над нея. — Ще бъде сам в килия. Ще му дадат вечеря. Има нар, на който ще спи, и ще му бъде топло.

— Кога ще го изведат оттам?

— Съдът започва работа в девет.

— В девет!

— Ще бъде добре, Лора. Кристиян и аз разговаряхме с него, преди да тръгнем. Той е силен. Ще се справи.

Всичко това може би беше вярно, но все пак той бе син на Лора и всеки път, когато си помислеше къде е, усещаше, че се смразява. Разтреперана, тя се надигна.

— Вие ли ти се свят? — попита я Кристиян.

Тя взе кърпата, притисна я към лицето си и после я сложи настрани.

— Добре съм.

Дебра се върна с клин и чорапи и Кристиян се зае да ѝ ги обуе.

— Имаш ли друга марля за раната, Деб? — Дебра изтича.

— Мога да се справя и сама — настоя Лора.

Кристиян я погледна с упрек.

— Сигурен съм, но защо, когато аз искам да го направя?

— Защото не съм безпомощна.

— Не си, но си разстроена и ти се вие свят, а ръката сигурно много те боли. Ще ми направиш ли една услуга? — той се пресегна и взе марлята от задъханата Дебра — вдигни ръката по-високо от сърцето си, притисни марлята и ме остави да свърша останалото, разбираш ли?

Лора не можеше да си спомни кога за последен път някой ѝ беше помагал да се облече. Искаше да изрази протест, но не си заслужаваше усилието. Нямаше сила. Затова се съсредоточи в онова, което Кристиян ѝ каза, вдигна ръката до гърлото си и стисна марлята. Когато той свърши с обличането, ѝ помогна да се изправи на крака и я изведе по коридора. С негова помощ тя облече палтото си и той я настани в колата.

Болницата беше на десет минути разстояние. Лора мълча през цялото време. Усещаше, че от време на време Кристиян я поглежда. Два пъти я попита как е, но тя само кимаше. Продължаваше да мисли за Скот и ѝ се струваше, че ще се разплаче.

В болницата се забавиха не повече от половин час, раната беше защитена, качиха се в колата и се отправиха към къщи.

— Добре ли си? — попита я Кристиян. Гласът му звучеше загрижено, въпреки лекотата на тона, който си наложи.

От безпокойството му гърлото ѝ се сви още повече.

— Тъхъ — успя да измънка тя.

— Много ли те боли?

— Все още е безчувствено — отговори тя.

— Гладна ли си? — поинтересува се малко след това.

Лора поклати глава.

Когато малко по-късно влязоха в кухнята и тя подуши миризмата на готово ядене, разбра, че няма да може да хапне.

След като убеди уплашената Дебра, че е добре, тя се извини, качи се горе в спалнята си и даде воля на сълзите си, които от толкова време напиреха да излязат.

Така я намери Кристиян. Бе забелязал сълзите ѝ по пътя на връщане от болницата и знаеше, че нямат нищо общо с ръката ѝ.

Кристиян знаеше какво е гордост и независимост. Това бяха опорните точки на неговата личност. Също и решителността. Когато следобед влизаше с колата си в Нортхемптън, не очакваше и половината от онова, на което стана свидетел. Когато разбра, че Лора е уязвима, това го разтърси. Не знаеше какво се е случило с нея, но нямаше да си тръгне, докато не го открие. Щеше да ѝ помага. Беше му в характера. Той оказваше помощ на приятелите си. Би помагал и на семейството си, ако не го бяха изолирали от деветгодишна възраст. Той им позволи да го направят. Даде им поводи да мислят най-лошото за него, а на себе си — да избяга от тях. Но вече не беше така. Сега вече можеше да направи нещо добро.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Скот бе представен в съда. След като подаде молба, бе пуснат под гаранция, макар и не без борба. Помощник-областният съдия заяви, че имайки предвид историята на семейството, той би могъл да избяга преди процеса. Дафни възрази, че като се приеме възрастта на Скот, липсата му на криминално досие, фактът, че е записан в колежа в Пен, и положението на майка му в обществото, идеята за бягство би трябвало да се смята за абсурдна, и съдията се съгласи с нея.

За пръв път Лора почувства, че нещо легално става така, както тя го желае, и това я подхрани с мъничко увереност. С Кристиян заведоха Скот вкъщи. Докато той се къпеше, Кристиян вдигна „Сън“ от кошчето за боклук, където Лора го бе хвърлила сутринта.

— Ама че статия — изрази се сухо той.

Тя стоеше до масата със скръстени ръце.

— Откакто Джеф изчезна, Дугън О'Нийл непрекъснато прави това. Отпечатва всяка подробност, до която се докопа, а после размишлява и върху останалите. Почакай ден-два. Сигурна съм, че Гари Холмс ще напише някоя уводна статия, посветена също на семейството.

— Не мога да разбера защо? Да не би да си сложила гнили череши в пая му?

— Аз не сервирам гнили череши, затова нямам представа какъв е проблемът му. Майка ми смята, че трябва да се развикам, да заплашвам със съдилища, но мисля, че това е загуба на време. „Сън“ не върши нищо противозаконно, само писанията му се отразяват жестоко върху нас. Всеки път, когато се появи някоя статия, се чувстваме като отрепки на обществото, да не ти говоря за бизнеса. Хората ни зяпат, говорят. Вече като че ли свиквам, но на Дебра не ѝ е леко. Някои нейни приятелки, или поне които смята за такива, я отбягват. Не я канят на партита. За мен това няма значение, но за нея има. Тя обича да е с хора.

— Страхотна е.

Лора успя да се усмихне леко.

— Да.

— Прилича на теб.

Очите им се срещнаха. За миг ѝ се стори, че в неговите забелязва възхищение, но после реши, че греша. Кристиан е загубил интерес към нея още преди години. Очевидно Джеф също.

— Дължа ти благодарност за снощи. Радвам се, че беше тук.

— Аз съм щастлив, че се случих тук — изрече тихо Кристиан.

Тя повдигна глава. Онзи Кристиан, който идваше на гости през последните двацет години, би ѝ отговорил с презрителна усмивка: „Ще запомня този ден, беше направила истинска бъркотия.“ Този ѝ напомняше на младия, нежния, истински хипнотизиращ я мъж, когото познаваше преди Джеф.

— Защо си тук? — попита го тя. Продължаваше да си задава този въпрос. Кристиан не беше мъж, който пристига ей така — само да се отбие. Той никога не идваше без покана. — Какво те накара да наминеш вчера? Въобще защо дойде?

Той сгъна вестника и го хвърли обратно в кошчето. Изправи гръб и се замисли.

— Дълго време не бях тук. След като Джоунс си тръгна, не ми се обади и аз се чудех какво ли е станало — направи пауза. — Връщах се от Таити и нямах какво друго да правя — пак спря и постоя нерешително. Смръщи се леко и рече: — Вчера беше рожденият ден на Джеф. Когато беше малък, ставаше много весело. Той обичаше да се събират хора и да му правят подаръци, а аз обичах да наблюдавам.

— Ти ненавиждаше Джеф от деня, в който се е родил — отвърна му скептично тя.

— Не е вярно — настоя Кристиан. — Когато беше малък, го обичах. Беше толкова сладък, добър и сериозен. И аз, както и другите, правех всичко възможно да се чувства щастлив, а на рождения му ден наистина бе така — почука по тортената чиния, в която имаше ябълкова торта. — Смятах, че вчера може би ще се обади, ще пише или ще се появи.

Лора чу, че душът спира. Сигурно на Скот му трябва няколко минути, за да се облече, преди тя да се качи.

— Може и да е звънил. Няколко пъти някой прекъсва линията.

— Нищо ли не се чуваше?

Лора поклати глава.

— На телефонния секретар се чува статичен шум при две от позвъняванията. Третия път отговори Дебра, така че не знам.

— Телефонът подслушва ли се?

— Искаш да кажеш дали ФБР го прослушва? — когато вдигнеш слушалката, се напрягаше да чуе някакво слабо прищракване и макар че не долавяше нищо, внимаваше какво говори по телефона. — Вероятно. Не ми вярват, че ще им съобщя, ако се обади. Не е ли смешно? Този човек разруши всичко, което съм желала и за което съм се трудила, но смятат, че го закрилям.

— Ти си негова съпруга — изтъкна ѝ Кристиян.

— Затова и се гневя толкова — беше обещала пред себе си да не повдига отново този въпрос, но той ѝ се изплъзна: — Защо ми погоди този номер, Кристиян? Как може един разумен мъж, за когото се предполага, че обича семейството си, да зареже всичко по този начин?

— Той не те е зарязал. Избягал е.

— Все същото. Бях негова съпруга. Ако нещо му е пречело, трябваше да ми го каже. Непрекъснато си мисля какво се е случило през последните години — вдигна здравата си ръка до главата, като че ли това щеше да ѝ помогне. — Опитвам се да си спомня дали е бил необикновено мълчалив, намусен, намръщен или нетърпелив. Не е проявявал нищо такова или пък не съм обръщала внимание. Вероятно Дебра е права — сигурно съм била твърде заета, за да го забележа. Но сега непрекъснато се връщам назад и не се сещам за нищо — отпусна ръка. Погледна превързаната си длан и прокара пръсти по превръзката. — Някога нещо да ти е казвал?

— Не би го направил.

— Но ти си му брат.

— Вярно. Видял те е, когато си отишла да върнеш книгата ми с поезия — сниши глас. — Какво знаеше той за нас?

Тя изпита моментна болка, която нямаше нищо общо с ръката ѝ.

— Не много. Само че се познаваме. Толкова.

— Знаеше ли, че сме били заедно?

— Нямам представа.

— Вероятно е усещал нещо.

Тя сви рамене.

— Сигурно е разбрал, че не си девствена.

— Никога не ми е споменавал нищо.

— Смяташ ли да е подозирал, че съм аз?

— Никога не е споменавал нищо — повтори тя. Не ѝ се говореше на тази тема. Не виждаше каква връзка има с всичко. Онова, което се бе случило между нея и Кристиян, бе преди години. — Не би могъл да се сърди толкова дълго. Той ме обичаше.

— Но замина.

Тя въздъхна.

— Да — вдигна очи към тавана. — Искам да поговоря със Скот — без да погледне Кристиян, излезе от кухнята.

Скот беше в стаята си, беше се избърсал и седеше замислен на края на леглото, подпрял лакти на коленете си. Лора се отпусна до него и го погали по гърба.

— Радвам се, че си вкъщи.

— И аз.

— Ужасно ли беше?

Той кимна.

— Не ти ли се говори?

Той пак кимна.

Тя го хвана за рамото и докато го масажираше, мислите ѝ се отнесоха години назад, когато беше малък и идваше при нея за утешение, ако нещо го заболяше. Тогава тя го слагаше в скута си и го успокояваше. С времето, когато порасна и бе твърде голям за скута ѝ, тя сядаше до него и го притискаше към себе си. Сега вече бе голям дори за това. Станал бе истински мъж. Срещу мъж бяха и обвиненията на Меган Тъкър.

— Защо смяташ, че го е направила? — тихо попита Лора.

Той сви рамене. Взираше се в мъхестия килим, скрил безброй негови грехове с течение на годините. Сега и греховете бяха по-големи и не можеха да бъдат скрити, мислеше си Лора.

— Тя не искаше да скъсаме — обясни ѝ той. — Ядоса се.

— Това в пицарията ли стана? — Лора научи някои подробности от Дафни. Бяха в доклада, приготвен от полицията.

Скот кимна.

— Не исках да споря с нея, особено пък там, където бяха всичките ѝ приятелки. Освен това не желяех да свършваме ей така,

затова я дръпнах за ръката и я заведох до колата — погледна към Лора. — Не бях груб. Не съм направил нищо повече, отколкото ако Дебра ме бе ядосала.

— Това не е извинение, Скот. Понякога двамата с Дебра се нахвърляте един срещу друг.

— Не съм посегнал на Меган. Качих я в колата и я откарах до къщата ѝ. Тази вечер въобще не сме спали. Влязох за малко вътре и пак се скарахме, че заминавам в колежа. Според мен, ако идеята да скъсаме беше нейна, тя не би имала нищо против. Обикновено тя разкарва момчетата. Но този път аз бях този, който я остави, и тя не можа да го понесе.

— Къде бяха родителите ѝ?

— Те са разведени. Живее с майка си.

— А тя къде беше?

— Някъде с приятеля си.

Лора изохка.

— Много хубав пример ѝ дава.

— Работата е там, че мисис Тъкър е добра жена. Срещал съм се няколко пъти с нея и наистина е приятна. Може би идеята е била на приятеля ѝ заради парите — научили бяха, че Меган го съди за обезщетение — и затова са ме натопили с обвинение в изнасилване.

— Може би — Лора не мислеше за гражданския иск. От двете криминалното обвинение бе по-страшно. — Знаеше ли, че е бременна и че е правила аборт?

Той побледня, но след секунда в очите му се появи гняв.

— Не, но дори да е вярно, не е било от мен. Никога не съм спал с нея, никога, без да използвам нещо.

Това и Лора го бе казала на полицаите предния ден, макар и да не бе напълно убедена.

— Сигурен ли си, Скот? Може да си бил разгорещен...

— Никога. Слушай какво, може да съм бил глупав, че въобще се срещам с нея, но това не ти дава повод да мислиш, че съм бил толкова лекомислен. И то не за да не забременее, а за да не прихвана нещо. Меган ходи с много момчета, те ѝ се подиграват. Всеки се пази тя да не го зарази — след като изсумтя, той се взря в стената. — Така че, вместо да се разболея от някоя венерическа болест, получавам обвинение в изнасилване. Страхотно ще ми се отрази на бъдещето.

— Ще свалим обвинението.

— А ако не стане? — когато отново я погледна, изглеждаше помалък и раним. — Ако Дафни не успее да ме освободи? Искам да кажа, че ако Меган има приятели, които накара да свидетелстват, че са ни видели да се караме, а аз намеря приятели, които докажат, че тя спи, с когото ѝ падне, на кого ще повярват?

— Дафни твърди, че няма медицинско свидетелство в подкрепа на твърдението ѝ.

— Но тя продължава да го твърди и лъже. Познавам три момчета, които са се срещали с нея по едно и също време и тя убеждавала всекиго поотделно, че няма друг, освен него. Това е нейната представа за шегата. Искаше да провери дали ще ѝ повярват.

— Познаваш ли момчетата?

— Естествено.

— Мислиш ли, че ще свидетелстват?

Част от уплахата сякаш изчезна от погледа му.

— Вероятно.

— Това все пак е нещо — самата Лора също се успокои, но за кратко.

— А ако не даде резултат? Ако нищо не се получи?

— Не мисли за това.

— Какво ще стане, ако ме осъдят и ме пратят в затвора? В затвора, мамо. В затвора е различно от ареста.

— Няма да отидеш в затвора.

— Ако ме осъдят, ще отида. Дори Дафни да успее да ме измъкне оттам, ако получа присъда, ще трябва да забравя мечтата си да стана адвокат.

— Това няма да се случи.

— Човек с присъда страшно трудно може да се запише да следва право, а дори да завърши, още по-трудно ще му бъде да си намери работа — той подритна крака на бюрото. — Не мога да повярвам, че това се случва с мен. По дяволите — пак ритна бюрото.

Лора знаеше колко е разстроен и това се отразяваше и върху нея.

— Дафни ще направи всичко, за да свалят обвинението.

— Ако не успее?

— Ще успее.

— Хайде, мамо. То не зависи само от Дафни. Има прокурор и съдия, а ако се стигне до съд, ще присъстват и съдебни заседатели. Както и Меган.

— Но ти не си виновен.

— Знам го, както и ти, но смяташ ли, че другите хора ще повярват? Днес видях статията във вестника. Полицаят ми го донесе заедно със закуската. Смяташе, че много ще се зарадвам, като видя името си там. За някои момчета може да е вярно, но не и за мен. Чувствам се като жигосан. Ами отношенията ми с Кели. Няма да иска да я виждат с мен. Ако пък се разчуе и стигне до Пен...

— Стига, Скот! — прекъсна го Лора. От думите му я заболя душата. Нещо повече — не можеше да понесе сълзите в очите му. — Ако Кели не те разбере в случая, значи не е момиче за теб. Същото се отнася и за колежа. Към теб са отправени лъжливи обвинения. Ако момчетата, които наричаш свои приятели, които те познават и знаят, че не би изнасилил момиче, започнат да те избягват, това не говори в тяхна полза.

— Но къде съм аз в цялата работа? — извика той. — Целият ми живот отива на кино, а аз не съм извършил нищо лошо!

Лора не знаеше какво да му каже, затова продължи да масажира гърба му. След известно време, когато очите му не гледаха тъй диво и в тях нямаше сълзи, тя плъзна ръката си около кръста му.

— Ще успеем, Скот. Ще се справим.

Той въздъхна.

— Не съм сигурен. Нещата се влошават.

— Оттук нататък вече ще тръгне на добре.

— Откъде знаеш?

— Защото нищо лошо повече не може да се случи — каза тя леко притеснена. — Погледни нещата от този ъгъл. Може ли да измислиш нещо по-лошо от това, което вече преживяхме?

— Да. Да ме осъдят.

— Не, това не може да се случи. Кажи нещо друго.

— Да намерят татко, да го осъдят и да го пратят в затвора.

Лора си помисли и за това.

— Приемам, това е доста лошо. Но по-зле ли ще бъде, отколкото неизвестността, в която живеем сега?

— Липсва ли ти?

— Нямам време, за да ми липсва. Твърде съм заета да оправям нещата.

— Ако го открият, ако го доведат обратно и го изправят пред съд, ти ще застанеш ли зад гърба му?

Лора много пъти си бе задавала същия въпрос. Винаги, когато си мислеше за Джеф, се ядосваше, но все пак гневът не можеше да изтрие известни неща.

— Той ми е съпруг от двайсет години и е твой баща. Това все пак значи нещо.

— Обичаш ли го?

Тя внимателно подбра думите си. Скот беше син на Джеф и щеше да си остане такъв, независимо какво се случва между родителите му.

— Обичах го.

— А сега?

— Сега не знам в какъв човек се е превърнал. Всъщност — добави тя сухо, — явно, че и тогава не съм го познавала.

— Би ли го приела отново?

— Той няма да се прибере.

— Но ако все пак го направи? В случай, че се върне, ако бъде арестуван, а после пуснат под гаранция като мен, ще го приемеш ли обратно?

„Задаваш ми трудни въпроси“, поиска да му каже Лора. Вместо това, въздъхна.

— Зависи какво би казал за свое извинение. Ако се окаже виновен за това, за което го обвиняват, значи е сгрешил. Той ни обиди много дълбоко. Не знам дали бих могла да продължим оттам, където спряхме. Според мен е невъзможно. Твърде много неща се случиха — тя съсредоточи вниманието си върху Скот. — Ти какво би искал да направя? Ти самият си му много ядосан. Искаш ли да се върне?

— Може би, ако обясни защо е направил всичко това, ако доводите му са разумни и ако още желае да живее с нас — намръщи се. — И ако, разбира се, съм тук. Може да съм в затвора.

— Не го казвай.

— Както и да е, не съм аз този, който ще живее с него, а ти.

Стиснала ръце в скута си, тя се облегна на рамото му.

— Е — каза тя, — сега не се налага да взимам решение. Най-доброто, което мога да направя, е да приемам всеки ден такъв, какъвто е.

— Доволен съм, че Кристиян е тук заради теб.

— Заради мен ли?

— Ами да. Татко като го няма, хубаво е, че Кристиян е тук. Слушай, снощи той действително се прояви много добре. Говори много разумно. Доста ме успокои.

— Странно как се появи. Вече смятах, че наистина е дошъл краят. Мислех, че и той ще се добави към всичко лошо, което ни се случило, а аз просто не можех да понеса повече. Но се държа добре.

— Той тук ли ще остане?

Лора знаеше, че остави сака си в стаята за гости, принадлежностите му за бръснене бяха в банята на Скот, в кухнята се чувстваше като у дома си, но не правеше нищо повече, отколкото друг път, когато идваше на гости.

— Нали познаваш Кристиян. Той е свободен дух. Идва и си отива, когато му скимне.

— Той гей ли е?

Лора прихна да се смее.

— За Бога, не. Какво те кара да мислиш така?

— Ами не се е оженил. Странно е. Ходи известно време с онази хубава жена — Гейби, но не се ожени за нея. Мислех си дали тя не му е само за пред хората.

Лора енергично поклати глава.

— Всичко беше истинско с Гейби. Сигурна съм, че има и доста други жени в живота му. Кристиян е голям мъж.

— Тогава защо не се е оженил?

— Предполагам, защото не е искал. Обича свободата си.

Скот се размисли.

— Според мен на него му липсва семейство.

— На кого, на Кристиян? — Лора поклати глава. — Ако е искал, щял е да се ожени.

— Може би — Скот се втренчи в килима, после изпъна гръб и отметна глава назад. — По дяволите, какво ще правя?

На Лора веднага ѝ стана ясно, че мислите му се върнаха отново към обвинението в изнасилване. Изненада се, че той говори толкова

много и това я радваше. И двамата имаха нужда от малко разтуха.

— Ти си събери багажа — каза му, — утре ще се върнеш на училище, както го планираше.

— Как ще се съсредоточавам в час?

— Някак си ще успееш. Иначе какво ще правиш, Скот? Да не би да искаш да стоиш тук три седмици и да се тревожиш как ще мине изслушването?

— Може би трябва да се напия и да не изтрезнявам тези три седмици.

— Само да си посмял — отвърна му тя шеговито, а после осъзна, че това съвсем не беше весело. Скот беше добро момче. Никога досега не й се бе налагало да му говори. Но и никога преди не е бил обвиняван в престъпление. — Важното е да се държиш добре, ама истински. Не че някой ще наблюдава всяка твоя стъпка, но ако нещо се случи в Пен — ако се напиеш на някое парти и, не дай си Боже, някое момиче се оплаче, че си му направил нещо, слухът може да стигне и дотук. Ще бъде добре дошло за обвинението. Знаеш, нали?

— Знам — потвърди Скот.

— Така че, мисли повечко за онова, което вършиш. И помни — гласът й омекна — ... ако ти се иска да си поприказваш с някого, звънни ми по телефона.

— Звучи като реклама.

— Сериозно ти говоря. Обаждай ми се винаги когато ти потрябвам. Ако поискаш да се върнеш, качвай се на самолета и си идвай.

— Точно сега не можем да правим такива разходи. Всичко това ще струва пари.

— Ще бъдат добре похарчени.

— Но ние нямаме пари.

— Ще намерим. Бизнесът ще потръгне. Обвинението към теб ще отпадне. Молбата на Дафни ще убеди съдията и той ще размрази парите ми. Нещата ще се оправят, ще видиш.

Скот я изгледа с възхищение.

— Просто не мога да проумея как след всичко, което се случи, продължаваш да вярваш.

Лора реши, че и тя не може да го проумее.

— Наистина ли смяташ, че всичко ще се оправи? — попита Скот.

— Да.

— Откъде си толкова сигурна?

— Не знам, просто го предчувствам.

— Беше сигурна и че ще намерят татко, после, че не е извършил нищо лошо, но като че ли сбърка и двата пъти.

— Сега е различно.

— Защо?

— Защо ли? — Лора не знаеше защо. Ясно ѝ беше само, че вече не е тъй обезсърчена, както преди. — Може би, защото Кристиан е тук — каза и се изправи. — Ще дойдеш ли до ресторанта с мен?

— Не искам да ме виждат. Мисля да остана тук.

— Все някога трябва да те видят.

— Ще разваля бизнеса ти.

— Не можеш да го направиш. Хайде, Скот, ела, все ще свършиш нещо.

— Трябва да си събера багажа.

— Можеш да го направиш и по-късно. Ще ти помогна. Дебра също.

— Трябва да се обадя на Кели.

— Обади се и после ела с мен, моля те. Много ще се радвам.

— Това е изнудване.

— Още едно престъпление? Голяма работа.

Скот се смръщи, после отмести очи. Когато отново се извърна към нея, Лора разбра, че е спечелила, макар той да я послуша с неохота.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Кристиян откри ключа сред другите на връзката си. Не можеше да си даде сметка защо го държеше през всичките тези години, само му тежеше на халката и не си заслужаваше да го носи, като се има предвид колко рядко го използваше. Но когато сменяше халката за ключовете си, този винаги вървеше с останалите.

Това бе първият ключ, който притежаваше. Уилям Фрай му го даде една сутрин, когато Лидия отиде в болницата, за да роди Джеф. Тогава Кристиян беше петгодишен и първите дни го носеше на връв около врата си. Тогава му се струваше, че вече е пораснал. Но като се връщаше в празната къща и стоеше сам, радостта му се изпаряваше. В тези моменти дори се плашеше. Спомняше си, че седнаше на дървената пейка в ъгъла за хранене и си мислеше какво ли става с майка му или с баща му, който толкова дълго отсъстваше от дома.

След една седмица майка му се върна и той престана да се чуди, но тогава животът му се промени. Той беше големият брат, което значеше, че отиваше на училище с ключа и трябваше да бъде доволен да се прибира вкъщи и да гледа как родителите му треперят над бебето. Опитваше се да разбере, когато те му обясняваха, че малката му сестричка умряла в люлката си, когато била колкото Джеф, затова трябвало да го наблюдават непрекъснато. Обаче това не му се нравеше.

В детското му съзнание ключът беше виновен. Опита се да го загуби, но учителят го намери в кошчето за боклук, преди чистачката да го изхвърли. Искаше да го смачка, като го сложи под гумата на бащиния си форд, но това не стана. Пробва да го хвърли в тоалетната чиния; но той си остана там и майка му го извади.

Ключът го придружаваше навсякъде по света и вероятно му беше талисман, тъй като Кристиян излизаше невредим от всички приключения. В течение на годините обаче ключът стана въплъщение на гнева му. С него се отваряше вратата на къщата, от която бе отлъчен толкова дълго.

Обърна го в дланта си, после го върна обратно и го сложи в ключалката. Превъртя го леко и вратата се отвори. Бутна я, пристъпи вътре, затвори я след себе си и тогава усети мириса на спомените. Някои дребни неща бяха променени — нямаше защо да пита, явно дело на Лора — нова хубава дървена закачалка точно зад вратата, килимче на пода, светли тапети на цветя на стените, но формите на помещенията си оставаха едни и същи, каквито се бяха запазили в съзнанието му четирийсет и седем години.

— Има ли някой? — извика. Майка му знаеше, че е пристигнал — също дело на Лора, макар още да не бе разговарял с нея. Би отложил посещението си, ако не съществуваха две причини. Първата — че Лора искаше да бъде сама със Скот, преди той да се върне в колежа, и Кристиан оставаше свободен. Втората бе, че някой трябваше да съобщи на Лидия за станалото с внука ѝ.

Когато никой не му отговори, той извика отново, спря се и се заслуша в малкото антре.

Тъй като отново не чу никакъв звук, тръгна по коридора към стаята на Лидия.

— Мамо? — извика напрегнато. Произнесе думата с неудобство, тъй като много години не я бе използвал, но не искаше да я уплаши. След това предпазливо надникна в стаята ѝ.

Тя седеше в леглото, облежната на две възглавници. Очите ѝ бяха затворени, главата — отпусната на рамото и за миг му се стори, че е умряла. После тя помръдна, вдигна ръка към ухото си и леко я отпусна върху леглото.

Кристиан никога не бе виждал майка си в такова състояние. Бе на седемдесет и три години. През юни присъства на рождения ѝ ден. Тогава тя съвсем не изглеждаше стара, въпреки снежнобялата си коса и бледата, почти прозрачна кожа.

Тя като че ли усети присъствието му, вдигна глава и бавно отвори очи. Те се спряха върху него и ѝ трябваше минута, за да осъзнае кой е.

— Кристиан — произнесе тихо.

Стори му се сякаш усеща радост в гласа ѝ.

— Здравей — той ѝ се усмихна почти виновно. — Ами... отключих си. Ако ти се спи, ще дойда друг път.

— Не, не си тръгвай. Мога да поспя по-късно — говореше бавно и думите ѝ едва се чуваха.

Той се облегна на рамката на вратата.

— Е, как си?

Тя се усмихна тъжно.

— Скована и слаба. Когато човек остарява, не е лесно. Има неща, които искам да направя, но нямам сила. Неприятно.

Той кимна. Тя го наблюдаваше внимателно, оглеждаше всяка негова черта.

— Добре изглеждаш, Кристиан. Казаха ми, че си в Таити.

— Там имам приятели. С тях съм като у дома си — прозвуча като намек, макар че нямаше подобно намерение. Зарадва се, че Лидия не се засегна.

— Пропусна много вълнения.

— Чух. Дойдох навреме за последното събитие. Лора ми поръча да ти кажа, че Скот е добре. Тази сутрин го освободиха под гаранция. След няколко седмици вероятно ще бъде делото. С малко късмет Дафни ще направи така, че да отпаднат обвиненията.

Лидия остана мълчалива за минута. Най-накрая бавно и с тънък глас каза:

— Сърцето ми се къса от всичко, което става. От една страна, нищо не разбирам. От друга, е ясно като бял ден. Лежа тук и се питам къде сгреших.

— Ти не си...

— Не е вярно, направих много грешки. Знаеш го по-добре, от който и да е друг, Кристиан.

Той не очакваше такова признание и макар че преди години би се зарадвал, сега изпита неудобство. Лидия беше достатъчно изтощена, за да се рови в миналото.

— Всички грешим.

— Да, но нечии грешки са по-сериозни, отколкото на други. Особено грешките на майката.

— Повече отколкото на бащата ли? — попита той с горчивина. — Мисля, че баща ми е направил много сериозни грешки. Както и Джеф като баща. Виж как обърка живота на децата си. Никога нямаше да обвинят Скот, ако Джеф не бе постъпил така.

Лидия се замисли.

— Може би не. Джефри нямаше да го направи, ако не бях аз. Докато го глезих през всичките тези години, му отнех нещо много

ценно — очите ѝ се замъглиха. — Смятах, че така трябва. Докато беше бебе, много се страхувахме да не го загубим, радвахме се, че това не стана, а той беше много добро момче. Не му е било лесно. Всичко това започва още докато си малък, разбираш ли? Хората си остават такива, каквито са и постъпват така, както са научени. По-късно е трудно да се отърсиш от възпитанието си. Погледни себе си. Не можах да ти дам онова, от което имаше нужда. Накарах те да се чувстваш като захвърлен. Ето те вече в средна възраст и си нямаш жена и деца.

— Ти не си виновна за това. Аз реших да не се женя.

— Мъжът не е създаден, за да бъде сам. Той идва на земята, за да обогати живота си, като го споделя със съпруга и деца.

— Откъде знаеш, че нямам деца? — попита той с осезаема горчивина. — Много мъже спят с жени, те забременяват, а после ги изоставят — отлепи се от вратата и отиде в кухнята. Стоя няколко минути до мивката и гледаше сърдито през прозореца, когато чу шум от бастуна на Лидия, а след него и тътренето на краката ѝ. — Не биваше да ставаш — каза, без да се обръща. — Няма да се бавя.

Гласът ѝ прозвуча изненадващо силно.

— Можеш да останеш колкото желаш. Радвам се, че си тук, Кристиан.

Той не знаеше дали да ѝ вярва, или не. След като единият ѝ син бе изчезнал, естествено бе тя да се обърне към другия, който имаше, макар в продължение на много години той да е бил неканен гостенин в семейството.

— Знам какво си мислиш — каза тя много тихо. — Смяташ, че единствената причина да съм щастлива, че си тук, е, че Джеф го няма, но това не е вярно, Кристиан. Винаги съм те обичала.

— Не можеш да ме заблудиш.

Тя мълча толкова дълго, че най-накрая той се осмели да я погледне. Изглеждаше изненадващо зле. Лидия винаги е била дребна жена, но откакто не я бе виждал, сякаш още повече се бе смалила.

Изразът на лицето ѝ обаче го потресе. В него той прочете дълбока тъга и тя бе искрена.

— Всички трябва да направим избора си в живота. Съдбоносните решения са тези, с които трябва да живеем, и това невинаги е лесно, особено когато и други хора зависят от тях. Уилям Фрай бе добър с мен. Той ми осигури стабилен дом и сигурност, от

които се нуждаех. Той ме обичаше. За каквото и да сте се карали с него, трябва да му го признаеш. Той ме обичаше.

Кристиян се съгласи с неохота. Любовта между Бил и Лидия, на която бе свидетел, не беше тази, за която той мечтаеше. Бе твърде уравновесена, твърде престорена, твърде целенасочена и контролирана. Очевидно това е желала майка му.

— Искам да ти се извиня — продължи Лидия.

Изведнъж Кристиян се почувства неудобно.

— Недей.

— Трябва. За това мисля от дълго време, само че досега нямах възможност да го направя. Винаги когато си идвал, или е имало много хора, или пък не беше в състояние да го приемеш.

— Дипломатично казано.

Тя поклати глава.

— Знаеш, че не биваше да се държиш така. Винаги съм оценявала факта, че си у дома, както и всички останали. Не си мъж, който да остане незабелязан.

— Не съм го правил, за да привличам вниманието ви.

— Тогава защо?

Той прокара ръка по ръба на порцелановата мивка. В левия ѝ ъгъл бе отчупено парченце и така си беше открай време. Потърка го с палец, както когато беше дете.

— Сърдех се. Тук всичко беше толкова идеално. Исках малко да разваля нещата.

— И успяваше.

— Да — призна той без гордост.

— И този път ли смяташ да го направиш?

Раздразнен от предположението ѝ, той ѝ хвърли свиреп поглед, но като забеляза, че тя наистина е разтревожена, реши, че трябва да ѝ каже нещо хубаво. Тя имаше причини да се безпокои. В продължение на години той се държеше отвратително.

— Не, не смятам да го правя — отвърна тихо. — Положението действително е лошо. Няма нужда да го влошавам още повече.

— Тогава какво мислиш да правиш?

Той сви рамене.

— Лора е доста зле. Ще ѝ заема известна сума.

— Тя не поиска да вземе нито от мен, нито от майка си.

— Понеже и двете нямате кой знае колко. Аз имам.

— Ще ги приеме ли?

— Би трябвало.

— Много щедро от твоя страна.

— Сигурно е егоистично — каза той. Отмести се от мивката и отиде до ъгъла за хранене. — Може би правя всичко възможно да ми опрости трудностите, които преживя през годините.

Чу, че Лидия се движи зад гърба му. Вратата на хладилника се отвори, после се затвори. Чу, че се тракат чинии, ножове. Щом се обърна, видя, че тя сервира сладки.

— На мен не ми слагай — каза той.

— Чудесни са. Лора ги е правила.

Нямаше нужда да му го казва. Лора достатъчно добре се грижеше за майка му, за да засрами него и Джеф.

— Да, сутринта тя ми сервира богата закуска. Когато е нервна, готви.

Лидия се усмихна и за миг заприлича на жената, която си спомняше.

— Искаш ли чай?

— Само ако ти ще пиеш — когато тя се обърна към печката, той продължи: — Защо не седнеш и не ме оставиш аз да го приготвя?

— Не. Ти седни — сложи ръка върху чайника. — Откакто Джеф го няма, потънах в спомени. Помниш ли, че като малък любимото му ядене беше пай с месо и грах, хамбургер, а най-отгоре пюре от картофи?

— Помня — нямаше как да не си го спомни. Ядяха го веднъж или два пъти на седмица и всеки път се вдигаше голям шум около него.

Лидия го погледна объркано.

— Не знам какво беше твоето. Опитвам се да си спомня, но не мога. Харесваше ли нещо по-специално?

Разбира се, че имаше любимо ядене.

— Агнешки котлети и желе с джоджен, както и онези малки ролца, които правеше.

— Защо не съм го знаела?

— Защото никога не си ме питала и аз никога не съм ти го казвал. Никой друг не обичаше кой знае колко агнешки котлети и

затова ти не ги правеше често.

Тя безмълвно се обърна към печката.

Когато чаят беше готов, той го отнесе на масата и седна на едната пейка. След малко Лидия дойде и се настани срещу него. Подновиха разговора едва след няколко минути. Първа се обади Лидия, и то с известно неудобство.

— Много, много отдавна не си идвал. Липсваше ми, Кристиян.

— Не съм ти липсвал. Имаше Джеф.

— Джеф е друго нещо.

— Но ти беше особено привързана към него. Ти желаше него.

— Теб също.

— Но не е едно и също — втренчи се в чая.

Лидия бе права. Много отдавна не бяха оставали сами. Отношенията им никога не са били такива, както между Лора и Скот. Ако беше така, той отдавна би я попитал за някои неща, за едно, от които не можеше вече да се сдържа. — Ако не беше бременна с мен, щеше ли да се омъжиш за Бил?

Лидия въздъхна. Помълча, после отговори:

— Не съм сигурна. Сигурно бих изчакала. Вероятно да видя дали някой друг няма да се появи.

— Обичаше ли го?

— Баща ти ли? Да, обичах го.

— Но не си се омъжила за него.

— Не, нямаше да съм щастлива с него. Беше — тя се намръщи, опитвайки се да намери точните думи — твърде показен, много самозанесен, противоречив, общественик. Плашеше ме.

— Но си го обичала — от години Кристиян искаше да разреши тази загадка. — След като си го обичала, как стана така, че му обърна гръб?

— Това бе решение на разума, а не на сърцето. Ти никога ли не си взимал подобни решения?

Той си спомни за един случай, макар че тогава не го приемаше така.

— Някога съжалявала ли си?

— Често — тя вдигна глава и отново му напомни решителната жена, каквато беше на младини. — Чрез него опознах страстта. Синовете не обичат да гледат на майките си като на същества, които

изпитват сексуални желания. Когато бях с него, забравях всичко друго. Тогава бях напълно различна. Да, през годините много пъти съм съжалявала за решението си, мислела съм си какво ли не бих дала, за да бъда за малко с него. Но тези мигове винаги минаваха, неведнъж ми е минавало през ума, че решението ми е било грешка. Може да съм правила грешки в отношението си към теб и Джеф, но по отношение на избора си към него знам, че съм била права.

Кристиян стана и започна да крачи неспокойно из кухнята.

— Той жив ли е?

— Да.

— Виждала ли си го след това?

— Не.

— Той още ли живее тук?

— Никога не съм казвала, че живее тук. Така няма да ме хванеш.

Той се обърна към нея с ръце на хълбоците.

— По никакъв начин не мога да те хвана, но не е честно. Имам право да знам кой е баща ми.

Лидия го изгледа с болка в очите.

— Заклех се много отдавна. Обещах му, Кристиян. Когато открих, че съм бременна, той поиска да се оженим, но аз знаех, че този брак няма да продължи дълго. Той вече ходеше с друга жена. Затова му отказах. Той страшно се разгневи. Трябваше да избирам: или да ме изложи като неморална — едно време последиците бяха доста жестоки, или пък да намеря някой друг и ако го направя, никога да не ти казвам кой е баща ти. Той изпълни своята част от уговорката. Никога не е казал и дума за мен. Затова и аз трябваше да спазя моята и да не говоря за него.

Това Кристиян го беше чувал и по-рано. С годините му ставаше все по-трудно да го приеме.

— Да не би да е смятал сам да ми го съобщи?

— Казал ли ти го е?

— Ще го направи ли?

— Само той знае това.

— Смяташ ли, че той ме наблюдава?

— Съмнявам се. Ти не се задържаш на едно място.

— Но имам къща във Върмонт. Оттам никога не отсъствам повече от месец, най-много два. Особено в сезона на строежите съм

винаги там. Аз познавам ли го?

— Нямам представа.

— Копеле — промърмори Кристиян, усетил познатото безпокойство. — Интересува ли се от мен? Дали не иска да ме види и да научи как живея?

— Може би и той се чувства като теб.

— Сърди се, че не си се омъжила за него ли? След толкова години? — направи още един опит. — Той женен ли е?

Тя кимна.

— Няколко пъти. Никога не е имал щастлив брак.

— Постигнал ли е успех?

Тя сви слабите си рамене.

— Успехът е относително нещо.

— Богат ли е?

— Живее добре.

— Все пак значи ти си го наблюдавала.

— Едно време го обичах. Като чуех гласа му, сърцето ми се разтуптяваше, а щом го видех, се разтрепервах. Разбира се, че съм следила какво става с него. Коя жена не би го направила?

Тя се опитваше да говори с лекота, но Кристиян забеляза тъгата в очите ѝ.

— Причинявам ли ти болка?

Тъгата се появи и в усмивката ѝ.

— Боли ме, че старея. Това е причината. И ти ще разбереш, че има някои спомени, от които не можеш да се отърсиш, и мечти, които не можеш да реализираш не само за това, че са неизпълними. Но са си твои и са прекрасни — въздъхна. — На моята възраст няма много смисъл човек да мечтае. Усеща само болката от спомените.

— Искаш ли да го видиш?

Все още с тъжна усмивка на устните си, тя изправи глава.

— Вече го правя. Виждам го в теб. Ти много приличаш на него, Кристиян. Имаш същия ръст, същите цветове, същото телосложение. Същото налагащо се присъствие. Щастлив ли си в живота?

— Никога по-рано не си ми задавала тоя въпрос.

— Добре, сега те питам. Щастлив ли си?

— Ако не бях, щях да се занимавам с нещо друго.

— Но щастлив ли си?

Начинът, по който го запитва, го накара да размисли. Трябваше да й отговори искрено.

— Доволен съм от живота. Правя неща, които ми харесват, и дружа с хора, които харесвам. Ако ме питаш дали има нещо, което да искам, а го нямам, отговорът е да.

— Какво искаш?

— Искам да знам името на баща си.

— Това не мога да ти кажа. Нещо друго?

— Да имам остров в южните морета.

— Не мога да ти го дам. Има ли още нещо?

— Лора.

Лидия въздъхна.

— Внимавай, Кристиан. Това е опасна зона. Лора е съпруга на Джефри.

— Джефри го няма.

— От двайсет години тя е негова.

— Преди това беше моя.

— Знам.

Смяташе, че ще я смае с признанието си, но всъщност той се изуми.

— Знаеш?

Тя кимна.

— Когато се върна от Корпуса на мира и нае апартамента на своя приятел, да не би да мислиш, че съм си представяла, че си бил сам? Ти си син на баща си, Кристиан. Ясно ми беше, че си с жена. Едва когато Лора дойде да върне книгата, разбрах коя е.

— Но не си казала на Джеф?

— Защо да му казвам? Теб вече те нямаше и разбрах, че още не си бил готов да се установиш. В това отношение също приличаш на баща си. Но си избрал хубава жена. Харесах Лора от самото начало. Тя е силна и има дух. Знаех, че ще се грижи за Джефри. Ако бе останал сам, той би живял по-зле.

— Но тя беше с мен преди него. Това не те ли смущава?

— За какво? Беше му вярна. Показа се като добра съпруга. Какво повече би желала една майка за сина си? Разбира се — каза сякаш отдалеч, — това като че ли не беше най-сполучливото за него. Може би, ако сам бе избрал съпругата си, би било по-добре. Вярвам, че би

бил по-щастлив с не толкова силна жена, която има по-голяма нужда от него. Сигурно и тук съм сгрещила — отново погледна Кристиан. — Тя все още е негова съпруга, а той може да се върне.

— Ако не се върне? Ако никога повече не го видим? Ти обичаш Лора като дъщеря. Ще бъдеш ли доволна да я видиш с мен, особено като знаеш, че приличам на баща си?

Лидия дори не мигна.

— Но си и син на майка си. Макар че децата наследяват някои неща, те се учат и от опита на другите. Една от причините да се омъжа за Уилям Фрай беше, че той ми бе предан. Искях да те отгледам в стабилно семейство, нещо, което баща ти не можеше да ми даде. Ако не друго, от Бил и мен си видял светостта на обвързването — тя махна с немощната си ръка. — Ако Джефри действително не се върне, а ти си с Лора, бих могла спокойно да си отида.

Наведе глава. Обви чашата с две ръце, вдигна я към устата си и бавно отпи. Докато я наблюдаваше Кристиан почувства такава топлина към нея, каквато от години не бе изпитвал.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дафни разпитва Скот с часове. Искаше да знае всяка подробност от отношенията му с Меган Тъкър — кога са се запознали, кои са били техни общи приятели, кога са започнали да се срещат, какво са правили, когато са били заедно, кога за пръв път са се любили и колко често са го правили. Скот изпитваше неудобство от някои нейни въпроси. Лора се свиваше при някои отговори, но и двамата разбираха колко е важно това. Пълната искреност бе единственото, което би помогнало на Дафни по делото.

Той замина за колежа в сряда сутрин. Лора и Кристиян го закараха до летището. Винаги ѝ бе трудно да се разделя със Скот, а сега още повече. Когато излязоха от терминала и тръгнаха към колата, очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Кристиян ѝ подаде кърпичка и я остави да се съвземе. Най-накрая, когато колата пое по път 91, той я попита:

— На работа ли отиваш?

— Да — отвърна Лора. Заетостта ѝ действаше терапевтично. — Но днес няма защо да ме чакаш. Защо не ме свалиш някъде? Сигурно имаш и друга работа.

— Каква друга?

Тя сви рамене.

— Да отидеш да видиш някого.

— Няма кого.

— Някое старо гадже.

— Освен теб друго няма.

— Е, хайде — каза тя и се обърна към прозореца. — Това беше много отдавна. Бях толкова млада, че понякога се плаша, като си помисля.

— Когато се запознахме, те взех за двайсетгодишна.

Тя го изгледа с недоверие.

— Точно така беше — настоя той. — Мислех, че завършваш колежа, а не си първокурсничка, при това толкова малка. Изглеждаше

по-голяма, така и се държеше.

— Мама ме накара да прескоча трети клас. Успя да убеди учителите, че съм изключително блестяща и психиката ми ще пострада, ако не отида в по-горен клас.

— Ти имаше ли нещо против?

— Тогава ли? Не. Когато станах седми — осми клас, тогава имах, защото другите момичета бяха наперени, но не и аз.

— След това си ги настигнала — отбеляза Кристиян.

Думите му ѝ напомниха интимните мигове, преживяни с него. Кристиян бе първият ѝ любовник. Той познаваше тялото ѝ така, както дори Джеф не го опозна. Спомените бяха вълнуващи, едновременно сладки и болезнени. Но тя нямаше да се задълбочава.

— Кристиян, няма защо да се въртиш наоколо. Освободи Скот под гаранция, после настоя да внесеш пари на мое име. На всичкото отгоре пакетира храна и пренася касетки. Дори обслужваше на бара — при тези думи малко се оживи. — Къде си се научил да смесваш тъй добре питиета?

— В Чарлстън, Южна Каролина — провлечено изрече той, — в периода, когато се движех на автостоп.

Лора не знаеше за този период, което означаваше, че е било след напускането на Корпуса на мира. Чувала бе за повечето приключения, които му се бяха случвали преди това. През месеца, когато бяха заедно, от любопитство го разпитва най-подробно. Тогава имаше моменти, когато ѝ се струваше, че той се любеше с нея само за да я спре да говори. — Пътувах от едно място на друго и останах без пари — продължи той. — Когато имаш нужда от пари, наистина учиш бързо.

— Никой клиент не се оплака.

— Няма защо.

— Ако искаш да работиш, върни се във Върмонт.

Той поклати глава.

— Сезонът не е подходящ. Докато снегът не се стопи, нищо не мога да правя.

— Иначе с какво би се занимавал?

— Не знам. Щях да работя в тъмната стаичка, да екипирам планове на къщи или пък да пия бира с приятели. Но нито едно от всичките не е спешно. След няколко седмици също мога да ги правя.

— Толкова ли ще останеш?

За миг той отмести очи от пътя.

— Зависи.

Тя не знаеше как да възприеме погледа му. На този етап в живота си Кристиян представляваше загадка за нея.

— От какво?

— Колко работа ще има тук. Вчера се събра доста.

— Понеже ръката ме боли и сама не можах да се справя.

— Имаш малко хора.

— Вярно, но не мога да наема никого, докато бизнесът не потръгне. Днес ръката ми е по-добре, утре ще е още по-добре, така че ще мога повече да помагам — тя извърна глава към прозореца.

— Ще стъпиш на краката си.

— Знам — замисли се за деня, когато всичко може би ще се върне към нормалното, което съвсем не означаваше, че ще бъде както преди. Това никога не би могло да стане. Животът ѝ се бе променил и нямаше връщане назад. — Що се отнася до Джеф, в пълна безизходица съм. Ако изобщо не се появи? Ако ФБР не успее да го открие?

Кристиян стисна пръсти около волана, после ги отпусна отново.

— Няма дълго да останеш в безизходица, Лора. Не е в твоя стил. Ти си човек на действието. Независимо дали намерят Джеф; или не, ти ще продължиш живота си.

Говореше толкова убедително, че тя му повярва. Това бе нейна слабост. Тя винаги вярваше на Кристиян. Когато преди много години за пръв път я заговори, след като я видя да се разхожда край колежа, и ѝ каза, че смехът ѝ е привлекателен, тя му повярва. Когато по-късно на френска франзела, сирене и вино в малката му таванска стаичка ѝ каза, че харесва начина ѝ на мислене, тя му повярва. А когато по-късно лежаха върху измачканите чаршафи, след първата нежна и сладка любов, ѝ каза, че има хубаво тяло, тя му повярва. Дори му вярваше, когато по-късно, пак, след като се бяха любили, той ѝ повтаряше, че вечно ще я обича.

При тази мисъл стана неспокойна, но не чак толкова, че да го накара да си тръгне. Този ден той отиде с нея до „Черешите“, както и на следващия, и на по-следващия. Помогаше колкото и с каквото можеше. Когато му предложи полунашега да му плаща надница, той я изгледа тъй кръвнишки, че тя не посмя да го повтори.

Като се имат предвид главоболията, които ѝ създаваше по време на брака ѝ с Джеф, сега за най-голяма нейна изненада ѝ действаше успокоително. Дебнеше го дали ще направи нещо, което ще я ядоса — да се напие, докато е на бара, нарочно нескопосно да приготви коктейлите или пък да се опита да свали Даян, но нито едно нейно предположение не се изпълни.

Лора го наблюдаваше, особено в отношенията му с Даян. С широките си рамене, високо тяло, поклацаща се походка и неустоими сини очи Кристиян бе много по-привлекателен от Джеф, така си мислеше Лора. Искаше да види дали Даян ще се помъчи да го спечели, или пък той — нея.

Нищо подобно не се случи. Приказваха си често, но Лора не забеляза някой от двамата да проявява сериозен интерес към другия. Освен това по свой собствен почин Кристиян прекарваше почти цялото си време с Лора. Ходеха заедно при Лидия. Заедно пазаруваха в супермаркета. Заедно бяха и в „Черешите“ и когато приключеха с всичко, се прибираха вкъщи. Тъй като Дебра беше или при приятелка, или разговаряше по телефона от стаята си, те се оттегляха в хола и се отпускаха на чаша чай, горещ шоколад или вино. И разговаряха.

— Как си? — попита я Кристиян една вечер, почти седмица след като Скот замина.

— В момента съм уморена — отговори тя. Събу обувките си, сви крака под себе си и се настани по-удобно в ъгъла на дивана. Кристиян седеше на другия му край, опънал крака недалеч от нейните. — Беше тежък ден.

— Питам изобщо. Изглеждаш по-добре, не тъй изтощена.

Тя не се засегна. Кристиян я завари в най-лошия възможен момент.

— Вече се будя само един-два пъти нощем.

— Защо се будиш?

— От мисли, страхове, кошмари.

— Безпокоиш се за делото.

Оставаха две седмици и тя действително се тревожеше. Дафни се свърза с някои приятели на Меган, но срещна стена от мълчание и не получи никаква полезна информация. Все пак твърдеше, че не е обезсърчена. Лора не можеше да каже същото. Но имаше и нещо друго.

— И за други неща. Замислям се за себе си, за всичко, което се случи от декември насам, и се плаша.

— В какъв смисъл?

— Аз обърках всичко. Не виждах как стоят нещата. Не обръщах внимание какво прави Джеф или как се чувства. Не забелязвах, че нещо не е в ред в брака ми, и по тази причина се питам какво друго съм пропуснала да видя през годините. Затова се събуждам, връщам се в мислите си назад и си представям и други неща.

— Какви например?

— Например ваканциите, които планирах, а Джеф дълбоко в себе си не желаше, подаръците, които му купувах и които той в душата си не искаше. Виждаш ли там онези книги? Първи издания са. Според мен бяха много хубав подарък. Къде ли не съм ходила из щата, за да ги търся. Всяка от тях ми е струвала дълги часове, докато я открия. И знаеш ли какво? Джеф отваряше книгата, кимваше, усмихваше се и казваше каквото трябва, а после също тъй внимателно я оставяше на полицата при другите. И толкова. Съмнявам се дали втори път е отворил някоя от тях. Но аз ги четях. Щом имах свободно време, идвах тук, прочитах по няколко страници, гледах избелелите букви на титулната страница или пък само докосвах подвързията. Много приятно е да пипаш кожа — вдигна чашата до устните си, после я свали, без да отпие, и вдигна очи към Кристиян. — Така че, всъщност кой е искал старите книги — той или аз?

— Какво значение има? — попита Кристиян. — Във всеки подарък си вложила време и мисъл. Това би трябвало да бъде достатъчно за Джеф.

— Всъщност на кого съм посвещавала времето си — на себе си или на него? Обичам да купувам такива неща. Представи си, ако бе казал, че иска да събира оловни войничета. Дали щях да ги купувам с удоволствие?

— Като те познавам — вероятно. Дори и да не харесваш оловни войничета, би се хванала на играта. Освен това, ако Джеф не е бил доволен от книгите, би трябвало да го каже.

— И да ме обиди ли? Сериозно ли мислиш, че би го направил? Този човек е крал пари от държавата, за да купи ресторанта, който жена му искаше да има.

Кристиян я побутна нежно с крака си, за да омекоти думите й.

— Кой бе по-доволен от ресторанта? Погледни нещата и от другата страна. Взе го, за да те зарадва или той да се чувства добре? За него „Черешите“ е инвестиция, хубаво е за бизнеса. Така изглежда като преуспяващ бизнесмен.

Лора приемаше, че всичко това е вярно, но не се задълбочаваше в недостатъците на Джеф. Изследваше своите. Придвижи крака си до този на Кристиян, за да го стопли, и посочи към лавицата, където имаше снимка.

— Не даваше да го снимат. Играехме тенис, когато фотографът дойде, а той не искаше да прекъсва. Беше по-лош от децата. Но все пак спря. Влизаше във всеки долнопробен каубойски магазин, където го влачех. Ядеше всичко — храна от югозападните щати, тексаско-мексиканска, истинска мексиканска, но едва сега, като погледна назад, установявам, че когато се върнехме вкъщи, само той не говореше възторжено за пътуването. Не искаше да ходим пак там, а само децата и аз — хвърли изпитателен поглед към Кристиян. — Защо не съм забелязвала всичко това? Той мрази горещината, а аз не обръщам внимание на това. През всичките тези години планирах, както ми се струваше, прекрасни пътувания и просто приемах, че Джеф ще е съгласен. И наистина винаги идваше. Нищо чудно, че най-накрая е казал край.

Кристиян се пресегна, хвана крака ѝ и го пъкна под бедрото си.

— Значи ти поемаш цялата вина за това, което направи.

— Не, само част от нея. Така трябва — изразът ѝ отново стана тъжен. — Всичко обърках. Не успях с него. Съпрузите не изневеряват, ако са задоволени вкъщи.

— Разбира се, че миткат. И да имат прекрасни жени, понякога ги спохождат странни нужди. Може би Джеф е искал да провери дали жените още го смятат за привлекателен. След като е минал четирийсетте, може да е преживял някаква криза на средната възраст.

— На теб случвало ли ти се е? — попита Лора и го погледна в очите.

— Не съм имал подобна нужда. Аз съм ерген. Не е като да съм бил с една жена двайсет години. Дори и с Гейби се събирахме и разделяхме, а в промеждутъците винаги е имало и други жени. Те правеха това, което вероятно Даян е направила с Джеф — направи

озадачена гримаса. — Приятна жена е. Изглежда ми честна. Никога не бих казал, че е имала връзка с женен мъж.

— И аз — измърмори Лора, — това също е мой проблем.

Той погали крака ѝ.

— Много си сурова към себе си.

— Сигурно е крайно време — каза тя и въздъхна. Затвори очи, облегна глава на дивана и мислите ѝ я отнесоха към по-приятни спомени. Докато седеше с Кристиян и слушаше гласа му, се отпускате. Дори не мръдна, когато Дебра се втурна да пита дали може да използва комбито ѝ през уикенда.

— Можеш да го вземеш, ако аз съм с колата на Кристиян — отговори ѝ Лора и му хвърли поглед.

— Майка ти може да използва моята кола — каза Кристиян на Дебра, която изчезна тъй бързо, както дойде, оставяйки Лора със затворени очи да разсъждава колко е хубаво, че Кристиян е при тях.

Мислеше си същото и на другата вечер, и на следващата. Страхуваше се от деня, когато той щеше да обяви, че се чувства неспокоен и трябва да тръгва. Но този ден не идваше. През уикенда ходиха до ресторанта, той я заведе на театър в Спрингфийлд, а в понеделник, когато ресторантът беше затворен, я откара до Бостън.

— Не трябва да идвам — промърмори тя по пътя в колата.

— Защо не? Работиш шест дни в седмицата. Имаш нужда от почивка.

— Можеш да изчистиш къщата, да оправя счетоводните книги на ресторанта, или да сготвя нещо. Имаме нужда от нови рецепти.

— Джоуна разполага с всички нови рецепти, от които имаш нужда, счетоводните книги на ресторанта ще почакаат, а в къщата няма и петънце. Чистиш всяка сутрин, после отиваш на работа. Отказваш да приемеш поканите за вечери или партита, които получаваш, така че трябва да се разсееш малко.

Лора си спомни за делото на Скот, което щеше да се гледа след малко повече от седмица.

— Ще се развеселя, когато всичко това свърши. Тогава ще се отпусна.

Кристиян не ѝ възрази, но я заведе на изложба в музея, на обяд в „Биба“, а после пазаруваха по Нюбъри стрийт. За свой ужас тя похарчи пари, но се чувстваше ободрена и когато Кристиян ѝ предложи да се

разходят до северния край на града, понеже от двайсет и една година копнеел за някакво ядене, което готвели там, тя с радост тръгна с него.

Вървяха към къщи с намерението да изведат Дебра на ресторант, но я завариха, изпаднала в паника заради теста по химия, който ѝ предстоеше на другия ден. Хареса пуловера, който Лора ѝ бе купила, и след като му се порадва, отиде при Джена да учи.

Лора и Кристиан останаха сами. Размислиха дали да изведат някъде Лидия, но си дадоха сметка, че до това време тя сигурно е вечеряла.

В края на краищата си купиха китайска храна и я изядоха с пръчици направо от картонените кутии. Лора не можеше да се сети кога за последен път го е правила. Всъщност, да, беше с Кристиан преди години. Тя и Джеф често купуваха китайска храна, но тогава тя с гордост подреждаше хубаво масата, независимо какво ядяха. Изсипваше съдържанието на картонените кутии в чиния за сервиране и слагаше вилици и ножове.

След като се нахрани с Чоу Гай Кю, скариси Мона и пържен ориз, Кристиан реши, че иска парче от кокосовата торта, която бе направила предния ден. Докато той отиде да си отреже, тя събра картонените кутии и изсипа малкото останала храна в мивката. Когато се опита да включи устройството за смилане на остатъците, водата се задържа в мивката. Тя натисна копчето няколко пъти, нави ръкава си, пъкна ръка и се опита да завърти перката. След това пак опита с копчето. Чу се шум, но нищо не потече по тръбата надолу.

— Нещо я е запушило — определи Кристиан.

— Така изглежда — опита с инструмент, но перката не помръдваше.

— Какво си изхвърлила тук? — попита той. Свали пуловера и нави ръкавите на ризата си.

— Храна.

Той се наведе да разгледа долната част на мивката.

— Да не би да си сложила някаква храна, която не може да се смели?

— Храна, каквато винаги сипвам — отвърна му тя. — В това отношение съм специалистка, знам какво мога да сложа и какво не.

Той се пресегна, за да провери тръбите.

— Да не би Дебра да е напълнила нещо?

— Нямам представа дали е имала време за това. Цял ден беше на училище и ако е вечеряла, преди да се приберем, щяхме да видим остатъците. Тя не почиства след себе си.

Кристиян се изправи, включи копчето, за да провери какво става и след това тръгна към гаража. Върна се с голяма червена кутия с инструменти, която Лора беше купила на Джеф — не за тази къща, а за предишната, в която живееха.

С гаечен ключ в ръка, Кристиян седна на пода, настани се под мивката и започна да развива коляновата тръба.

— Имаш ли кофа да сложим за водата?

Тя извади една от килера, подаде му я и седна на пода, за да го наблюдава как работи.

— Поразително! — изрече тя.

— Кое? — попита той.

— Колко сте различни двамата. Съмнявам се дали Джеф някога дори е пипнал този гаечен ключ. Сигурно не знае и как се казва, да не говорим как се използва.

— Никога не му се е случвало да го научи, това е причината.

— Не, има нещо друго. Можеш да му обясниш как се борави с него и той пак да не разбере. И това е само една разлика. Списъкът е безкраен — като личности, по обноски, по вкусове... Никак не си приличате. Как може двама братя да са толкова различни.

С тон, който издаваше напрежението от развиването на тръбата, Кристиян попита:

— Още ли не си познала?

Лора не разбираше какво има предвид.

— Какво искаш да кажеш, Кристиян?

Отговори ѝ със същия далечен глас:

— Бил Фрай не беше мой баща. Лидия е имала любовник, преди да се омъжи за него.

— Не може да бъде — отсече спокойно и уверено Лора.

Той се засмя.

— Възможно е. Дребната дама е имала много страстна връзка, в резултат на която съм се появил аз.

— Откъде знаеш?

— Тя ми събщи.

Известна част от спокойната увереност на Лора изчезна.

— Казала ти е? Не мога да си я представя да го казва, да не говорим да го прави.

— Аз съм живото доказателство — бяха единствените думи на Кристиан. — Отваря се — чу се тракане на гаечния ключ, когато Кристиан го остави настрана, после в кофата потече вода. След малко извади една извита тръба. — Я да погледнем — застанал над мивката, той пхна пръст в отворието и започна да тегли снопове влакна. — Какво е това?

— Меча трева — отговори Лора. Трябваше да се сети. — Беше заедно с розите, които Дейвид ми изпрати тази сутрин. Подрязах ги, за да влязат във вазата, и остатъците съм хвърлила в мивката.

Кристиан изглеждаше развеселен.

— Специалистка, а?

— Храната е моя специалност, но не и цветята — тя го хвана за лакътя. — Кристиан, вярно ли е за Бил Фрай?

Той продължи да вади влакна от тръбата.

— Съвсем сериозно ти казвам.

— Щом той не е твой баща, тогава кой е?

— Не знам. Не иска да ми каже.

— Щом не е искала, защо въобще ти го е признала?

— Защото, когато Бил умря, ми беше много тежко. Бях на деветнайсет години и непрекъснато се самоанализирах, както правят децата в колежа. Стоях там на погребението му и единственото, което чувствах, бе същият гняв, който изпитвах от години. Никаква мъка, ама никаква. Смятах, че нещо не съм наред. Предполагам, че тя се е уплашила, че ако не ме осветли по въпроса, това ще ми навреди.

— Помогна ли ти?

— Ами да. Обясни ми доста неща. Би било по-добре, ако ми беше признала по-рано, за да избягна някои неприятности.

— Като например?

— Болката.

Той отново се вмъкна под мивката, давайки на Лора време да проумее новината. Логично бе, да, напълно логично. Кристиан е толкова различен. Кристиан — ренегатът, Кристиан — отхвърленият от семейството. Двамата с Джеф имаха обща майка, също и някаква семейна прилика, но ръстът на Кристиан бе на баща му. Дали

смелостта му идваше от баща му, или просто бе реакция от пасивността в дома му, това бе друг въпрос.

— Разкажи ми за болката.

В началото Кристиян мълчеше. Свърши работата си под мивката, взе гаечния ключ и кофата, затвори килера и седна на пода, като опря гърба си във вратата. Лора му подаде кърпа, за да избърше ръцете си, а после и тортата, която си беше отрязал. Кристиян я опита.

— Хубава е.

— Кристиян.

Той разпери крака и остави чинията на пода между двамата.

— Обожавах Джеф, когато беше малък. Животът ми се промени напълно след раждането му, но аз си мислех, че така става във всички семейства, където има бебета, и макар че ролята не ми беше приятна, не си го изкарвах на Джеф. Не можех да го направя. Беше толкова сладък, невинен и напълно зависим. Играех с часове с него, той ми се усмихваше повече, отколкото на родителите си. Щом се върнех от училище, той се разсмиваше, протягаше ръчички и риташе с крачета — Кристиян се усмихна при този спомен, — а когато проходи, ме чакаше на прозореца. Знаеш ли с колко хубави чувства ме изпълваше това? Родителите ми бяха напълно заплениени от детето, а то пък ме смяташе за свой любимец — усмивката му изчезна. — Когато Джеф навърши четири години, старият реши, че аз упражнявам лошо влияние върху него. Всичко започна на рождения му ден.

— Какво се случи тогава?

Известно време Кристиян рови в тортата.

— Подготвиха това парти заради него, разбираш ли? Почти не можеха да си го позволят, съвсем сигурно не биха направили подобно нещо за мен, но доведоха един фокусник, за да забавлява децата от махалата. Според мен фокусникът беше страхотен, но когато си тръгваше, децата бяха някак неспокойни, а оставаше още един час, докато се приберат. Затова всички се събраха и излязоха навън, за да пробват шейната, която Джеф получи като подарък. Беше много красива. Изкачихме се по нанагорницето на улицата и старият каза, че тъй като е подарък за рождения ден на Джеф, той трябвало да се спусне пръв. Но Джеф не знаеше какво да прави с проклетата шейна. Затова се качих зад него, засилихме се и се спуснахме надолу по хълма

— и право в едно дърво. На Джеф му потече кръв, а на мен ми тръснаха страхотно наказание, защото съм бил безотговорен.

Очите му гледаха умолително.

— Не исках да го нараня. Много го обичах. Никога в живота си не съм се чувствал толкова безпомощен, както когато той се разплака окървавен — след малко отмести очи. — Както и да е, от този ден нататък старият ме взе на мушка. Аз бях врагът. Ако Джеф направеше някоя беля, сега не говоря за истински неприятности, но например да напише името си отзад напред или да нарече някого с обидно име, или да не иска да вечеря, винаги аз излизах виновен. Най-лошото беше, че това обърна Джеф против мен. Детето, което ме обожаваше, започна да ме обвинява за всичко.

Лора се изуми.

— Къде беше Лидия през цялото това време? Не мога да повярвам, че тя ще стои и ще му позволява да те малтретира.

Той въздъхна.

— Лидия е направила сделка — Бил Фрай да се ожени за нея, да ѝ даде името и поддръжката си, да признае незаконния ѝ син, а в замяна на това тя да му създаде дом и семейство, каквото е желал да има. Ако са я дразнили думите му, никога не го е показвала. Твърдо е била решила да се придържа към своята част от споразумението. Според мен тя е приела, че съм „лошо“ дете. Така си е намирала извинение за отношението му към мен.

Лора поклати глава.

— Лидия е умна жена, за да го направи. Ако ти си реагирал, тя би трябвало да разбере защо.

— Твоята майка би разбрала защо — възрази ѝ Кристиан. — Такава ѝ е професията. Ти също го разбираш, защото си дъщеря на Мади. Но не и Лидия. Практически тя си е затваряла очите. Имала е споразумение с Бил и не си е позволявала да вижда или да мисли лошо за него.

— Той лош ли беше? — попита Лора. Тя още не можеше да си представи какво е изтърпял Кристиан през всичките онези години, докато е живял с човек, който вероятно го е ненавиждал.

— Не. Обичаше майка ми, обичаше и Джеф. Само аз му пречех. Оправдавам го донякъде, защото Господ е свидетел, че му давах поводи. Смяташе, че съм лош, и аз наистина бях лош. Мислеше ме за

наивен и аз бях наивен. Имаше ме за глупав и бях глупав до момента, в който ми хрумна, че умът ми е моят единствен начин за отмъщение, затова започнах да уча. Вероятно на него дължа това, че ме пратиха в Амхърст. Заклевам ти се, завърших го напук на него.

— Не е така.

— Точно така е — настоя той.

— Съжаляваш ли?

— Съжалявам за гнева, който изпитвах. Никой не бива да живее с подобен гняв. Сигурно заради това не можах да бъда като останалите.

— Но ти се справяш добре.

— В някои отношения. Имам добър бизнес, вода удобен живот — усмихна се. — Мислиш ли, че старият Бил се обръща в гроба си? Дали не би умрял отново, ако види, че не съм пълен боклук, за какъвто ме вземаше? По дяволите, ако сега беше жив, щеше мен да вини, че съм вкарал Джеф в беля. Сигурно щеше да каже на полицията, че аз съм го подтикнал. За всичко Бил търсеше изкупителна жертва и аз бях насреща — изправи се на крака. — Затова Джеф и аз сме толкова различни. Затова бях и толкова трудно дете за отглеждане — изсипа остатъка от тортата си в мивката и промърмори: — Я сега да видим дали работи.

Приспособлението за смилане на боклука работеше идеално.

Изпълнена с болка към малкото оскърбено момченце и към четирийсет й осем годишния човек, който не можеше да скрие огорчението си, Лора плъзна ръка около кръста му.

— Съжалявам.

— За какво? — той продължаваше да се взира в мивката. — Не си виновна ти.

— За това, което си изживял. Не знаех.

— Човек не разказва подобни неща наляво и надясно. Ти си единствената, която, го знае, освен Лидия.

— Джеф не знае ли?

Той поклати глава.

Тя придвижи ръката си по гърба му. Почти двацет и една години бяха изминали, откакто го беше докосвала. Тогава го смяташе за неустоим. Сега беше още по — привлекателен.

— Бих искала Джеф да знаеше — изрече тя тихо.

Той я погледна.

— Защо?

— Може би щеше да бъде по-добър.

— Беше достатъчно добър — каза Кристиян със странна усмивка, а очите му се бяха спрели на устните ѝ. — Позволи ми да те видя.

Сърцето на Лора затуптя. Опитваше се да реши дали наистина го мисли, когато задната врата се отвори и Дебра нахлу в кухнята.

— Здравей, мила — каза Лора. Свали ръката си от гърба на Кристиян и се обърна, но преди да каже каквото и да било, Дебра профуча към коридора. — Всичко наред ли е? — извика Лора след нея. След като не получи отговор, погледна тревожно Кристиян. — По-добре да отида да проверя.

Той леко докосна бузата ѝ с опакото на ръката си. В мига, в който стигна до вратата на Дебра, тя се нахвърли върху нея.

— Какво правиш? — попита я гневно и толкова заприлича на Мади, че Лора примигна.

— Моля?

— Какво правиш с него?

Лора се отмести назад.

— С Кристиян ли?

— Има ли друг мъж, с когото прекарваш по двајсет и четири часа на ден през последните две седмици? Някой друг да беше влязъл, щеше да помисли, че ти е съпруг. Мамо, наистина, това е отвратително. Татко някъде е загазил, а ти се занасяш с брат му.

Лора я погледна смяяна.

— Аз не се занасям с Кристиян.

— На мен така ми се струва. Не говоря за тая вечер. Повечето вечери седите във всекидневната, любовно допрели крака. Чудя се какво ли правите, когато ме няма.

— Нищо не правим — отвърна отбранително Лора. Дебра беше нейна дъщеря, а не майка. Лора не би приела подобна критика даже от Мади. Пламнала от яд, тя добави: — Дори и да правим, не е твоя работа.

— Моя е. Ти си омъжена за баща ми.

— А баща ти ме изостави. Остави ме без пари, без средства, без да ми каже какво става. Остави ми само мръсно пране, натрупано от

живота, който е водил зад гърба ми.

От доводите ѝ гневът на Дебра не стихна.

— Все още е твой съпруг... — кимна с глава към вратата — той е твой девер.

— Точно така. Девер ми е. Той е от семейството и затова живее с нас. Независимо дали ти харесва, или не, тук е, защото се е загрижил за брат си и за семейството му, също и за мен.

— А, много се е загрижил. Загрижил се е какво може да измъкне.

— Да измъкне ли?

— Да открадне жената на брат си — очите ѝ хвърляха искри. — Имаш ли връзка с него?

Лора се вбеси.

— Разбира се, че не.

— Но си готова, познавам те. С него прекарваш повече време, отколкото с татко.

— Защото Кристиян е тук. Не е в кабинета си, потънал в купища книжа, няма срещи с клиенти и не работи на компютъра.

— Значи татко не е постъпвал правилно, като е работил толкова много?

— Просто имах предвид, че Кристиян не работи толкова много, затова има време и седим заедно.

— Можеш да му кажеш да си върви вкъщи.

— Не искам, да си върви вкъщи. С него си почивам за пръв път след два месеца, прекарани в непрекъснати неприятности. Ще остане тук, докогато иска.

Гневът на Дебра като че ли взе да утихва. Тя ококори очи уплашено.

— Наистина ли мислиш, че татко ще се върне, докато той е тук? Татко не обичаше Кристиян да идва. Ако Кристиян остане, татко никога няма да се прибере.

Осъзнала причината за гнева ѝ, Лора потисна своя.

— Милата ми — изрече меко, приближи се и прегърна Дебра, но тя се изплъзна от ръцете ѝ и се намръщи.

— Предпочитам да го няма.

— Съжалявам — каза тихо Лора.

— Не съжаляваш, мислиш само за себе си.

— Мисля и за теб, и за Скот. Кристиан ми помага в тежкото положение, в което съм изпаднала, и когато нещата се оправят, за всички ще е по-добре. Независимо дали ти харесва, или не, баща ти излезе от живота ни по свое желание. Практически сега аз съм глава на семейството.

— Винаги си била.

— Баща ти беше.

— Не е бил. Още ли не го разбираш? Не можеш ли да го признаеш?

Лора сведе очи. Дебра бе права. Лора не искаше да го признае на глас, защото не желаше повече да омаловажава Джеф в очите на децата му. Но Джеф го нямаше. Тя беше тук и сега авторитетът ѝ бе поставен на изпитание.

Вдигна очи и каза:

— Добре, аз ръководех нещата. Признавах на баща ти онова, което заслужаваше, но в края на краищата той не беше инициативният в семейството.

Ако се бе надявала, че това признание ще укроти Дебра, грешеше. Дебра го използва, за да го обърне срещу нея.

— Той не можеше да поеме инициатива. Ти винаги си вършила всичко както ти искаш. Никога, не си му дала възможност да го направи.

— Давала съм му много възможности. Той просто не ги е използвал.

— Защото е знаел, че ще се сърдиш, ако не ги изпълни така, както ти искаш. Признай си, мамо. Ти си диктатор.

— Дебра, моля те...

— Това накара татко да избяга. Не можеше да живее повече, без да има възможност да се прояви, затова го направи по начин, който ти показва какво мисли за теб, и замина.

— Говорила си с баба си — това бе единственото извинение, с което успя да отговори на атаката на Дебра.

— Не е имало нужда. Достатъчно разговори съм чувала между вас двете за проява на личността, за потискане, за ненавист и бунтарски дух, че направо бих могла да взема изпита си по психология за колежа, ако желаех, разбира се. Но аз не искам да ходя в колеж и да имам нещо общо с тази безскрупулна надпревара. Не ми казвай, че не

си завършила колежа и че все още не участваш в нея, защото е точно така. Амбициозна си колкото баба. Нищо чудно, че татко избяга!

Лора изпита нещо средно между обида и възмущение, които за малко да взривят нервната ѝ система.

— Този спор не води доникъде. Ти си сърдита...

— Права съм!

— ... и понеже си сърдита, казваш неща, които не би трябвало да говориш. Слизам долу. Ще обсъдим въпроса друг път — излезе от стаята.

— Няма да променя мнението си — кресна Дебра след нея.

Лора продължи да слиза надолу по стълбите. Знаеше, че на Дебра ѝ е мъчно за баща ѝ и се бои, че никога няма да се върне. Обвиняваше единствената, която ѝ беше подръка. Но Лора бе и най-уязвимата. Затова щеше да изчака докато Дебра се успокои, и тогава да поднови разговора.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Так се събуди от леката дрямка, в която бе потънал, и притисна Дафни към себе си. Не беше лесно, тъй като чаршафите се бяха оплели и се наложи малко да ги поиздърпа, за да стигне до нея. Но когато най-после се отпусна на възглавниците, си каза, че усилието си заслужаваше. Внимателно среса косите ѝ с пръсти и ги отстрани от лицето ѝ. Нежно плъзна ръка надолу по гърба ѝ до топлата извивка на ханша ѝ.

— Ммм — измърка тя.

— Събудих ли те?

— Когато ме докосна ли? — промълви тя сънливо. — Винаги.

Той се усмихна. Дафни действаше добре на самочувствието му. Не беше много разговорлива, но казваше винаги каквото трябва. Караше го да се чувства висок, хубав и умен. Най-вече му придаваше усещането, че е желан.

— Мислех, че трябва да поработиш — пошегува се той. Лампата светеше и хвърляше слаба светлина върху книжата, пръснати по пода край леглото.

— И аз така мислех. Но всеки път става едно и също. Не мога да разбера защо те слушам, когато ми предлагаш да поработя в леглото.

— Слушаш ме, защото знаеш точно какво ще се случи. Признай си, Даф, ненаситна си.

— Присмял се хърбел на щърбел — отговори му тя и пое дълбоко въздух. — Дължи се на химията — промълви и се сви до него.

Не се дължеше само на химията, Так го знаеше, имаше и още нещо. Дафни го привличаше. Не се дължеше само на извивката на гърба ѝ, на формата на гърдите ѝ и на красивите ѝ дълги крака. Ако бяха само те, би могъл да я люби, а после да я остави, както стана с Гуен. Но с Дафни се задържа.

— Дължи се на ума ти — каза ѝ. — Винаги ми е било интересно да изследвам ума на адвокатите.

— Защото винаги си искал да бъдеш адвокат. Защо трябва да чакаш следващия си живот? Защо сега не отидеш да следваш право?

— Защото струва пари, а отнема и време. Трябва да се учи. На моята възраст ще ми омръзне.

— Възрастта ми пречи ли ти?

— Трябва ли?

— Обикновено мъжът е по-голям — тя отметна глава, за да го вижда. — По правило жената е по-млада. Възрастта ми пречи ли ти?

— Само понеже не искаш да имаш пет деца.

Тя се намръщи.

— Пет. Винаги държиш на пет. Защо пет?

— Защото пет означава, че на едно или две може да им има нещо, но все пак останалите три ще са добре. Три е добро число.

— Опитай с едно или две.

— Съгласна ли си да размислиш? — попита той.

— Разбира се, че не. Пренаселеността носи със себе си проблеми. Когато ме оставиш и отидеш при някоя двайсет и пет годишна, която е готова да ти даде всичките деца, които искаш, ще си спомниш думите ми.

Той хвана косата, която лежеше върху рамото ѝ и я поднесе към лицето си. Гласът му беше дрезгав.

— Няма да ходя никъде. Ти си последната ми спирка. Ммм, колко обичам тая миризма — тя използваше ябълков шампоан. Финият му дъх, смесен с мириса на жена и секс, винаги го възбуждаше.

— Защо говориш такива неща, Так?

— Защото ми харесва миризмата.

— За нас — изразът на лицето ѝ беше нещо средно между обърканост и копнеж. — Говориш смешни неща за нас.

— Не са смешни. Ние сме луди един за друг. Говорим за работа, за музика, за спорт и никога не ни е скучно. И двамата обичаме пица, и двамата спим до късно в неделя, и двамата сме отпуснати. Повече от това не може да се желае, повярвай ми. Уверил съм се от безкрайно големия си опит.

— От безкрайно големия ти опит — повтори тя и изразът ѝ се отпусна.

— Точно така.

— Ужасен си.

— Не съм ли страхотен?

— А също и сексапилен — тя плъзна ръка към слабините му.

След като свършиха, си взеха душ. Докато Дафни отиде да приготви нещо за ядене, Так оправи леглото.

Тя се върна с чиния сандвичи с фъстъчено масло.

— Вкусни са — изрече приглушено той.

Тя седна върху леглото до него.

— Лесно е да ти угоди човек.

— С всички мъже, които познаваш, ли ти е било толкова лесно?

— С всички — провлечено изговори тя. — Разбира се.

Той я погледна, но изражението ѝ не му подсказа нищо повече за мислите и желанията ѝ. Какво ли не би дал да е в главата ѝ.

— Винаги го споменаващ.

— За мен те нямат значение, особено когато съм с теб — взе си един сандвич.

— Когато не си с мен, мислиш ли за тях? — забеляза слабата многозначителна усмивка, която се появи и изчезна от очите ѝ.

— Не. Те са в миналото.

— Някой от тях обиждал ли те е?

Докато дъвчеше, тя го изгледа с любопитство.

— Защо ми задаваш такъв въпрос?

— Понякога изразът ти е особен. Това ме тревожи.

Тя го хвана за ръката.

— Въобразяваш си.

— Дано. Чудя се защо никой от тях не те е грабнал?

— Никой не ме е грабнал, защото не съм за грабване. Твърде заета съм. Никой не се втурна в живота ми като теб.

— Толкова ли е ужасно това, което направих?

— Мислиш ли, че щях да седя тук гола до теб, ако беше така?

— Пасвам на живота ти.

— Тъхъ.

— Струва ми се, че не преча на кариерата ти.

— Ще започнеш да ми пречиш, ако не ме оставиш да работя.

— Но аз искам да си поговорим.

Тя въздъхна и наведе глава. Когато я повдигна, в очите ѝ се четеше копнеж.

— Знам, но това ме плаши. Цял живот съм градила кариера и нито един мъж не я е застрашавал, докато се появи ти.

— Аз не застрашавам кариерата ти.

— Ти ми предлагаш неща, които една част от мен желае толкова, че направо се задушава.

— Тогава приеми ги.

— Не мога! Или поне не толкова бързо. През следващите няколко месеца ще трябва да оправя Лора, а след това да мисля накъде да тръгна.

— Толкова много ли означава Лора за теб?

— Тя е най-старата ми приятелка. Отношенията ни са цяла история. Искам да направя така, че проблемите ѝ да се разрешат.

— Безпокоиш се, че ще изоставим случая, но искам да те уверя, че това няма да стане скоро. Не сме по-близо до разрешаването му, отколкото преди месец и половина.

— Няма ли отговор от зъболекарите?

Предполагаха, че Джеф би могъл да има нужда от зъболекар, тъй като в деня на изчезването му го е болял зъб. Так беше пуснал обява в зъболекарските издания из цялата страна. Тогава това му се стори умна постъпка, но тя не даде резултат.

— Няма отговор. Няма никакви новини. Смятах, че ще се обади на някого.

Със свити устни Дафни се облегна на възглавницата.

— Лора твърди, че някой звъни у тях и когато вдигнат слушалката, линията прекъсва.

— Знам. Направихме проверка и се установи, че е грешка. Някой вероятно е очаквал да чуе: „Пицария“, или „Газова компания“ или нещо подобно — щом Дафни отново сви устни, той продължи: — Може никога да не се появи.

— Това какво означава за Лора?

— А какво означава за нас?

Тя пое дъх и затвори очи, но това не му даде отговора, който Так желаше. Искаше му се да го прегърне, да го погледне в очите и да му каже, че ще тръгне с него, независимо дали Джеф се появи, или не. Но тя се държеше хладно, както в самото начало, когато се запозна с нея.

— Не го прави — прошепна той и се обърна към нея.

Тя отвори очи.

— Кое?

— Не ме изхвърляй от живота си. Когато се любим, не си такава. Тогава си разгорещена и открита, даваш ми да разбера, че жадуваш за мен. Но има моменти, когато, както сега, затваряш очи и се пренасяш в друг свят. Не обичам да ме държат настрана.

— Просто съм уморена. Безпокоя се за делото на Скот. Познавам го от бебе. Трябва да отхвърля обвиненията.

— Ако ти не можеш да го направиш, Дафни, никой не би успял.

— Чудя се. Може би не би трябвало да го представлявам, защото съм му близка.

— Но ти си най-добрата — каза той уверено. Няколко пъти се бе промъквал в съдебната зала и бе наблюдавал Дафни в действие. Беше твърда, въздържана, реагираше бързо. Нищо не ѝ отбягваше — освен това ще бъде по-силно, ако жена го представлява, ако жена твърди, че момичето е измамница.

— Такава е. Меган Тъкър има зъб на семейство Фрай и го е измислила.

Той знаеше достатъчно за съдебната процедура, за да разбере, че това няма да е най-силният аргумент на Дафни.

— Нямах ли доказателства?

Тя поклати глава.

— Не съществува нищо във физическо отношение, абсолютно нищо. Докторите казват, че когато са прегледали Меган след спонтанния аборт, нервите ѝ са били малко възбудени, но тогава не се е оплакала от изнасилване, не е искала детето и не е споменала името на бащата. Дори времето на зачеването не може да се определи. Абортирала го е в края на ноември. Докторите предполагат, че е било в края на третия месец, но това е само предположение. Може да е забременяла през септември или през август, а тогава Скот е бил в колежа.

— Какво ще кажеш за твърдението ѝ за силно емоционално напрежение?

— Ако е било толкова силно, щяла е да отиде на психиатър — отговори сухо Дафни. — Приятелките ѝ казват, че майка ѝ се справя трудно с нея. Затова има двойки по математика и френски, миналата пролет едва преминала. Ако нещо ѝ се е случило през август, то не ѝ е попречило в отношенията с компанията ѝ. Цялата есен била весела чак

до спонтанния аборт. Тогава майка ѝ побесняла. В болницата ѝ отпратила тежки обвинения, една лекарка си е записала нещо такова в дневника. След това Джеф изчезна.

— Не може само това да я е накарало да повдигне обвинението.

— Не. Когато Джеф изчезна и мислехме, че е болен или ранен, всички изразяваха съчувствие. Тогава ти и твоите хора се появихте.

— Даф...

— Знам — тя сви ръка до гърдите си. — Направихте каквото се очакваше от вас. Но тогава вестникът взе нещата в свои ръце и премина всички граници. Тогава вероятно ѝ е хрумнало това. Когато се чу новината за тайнствената жена, изглежда, само това ѝ е трябвало. Всички разбраха, че Джеф е изневерявал на жена си, затова всички ще повярват и че синът на Джеф е изнасилил приятелката си. Меган се превръща в доброто момиче, с което някой е постъпил нечестно — въздъхна. — Ще натежат думите на Меган, а не твърдението на Скот, и в тази обстановка това ще ѝ даде предимство.

Тя се замисли.

— Бих желала да имам по-силни доказателства. Законът не ми дава възможност да говоря за предишните сексуални похождения на Меган, затова не мога да използвам факта, че е разпусната. Ще се постарая да подкопая твърдението ѝ, ако я хвана в несъответствия в свидетелските ѝ показания. Но предполагам, че прокурорът я е подготвил добре. Надявах се, че ще изкопча нещо от приятелките ѝ. Сред тях има една, която ми се струва, че има какво да каже. Тя също е била приятелка на Скот и предполагам, че още го харесва, но мълчи. Два пъти ѝ давах визитната си картичка, но не ми се обади.

— Скот сигурно е в ужасно състояние.

— Ъхъ. Вчера разговарях с него. Трудно му е да учи, а в колежа обикновено получава високи бележки.

— Лора нервна ли е?

— Много. Добре, че Кристиан е тук. Той ѝ помага.

— Свестен човек е този Кристиан.

Дафни го изгледа подозрително.

— Вие двамата какво сте правили на остров Таити?

— Аз и Кристиан ли?

— Имаше ли още някой с вас?

Так направи смирена физиономия.

— Разведе ме тук и там. Това е всичко.

— Сигурен ли си? Има мигове, когато се съмнявам. За таитянките казват, че са приказно красиви.

— Така е.

— Так.

— Добре, ако ти бях казал, че не са, щеше да разбереш, че лъжа. Таитянките са великолепни — целуна я по носа и изрече по-тихо: — Но това не значи, че ги предпочитам пред американките. Нито една от тях не може да стъпи дори на малкия ти пръст.

Дафни обърна очи към тавана.

— Сериозно ти говоря.

— Трябва да работя — каза. Отдръпна се и му посочи книгата, които той по-рано бе взел от ръцете ѝ.

Так се пресегна и ги събра от пода заедно с очилата, които тя използваше за четене.

— Хайде, Так. Ако не престанеш да ме зяпаш, ще трябва да си сложа нощница.

Остави я на спокойствие половин час, което според него беше много великодушно, като се имаше предвид желанието му.

С приближаването на делото Дафни потъна в случая, в ума си прехвърляше всички възможности, решена да удължи заседанието за вероятните причини до краен предел. На това открито заседание трябваше да се реши дали има основания да се смята, че е извършено престъпление. Ако се разрешеше този въпрос, тогава делото щеше да бъде прехвърлено на съдебните заседатели, за да определят присъдата. Всяка вечер Так наблюдаваше как тя прекарваше часове наред, наведена над книгите, водеше си бележки, дори си мърмореше някои отговори.

— Проблемът е двустранен — оплака се тя. — Не само, че трябва да убедя съдията, че няма никакъв довод да се призовава Скот в съдебната зала, а трябва да докажа и на прокурора, че онова, с което разполагаме, не ни дава достатъчно основание въпросът да бъде поставен пред съдебните заседатели. Ако поиска да се покаже упорит, той така или иначе ще го направи.

На Так му бяха известни упоритите прокурори. Беше се сблъсквал с тях наведнъж. Сега обаче толкова му се искаше Дафни да свърши час по-скоро, че ако имаше нещо, което би могъл да направи, дори и да граничеше с неетичното, би го извършил.

В деня преди делото се получи прелом в случая. Момичето, което Дафни преследваше с постоянство, онова, което харесваше Скот, ѝ позвъни. Придружена от родителите си, тя отиде в кабинета на Дафни. Няколко часа по-късно Дафни се прибра вкъщи ентусиазирана.

— Ето, това е — каза тя на Так. — Разполагам с първото възможно оръжие, което открих — но когато прекара часове в мислене как точно да го използва, тя отново изтрезня.

На другата сутрин беше толкова далеч душевно от него, че той се изплаши.

— Ще се справиш, Даф — каза ѝ, докато тя се обличаше.

— Ммм.

— В единайсет ли е делото?

— Аха.

— Колко мислиш, че ще продължи?

Тя сви рамене и се пресегна за блейзера.

Той действително искаше да знае, за да ѝ позвъни.

— Трийсет минути? Час? Шест часа?

Тя нагласи якичката си.

— Не знам.

— Нямаш ли представа?

— Не знам — повтори тя доста рязко, както му се стори.

— Винаги ли си така настроенала преди дело?

Тя го стрелна с очи.

— Никой не те кара да стоиш тук.

Той го знаеше много добре. Стоеше при нея, защото искаше и защото тя не му казваше да си тръгне.

— Не се оплаквам. Просто искам да знам аз ли съм виновен, че се държиш така, или е заради делото.

— Заради делото е — отговори му тя и взе чантата си.

Той я последва надолу по стълбата.

— Значи ще бъдеш в по-добро настроение, когато свърши, така ли?

— Зависи от резултата — предупреди го тя. — Ако загубя, цяла седмица ще бъда мрачна.

— Чудесно.

— Винаги е така.

— Очарователно.

— Може би ще предпочетеш да стоиш настрана през това време.

— Това пък съвсем не ми харесва — заяви Так. Плъзна ръце под сакото ѝ и я привлече към себе си. — Да не би да искаш да се отървеш от мен?

— Разбира се, че не. Просто те предупреждавам за настроенията си.

— Значи е предупреждение. Сега, ако ми кажеш приблизително колко ще трае делото, мога да ти се обадя след това. Ще чакам изхода с нетърпение, знаеш го.

— Знам — каза тя по-нежно.

Той вдигна брадичката ѝ.

— След колко да ти позвъня?

— След два часа или може би след три. Не мога да ти кажа точно.

Това Так го прие.

— Ще мисля за теб през цялото време. И това знаеш, нали?

Тя почти свенливо вдигна очи към него и прошепна:

— Знам.

Този стеснителен поглед, сладкият мирис на парфюма ѝ — всичко това възпроизведе ефект върху него. Так решително отстъпи.

— Ето — подаде ѝ чашата с кафе. — Изпий го.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ако Дафни бе напрегната в деня на делото, Лора почти не беше на себе си от тревога. Скот се бе върнал от Пен предния ден, беше блед и изглеждаше по-голям за годините си. Не бе особено разговорлив и прекара повечето време в стаята си. От време на време Лора отиваше до вратата му, но той или се нравеше на заспал, или ѝ казваше, че е добре, и отказваше каквато и храна тя да му предложеше. Дебра също се опита да го заговори, но не успя.

Кристиян бе единственият, който пристъпи прага му и остана в стаята известно време, за което Лора му бе безкрайно благодарна. Той беше мъж и Скот имаше нужда тъкмо от него. Нямахше представа за какво си говорят, но реши, че не бива да пита. Имаше нужда само от уверение, че Скот е добре, и го получи от Кристиян.

Няколко пъти си помисли, че ако Джеф си беше вкъщи и Скот се бе забъркал в същата каша, той нямаше да го успокои така, както Кристиян. Тази мисъл може да бе нелоялна, но отразяваше самата истина. Кристиян винаги е бил по-силният от двамата. Беше му благодарна, че е при сина ѝ.

От друга страна, бе доволна, че Скот се довери само на него. Подейства добре и на Кристиян. Той нямаше деца и семейство. Но искрено бе привързан към Скот и явно чувствата им бяха взаимни.

Обратното, Дебра се отнасяше към него така, сякаш не съществуваше. Приказваше с него само когато той я заговореше, и го подминаваше винаги когато имаше възможност. Когато Лора искаше да ѝ се скара, Кристиян я спираше.

— Права е да ме ненавижда. Аз съм тук, а баща ѝ го няма.

— Но тя се държи невъзпитано.

— Не ми пречи — увери я Кристиян.

Затова Лора остави нещата така. Нямахше сили да се противопостави на Дебра. Това можеше да стане, след като мине делото.

Според нарежданията на Дафни, която прекара няколко часа у тях предния следобед, цялото семейство трябваше да бъде там, за да могат съдията и прокурорът да ги видят. Тъй като Лидия бе твърде слаба, за да присъства, това означаваше Лора, Скот и Дебра, Кристиан и Мади. Дебра бе щастлива, че един ден няма да ходи на училище, но Мади не.

— Не мога да разбера защо ви трябвавам и аз — възрази, когато Лора я помоли да отиде.

— Дафни твърди, че ако се представим като здраво, сплотено семейство, това ще помогне на Скот — обясни й Лора. Тъй като бе готова да направи всичко за Скот, продължи развълнувано: — Ти си стълбът на семейството. От всички нас ти заемаш най-високо положение. Самото ти присъствие там ще придаде по-голямо доверие към Скот и ще помогне на аргументите на Дафни.

— Нямам нужда от подобна реклама.

— Знам, мамо, но те моля, умолявам те, да дойдеш заради Скот. Ако не за друго, направи го поне защото всяка година ти изпраща картичка за Деня на майката.

— Ти ги изпращаш вместо него.

— Само когато беше малък, сега вече сам го прави — всъщност Лора трябваше да му напомня, за нея бе по-важно Лидия да получи картичка, но Мади нямаше защо да го знае. — Понякога той си мисли за теб без определена причина. Сега ти не би ли могла да помислиш за него?

— Не понасям емоционално изнудване, Лора.

— Ще дойдеш ли?

Мади млъкна за малко, после въздъхна.

— Колко ще продължи?

— Може би час — Дафни й беше казала, че сигурно ще продължи по-дълго, но Лора се надяваше, че щом като е там, Мади ще разбере колко е важно да остане.

— Не се обръщам често към теб, мамо, но сега те моля. Отдели един час за Скот.

Най-накрая Мади се съгласи и дойде у тях в десет и половина сутринта преди делото. Всички се качиха в комбито на Лора — също част от имиджа на цялото американско семейство, което Дафни много умно искаше да представи. Групичка фоторепортери чакаха на

стълбите на съдебната сграда. Кристиян тръгна натам, за да поговори с тях, като по този начин даде време на Лора, децата и Мади да влязат вътре.

— Те ще бъдат там и когато излизаме — каза загрижено Лора, когато той ги настигна вътре.

Той се усмихна.

— Да, но тогава обвиненията ще бъдат свалени, така че ще могат да снимат колкото си искат. Това ще е най-добрата реклама, която ще получите.

Думите му допаднаха на Лора. Тя хареса и усмивката му, която беше толкова самоуверена, че би се поддала на чара ѝ, ако Дафни не ги чакаше близо до вратата, за да ги отведе до малък кабинет, където трябваше да останат до започване на делото.

Вътре всички мълчаха. Скот седна до масата с наведена глава и с ръце, сплетени в скута си. Изглеждаше блед, но толкова хубав с риза, вратовръзка, блейзер и панталон, че на Лора ѝ се доплака.

В съдебната зала Скот седна до масата на защитата заедно с Дафни. Лора се настани на първия ред на пейките точно зад тях между Дебра и Кристиян. Тъй като нямаше да го съдят, а щяха само да изслушват страните, съдебни заседатели не присъстваха. Имаше обаче много зрители.

Лора не се обърна. Нито погледна настрани, където бе Меган Тъкър заедно с майка си. Изправи се заедно с всички, когато влезе съдията, после седна отново, потънала в майчинската си тиха агония, докато четяха обвинението към Скот.

Помощник-областният прокурор извика Меган Тъкър и с въпроси я насочи да разкаже за случилото се вечерта на двайсет и шести август. Тя каза, че Скот я е взел, отишли да ядат пица и се карали за бъдещето си. Твърдеше, че е искала да сложи край на връзката, а Скот не желал и когато тя настояла той да я откара до вкъщи, възразил, а щом стигнали дома ѝ, я избутал вътре и я изнасилал.

— Не е вярно — прошепна Дебра. В момента обект на неприязънта ѝ бе Меган и на Лора ѝ олекна малко.

Стисна я за ръката. Тя изпитваше същата безумна ярост, която усети в шепота на Дебра. Меган седеше пред тях престорено скромно, облечена с пуловер с висока яка и пола, с жалостиво невинно

изражение. Лъжеше нагло и това, което се разиграваше пред тях, представляваше пародия на съдебно правосъдие.

— Мис Тъкър — продължи прокурорът, — бихте ли казали на съдията какво направихте, когато мистър Фрай излезе от къщата?

— Останах в стаята си, защото ме беше страх той да не се върне.

— Обадохте ли се на полицията?

— Не.

— Съобщихте ли на майка си?

— Не.

— Отидохте ли в болницата?

— Не.

— Защо?

— Бях уплашена. Смятах, че никой няма да ми повярва. Ходех със Скот. Ние вече... го бяхме правили.

— Искате да кажете, че сте имали секс? — попита прокурорът.

— Да — призна Меган с неудобство.

Дебра приглуши вика си от възмущение.

Лора пак стисна ръката ѝ.

— Кажете ми, мис Тъкър — продължи прокурорът, — как се чувствахте след тази вечер?

— Разстроена — спря за малко. — Използвана, омърсена.

— Все пак не сте потърсили помощ? Бихте ли казали защо?

— По същата причина, която споменах преди. А освен това се страхувах, че майка ми ще се ядоса. Тя не ми даваше да се срещам със Скот.

— Защо?

— Смяташе го за арогантен.

Дебра трудно потисна възмущението си.

— Но вие сте се срещали с него — рече прокурорът. — Ходили сте пет седмици. Когато решихте, че не желаете да го виждате повече, той ви изнасил. Нужни са ви били пет месеца, за да се оплачете. Защо го направихте сега, мис Тъкър?

Лора си задаваше същия въпрос. Меган сведе очи.

— Най-после казах на майка ми, не можех повече да го тая в себе си. Тази мисъл объркваше целия ми живот — вдигна очи. — Майка ми ме разбра. Разказах ѝ всичко. Най-после проумях, че за да приключи със случилото се, трябваше да отида в полицията.

— Благодаря, мис Тъкър — каза прокурорът и се обърна към Дафни. — Свидетелката е ваша.

— Той не я попита за спонтанния аборт — прошепна Дебра.

— Дафни каза, че няма да го спомене — каза й също тихо Лора. — Не е удобно тук.

— Но майка й се ядосала. Затова Меган се опитва да го припише на Скот.

Дафни се съвещаваше тихо със Скот.

— Какво казва тя? — прошепна отново Дебра, но Лора само поклати глава. Дебра добави: — Данъчният агент е тук. Застанал е отзад до вратата.

Лора се обърна тревожно. После се наклони към Кристиан и прошепна:

— Защо Тейлър Джоунс е дошъл? Да не мисли, че Джеф ще се появи тук? — от тази мисъл Лора се нервира още повече. В този миг Джеф беше последният, когото би искала да види.

— Не. Дошъл е заради Дафни.

Лора се усмихна слабо на шегата му, но усмивката й изчезна в мига, в който Дафни се изправи и тръгна към свидетелската банка. Тя не бързаше, движеше се плавно и уверено. Лора не виждаше лицето й, но предположи, че гледа право към Меган.

— Преди да започна, бих искала да ви припомня, мис Тъкър, че се заклехте да казвате истината, цялата истина и нищо друго, освен истината. Разбирате какво означава това, нали?

— Да.

— Съзнавате ли, че ако кажете друго, освен истината, извършвате клетвопрестъпничество?

— Да.

— Добре — вдигна рамене и пое дъх. — Споменахте, че сте започнали да се срещате със Скот Фрай на двама и трети юли. Нали така?

— Да.

— Заявихте също, че през петте седмици, докато сте ходили с мистър Фрай, сте имали сексуални отношения. Вярно ли е?

— Да — отговори тихо Меган.

— Бихте ли казали на съда кога за пръв път правихте секс с мистър Фрай?

Прокурорът се изправи.

— Възраждам. Въпросът няма връзка с изнасилването. Мис Тъкър вече призна, че е правила секс с обвиняемия. Това е достатъчно.

Но съдията, изглежда, прояви любопитство.

— Искам да разбера накъде бие защитата — кимна на Дафни да продължи.

Дафни постави въпроса на Меган по друг начин.

— Колко време, след като започнахте да се срещате с мистър Фрай, правихте секс с него?

— Не знам. Нямам представа.

— Осемнайсетгодишна сте и приемате това като естествено?

— Възраждам.

— Продължавайте.

Дафни сложи ръка върху преградата на свидетелската банка.

— Правихте ли секс още първия път, когато излязохте с него? Истината, мис Тъкър, иначе Господ да ви е на помощ.

Меган се поколеба за миг, а после смотолев:

— Да.

— По принуда ли стана?

— Не.

— Ходили сте с мистър Фрай пет седмици. Колко често се виждахте?

— Почти всяка вечер.

— Всяка вечер ли имахте секс?

— Не — отвърна Меган малко възмутена.

— Може би през вечер?

— Не.

— Три пъти седмично? Така ли е?

— Възраждам — обади се прокурорът.

Но съдията не обърна внимание на възражението и даде знак на свидетелката да отговори. Дафни повтори въпроса.

— Три пъти седмично?

— Може би.

— Да или не?

След още една пауза, Меган отвърна:

— Да.

— По взаимно желание ли беше?

— Да.

— Правили сте секс с мистър Фрай по собствено желание, така ли?

— Да.

— В такъв случай, ако разбирам правилно — обобща Дафни, — правили сте секс с моя клиент около петнайсетина пъти, без той да е проявявал никакво насилие над вас, така ли?

— Да — каза Меган. Тръсна глава и се опита да си наложи спокоен вид.

Дафни кимна. Обърна се с гръб към Меган, направи няколко крачки, после пак се извърна.

— Само преди няколко минути под клетва дадохте свидетелски показания, че случаят, в който обвинявате моя клиент, цитирам точните ви думи: „обърква целия ми живот“. Вярно ли е?

— Да.

— Бихте ли казали на съда в какъв смисъл?

Прокурорът се изправи.

— Възразявам, ваше благородие. Защитата трябва да знае, че въпросът за емоционалното състояние на мис Тъкър няма връзка с настоящето открито заседание. Тук сме се събрали просто за да определим дали съществува вероятна причина да приемем, че е имало изнасилване, а не да обсъждаме последствията от него. Дафни се приближи до скамейката.

— Ваше благородие, като се има предвид, че обвинението не представя никакво физическо доказателство за такава причина, единственото, което остава, е емоционалното състояние. Бих желала да напомня на заместник-областния прокурор — погледна към него, — че именно той постави въпроса в директния разпит, което сега ми дава право да го повдигна.

— Разрешавам — заяви съдията.

Лора беше благодарна за всяка дребна победа. Пое дълбоко дъх и едва тогава разбра колко е напрегната.

— Дафни действа добре — прошепна Кристиян.

— Да — отвърна му също тихо Лора.

— И съдията. Имахме късмет.

— Да се надяваме.

Дафни се обърна към Меган.

— Мис Тъкър, бихте ли казали на съда в какъв смисъл целият ви живот е объркан след предполагаемия инцидент с мистър Фрай?

Меган хвърли нерешителен поглед към прокурора.

— Не можех да се съсредоточа — изрече колебливо. — Оценките се влошиха. Скъсаха ме по френски и математика.

Дафни кимна.

— Бихте ли казали на съда какви бележки имахте по тези два предмета миналия юни?

Меган преглътна и изрече тихо:

— Двойки.

Дафни повтори високо:

— Двойки? И по двата предмета?

— Да.

Лора чу няколко души да мърморят и едно-две подсмивания зад гърба си, но не се обърна. Тя не се забавляваше. Нито пък изпитваше каквото и да е съчувствие към Меган Тъкър.

Очевидно и Дафни, защото каза:

— Кажете ми нещо, мис Тъкър. Тръгнахте с мистър Фрай едва през юли. Какво се случи миналата пролет, което ви обърка?

— Възразявам!

— Възражението се приема. Адвокат Филипс, знаете, че това не се отнася до случая. Моля, ограничавайте се само с въпроси, които са във връзка с него.

Дафни кимна. Тръгна към преградата за съдебните заседатели и се облегна с ръка на парапета от махагоново дърво.

— Твърдите, че целият ви живот се е объркал, мис Тъкър. Това отнася ли се и за обществения ви живот?

Меган леко мръдна с глава.

— Не разбирам какво искате да кажете.

— Срецали ли сте се с други момчета след предполагаемия инцидент с мистър Фрай?

— Да.

— С един? Двама? Трима?

— Възразявам — прокурорът се изправи. — Мис Тъкър е защитена от закона от подобни въпроси.

— Не говоря за секс, ваше благородие — обясни Дафни на съдията, приближавайки към скамейката. — Просто питам за срещи.

Смятам, че то има връзка с твърденията за объркан живот на мис Тъкър вследствие на предполагаемото изнасилване.

Съдията кимна.

— Продължавайте.

Дафни се обърна към Меган.

— Да или не? И ви напомням, че сте под клетва. Може ли да се каже, че през есента сте се срещали редовно с момчета?

Меган вдигна глава.

— Да, но не беше...

— Да или не — прекъсна я Дафни. — Само отговорете на въпроса, моля.

— Да — призна притеснено Меган.

— Аха. Значи не сте били толкова объркана, че да не си определяте срещи. Кажете ми — попита я с искрен интерес, — колко време след предполагаемото изнасилване започнахте да се срещате отново? — след като Меган не отговори, Дафни опрости въпроса: — Също с да или не, моля. Вярно ли е, че на трийсет и първи август сте започнали да се срещате със студента второкурсник Джим Круп, тоест, пет дни след предполагаемия инцидент с мистър Фрай?

Меган се нацупи.

— Не помня датата.

— Спомняте ли си момчето? — попита Дафни.

— Да.

— Помните ли, че сте отишли на студентско парти в уикенда около Деня на труда?

— Да.

— Помните ли, че партито е било в петък вечерта?

— Да.

— Помните, ли, че след партито сте си тръгнали заедно с Джим Круп?

— Вероятно.

— Да или не, моля.

— Да — отговори неохотно Меган.

— Спомняте ли си, че сте излизали със същия млад мъж в събота вечер, а след това и в неделя вечер?

— Да — отвърна Меган рязко.

— Значи пет дни след предполагаемото изнасилване сте започнали да се срещате редовно. И с Джим Круп ли още първата вечер правихте секс?

— Възразявам!

— Подкрепям възражението. Моля, адвокат, знаете правилата.

— Съжалявам, Ваше благородие — каза Дафни и се върна до масата на защитата, за да попита нещо Скот.

Прокурорът прокара пръсти през косата си.

— Започва да нервничи — прошепна Кристиян.

— Това е добре — отвърна му тихо Лора. Стиснала здраво ръце в скута си, тя не откъсваше очи от Дафни, която пак се върна при Меган.

— Бих искала да си повторим едно-две неща, мис Тъкър. Преди малко дадохте показания, че сте имали намерение да скъсате със Скот Фрай, а той искал да продължавате да се срещате. Така ли беше?

— Да.

— Той обаждал ли ви се е след предполагаемото изнасилване?

— Не.

— Сигурно сте били доволна.

— Отдъхнах си. Страхувах се, че ще иска пак да се видим.

— А вие не го желаете, така ли?

— Не, не го желаете.

Дафни кимна.

— Бихте ли ми обяснили коя е Бетъни Лудън?

— Възразявам — каза прокурорът. — Не виждам каква връзка има с разпита.

— Моля, Ваше благородие, връзката ще се изясни само след миг.

— Продължавайте — каза съдията.

— Коя е Бетъни Лудън? — попита отново Дафни.

Меган като че ли застана нащрек.

— Тя е моя приятелка.

— Добра приятелка?

— Най-добрата ми приятелка.

— Отдавна ли се познавате?

— От първо отделение.

— С нея споделяте ли си?

— Да.

— На нея ѝ казвате неща, които не съобщавате на други, нали?

— Понякога — отговори Меган.

Остана напрегната, но Дафни не ѝ обърна внимание. Върна се до масата на защитата, извади малко листче хартия от чантата си, върна се обратно до свидетелската скамейка и го подаде на Меган.

Обърна се към съдията и обясни:

— Това е бележка, която се е предавала между двете момичета по време на час през януари. Мис Тъкър, бихте ли казали на съда чий е този почерк?

Меган пребледня. Не отрони и дума.

— Искам да ви напомня, че ако е необходимо, графолог ще направи експертиза. Ще ни спестите време и средства, и това е най-малкото, което можете да направите при дадените обстоятелства. Чий почерк виждате?

Меган пак стисна устни. Не вдигна очи, не погледна нито прокурора, нито майка си.

— Моя — изрече с тънко гласче.

— Вашият почерк. Значи това е вашият почерк, така ли?

— Да.

— И чий друг?

— На Бетъни — тя бързо пое дъх. — Не знам откъде сте я намерили, тъй като Бетъни никога...

— Тази бележка — прекъсна я твърдо Дафни — сте си подавали Бетъни и вие. Ако може — дръпна бележката от отпуснатите пръсти на Меган. — Бих искала да я прочета на глас. Ваше благородие, започва с почерка на Бетъни, която задава въпроса:

„Какво става?“

— Всяка дума е подчертана. Меган пише:

„Не чете ли вестника?“

— Бетъни отговаря:

„Но това е абсурдно. Скот не те е изнасил. Скот е най-доброто момче, с което си се срещала.“

— Тя ме ревнуваше! — изкрещя Меган, но Дафни продължи:
— Меган пише:

„Той ме остави. От лятото два пъти се връща във ваканция и глупакът му с глупак нито веднъж не ми се обади. Заслужава го.“

— Бетъни ѝ възразява:

„Той не те е изнасил. Така ще съсипеш живота му.“

— Меган ѝ отговаря:

„Това си е негов проблем.“

Вълна от шепот премина през присъстващите в съдебната зала. Със същите плавни, уверени движения, с които прочете бележката, Дафни я остави пред съдията.

Дебра стисна ръката на Лора.

— Мис Тъкър — обърна се Дафни към нея, възползвайки се от превъзходството си. — Бих искала да потвърдите, тъй като сте под клетва, че онова, което сте написали в бележката, е вярно.

Очите на Меган се напълниха със сълзи.

— Тя трябваше да унищожи бележката. Каза, че я е изгорила.

— Онова, което пишете в бележката, вярно ли е?

Сълзите се стекоха по бузите ѝ.

— Идеята не беше моя. Нямах да го направя, ако всички не ми казваха...

— Истината, мис Тъкър — притисна я Дафни, наблягайки на всяка дума. — Вярно ли е това, което пишете в бележката?

— Да! — извика Меган и отпусна глава в ръцете си.

Всички наскочаха на крака.

С достойнство, което подсказваше победата ѝ, Дафни се върна и седна до Скот. Заместник-областният прокурор изглеждаше отвлечен. Лора притисна бузата си до рамото на Кристиян за малко, а после хвана ръката на Дебра.

Съдията удари с чукчето. Когато присъстващите утихнаха, той обърна сериозното си лице към прокурора.

— Намирам този случай за възмутителен. Във време, когато жените най-после получиха защита срещу извършителите на престъпна бруталност, такова дело ни поставя в затруднено положение. Случаят спъва движението на жените, които работиха дълго и упорито, за да постигнат права, поставя в затруднение и държавата. Той е във вреда и за данъкоплатците на общността, чиито пари се харчат за заседание, от което няма да произлезе съдебно дело — обърна се към Меган, която плачеше тихичко на свидетелското място. — Мис Тъкър, смятам, че това ще ви накара да си извлечете поука. Дребнавост и момичешка суетност нямат място в съда — удари с чукчето по банката си. — Обвиненията срещу ответника са отхвърлени — стана и се отправи към кабинета си.

Скот прегърна Дафни, после прескочи парапета и така притисна Лора, че щеше да ѝ счупи костите. След това, усмихвайки се през сълзи, Лора прегърна Дафни, Дебра, че дори и майка си. После обгърна с ръце Кристиян и се притисна към него, докато съдебната зала постепенно се опразни. Очите ѝ бяха още влажни, когато най-после се отдръпна.

— Благодаря ти — изрече беззвучно и тогава се обърна към другите. — Това трябва да се полее — потърка ръце. — В ресторанта ни чака маса. Джоуна е сготвил в случай, че сме гладни. Гладни ли сте?

Разбира се, че бяха. Забавиха се малко, тъй като пресата чакаше изявления. Кристиян се оказа прав. След всичко изписано по техен адрес, най-после нещо положително да се случи. Дори Мади нямаше нищо против.

Напливът по време на обяд беше преминал, докато стигнат до „Черешите“. Половината екип празнува заедно с тях. Отвориха бутилка от най-доброто шампанско в ресторанта и пиха за Дафни, после за Скот, за съдията и пак за Дафни. За пръв път, откакто Джеф беше изчезнал и обичайният ѝ живот се беше разпаднал, Лора бе оптимистично настроена.

След като спряха и при Лидия, за да отпразнуват победата, пристигнаха вкъщи малко преди четири. Дафни си тръгна за офиса. Мади отиде в колежа. Дебра отскочи до Джена.

Скот, който не преставаше да се усмихва, се отпусна върху един кухненски стол и се разговори с Лора и Кристиян. Всъщност репликите му се състояха от възторжени изрази на облекчение.

— Да знаете какъв камък ми падна от сърцето — каза с широка усмивка. — Никога не съм се чувствал по-добре! — най-накрая възкликна: — Сякаш съм спечелил един милион долара!

— Не само ти — каза му Лора. Тя се чувстваше уморена, безкрайно изтощена. Напрежението от последните седмици най-после я събори.

Бяха седнали в кухнята и говореха за делото, за колежа на Скот, за състудентите му. Колкото и да искаше да чуе всичко, Лора вече не можеше да държи очите си отворени. Когато Кристиян предложи да заведе Скот да се сбогува с Лидия, тя понечи да възрази, но не намери сили. Сложи глава на възглавницата и моментално заспа. По-късно Скот я разтърси за рамото.

Раздялата този път бе по-лека. Скот беше щастлив и светът изглеждаше съвсем различно. Лора го изпрати до терминала и се върна в колата, но щом седна вътре, изтощението пак я налегна. Тя се сви до Кристиян и веднага заспа.

Когато се събуди, бяха много далеч от Нортхемптън.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Започна бавно да се разбужда. Кристиян представляваше толкова удобна възглавница, че Лора се изкуши отново да се свие до него и да продължи да спи. Вероятно би го направила, ако погледът ѝ не попадна върху часовника на таблото. Беше девет и половина. Отдавна трябваше да са си вкъщи.

— Къде сме? — надигна се и погледна навън през прозореца, но освен фаровете на коли, които от време на време профучаваха край тях и осветяваха снега от двете страни на пътя, не видя нищо друго.

— Почти на половината път между Братълбъро и Сейнт Джоунсбъри.

Тя се чувстваше безкрайно слаба и затова ѝ бе нужно време, за да проумее. Осъзна го едва след минута.

— Но това е във Върмънт.

— Точно така.

— Какво правим във Върмънт?

— Водя те вкъщи. Смятам, че е крайно време да те запозная с растенията си.

Изрече думите с лекота, но тонът му беше сериозен. В тъмнината Лора се опита да разгадае израза му.

— Сериозно ли говориш?

— Всъщност повечето растения вече са мъртви, но те водя вкъщи.

Тя леко се отдръпна от него.

— В твоята къща.

— Позна.

Тя се отдалечи още повече.

— Кристиян, трудно ми е да ти го кажа, но трябва да се върна в Нортхемптън. Утре рано сутринта имам среща.

— Нямаш — отвърна Кристиян. — Елси ще отиде вместо теб. Много ѝ е приятно да разговаря с фирмата за ленени покривки. Тя ще присъства и на срещата с градинарите утре следобед и на другата — с

дизайнера в петък сутрин. Даян и Джоуна ще се справят с ресторанта, а Мади ще остане при Дебра. До понеделник си свободна. Във ваканция си.

Лора се взираше в него.

— Не мога да го повярвам.

— Би трябвало. Всичко е уредено.

— Кога успя да го направиш?

— Докато спеше. Изтощена си, Лора. Откакто Джеф е изчезнал, какво ли не ти е минало през главата. Имаш нужда от почивка.

От години никой не бе решавал вместо нея.

— Нямам ли думата по въпроса?

— Не.

— Кристиян, не е справедливо!

— Разбира се, че е. Ако те бях попитал, щеше да кажеш, че не можеш да дойдеш, понеже имаш много работа.

— Това е истина.

Той поклати глава.

— Имаш добри приятели и чудесен екип. Подбрала си ги, обучени са и всеки, с когото разговарях, беше готов да направи всичко, за да можеш да се измъкнеш.

Лора се обърка, опитваше се да осъзнае какво е направил.

— Мама ще остане при Дебра?

Той кимна.

— Тя не би го направила от добро сърце. Сигурно си й обещал нещо.

— Не е кой знае какво.

— Какво?

— Нов покрив.

— Кристиян, ти си луд! Тя няма да го забрави. Ще направи всичко, за да го изпълниш.

— Сигурно, но това не е кой знае колко работа, Лора. Правя покриви със затворени очи. Това е част от построяването на къща, а аз така си изкарвам хляба — направи пауза. — Не ти ли е интересно да видиш къщата, която си построиш?

Не само искаше да види къщата му, но и къде работи и с кого работи. Почти нищо не знаеше за живота на Кристиян.

— Значи съм свободна до понеделник, така ли? — попита.

— Включително и понеделник. Казах, че ще се върнем вечерта.

Пет дни почивка. Пет дни няма да върши нищо. Пет дни ще спи. Пет дни някой друг ще се разпорежда вместо нея.

Идеята започна да ѝ харесва. Повече от година не бе разполагала с пет свободни дни. Преди това почиваха цялото семейство и в такива случаи тя имаше почти толкова работа, колкото и когато беше вкъщи. Харесваше живота такъв. Само че никога по-рано не се беше чувствала изтощена.

Пет дни почивка. Идеята я завладяваше все повече.

— Дебра съгласи ли се? — Дебра смяташе, че между Лора и Кристиян има нещо и много се дразнеше. Лора не можеше да си представи, че се е съгласила, освен ако Кристиян не я е подкупил по някакъв начин.

— Съгласи се. Оставих ѝ миатата.

— Имах подобно предчувствие.

— Остана много доволна.

— Може да не намериш колата си в същия вид.

Той сви рамене.

— Това е само кола.

— Досега никой не е направил подобно нещо за мен — каза, дълбоко трогната от постъпката на Кристиян.

— Защото си много компетентна. Сама правиш всичко. Направо парализираш хората около себе си. Аз успях, понеже те хванах в рядък момент на слабост. Ако не беше потънала само в това, което става в къщата, щеше да чуеш, че се обаждам тук и там, и тогава би отхвърлила идеята ми. Прав ли съм?

— Вероятно — мислите ѝ се върнаха назад — този път не към Джеф, а много преди него — към времето, прекарано с Кристиян преди двайсет и една години. Тогава беше млада и изпълнена с желание да прави всичко, което ѝ кажеше, а той имаше безброй предложения. Много често Кристиян я взимаше след часовете и я отвличаше в неизвестна посока.

— Също като едно време? — попита той и я стрелна с очи.

— Зависи. Имам ли някакви дрехи? — по-рано много често се оказваше, че няма.

— Разбира се. Събрах някои неща, докато ти спеше.

Значи не е съвсем като едно време. Разполагаше със собствени чисти дрехи. Тъкмо в този миг ѝ се прищя да бе отново на осемнайсет години, да е свободна и да се втурне с всичките си сетива към света, в който да обича Кристиян.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Внимателно пое дъх, за да го успокои, и погледна навън в нощта.

— Колко остава още?

— Четирийсет и пет минути.

— Тук има ли градове?

— Разбира се, но те са далеч от шосето. Ще поемем по следващата отбивка и тогава ще се увериш с очите си. Центърът на града се пада на петнайсет минути надолу по пътя.

Можеше да му се вярва с точност. Петнайсет минути след като напуснаха магистралата, забелязаха следи от цивилизация. Пощата беше от едната страна, а от другата — църква с бял купол. Между тях се намираха магазините.

— Добри ли са? — попита. Не можеше да ги прецени от разстояние.

— Сама ще решиш. Ще дойдем утре. Трябва да те предупредя, че хладилникът е празен.

Лора искаше да го попита какво представлява къщата, колко е голяма, дали сам я е планирал, но изпитваше неудобство. Беше ѝ девер, а преди това — неин любовник. Досега би трябвало сама да знае отговорите. Но никога не се бе осмелила да го попита. През всичките години, когато Кристиян им идваше на гости, тя не му бе задавала нито един личен въпрос.

Минаха край две пощенски кутии, макар че не забеляза къщи наоколо. Завиха надясно, тръгнаха пак направо, после завиха наляво. Фаровете осветиха ниска ограда, зад която Лора зърна поточе или рекичка.

— Спускаме се малко надолу — ето, а после пак тръгваме нагоре — колата стигна билото на височината и тръгна по равно. — Надясно има пощенска кутия — ето там — той зави по тясна изорана пътека.

Лора напругаше очите си, за да види къщата, когато Кристиян внезапно зави наляво, спря колата и слезе от нея. Бяха на малко повече от метър от врата на гараж. Тя се наведе напред, за да види към какво е

прилепен гаражът, но, тъмнината не ѝ позволи. Трябваше да изчака Кристиян да отвори вратата на гаража и да вкара колата.

— Има криволичеца алея, която извива пред къщата — обясни той. — Ако беше светло, щях да ти покажа гледката отгук — щеше да видиш къщата и долината. Ще трябва да изчакаш до сутринта.

Лора кимна. Не можеше да прецени дали е възбудена, или просто нервна. Имаше някаква интимност във факта, че беше тук и тя не знаеше какво точно да прави.

Кристиян отключи вратата, която водеше към долния етаж на къщата.

— Вътре е студено. Веднага ще включа отоплението — тръгна напред и я остави да го следва.

Къщата беше построена на няколко нива. Стилът ѝ бе напълно модерен. Всичко, което тя видя, беше гладко и с чисти форми. Цялото пространство на долния етаж бе открито с наклонен като на катедрала таван. Помещението се преливаше в трапезария, после в лъсната кухня, която преминаваше във всекидневна.

Огромни черно-бели фотографии с обикновени рамки висяха на стените на разстояние една от друга, за да може човек да отдели на всяка вниманието, което заслужаваше. Лора се приближи към тях. Едната снимка представляваше самотен бекас, който тича на края на морска вълна. Друга беше на гоблен с толкова сложни детайли, че тя се взря в него. В десния ъгъл на всяка снимка с молив бе написано името на фотографа.

Осмели се да погледне натам, където стоеше Кристиян. Ако имаше стени, би било коридор.

— Нямах представа — каза и отново изпита неудобство. Кристиян беше талантлив фотограф, би трябвало да го знае.

Преди години той се интересуваше от фотография. През месеца, който прекараха заедно, той я води на пет-шест изложби и тя ги хареса.

Снимките грабнаха вниманието ѝ, но също така ѝ направи впечатление и начинът на преливане на едно пространство в друго, кремавите, бежови и кафяви тонове, както и изненадващо мекият вид на модерните мебели.

— Хайде — подкани я той и ѝ направи знак с глава. — Ще те разведа.

Просторното странично крило се състоеше от два етажа, всеки с по две спални, а на едно по-ниско разположено ниво бе тъмната стаичка на Кристиян. Негови фотографии висяха и в коридорите, и в спалните. Лора се застоя пред една снимка на красива чернокожа жена. Най-важното не беше, че жената е гола, а изумителният израз на лицето ѝ.

— Таитянка ли е?

— Позна.

— Била ли ти е любовница?

— На мен не.

— Красива е.

Върнаха се обратно в помещението, което представляваше всекидневна.

— Чувствай се като у дома си — каза Кристиян. — Ще извадя багажа от колата. Предлагам ти най-горната спалня. Там ще ти бъде ли добре?

— Чудесно — отговори тя и се отправи към кухнята, опитвайки се да прикрие притеснението си. Спалнята на Кристиян бе на етажа под нея, което означаваше, че остават две празни спални. Щяха да ги делят няколко стъпала. Измислил го бе много прилично.

Като си каза, че безпокойството, което я бе обхванало, е резултат от всичко, което преживя покрай Скот, тя премина от кухнята във всекидневната. Едната стена бе заета от вградена секция в естествен цвят. В центъра ѝ бе поставен голям телевизор, а над него — стереоуредба. На две полици бяха подредени книги по фотография. Други книги, касети и компактдискове лежаха зад вратички на секцията.

„Чувствай се като у дома си“, каза ѝ Кристиян, затова пусна концерта за пиано на Чайковски в изпълнение на Бостънския симфоничен оркестър. Все още по палто, тя се отпусна в широк фотьойл, свали обувките си и сви крака. Затвори очи, пое дълбоко въздух, изпусна го бавно и повтори процедурата.

Осъзна присъствието на Кристиян едва когато той се появи с две чаши вино. Взе едната и отпи жадно.

— Когато го изпиеш — предложи ѝ той, както беше седнал на дивана, — можеш да използваш ваната. В банята до стаята ти е.

В банята до неговата спалня също имаше вана. Зърна я, докато той я развеждаше из къщата. Тя облегна глава на кожената тапицерия и се усмихна.

— Водиш удобен живот, Кристиан.

— Не по-удобен от твоя.

— Никога не съм била против това хората да са уредени. Ваните са удобство на дома.

— При моята работа ваната се явява необходимост. Понякога, когато се прибирам, съм много изморен.

Тя се замисли за работата му и за въпросите, които искаше да му зададе, после си го представи във ваната. Тази гледка остана в съзнанието ѝ. Тъй като не бе напълно готова да я изхвърли от ума си, затвори очи и се заслуша в музиката. Когато лентата свърши, тя вече бе приключила с виното си.

— Мисля, че е време да се отпусна във ваната — изрече го без никакво стеснение. Добави с мек глас, защото сметна, че е необходимо: — Благодаря ти, Кристиан. Хубаво е, че ме доведе тук.

— Радвам се — той я проследи с очи, докато стигна до стълбите и погледът му я стопли.

Ваната я загрея напълно. Лежа в нея, докато усети, че заспива. С последни сили излезе от водата, изсуши се и сложи нощница, която намери в сака си. Беше дълга, от бял сатен и чаршафите изшумяха, когато се пхна сред тях. Щом сложи глава на възглавницата, веднага заспа.

През нощта се събуди и не можа да осъзнае веднага къде се намира. Измина цяла минута, докато всичко, случило се предния ден, се завъртя отново в главата ѝ.

Часовникът до леглото показваше три и двацет. Стаята бе тъмна. Затвори очи с намерението да заспи отново, но след петнайсет минути вече лежеше напълно разсънена. През главата ѝ отново преминаха събитията от изминалия ден.

Тъй като бе неспокойна, тя стана от леглото, тръгна по коридора, спусна се по стълбите, мина покрай стаята на Кристиан и стигна долу до всекидневната. Спря пред един висок прозорец, скръсти ръце на гърдите си и се взря навън.

— Лора?

При звука на гласа му, тя трепна. Наложил си да не се обръща.

— Ъхъ.

— Всичко наред ли е?

— Събудих се и не можах да заспя отново.

— Понякога се случва, когато спиш на чуждо легло.

Той не помръдна от мястото си. По гласа му позна, че говори от коридора. Тя стисна ръце.

— Искаш ли да пийнеш нещо? Още вино?

— Не.

— Мляко?

— Няма мляко.

— Вярно, права си.

— Добре съм, наистина.

— Да не ти е студено?

Тя реши, че той няма да усети, че трепери. Намираше се на известно разстояние и нямаше да забележи.

— Топло ми е — цялата къща вече бе приятно затоплена.

По-скоро усети, отколкото чу стъпките му по дебелия килим. И преди да успее да се стегне, той застана толкова близо, че почувства топлината на огромното му тяло. Тя продължи да гледа навън.

— Това, към което гледаш — започна той с дълбокия си мек глас, — е свят на планини и гори, на малки селца, толкова странни и чисти, сякаш в тях времето е спряло да тече. В гората тичат елени, лисици ходят на лов в равнините, бобри плуват в реките. Когато има сняг, както сега, вечнозелената растителност го носи на клоните си като еполети, а щом снегът се стопи и дойде пролетта, горският свят се събужда.

Думите му бяха прекрасни. Както и близостта му. Усещаше, че самата тя се топи, а после се пробужда.

— Пролетта е любимият ми сезон — изрече той нежно. — Всичко е ново и свежо. Клоните на дърветата се покриват с пъпки, които растат, после пъпките се разтварят и се показват листа във всякакви оттенъци на зеленото. След появата на листата разцъфват лилави, розови и бели диви цветя. Птичи песни огласят въздуха. Земята мирише на влага и е изпълнена с обещания.

Тембърът на гласа му бе магнетичен. Тя не можа да устои и вдигна очи към неговите.

— През лятото става друго — продължи той по-приглушено. — Всичко е разцъфнало пищно. Грешно красиво е. Има моменти, когато седя на терасата, затварям очите си и се заслушвам в шума на вятъра в дърветата, на пчелите около дивите азалии, в тътнежа на далечен гръм. През лятото е топло, всички са обхванати от мързел и...

Тя докосна с пръсти устните му, за да го накара да замълчи, а после ги плъзна по тях. Бяха тънки и твърди, и изумително мъжествени.

— Не искаш ли да чуеш за есента?

Тя поклати глава. След малко ръката ѝ се свлече по голите му гърди. Космите бяха по-гъсти отколкото едно време, но все така меки.

Беше обут с боксери, както години преди това, и ги бе изпълнил тъй предизвикателно, както тогава. Ръката ѝ се спря на кръста му и пак вдигна очи нагоре.

— Сигурна ли си? — попита я той дрезгаво.

Тя кимна. Не беше правилно, знаеше го. Омъжена бе за Джеф, но това вече нямаше значение за нея. Обичаше Кристиан. Желаше неговата нежност, покровителственост, пламенността му. Знаеше, че може да ѝ ги даде, както и преди, и това тя не бе забравила. Спомените бяха възбуждащи, но не толкова, колкото мъжът от плът и кръв. Повече от всякога имаше нужда от любовта му.

Стисна кръста му с ръце и зарови лице в гърдите му. Топлината си беше същата, както и мирисът, който познаваше толкова добре. Беше съвсем естествен — Кристиан никога не използваше одеколон — имаше мирис на чиста мъжка плът и той я замайваше повече, отколкото цяла бутилка с одеколон. Беше напълно възбуден.

— Изпитвам огромна нужда — предупреди я той с дрезгав шепот.

Ако предателството на Джеф бе унищожило самочувствието ѝ на жена, удоволствието на Кристиан промени всичко. Щом съумя, той се изправи, вдигна я на ръце и я отнесе в голямото си легло, където продължи да ѝ показва, че желанието му към нея не може да бъде лесно задоволено. Люби я много пъти. Припомни си тялото ѝ по сантиметри, използвайки ръцете, устните и своето тяло. Кристиан я накара да се чувства боготворена, а и тя също го обожаваше. Страстта

й нямаше граници. С времето и зрелостта тя се бе усилила, както и след като осъзна колко рядко се среща истинската любов.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Защо се омъжи за Джеф? — попита Кристиян. Въпросът го глождеше от години. Искаше отговор.

Тя потърка буза в гърдите му.

— Защото теб те нямаше.

— Сериозно ти говоря.

— И аз сериозно ти отговарям. Обичах те.

— Беше много млада.

— Когато ти замина, бях като разсипана.

— Защото не се ожених за теб ли?

— Защото замина. Смятах, че никога повече няма да те видя.

— И се омъжи за Джеф, за да ме видиш ли?

— Не.

— Тогава защо?

— Защото Джеф ми харесваше. Защото беше стабилен и на него можех да разчитам. Смятах, че той ще ми осигури живота, който желяех.

Кристиян знаеше какъв бе този живот. Тя му го описа, изплаши го, а после заживя с брат му.

— Да си имаш къща и деца.

— Не къща, не желяех някаква сграда. Имах нужда от дом. Разходки със семейството в парка, велосипеди с кошчета за децата отзад, коледна елха с много украшения и свещи, подаръци, увити толкова хубаво, че да ти е жал да скъсаш хартията. Нищо от това не съм имала като дете.

— Но ти беше едва на осемнайсет години. Ако бе завършила колежа и ме бе изчакала, можехме да ги имаме заедно.

— Не исках да завършвам колежа. Освен това ти ми каза, че нищо от това не те влече.

— Бях гневен. Между нас се създаде нещо толкова хубаво и изведнъж ти състави подробен план как да го промениш.

— Ти каза, че не искаш да живееш така.

— Излъгах те — отвърна той. — Повечето неща ги исках, но не точно тогава. Все още бях много сърдит и обиден на Лидия, на Бил и Джеф и на този, който ми е баща. Още не знаех какво ще правя в живота и ако годините се върнат обратно, сигурно пак бих заминал, защото тогава не бях готов да се обвързвам.

— Ако ме обичаше достатъчно, щеше да го направиш.

— Това са твоите фантазии — рече той покровителствено с тъга и любов. Лора бе романтичка в широкия смисъл на думата. Тя си мечтаеше за разни неща и след това се заемаше да ги изпълнява. За това ѝ качество я обожаваше. Но в същото време го болеше, защото в края на краищата тя пострада. — Тогава какво знаехме за любовта? Разбира се, чувствата ни бяха силни, но знаехме ли какво означава това, или докъде ще ни доведе, или колко време ще продължи? Аз трябваше да се справя със собствените си демони, а не можех да го сторя в Нортхемптън. Ти беше единствената причина, заради която се задържах толкова дълго там.

— Щеше ли да се върнеш да ме видиш, ако не се бях омъжила за Джеф?

— Вероятно. Може би след година или две. Но все пак се върнах. Нали бях на сватбата ти? Не се ли върнах и когато Скот се роди?

— Точно така — отсече тя хладно.

Той взе главата ѝ в ръце, поддържа я настойчиво, докато тя отново се облегна на гърдите му.

— Тогава бях нещастен. Сърдех се на теб, ревнувах Джеф, съжалявах себе си, защото животът, който ти създаваше за семейството си, беше много близък до онова, което аз желяех. Всеки път, когато те погледнех, те желяех. А ти беше съпруга на брат ми. Заклевам се, че ако се бе омъжила за друг, сигурно щях да се опитам да те отвлека. Но той ми е брат. Отнасям се с пренебрежение към много условности, но тази не можех да наруша. Освен това ти имаше Скот и Дебра и изглеждаше много щастлива — леко я погали по косата. — Беше щастлива, нали?

Усети я, че кимна.

— Имах живота, който желяех. Положих много сили, за да потръгне — спря и малко колебливо добави: — Като си помисля, невинаги е било лесно.

— Защо?

— Джеф не беше човек, който умее да води. Не беше и изпълнител. Без да усети той, аз го подтиквах и когато и това не помогна, аз вършех всичко и му приписвах заслугата на него. Не е трябвало да постъпвам така. Отнех му гордостта. Ако сам бе успял да направи нещо, би имал по-голямо самочувствие. Упреквам се за това.

— Не се упреквай, Лора.

— Как да престана?

— Като си кажеш, че онова, което си направила, си го извършила с най-добри намерения. Ти не си Бог. Не си в състояние да оформяш хората в такива индивидуалности, каквито би искала да бъдат.

— Но се опитвах — изрече тя отбранително.

Той я притисна.

— С най-добри намерения. Всички правим грешки. Постъпвала си правилно. Само погледни какво даде на Джеф. Създаде му прекрасен живот. С теб той имаше повече, отколкото би имал, с която и да е друга жена.

— Тогава къде е сега?

Кристиян не знаеше къде е Джеф. Но го обичаше — това също го признаваше. Спомените, когато Джеф беше мъничък, когато му се усмихваше и му говореше по бебешки, протягаше ръчички към него, не бяха умрели. Джеф му беше брат. Надяваше се, че където и да се намира, е щастлив.

Вярваше и че където и да е, ще си остане там. Искаше Лора за себе си. Съзнаваше, че е егоистично, но вече му беше време да получи малко любов, за която от толкова дълго копнееше.

— Липсва ли ти? — попита я той.

Тя се забави с отговора. Никога по-рано не се бе осмелявала да изрече на глас мислите си.

— В началото да. Защото ми правеше компания. Слушаше какво му говоря. Окуражаваше ме. Винаги беше около нас. Изведнъж изчезна и стана някак си особено — направи пауза. — Дали ми липсва в ежедневието живот? — тонът ѝ стана тъжен. — Всъщност вкъщи той нищо не правеше. Ходеше на работа, извеждаше ме вечер, плащаше сметките за къщата. Толкова. Аз се грижех за децата, за къщата и гледах бизнеса си. Децата го казаха — повлия върху живота ни повече, когато изчезна, отколкото докато си беше у дома. Нужно ми бе

известно време, докато го проумея — вдигна глава към него. — Защо чак тогава?

— Защото не си искала да се замислиш.

— Но защо?

— От преданост, от уважение, по навик. Даже може и от любов.

Думите му останаха да висят във въздуха.

— Обичаше ли го? — попита Кристиян, тъй като това най-много го интересуваше.

Тя отпусна брадичка до гърдите му.

— Смятах, че го обичам.

— Когато се омъжи за него, обичаше ли го?

— Искаше ми се. Казвах си, че го обичам.

— В действителност обичаше ли го?

— Не така, както обичах теб — обясни тя малко по-ясно. — Това, което беше между нас, беше страстно, вълнуващо и спонтанно. В отношенията ни с Джеф липсваше страст.

— И ти бе готова да живееш без нея?

— Не си давах сметка, че ми липсва. Не правех сравнения. Не си го позволявах. Може би не съм смеела. Но Джеф бе до мен, обичаше ме, искаше да се оженим, а това означаваше, че ще отпадна от колежа и ще се освободя от опеката на майка си, което желяех най-много от всичко.

— Толкова много ли?

— Толкова. Аз съм по-голямата дъщеря. Тя искаше аз да съм блестяща. Мечтаеше да постигна много. Представяше си, че вървя по нейните стъпки. Но аз не исках да вървя в тази посока. Начинът ѝ на живот — студен и аналитичен, ме плашеше до смърт. Не желяех да имам нищо общо с него.

— Изненадвам се, че въобще си се записала в колежа.

— Тя ме принуди.

— Ще накараш ли Дебра да отиде в колеж?

Лора мълча известно време. Най-накрая с тон, изпълнен със съмнения, каза:

— Искам най-доброто за нея. Това грешно ли е?

— Теоретично не. Но ти определяш най-доброто от твоя гледна точка, а тя не е непременно същата като на Дебра.

— В такъв случай, значи приличам на Мади?

— Взела си най-доброто от нея — интелигентността и способността да се посветиш на нещо, но у теб има качества, които тя не притежава — топлота и съчувствие.

— Не умея да изслушвам. Дебра ми го каза. Всъщност слушам, но не чувам, както Мади винаги е правила.

— Ти си много натоварена — каза Кристиян. — Бих се обзаложил, че чуваш много повече от Мади, но може би не всичко. Коя майка го прави?

— Дебра е сърдита, откакто Джеф го няма.

— Понятно е.

— Не се справям с нея както би трябвало.

— Това също е разбираемо. Мислиш за няколко неща едновременно. Сега, след като Скот се върна в колежа, освободен от обвинението, би могла да посвещаваш повече време на Дебра.

— Ще го направя — зарече се тя. — Непременно.

— Често ли мислиш за баща си? — попита Лора. Беше петък вечер. Два дни не правиха почти нищо друго, освен да спят и да се любят. Тази вечер най-после се облякоха и излязоха да вечерят навън. Сега стояха в тъмното прегърнати и наблюдаваха долината, огряна от лунната светлина.

— Мисля за него — призна той.

— Често ли?

— Доста.

— Искаш ли да откриеш кой е?

— Естествено, но мама не иска да ми каже, а в кръщелното ми не пише. Бил е потънал в небитието и това означава, че единствените, които знаят, са Лидия и той. След като той не ме е потърсил четирийсет и седем години, съмнявам се, че би го направил сега.

На Лора не ѝ се искаше да мисли така.

— На години трябва да е почти колкото Лидия, ако не и по-възрастен. Може да е болен. Може да се е замислил, че и той е смъртен. Когато остаряят, хората разсъждават другояче.

— Ето те и теб — каза Кристиян с усмивка, — пак започна да рисуваш приятни картинки.

— Би могло да бъде така, Кристиян. Защо не наемеш детектив?

— Мислил съм по този въпрос, но единственият начин той да научи каквото и да било, е като разговаря с хора, които са познавали майка ми преди четирийсет и седем години. Не бих могъл да постъпя така зад гърба ѝ.

— Откакто ми го каза, все гледам мъже на подобна възраст и си представям дали не е някой от тях.

— Да не мислиш, че аз не го правя? Знаеш ли, че се ядосвам страшно, когато някой нехае да се свърже със собствения си син? Мога да пазя тайна. Няма да хукна да го издрънкам на „Сън“. Няма да му искам и пари. Имам си достатъчно. Искам да го знам за себе си и нищо повече.

Лора се опита да се постави на негово място и установи, че би се чувствала по същия начин.

— Още ли се сърдиш на Лидия?

— Понякога, когато съм сам. Когато я видя обаче, не мога да ѝ се сърдя. Тя е стара и крехка. Жал ми е за нея. Който и да е, тя го е обичала, но се е отказала от тази любов заради нещо, което е сметнала, че е по-сигурно и стабилно. Бил не беше мъж, който е способен да я развълнува. Но е могла да се опре на него, тъй като винаги е бил край нея.

— Също като Джеф — отбеляза Лора и я побиха тръпки. — Историята се повтаря, нали? Само че аз имам и друга възможност — обърна се и обвини врата му с ръце. — Развеждам се с Джеф. Щом се върнем, ще подам молба. Вече няма да те загубя, Кристиан. Не искам да свърша като Мади — с чудесна работа и без никого, или като Лидия — с нищо друго, освен със спомени.

— Пак би могла да останеш сама. Ако умра след пет години.

— Не казвай такова нещо.

— Вярно е.

— Майка ти е на седемдесет и три години, баща ти вероятно е по-възрастен.

— Все пак бих могъл да умра.

— Или пък аз. Но поне дотогава имаме време. Искам го, Кристиан!

— Какво ще кажеш, ако ти съобщя, че искам да затворя ресторанта? — попита Лора.

Кристиян я стрелна с очи.

— Ще ти кажа, че искаш да те разубедя и точно това ще направя — беше понеделник вечер и те се връщаха към Нортхемптън. За последните пет дни се бяха разделяли най-много за по няколко минути. Той искаше да е непрекъснато с нея, да я докосва, да си говорят, да се гледат или да се любят. Бе дълбоко влюбен в нея, но не чак толкова, че да не сподели искреното си мнение. — Ти си скъса задника, за да го създадеш. Ресторантът е добър и има постоянна клиентела.

— Бизнесът не върви. Направо се борим, за да оцелеем.

— Само в сравнение с преди. Хвърлих едно око на книгите ти, Лора, затова съм наясно. Сега си по-добре, отколкото в началото. Закрепила си се, но не си по-зле, което наистина е забележително. Почакай още малко. Слуховете ще замрат, хората ще забравят за Джеф, но стомасите им винаги ще имат нужда от храна. Трябва да направиш нещо ново и тогава нещата ще потръгнат. Ти обичаш ресторанта.

— Той направо ме поглъща — оплака се тя. — Отнема ми толкова време и усилия. Не желая да работя вечер или в края на седмицата, особено когато си край мен.

— След месец самият аз ще започна работа.

— Но ти не работиш през уикендите. Тогава сигурно ще бъде единственото време, когато ще се виждаме. Ако затворя ресторанта, бих могла да се съсредоточа върху кетъринга и да бъда придирчива към работата. В края на седмицата бих могла да идвам при теб или пък да се срещаме някъде другаде. В южната част на Върмонт има прекрасни хотелчета.

Той я стисна за ръката и я прекъсна.

— Плашиш се, защото приближаваме Нортхемптън и не знаеш дали всичко ще е както преди. Няма да спя в леглото ти, защото Дебра още не е готова, но поне ще сме заедно.

Тя въздъхна облекчено.

— Точно това искам.

— Тогава ще го направим така. Без да му мислим много. Просто ще бъдем заедно и ще живеем ден за ден.

Той се замисли за намерението ѝ да се разведе с Джеф. От една страна нямаше нещо, което да желае повече. Но от друга — изпитваше

същата вина както преди години, когато копнееше за жената на брат си. Но отношенията му с Лора минаха стадия на копнежа. Все пак Джеф бе част от живота им.

— Искам да поговоря с Так Джоунс — каза той. — Сигурно бихме могли да направим нещо повече, за да открием Джеф.

— Все пак ще подам молба за развод — настоя тя. — Вече не бих могла да живея с него. Особено след всичко, което ми причини. След това, което направи на децата. Ако предпочита да е в неизвестност, ще го оставя да си живее така.

— Дори и да се разведеш с него, той си остава баща на децата ти. Срещу него има повдигнати обвинения за многобройни данъчни измами. Те ще висят като дамоклев меч над главите ни.

— Но ще бъде още по-лошо, ако го намерят и го осъдят.

— Права си, но поне ще се сложи край на всичко. Дебра и Скот ще знаят къде е баща им. Ще могат да го виждат. Вероятно той би им дал обяснение за стореното. Може и на теб да обясни.

— Аз няма да променя решението си.

— Знам, но поне всичко ще има някакъв край, а тъкмо от това имаме нужда. Трябва да се справим с това, Лора, и единственият начин да го направим, е да открием Джеф.

Джеф спря пред къщата на Глори, пресегна се и внимателно я събуди. Тя беше много изморена и му беше жал да я буди, но знаеше, че следващият ден ще бъде също толкова изморителен, а тя имаше нужда от почивка.

— Стигнахме, Глори — вдигна леко вълнената ѝ шапка. — Хайде, мила, събуди се.

Тя отвори очи и го погледна. В началото не го позна, но след малко лицето ѝ светна. В следващия миг обаче тъгата се върна в очите ѝ и усмивката се стопи. Оправи се, намръщи се и се пресегна да отвори вратата.

Джеф заобиколи камионетката и успя да ѝ помогне, преди още да бе пуснала крак към земята. Държеше я за ръка, докато вървяха към къщата.

— Попи ще се оправи, Глори — каза ѝ. — Чудесно се грижат за него в болницата.

— Не ми изглежда добре.

Джеф не би могъл да го изрече по-внимателно. Видът на Попи беше ужасен, както при повечето хора с рак на белите дробове, особено когато ракът бе пуснал метастази до мозъка. Прогнозата не беше добра, макар и Глори да не я знаеше. Тя все още смяташе, че Попи е само болен.

— Утре ще изглежда по-добре — увери я Джеф. — Ще видиш. Нощес ще се наспи хубаво — това бе сигурно. Болкоуспокояващите, които му даваха, го замайваха и приспиваха.

— Кога ще се прибере къщи? — попита тя със същия уплашен глас, с който задаваше въпроса през деня.

— Само докторите знаят. Може утре да ни кажат — той отвори външната врата и я пусна да мине. В този миг, поклащайки се, се появи една огромна жена. Хана Мак беше съседка. Не бе приказлива, но работеше много. Съпругът ѝ беше рибар и когато тя не приготвяше мрежите му, печеше хляб за местния пастор, а той го раздаваше на всички, които имаха нужда. След като взеха Попи в болницата, Глори имаше нужда от грижи. Хана спеше нощем при нея, за да не бъде сама и да не се плаши.

— Здравейте, мисис Мак — поздрави я Джеф и подуши с нос. — Готвите нещо. Мирише много хубаво — обърна се към Глори и започна да отмотава шала от врата ѝ. — Какво мислиш, че е? — попита меко.

Очите на Глори бяха изпълнени с печал, но тя поде играта.

— Яхния?

— Мисля, че има доматиен сос.

— Спагети?

Той разкопча палтото ѝ.

— Нещо повече от спагети. Долавям мирис на сирене.

Някакъв ентузиазъм се появи в тъжните ѝ очи.

— Лазаня?

Той се усмихна.

— И аз това предположих — той много познаваше, поне що се отнася до храна. Имаше голяма практика. — Да попитаме ли?

— На лазаня ли мирише, мисис Мак? — попита Глори.

Докато Джеф отиваше да закачи нещата на Глори на кука до вратата, видя, че жената кимна.

— Глори я обича — каза. — Благодаря ви.

— Не съм много гладна.

— Но не си яла цял ден. Трябва да хапнеш нещо, Глори. Трябва да си силна заради Попи.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Много се боя.

Той я прегърна през раменете.

— Няма от какво да се боиш. През нощта мисис Мак ще спи при теб, а аз ще дойда сутринта и ще те заведа при Попи.

— Сега ще останеш ли? Моля те. Ти също трябва да ядеш.

Изглеждаше тъй нещастна и го гледаше с такова очакване, че той хвърли поглед към мисис Мак.

— Има ли достатъчно?

— Повече от достатъчно.

Остана. Яде заедно с тях лазаня в кухнята и се увери, че Глори се нахрани добре. Тъй като и тогава не го пускаше да си тръгне, във всекидневната той ѝ прочете една статия от „Нешънъл Джиографик“. Правил го бе и преди, когато идваше у тях. Тя много обичаше да ѝ четат.

Точно тази вечер беше толкова изморена, че щом той свърши с четенето, тя отиде да си легне. Докато караше пикапа към къщата си, си мислеше за нея. Докторите даваха на Попи само няколко месеца живот. Джеф, както и Попи, не знаеше какво щеше да прави Глори без него.

— Тревожа се — казваше той със стържещия си глас, когато Глори излизаше от болничната стая. Нямахше нужда да обяснява на Джеф. Глори се осланяше на него да я ръководи в живота. Тя можеше сама да се грижи за себе си, що се отнася до обличане, дори можеше да готви, стига храната да е купена. Дребни задачи, ако внимателно ѝ се обяснят, като например работата на келнерка в ресторанта, не представляваха проблем за нея. Творчески задачи, в които бе необходимо да вложи умение, ѝ бяха по-трудни.

От известно време Попи отпаднаше. Предната година получил хронична кашлица и спрял да пуши. Докторите смятаха, че дотогава ракът вече се е бил разраснал. Предполагаха също, че си е наложил да не обръща внимание на симптомите, но безрезултатно. Непрекъснато се чувстваше уморен и слаб, а кашлицата му ставаше все по-дълбока.

В неделните дни, когато ресторантът беше затворен, той не излизаше от къщи. След Нова година физическата му сила намаля и предната сряда той припадна в ресторанта.

Джеф се случи там по това време. Докато двама мъже отведоха Попи в болницата, той и още един човек останаха, за да помагат. Успяха да сервират храната, която Попи вече бе приготвил. Пекоха хамбургери, правиха хотдог, пържиха картофи с бекон. На Джеф му се сториха много вкусни.

През делничните дни Джеф работеше в ресторанта всеки ден. Стана му навик по два пъти на ден да води Глори в болницата, през останалото време стояха в ресторанта — той готвеше, а тя сервираше.

Ако Лора можеше да го зърне отнякъде, щеше да умре на място, така реши той, когато спря на склона. Тя веднага би се замислила как да разкраси ресторанта, да направи менюто по-изискано и да привлече нови клиенти. Това беше неприемливо и нереалистично. Би й доверил, че на него му харесва простотата на менюто, защото подхожда на обикновените хора, че той не желае нови клиенти, защото това би означавало повече работа. На него нещата му харесваха такива, каквито са. Доволен бе и от факта, че успяваше да се справи сам с всичко. Глори и Попи зависеха от него, той изпъкваше в очите им и това го караше да се чувства добре. Хората в града го приеха, особено откакто Попи се разболя.

Самият Джеф смяташе, че дните му не минават толкова зле за беглец като него.

Мъчно му бе за Скот и Дебра. Имаше мигове, когато мислеше за тях и се чувстваше нещастен. Предполагаше какво е мнението им сега за него и вероятно го заслужаваше. Да можеше да им обясни защо е постъпил така. Ако имаше възможност и да им разкаже какво е открил.

Но нямаше да го разберат. Те бяха деца на Лора. Скот притежаваше същия неин авантюристичен дух, а Дебра, колкото и да се кълнеше в обратното, когато пораснеше, щеше да се промени. Те нямаха нужда от него. Никога не са имали.

Все пак той мислеше за тях.

Излезе на пътя на заден ход, отново се спусна по хълма и се отби малко на изток до една самотна телефонна кабина. Тази не бе използвал преди. В това отношение внимаваше. След като набра

номера и пусна няколко монети, почака. Беше почти девет и половина. Тя сигурно си е вкъщи.

Отговори след второто позвъняване. Гласът ѝ звучеше различно — или бе задъхана, или сънлива — не можа да разбере.

— Здравей — каза.

Тя помълча известно време. После наистина със задъхан глас и неочаквано силно изрече:

— Здравей. Виж какво, моментът никак не е подходящ. Може ли аз да ти позвъня друг ден?

Позна гласа му, беше сигурен. Джеф имаше чувството, че тя е с някого. Зачуди се с кого ли.

— Чудесно — каза тя, след като той не отговори. — Тогава ще си поговорим.

Този път тя затвори преди него. Той бавно се върна в пикапа и продължи по пътя си.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лора и Кристиян пристигнаха в Нортхемптън малко след десет. На масата в кухнята имаше бележка от Мади, в която пишеше, че Дебра е излязла с приятели, а самата тя се прибира у дома си.

Докато държеше бележката с познатия почерк, в съзнанието на Лора нахлуха спомени.

— Когато бях момиче, Мади все излизаше някъде. Понякога баща ми си беше вкъщи, понякога го нямаше, но във всеки случай тя оставяше бележка. Сигурно е мислела, че след като остави бележка, значи е извинена — Лора се облегна на Кристиян, който стоеше до нея. — Трябва да ѝ се обадя и да ѝ благодаря, че остана при Дебра, но гласът ѝ ми действа на нервите. Ще си разваля вечерта.

— Позвъни ѝ сега — каза Кристиян с дълбок глас. — След това ще ти подобря настроението.

Тя се усмихна.

— Как смяташ да го направиш, след като Дебра ще влезе всяка минута?

Той я погледна палаво.

— Може да пуснем пералнята в мазето?

— Непоправим си — усмихна се Лора.

— Тогава само ще те целуна. Така вечерта ни няма да се развали. Хайде, Лора. Позвъни ѝ, за да свършиш с нея.

Лора с неохота набра номера.

— Здравей, мамо. Току-що влизаме. Искам да ти благодаря...

— Пристигате по-късно, отколкото смятах — прекъсна я рязко Мади. — Добре, че не ви чаках. Честна дума, Лора, наистина ме изненадваш. Знаеш, че утре сутрин съм на училище. Не мислиш ли, че бих желала да се прибера по-рано?

След като се освободи от отговорността за уикенда, Лора въобще не се бе сетила за това.

— Правилно си постъпила. Нямахме смисъл да стоиш тук. Дебра създава ли ти неприятности?

— Как може да ми създава неприятности, когато почти не я виждах? Сутрин ставаше късно и едва не закъсняваше за училище, а почти всеки следобед и вечер бе с приятелки. Два пъти вечеряхме заедно. Тя твърди, че толкова често вечеря и с теб — по-тихо, но също така рязко каза: — Вярно ли е това, Лора?

— По-скоро три или четири пъти на седмица. Мамо, такива са тийнейджърите. Ние с Гретхен вечеряхме по-рядко с теб.

— Аз работех. Не съм се размотавала някъде с девер си. Лора, какво става? Според Дебра ти си се лепнала за Кристиян още откакто е прекрачил прага ви.

— Направих голяма грешка — прошепна Лора на Кристиян. — Не биваше да й се обаждам.

— Дебра още не е преживяла травмата от проблемите със Скот, но тя е в уязвима възраст — продължи Мади. — Първо баща й я изоставя, после майка й.

— Аз не съм я изоставила — сопна й се Лора, отчасти за да даде представа на Кристиян за темата на разговора. — Просто заминах за уикенда.

— С мъж, който е развалял всеки семеен празник, на който е дръзнал да дойде. Да оставим настрана съмнителните качества на Кристиян Фрай като баща, но остава въпросът за твоето държане. Неприемливо е, Лора. Ти си омъжена жена.

— Двамата с Джеф сме разделени. Тази седмица подавам молба за развод.

— Заради Кристиян ли?

— Заради Джеф. Край на всичко, което е имало между нас. Той избяга от мен, а преди това е водил съвсем отделен живот. Явно, че онова, което сме имали помежду си, не е било реално.

— Ти смяташе, че е истинско.

— Вярно, но докато живеем, се учим.

— Взимаш ли си бележка наистина? Струва ми се, че макар и да се държиш като разочарована, с брат му се опитваш да компенсираш за обидата, която Джеф ти е нанесъл.

— Не съвсем — каза Лора уверено.

— Да не би да се надяваш, че Джеф ще разбере и така ще му го върнеш?

— Това е последното, за което мисля.

— Гневът и желанието за отмъщение са съвсем нормални усещания, Лора. Не бива да се срамуваш от тях.

— Не се срамувам — Лора погледна Кристиян и се усмихна.

— Но признаваш, че ги изпитваш?

— Гняв да, но не и отмъщение. Да имаш някакви други въпроси?

След съвсем кратка пауза Мади продължи:

— Толкова ли си отчаяна, че хващаш първия мъж, който ти се появи? Честна дума, Лора, знам, че можеш да отглеждаш деца. Доказа го, като изпадна от колежа съвсем млада, за да се заробиш със семейство и деца...

— Това се нарича да се хвърлиш с главата напред в работата и да я свършиш добре.

— ... но никога не ми е хрумвало, че го правиш от опит за самосъхранение. Да не би да се страхуваш, че ще останеш без мъж?

— В никакъв случай.

— Въпреки всичко държиш да имаш мъж до себе си. Защо го правиш? Ти си силна жена. Джеф беше слаб човек. Сега, когато го няма, ти си свободна. Защо се чувстваш задължена незабавно да се обвържеш с друг? Ще ти кажа нещо, Лора. Смъртта на баща ти беше най-доброто, което ми се е случвало някога.

Удовлетворението, което Лора изпитваше, се изпари. Тя обичаше баща си.

— Това, което казваш, е ужасно.

— Но е истина. Той ме теглеше надолу, както Джеф теглеше теб. Баща ти и Джеф си приличаха.

— Не е вярно — каза предпазливо Лора. — Баща ми беше честен и предан човек. В това отношение бе напълно различен от Джеф.

— И двамата бяха слаби мъже. Да не би Кристиян да е различен?

— Кристиян е съвсем различен — Лора го погледна в очите. — Той е силен. Има си собствен живот и знае какво иска. Никой не му казва къде да ходи и какво да прави.

— И ти харесваш такъв мъж?

— Обичам такъв мъж.

Последва кратко мълчание.

— Не смяташ ли, че малко се увличаш?

— Мисля, че много се увличам — отвърна Лора със самодоволна усмивка.

— Лора, стегни се. Имаш деца. Помисли за бъдещето си.

— Точно това правя.

След още една пауза Мади каза:

— Ти сериозно ли говориш, че възнамеряваш да живееш с Кристиян Фрай?

— Напълно.

— Какво означава това?

Лора пое дъх. Плъзна ръка около врата на Кристиян и зарови пръсти в косата му.

— Знаеш ли, че познавам Кристиян, преди да срещна Джеф? Знаеш ли, че бях влюбена в него? Знаеш ли, че молих Кристиян да се ожени за мен?

Мади се изуми.

— Молила си го? На колко години си била тогава? — запита.

— На осемнайсет и исках да се омъжа. Тогава Кристиян не беше готов, но Джеф искаше, затова се омъжих за него. Може да го анализираш колкото си искаш, мамо, но бях доволна от това решение. Отгледах две прекрасни деца, живеех добре и не си позволявах да се замисля дали няма нещо сбъркано в отношенията ни с Джеф.

— Винаги съм ти го казвала...

— Вярно, посочвала си ми грешките, но аз не те слушах, защото винаги си ми изтъквала само тях. Цял живот слушам единствено какво не трябва да правя. На човек му омръзва, мамо. Ти никога не забелязваш доброто, а виждаш само лошото. Затова не те слушах, когато ми говореше за отношенията ми с Джеф, но дори и да съм те чула, нямаше да ти повярвам. Бях твърде заета, защото градях живота си тухла по тухла — би могла да спре и дотук, но се бе отрищила. — Сега го направих. През всички дълги часове, докато чаках Джеф да се върне и се чудех къде е и защо ни е напуснал, имах време да мисля. Малко по малко нещата ми се изясниха и нямат нищо общо с Кристиян. Основният проблем на брака ми е, че засенчих Джеф и той ми позволи да го направя. Кристиян никога не би го сторил.

— Правиш нова грешка, Лора. Компромис ще е, ако се омъжиш за такъв човек.

— Ще се обогатя душевно — поправи я Лора.

— Ти нямаш нужда от него. Двете — ти и аз, сме еднакви. Ние сме силни.

— Да, но аз съм още по-силна, когато съм с Кристиян.

— Добре, погледни го от тази страна. Щом той е бил мъжът за теб, трябваше да го изчакаш, вместо да се втурнеш да се омъжваш за Джеф.

— Щях да го изчакам, ако ти ме беше посъветвала — спусна ръката си върху рамото на Кристиян и сведе очи, за да се съсредоточи в разговора с Мади. — Но дори и двете с теб да сме имали подобни взаимоотношения, теб все те нямаше. Когато най-последно отидох в колежа, ти беше много доволна. Една по-малко. Искаше да бъдеш свободна.

— Никога не съм го казвала.

— Не е имало нужда — много години бяха минали, но болката си оставаше. — С всичките си постъпки ни даваше да разберем, че поставяш собствените си интереси на първо място. Няма никакво съмнение по този въпрос. Ти все отсъстваше, така че нямаше как да знаеш какво мисля или чувствам. Дори нямаше време да ме обичаш.

— Обичала съм те — призна Мади. — Коя си ти, за да ме критикуваш? Не виждам да постъпваш различно с дъщеря си. Имаш бизнес, който отнема от времето ти, и любовник, който те отвлича. Не си образец на добра майка.

Лора се намръщи.

— Всичко, което знам за майчинството, съм го научила от теб.

— Но липсата на уважение не си научила от мен.

— Така ли? Аз съм голяма, мамо, и то отдавна. Някога да си проявила уважение към мен?

— Ще те уважавам, когато започнеш да се държиш като човек с отговорности. Не е проява на отговорност да запрашиш нанякъде с девер си. Да не мислиш, че хората не са те видели из града с него? Вярваш ли, че не говорят вече?

— Кристиян ми е девер, той е от семейството. Тук е, за да ми помага. Ако хората не го разбират, да вървят на майната си.

— Ето, това е отговор на голям човек.

— Но е искрен — заяви Лора. — Всъщност не давам и пет пари за това, какво мислят хората. Вече мнението им за нас е достатъчно лошо и го потвърдиха поне в един случай. Ще го потвърдят и в други, а междувременно нямам никакво намерение да играя ролята на опечалена вдовица или на светица. Кристиян е тук и аз го обичам.

Когато бях на осемнайсет години, не можех да оценя какво означава това. Вече съм по-възрастна и повярвай ми, този път няма да го изпусна.

— Ти си безнадеждна — изрече с отвращение Мади.

— Благодаря ти — каза Лора, сякаш бе получила най-големия комплимент в живота си.

— Не желая да разговарям с теб, когато си в такова настроение. Когато почувстваш, че можеш да се отнасяш към мен с по-голямо уважение, обади ми се.

— Добре. Но искам да ми отговориш на един въпрос. След като си толкова дълбоко убедена, че греша в отношенията си с Кристиян, защо се съ согласи да останеш при Дебра?

— Защото имам нужда от нов покрив. Моля те, напомни го на Кристиян — каза Мади и прекъсна връзката.

Кристиян направи всичко, което бе по силите му, за да спаси вечерта след телефонния разговор с Мади, но усилията му останаха безрезултатни. Докато Лора потуши най-силния си гняв, стана единайсет, а Дебра още я нямаше. Разтревожена, тя позвъни на Джена.

— Няма я тук, мисис Фрай.

— Знаеш ли къде е?

— Не, не знам.

Този отговор не успокои Лора, тъй като Джена беше най-добрата приятелка на Дебра. Обади се и на няколко други нейни приятелки, но получи същия отговор. Стана единайсет и четвърт, после и половина. С риск да си навлече гнева на Дебра, тя се обади на Джейс Холцуърт.

Гласът му звучеше по-нервно и от нейния, което я обезпокои още повече.

— Здравейте, мисис Фрай. Да, видях се с нея рано вечерта.

— По кое време?

— Ами около осем. Бях излязъл от работа.

— Колко време прекара с нея?

— Може би половин час. После тя... ами качи се на миатата. Мислех, че си е тръгнала за вкъщи.

— После обаждала ли ти се е?

— Не, не ми се е обаждала. Съжалявам, че не мога да ви помогна. Ако ми позвъни, ще ѝ предам, че я търсите.

— Добре — каза Лора, затвори слушалката и погледна тревожно Кристиан. — Историята се повтаря. Невъзможно. Първо Джеф, сега пък Дебра. Какво става?

Кристиан погледна от прозореца на трапезарията.

— Идва — думите му бяха последвани от шума при отварянето на вратата на гаража.

Силно обезпокоена, Лора се спусна към вратата на кухнята и рязко я отвори. Миатата беше невредима, което означаваше, че Дебра не е ранена. Когато излезе от колата обаче, нямаше вид да е съвсем добре. Като оставим настрана явното пренебрежение, което майка ѝ очакваше до известна степен, тя бе необикновено бледа. Лора забеляза напрегнатия ѝ поглед.

Отиде до нея и я прегърна силно.

— Много е късно, мила. Тревожих се.

Дебра издържа прегръдката.

— Безпокоеше се за колата ли?

— Не — Лора я притисна отново и я изгледа. — Тревожих се за теб. Какво има?

— Нищо — Дебра се дръпна от ръцете на Лора и влезе в къщата. Като мина покрай Кристиан, го стрелна с очи. — Колата е в ред.

— Не ме интересува колата — каза той. — Страхувахме се, че нещо ти се е случило.

— Сигурно — смотолеви Дебра и продължи да върви към коридора.

— Майка ти звъни на всичките ти приятелки.

Смаяна, Дебра се обърна към Лора.

— Вярно ли е?

— Обадох се. Никоя от тях не знаеше къде си.

— Защо го направи? Те са мои приятелки. Какво право имаш да им звъниш?

— Аз съм твоя майка. Когато стане единайсет и половина и те няма от училище, имам право да се безпокоя.

— Никога по-рано не си се тревожила.

— Защото никога не си закъснявала толкова.

— Откъде знаеш? — предизвика я Дебра. — Как можеш да знаеш, след като си или в ресторанта, или на парти?

— Винаги си била вкъщи, когато съм очаквала да бъдеш.

— Ти избяга във Върмонт с него — посочи с глава към Кристиан — и ме остави да се грижа за себе си. И аз се погрижих.

— Оставих те с баба ти.

— Голяма работа. Тя е същата като теб. Половината от времето я нямаше.

— Тя твърди, че теб те е нямало.

— Защото не исках да бъда тук сама! — обърна се и тръгна към коридора. — Отивам да спя.

— Крайно време е — извика Лора след нея. Не желаше да става така.

Кристиан се приближи до нея.

— До известна степен проблемът се дължи на мен. Идеята за пътуването до Върмонт беше моя. Нека да поговоря с нея.

Лора поклати глава.

— Аз ще отида — прошепна. — Време е.

Вратата към стаята на Дебра беше затворена. Лора почука леко, отвори и влезе. Затвори вратата зад гърба си и се облегна на нея. Дебра седеше на пода, с гръб към леглото, обхванала коленете си с ръце. При влизането на Лора се извърна настрани.

— Хайде да си поговорим, Деб.

— Късно е.

— Ще бъде късно и когато свършим. Важно е — след като Дебра не каза нищо, Лора я попита предпазливо: — Къде беше до толкова късно?

— Разхождах се с колата.

— Сама?

— Да.

— Цели два часа?

— Три — Дебра продължи намусено: — Не се безпокой, напълнила съм резервоара.

— Аз не се безпокоя нито за бензина, нито за колата, а за теб. Защо се разхожда три часа?

— Защото исках.

— Случило ли се е нещо в училище?

— Не.

— С децата след училище?

— Не.

— С Джейс?

— Не!

Лора не ѝ повярва. Твърде бързо отричаше всичко. Нещо не беше както трябва, имаше нещо различно. Гневът я правеше, войнствена, а не отстъпчива или смазана, както изглеждаше сега.

Обикновено Дебра идваше при нея и споделяше проблемите си. Понякога направо не можеше да я спре. Но сега случаят не беше такъв. Първо трябваше да я накара да говори.

Приблужи се и седна върху леглото.

— Какво се е случило с нас — попита я нежно тя.

— Ти ми кажи — срязва я Дебра. — Нали всичко знаеш? Ако имаш нужда от още едно мнение, обади се на баба.

— Не искам да се обаждам на баба ти. Не се разбирам с нея. Тази вечер се скарахме много и следващия път, когато разговаряме, сигурно ще се случи същото. Гледаме на нещата различно. Тъжно е, Деб. И което е още по-тъжно, че с нас двете би могло да се случи същото. Не бива така, искам да останем близки — предпазливо докосна косата на Дебра. — Трябва да говорим, а не да се караме. Откакто баща ти ни напусна, нещата доста се усложниха. Подложени сме на непрекъснат стрес, така изпъкнаха всички слабости на отношенията ни. Аз не съм идеалната майка. Не че не съм искала да бъда. Честна дума, струваше ми се, че съм добра. Сега разбирам, че не съм била.

Спря, очаквайки отговор. Дебра се бе свила на кълбо с вдигнати нагоре колене, с ръце, заровени в скута си. Лора знаеше, че не спи. Тялото ѝ бе напрегнато. Стори ѝ се, че я слуша.

Продължи да говори тихо и мило.

— Мога да се променя, Дебра. Ако ми кажеш какво те тревожи, ще се променя. Никога не ми е идвало наум, че не желаеш да работя. Винаги съм мислила, че се оплакваш, понеже всички деца се оплакват. Но щом го искаш, мога да направя така, че да оставам вкъщи повече време, за да бъдем заедно. Няма да правя нищо друго, няма да отида никъде.

— И при него ли няма да отидеш? — попита я тихо Дебра.

— И при него. Ти си ми дъщеря. В този момент ти си ми основното задължение. Ако желаеш, ще седя тук при теб цяла нощ и утре цял ден. Кажи ми какво те тревожи, Деб, разтвори душата си.

Дебра не промълви и дума. Измина една минута, после още една и още една. Лора нежно погали дългата ѝ тъмна коса.

— Довери ми се, мила. Няма да те критикувам. Няма да стана и да си тръгна. Сега съм тук заради теб. Можеш да ми кажеш всичко.

Дебра продължаваше да мълчи. Лора се почувства напълно безпомощна. Щом чу първите хълцания, се свлече на колене на пода, обви с ръце Дебра и я привлече към себе си. Тя не оказа съпротива нито тогава, нито когато започна да я люлее както преди години.

— Какво има, мила? — прошепна Лора. — Можеш да ми кажеш.

— Ужасно е — изхълца Дебра.

— Няма нещо, което да е толкова ужасно.

— Но това е. Направих най-глупавото нещо.

— Всеки от нас понякога върши глупости.

— Но това беше толкова тъпо! Не ми хареса, заболя ме, но вече е свършено и не може да се поправи.

Ужасяващи неща минаха през главата на Лора. Тя продължи да я люлее, да я гали по ръката и рамото. Допираше бузата си до слепоочието на Дебра и шепнеше:

— Няма нищо, всичко ще се оправи.

— Чувствам се толкова ужасно! — изрече тихо Дебра между риданията.

Лора я притисна още по-силно.

— Ще се оправи. С времето всичко минава. Нищо не остава вечно.

— Никога вече няма да съм същата.

— Ще ти мине. Ще пораснеш и ще станеш по-умна. Каквото и да е, милата ми, ще се справим — когато Дебра издаде звук, който приличаше повече на стенание, отколкото на въздишка, Лора се замисли дали не изпитва физическа болка. — Как да ти помогна, Деб? Чувствам се безпомощна.

— Нищо не можеш да направиш. Никой не може да ми помогне.

— Кажи какво ти е?

През следващите няколко минути се чуваше само тихият ѝ плач. После промълви:

— Ще ме намразиш. Ще се разочароваш от мен.

— Ще те обичам, независимо какво се е случило. Нали затова е любовта, милата ми. Тя означава да можеш да приемеш слабостите

заедно със силните страни на човек. И да простиш грешките му.

— Но ти вече не обичаш татко, след това, което направи.

Лора спря да я люлее.

— Онова, което изпитвах към него, е съвсем различно от онова, което изпитвам към теб.

— Не го ли обичаше?

— Мислех, че го обичам.

Сега вече Дебра започна да се люлее сама.

— Смятах, че обичам Джейс — изрече нещастно на пресекулки.

— Мислех, че той е най-чудесното, най-хубавото момче в училището и че наистина ме цени. Можех да споделя с него всичко. Разказах му какво става тук и той наистина ме разбра. После ти замина, баба беше тук, а с нея толкова трудно се издържа, че всяка вечер ходех в магазина, за да бъда с Джейс. Когато имаше почивка, седеше с мен, а щом свършеше работа, отивахме някъде с колата.

Изхълца. Лора се пресегна за кърпичка от нощното ѝ шкафче и я сложи в ръката ѝ.

— Ходехме с неговата кола, защото миатата има единични седалки, а ние си говорехме и се целувахме. Беше хубаво. В събота вечер отидохме на кино, а после той ме заведе у тях. Родителите му ги нямаше, а той настояваше за повече от целувка.

Лора усети как стомахът я присвива. Намести косата на Дебра зад ушите, както когато беше малка. Тогава бе времето на невинността.

— Не исках да стигаме дотам — продължи Дебра — и му го казах. Той ми отговори, че няма, че само ще се галим — внезапно спря. — Ужасно е, че ти го казвам.

— Защо да е ужасно? — нежно я попита Лора. — Да не мислиш, че не знам какво означава галене?

— Колко голяма беше, когато си го правила?

— Кое, галенето ли? Вероятно на твоята възраст.

— На колко години беше, когато стигна до края?

— По-голяма — като хвана здраво ръката на Дебра, тя пак започна да я люлее. От една страна, не искаше да я пита, не желаше да знае, но това беше само от страх. — Това ли се случи с Джейс?

Дебра отново се разплака.

— Нищо няма, пиленце. Не е дошъл краят на света.

— В събота вечер нищо не се случи — успя да й каже Дебра посред хълцанията. — Казах му, че не искам. Просто не исках. Опитах се да му обясня какво изпитвам, но той не ме слушаше. Вчера не поиска да се видим, а днес, като отидох на училище, чух, че е излизал с Кара Хъчинсън.

— О!

Сълзите се стекоха отново по бузите на Дебра и тя продължи да говори.

— Кара Хъчинсън е пълна откачалка. Джейс е твърде добър за нея. Тази вечер отидох да го видя и му го казах. Той заяви, че не го е грижа и че ако аз не го обичам, ще си намери момиче, което да го обича. Казах му, че го обичам, а той ме накара да му го докажа. Не знаех какво да правя.

Лора си спомни телефонния разговор, който проведе с Джейс. Стори й се нервен и нищо чудно. Сигурно е уплашен до смърт.

Дебра изрече тихо:

— Не знаех какво да правя. През цялото време мислех, че Скот го е правил, че ти го правиш с Кристиан, както и много момичета, които познавам, та сигурно няма да е толкова лошо. Джейс имаше презерватив. Затова му позволих — плачеше тихо, като че ли само вътрешно, и това бе обезпокоително.

Лора затвори очи и облегна глава на Дебра. Ако това можеше да й помогне, сигурно и тя щеше да се разплаче. Но стореното — сторено. Болката от загубата на невинността не бе само физическа.

— Милата ми — прошепна отново.

— Виждаш ли? Разочарова се.

— Не така, както смяташ. Разочарована съм, защото нещо, което би трябвало да бъде чудесно, не е било. Съжалявам, че така се е случило.

— Джейс каза, че има нещо сбъркано в мен.

Лора хвана лицето на Дебра и го повдигна към себе си. Погледна я право в очите и каза:

— Джейс Холцуърт те познава толкова, колкото знае за любовта. Той е момче, Дебра, само момче. Изнудил те е да извършиш нещо, което не желает, освен това не знае как да го прави добре. Това си е негов проблем. Нищо ти няма на теб. Ти си нормално момиче, което е направило погрешен старт в нещо, за което не е било готово.

— Кога ще бъда готова?

— Когато пораснеш. Когато се появи истинският мъж за теб.

— Мислех, че Джейс е истинският.

— Искало ти се е да бъде — каза Лора и избърса сълзите ѝ. — Ти си още само на шестнайсет години. Сигурно грешката пак е моя. Обичам те, Дебра. Може да не съм се показала такава, каквато си искала да бъда, но наистина те обичам.

— Татко не ме обича. Ако ме обичаше, щеше или да пише, или да се обади.

— Кой знае. Може да се страхува, че ако се обади, някой ще открие къде е, а той не го желае.

— Мъчно ми е за него.

— Знам.

— На теб липсва ли ти?

— Липсва ми онова, което бяхме всички заедно.

— Но не ти липсва, защото имаш Кристиян.

Лора се взря в очите ѝ и потърси омраза в тях. В тона ѝ се усещаше, но не беше тъй силна, както преди. Лора беше благодарна за този напредък, но знаеше, че това няма да продължи, ако не е искрена.

— Онова, което е между Кристиян и мен, е съвсем различно от онова, което беше с баща ти.

— По-добре ли е?

— По-здравословно е, така ми се струва. Кристиян е силен човек. Той работи добре и е самоуверен. Не мога да му се налагам, защото е твърде силен за това.

— Обичаш ли го?

В себе си Лора не се съмняваше в това, но ѝ бе неудобно да го признае пред Дебра. По същата причина не ѝ разказа за отношенията си с Кристиян преди двайсет и една години. Дебра изживя доста напоследък. Трябваше ѝ време да привикне. Освен това нямаше да могат да обсъдят тези ранни години, без да поставят под съмнение отношенията на Лора с Джеф, а Джеф си оставаше баща на Дебра. По-добре някои неща да останат така — неизказани. Но пък и не можеше да я лъже в очите. — Мисля, че бих могла да го обичам, след като се уредят някои неща.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Не съм свободна, за да го направя.

— Ако се разведеш с татко, можеш да го направиш.

Лора се взря в обляното ѝ със сълзи лице.

— Според теб трябва ли?

— Не. Искам татко да е тук с нас. Но ти не го искаш.

— Не че не искам да се върне — опита се да ѝ обясни Лора, — но не вярвам, че това ще стане. Дори и да се върне, мисля, че няма да се оправят работите. След като баща ти замина, се случиха твърде много събития. Научих някои неща за него, а и за себе си. Вече не съм същата, както преди, нито пък баща ти — спря за малко. — Не съм хукнала да правя каквото и да било, Деб. Искам да се успокоим — целуна Дебра по челото, после пак я привлече към себе си. — Много ми е мъчно за днес.

Дебра не ѝ отговори, но за пръв път обвини кръста на Лора с ръце.

— Боли ли те? — прошепна Лора.

— Не много.

— Малко?

Дебра кимна.

— Искаш ли да използваш моята вана?

След малка пауза тя отново кимна.

Докато Лора продължаваше да гали косата на дъщеря си, се замисли за иронията на съдбата. Скот бе обвинен в изнасилване, без да го е извършил, и изживя истински ад. Дебра, която имаше много повече основания от Меган Тъкър да смята, че е изнасилена, дори не би могла да повдигне такова обвинение.

— Един ден ще бъде по-добре — каза ѝ меко. — Когато дойде времето и намериш подходящия мъж, тогава ще разбереш какво означава да се любиш, повярвай ми.

Дебра замълча, но не се дръпна от прегръдката ѝ. Лора го сметна за добър знак и продължи да я притиска.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кристиян никога не бе изпитвал отговорност към друг човек както към Лора. С Гейби бяха като двама души, водещи напълно различен живот — събираха се за удоволствие, после се разделяха. Дори когато Гейби бе тежко болна, изпитваше към нея по-скоро съчувствие, отколкото отговорност, а през годините в отношенията му към други жени нямаше нито едното, нито другото.

С Лора всичко беше различно. Тя бе силна жена, но уязвима в известни отношения. Харесваше му, когато му се усмихваше, когато се облягаше на него, за да го почувства по-близо, или като вдигаше лицето си за целувка. Когато бе с нея, се чувстваше по-мъжествен и това го караше да се старее да поправи щетите, които Джеф ѝ бе нанесъл, да подобри живота ѝ.

Успя да го направи във Върмонт. През дългите часове, които прекараха заедно там, тя му разказа много неща. Дали щеше да успее да го направи и в Нортхемптън, предстоеше да разбере. Дебра го държеше на разстояние от себе си. Той направи каквото можа за Скот, но Скот се върна в колежа. Би могъл да помага и в „Черешите“, но всъщност Лора добре се справяше там.

Така пред него стояха две възможности. Първата и по-трудната бе да открие Джеф. По тази причина още във вторник сутрин той отиде при Так.

— Да не мислиш, че не се стареем? — отвърна Так, когато Кристиян изказа предположение, че държавата не върши достатъчно.

— Смятах, че вече сте преустановили търсенето. Ето — минаха два месеца и половина и няма резултат. Трябва да се направи нещо. Ще наема частен детектив.

— Щом ФБР се затруднява, частният детектив съвсем няма да успее.

— Ти ли ми говориш, или Дафни? — Кристиян бе подразбрал, че между Так и Дафни има нещо, само че не беше сигурен точно какво.

Всеки път, когато споменеше да се наеме частен детектив, Дафни отхвърляше идеята.

— Аз ти го казвам, глупако, и то само защото искам да ти спестя малко пари. Колегата, с когото работя, е добър, както и всички негови хора. Ако те не могат да намерят брат ти, вероятно той не иска да бъде открит.

Кристиян огледа мазолите на дясната си ръка.

— Веднъж като малък Джеф счупи прозорец — сигурно е бил шест или седемгодишен. Стана случайно. Биехме се със снежни топки и той не се премери добре. Само като видя счупения прозорец, изпадна в паника. Изхвъркна от къщи, тича почти през половината град до една стара градинска беседка и за малко не замръзна там. Търсих го навсякъде, не успях да го намеря и тогава поех вината за счупения прозорец, както и за това, че го няма. Едва го откриха късно вечерта, беше изплашен до смърт.

— Какво искаш да кажеш?

Кристиян отпусна ръката си.

— Може би Джеф иска да бъде намерен, но няма куража сам да се появи. Може би е нещастен там, където е. Може да плаче за помощ, но никой не го чува — всичко това бе вярно за времето, когато бяха деца. Макар че Кристиян изяждаше боя заради него, защото Джеф беше страхлив, той го съжаляваше. Малко от това чувство бе още живо.

— Възможно е, но не е вероятно. Вече е голям мъж. Ако е нещастен, може да отиде до най-близкия телефон и да позвъни вкъщи. След като не го прави, трябва да приемем, че не е.

— Колко време ще трябва да се чудим къде е? — той търсеше изход от положението. Ако с Лора щяха да градят някакъв съвместен живот, трябваше въпросът с Джеф да се приключи.

— Може да се чудите цял живот — предупреди го Так. — Ако умен човек държи да не го открият, няма да се издаде.

— И така да е, но искам да опитам.

Так сви рамене.

— Парите са си ваши.

Кристиян го съзнаваше, но не го бе грижа. Имаше пари, а целта си заслужаваше.

— Би могъл да ми спестиш малко пари, като дадеш на детектива цялата информация, с която разполагате.

— В Агенцията няма да подскочат от радост от идеята ти.

— Има много идеи, които вашата Агенция не одобрява, включително и тази, че беше на остров Таити и се позабавлява с приятелите ми. Не можеш ли да направиш това за мен, Так? — притисна го Кристиян.

Так като че ли се раздвояваше. За миг Кристиян помисли, че ще повдигне въпроса за отчисленията от данъка, за които по-рано бяха говорили, но не го направи.

— Ама че работа — изрече най-накрая. — Ще ти дам онова, с което разполагам. Това също е в мой интерес, предполагам. Ще изискам материалите от офиса в Бостън.

— Според тях достатъчно ли е това, което вършиш?

— Според тях това, което правя, не си заслужава висенето тук.

— Наистина?

— Всъщност не е така — Так го изгледа предизвикателно. — Тук ми харесва.

Кристиян отвърна на предизвикателството му.

— Въобще или тя?

След кратко мълчание Так отвърна:

— Всичко.

— Тя е много добър адвокат.

— Чудесна жена е.

— Има шофьорска книжка. Ще ти идва на гости в Бостън.

— Искам повече от това — заяви Так и пак го погледна предизвикателно. — Смяташ ли, че би се пренесла там?

— Откъде да знам?

— Познаваш я от години.

— Слабо. Ти не я ли пита?

— Още не.

— Би трябвало.

— Така е.

— Учудващо, нали? Лошо е човек да не знае какво си мисли една жена или съпругата на брат ти.

Так го изгледа продължително, после се разсмя. Пресегна се за химикалката си, надраска нещо на листче и му го подаде.

— Щом си решил, направи го както трябва. Този е най-добрият. Ако той не може да открие проклетия ти брат, никой няма да успее.

След като си уреди среща с човека, във вторник сутрин, без да има предварителна уговорка, отиде в редакцията на вестник „Сън“ и поиска среща с Гари Холмс. Когато му съобщиха, че Холмс е извън града, той се упъти към Дугън О'Нийл.

— Искам обяснение за това — хвърли копие от неделния вестник върху отрупаното бюро на О'Нийл. Сгънат бе така, че се виждаше статията на О'Нийл, която беше продължение на предишните относно свалянето на обвинението от Скот. Вътре пък беше редакционната статия на Гари Холмс. Двете изказваха предположения, че Скот се е отървал от обвинение в убийство. — Да не би тук да се води лично отмъщение, за което ние не знаем?

Дугън О'Нийл беше среден на ръст и слаб като вейка. Дрехите му се вееха около тялото и му придаваха неспретнат вид. За същото допринасяше и бъркотията върху бюрото му. Само екранът на компютъра и клавиатурата изглеждаха в ред. Но това бе лъжливо впечатление, Кристиян го знаеше. Той не се съмняваше, че умът на Дугън О'Нийл е остър като бръснач.

— Лично отмъщение ли? — повтори невинно въпроса Дугън О'Нийл.

— Срещу семейство Фрай. Откакто Джефри изчезна, вие непрекъснато се занимавате с него. Скот Фрай никога нямаше да бъде обвинен в изнасилване, ако не бяха вашите статии. За Бога, човече — посочи с ръка към вестника, — с половин дума съобщавате, че обвинението срещу момчето е свалено, и започвате да разсъждавате колко трудно било да се докаже изнасилване — Лора се вбеси, когато го прочете, и това накара Кристиян да се ядоса още повече. — Зад тая лудост стои ли някакъв метод?

— Ние само съобщаваме новините — отвърна журналистът без никакво неудобство.

— Както вие ги виждате, О'Нийл, а не както са според съда или държавата. Заместник-областният прокурор реши делото да не се гледа със съдебни заседатели, така че то е приключено, но това не го съобщавате, нали? Не писахте и че предполагаемата жертва призна, че е действала под натиск, за да отпрати обвинението. Тя призна на свидетелската скамейка и под клетва, че не е имало никакво

изнасилване. Не съобщавате и че гражданският иск е оттеглен. Преди две-три седмици се възползвахте от свободата си да докладвате какво е обвинението срещу Скот. Не смятате ли, че му дължите достатъчно място и да напишете, че е оневинен?

О'Нийл сви рамене, но не изглеждаше тъй самоуверен. Наблюдаваше напрегнато Кристиян.

— Невинните не представляват интересна новина.

Кристиян изпита пълно презрение към него.

— В такъв случай, защо сте се хванали за Лора Фрай? Тя е невинната половина от всичко, което се случва. Дали съпругът ѝ е извършил престъпление, или не, все още трябва да се докаже, но никой не е предявил обвинение срещу нея. Тя си живее тук, където всеки миг могат да я арестуват. Не го направиха, защото тя не знае абсолютно нищо за каквито и да било данъчни измами. Иска само да си гледа работата в ресторанта и да продължава живота си. Би го правила, ако вие не ѝ нанасяте толкова удари. След всяка ваша статия бизнесът ѝ намалява.

— Преувеличавате.

— Това е обвинение, О'Нийл, и вие го заслужавате. Защо, по дяволите, не я оставите на мира? Защо не се заемете с нещо друго?

— Вие като неин защитник ли се явявате?

— Аз съм неин девер.

— Знам, но какво друго, освен това?

— Аз съм този, който е в състояние да вдигне голям шум за просташките ви писания, които минават за журналистика в продължение на години.

— Трябва да говорите с шефа ми.

— За удобство той е извън града, по тази причина разговарям с вас — каза Кристиян. Подпря двата си юмрука върху бюрото и го изгледа гневно. — Клеветите брат ми, жена му, семейството му и мен. Те се борят, за да оцелеят, затова няма да ви преследват, но аз ще го направя. Продължавайте и ще ви дам под съд.

— Никога няма да спечелите.

— Вероятно, но докато трае делото, доста кал ще хвърля по вас. „Сън“ не е единственият вестник тук. Съществуват и други и те ще подскочат при възможността да ви надминат. Гари Холмс може да е

силно копеле, но не бих казал, че много хора го обичат. Него ще го сваля, но и вас заедно с него.

О'Нийл изглеждаше объркан.

— По-рано срещали ли сме се?

— Няма начин — отвърна Кристиан и се изправи.

— Изглеждате ми познат.

— Може би от онези снимки след победата, когато вашият фотограф ни снима на стълбите на съдебната сграда, но вие решихте да не ги публикувате, за да не привлечете голямо внимание — тръгна към вратата. — Нека шефът ви ми се обади, когато се върне. Междувременно внимавайте какво правите, О'Нийл. Продължавайте едностранните си писания, а аз ще направя така, че някой друг да разкаже истината за ваша сметка.

— Това заплаха ли е?

— Така го приеете.

В края на февруари Так получи нареждане да се върне в Бостън. Очакваше го, но от това не му стана по-лесно. Трудно щеше да му бъде да съобщи на Даф. Още по-тежко щеше да го изживее, ако тя го възприемеше равнодушно.

Уреди да я вземе от работа с намерението да я изведе на разходка с колата. По този начин щеше да има възможност да спре, когато поиска. Имаше нужда от време да я убеди да тръгне с него.

По някаква друга причина тя бе в много добро настроение, когато влезе в колата.

— Ще вдигнат запора от сметките на Лора — изрече възбудено — съдията присъди в нейна полза.

— Чух — отвърна Так, както му се стори ентусиазирано. Знаеше колко означава всяка победа за Дафни, особено ако е свързана със семейство Фрай. — Тя трябва да е доволна.

— Ще бъде, щом ѝ го съобщя. Нямахте я нито вкъщи, нито в „Черешите“. Даян ми съобщи, че е с Дебра. Затова оставих съобщение на телефонния ѝ секретар.

Так кимна и продължи да кара без определена цел.

— Сърдиш ли се? — попита предпазливо Дафни.

— Защо да се сърдя?

— Защото ти ги замрази. След като съдията присъди в нейна полза, значи победата е срещу теб.

— Хайде, Дафни. Знаеш, че не мисля така. Правя онова, което законът ми повелява, но то не означава, че винаги ми е приятно. Бях съгласен с теб, че като сложиха запор на парите ѝ, това се отрази много зле на Лора.

— Да не би, нещо да се е случило?

Той поклати глава.

— Много съм доволен за теб. Свърши чудесна работа.

— Не беше чак толкова трудно — млъкна и той усети погледа ѝ върху себе си. — Изглеждаш много сериозен.

Той пое дъх.

— Трябва да се връщам, Даф.

— Отново? Миналата седмица се върна за три дни.

— Този път окончателно. Сутринта ми се обадиха. В понеделник трябва да бъда на работа — беше четвъртък, двацет и осми. В петък трябваше да опразни бюрото си и да замине.

Известно време тя мълча. После с логичен тон отбеляза:

— Но случаят остава открит. Нищо не е решено.

— Съмнявам се дали изобщо ще се реши, всъщност затова ме викат обратно. Тук направих всичко, каквото можах. Дори и повече от необходимото — наистина му стана смешно, като се замисли. — Искам да ти кажа нещо — никога в живота си не съм разследвал случай толкова пълноценно като този. Разполагам с факти и цифри, за да потвърдя всяко мое твърдение. Само ако Джеф Фрай се появи някога, няма начин да се отърве.

— Зависи кой ще е негов адвокат — присмя се Дафни, но толкова леко, че шегата не се усети. Так помисли, че зад думите ѝ прозира предупреждение.

— Ти не би се заела със защитата му, нали?

— Лора би разчитала на мен.

— Лора ще разбере. Ще стане сблъсък на интереси.

— Ако все още сме заедно.

Той продължи да кара.

— Ела с мен в Бостън, Даф — след като тя не отговори, той повтори молбата си. — Хубаво е това, което се роди между нас. Искам

да продължим — осмели се да я погледне. Тя се взираше навън през страничното стъкло. — Даф?

— Защо не можеш да останеш тук?

— Защото работата ми е там.

— Хубаво беше, като пътуваше насам-натам.

— Може би в началото, когато повечето работа по случая беше тук. Но сега ми възлагат друга работа и просто не мога да я върша оттук. Така става двойно, тройно по-трудно. Прекарвам половината от времето си в разговори по телефона или на факса, като не броим хората, с които трябва да разговарям. Налага се да се върна в Бостън и оттам да движа нещата. Освен това няма какво повече да правя по този случай. Нямам никакви причини за оправдание — сви по улицата, продължи да кара направо, после зави по друга. — Искам да дойдеш с мен.

— Знам, че искаш — изрече тя тихо, — но не знам какво означава това.

— Искам да живееш с мен.

— В Кеймбридж?

— В Кеймбридж, Бостън, Белмънт... Бихме могли да живеем, където пожелаем.

— А в Нортхемптън? — тя пак го изрече закачливо, но той не долови шегата.

— Не мога да действам оттук.

— Аз пък не мога да действам оттам.

— Но аз ти предлагам да се оженим.

Тя пое дъх и продължително и тихо го издиша.

— О!

— О? Какво значи това — да или не? — в тъмното не можеше да види реакцията ѝ. Известно време тя изучава ръцете си, а после пак впери очи навън. — Даф, умирам, кажи нещо.

Измина цяла минута, докато тя промълви:

— Досега никой не ми е правил предложение.

— Нищо чудно, като се има предвид колко си ентусиазирана от идеята. Предполагам, че не се изразявам както трябва, когато става въпрос за сърдечни работи. Ти против брака ли си, или против мен?

— Против никого. Аз съм проблемът.

— Обичаш ли ме?

— Да.

— Тогава какво ти пречи?

— Так — започна тя със същия мек тон. Този път се пресегна и го хвана за ръката. — Искаш да ти кажа, че ще захвърля всичко тук и ще тръгна с теб, но не мога. Тук имам задължения.

Той притисна ръката ѝ.

— Какви задължения?

— Имам фирма, практика.

— Партньорите ти ще ти простят. И те са хора, женени при това.

— Но работих толкова усилено, за да се докажа. Доволна съм от практиката си.

— Практиката ти в областта на криминалистиката може да се пренесе. Клиентелата ти непрекъснато се мени. Ще си създадеш нова в източната част на щата.

— Не е толкова лесно. Тук ме познават, а там не. Конкуренцията е по-голяма, всичко върви на по-бързи обороти. В Бостън е пълно с адвокати. Последното, от което има нужда градът, е още един.

— Можеш да започнеш практика в някое предградие. Познавам много адвокати. Все някой от тях ще се съгласи да те вземе.

— Аз не искам някой да ме вземе. Имам си самостоятелна практика и желая да я продължа.

— Инатиш се.

— Аз? Ти си смени работата, Так. Имаш диплома по счетоводство и голям опит. Веднага ще си намериш служба.

— Харесва ми работата, която изпълнявам сега.

— Аз пък си харесвам моята! Тогава какво ще стане с нас?

Так продължи да кара. Нямахше представа къде се намира и къде отива, но не го интересуваше.

— Ако си потърся друга работа, ще се омъжиш ли за мен?

— Тук ли?

— Ами няма да търся в Бостън.

— Каква работа имаш предвид?

Тонът ѝ бе прекалено незаинтересован, за да го успокои. Нямахше да ѝ позволи да измести темата.

— Остави подробностите. Ако се съглася да се преместя тук, ще се омъжиш ли за мен?

Тя стоя нерешително доста дълго.

— Не искаш да се омъжваш, така ли да го разбирам? — попита я той.

— Не че не искам.

— Тогава какво?

— Това е голяма крачка.

Той кимна енергично.

— Да, обвързване.

— Затова не бива човек да прибързва.

Так се изнесе встрани от пътя, дръпна ръчната спирачка и се взря в нея в тъмнината.

— Ако бяхме по на двайсет — двайсет и пет години, бих се съгласил с теб, но ние сме зрели хора, Дафни. Въпросът не е в това да прибързваме, а да преценим правилно и да се възползваме от шанса си.

— Тогава какво не е наред?

Той взе лицето ѝ в ръце.

— Струва ли ти се, че грешим?

— Не — призна тя.

— Благодаря ти — каза той и я целуна силно. Продължи да държи ръцете ѝ в своите и насочи вниманието ѝ изцяло към себе си.

— Знаех си, че ще ме повикат. Ясно ми беше, че няма да остана завинаги тук, и си представях, че ще стигнем до сблъсък, когато дойде време да си тръгвам. Това много ме измъчваше, Даф, защото мисълта да се върна отново в Бостън и да те виждам само в почивните дни не ми харесва. Искам да бъда с теб. Обичам да се връщам от работа и да прекарвам нощта с теб. Това е повече от секс.

— Знам — прошепна тя.

— Имал съм любовници, Бог е свидетел, но те никога не са ми давали нещо повече от физическо удовлетворение. Ти ме даряваш с повече, Даф. Изпълваш мислите ми. По дяволите, не искам вечно да бъда сам. Омръзнало ми е, на теб също, ако се осмелиш да го признаеш. Понякога забелязвам в очите ти този копнеж към неща, които си мислиш, че никога няма да постигнеш. Можеш да ги имаш, аз ще ти ги дам. Но трябва да се съгласиш.

Тя прегърна бедрото му.

— Защо не можем просто да живеем заедно?

— Защото не желая. Искам да знам, че си моя. Искам да се оженим и да имаме деца.

— Господи, Так, но аз не мога — извика тя.

— Разбира се, че можеш. Можеш да имаш всичко каквото пожелаеш.

— Плаша се.

— От какво? От мен? От брака? Да имаш деца? Кое те плаши?

— Да не би да не успея. Аз съм добър адвокат. Подготвена съм добре и работих усилено. Но да бъда съпруга? Дори не знам дали ще мога да се справя да бъда любовница. Имам егоистична страна, която не познаваш. Правила съм ужасни неща...

Той я целуна, за да замълчи. Когато вдигна глава, ръката ѝ се движеше по бедрото му.

— Даф...

— Искам те — прошепна тя с такава настойчивост, че той се изпоти.

— Боже мой — опита се да я възпре. — Не тук — единичните седалки не можеха да се обръщат, а задната беше още по-лоша.

— Заведи ме вкъщи тогава. Имам нужда от теб.

— Загубихме се.

Тя продължи да го гали.

— Заведи ме вкъщи. Заедно ще намерим пътя. С дрезгав смях той извика:

— По дяволите, не знам къде сме! Нямам представа как да се приберем!

Дафни започна да го насочва по улиците, по които бе израсла.

Започнаха да събличат дрехите си още от антрето, нагоре по стълбата до спалнята, където се любиха страстно.

— Не желая да живея без теб — прошепна той в разрешената ѝ коса, когато най-после утихнаха. — Никога повече.

Тя изрече името му с устни, целуна го и тъкмо се готвеше да му каже нещо важно, сигурен бе в това, когато на вратата се позвъни.

Никой от двамата не мръдна.

Когато се звънна отново и този път по-настоятелно, той изруга.

— Ще слеза — прошепна тя. — Сигурно е едно малко момченце, което живее надолу по улицата и събира пари за клуба „Бустърс“ — изплъзна се от прегръдките му, облече се с халат, оправя косата си с пръсти и се спусна по стълбите.

Лора звънна трети път. Лампите на долния етаж светеха, а пред къщата бе паркирана непозната кола. Помисли, че Дафни има среща с някой клиент, и ѝ стана неприятно, че ще ги прекъсне, но нямаше търпение да чака да ѝ позвъни.

Дафни, която отвори вратата, не беше същата, каквато тя очакваше да види — като адвокат на поста си, с прибрана на кок коса, безупречен грим и копринена блуза. Сега тя бе загърната само с дълъг свободен халат. Гримът ѝ липсваше. Косата ѝ бе разпусната и разрошена.

Лора и по-рано бе виждала Дафни невчесана. Но никога не я бе виждала с пламнали от любов бузи.

— Извинявай — смънка и усети как самата тя се изчервява. — Явно съм дошла в неподходящ момент. Съжалявам, Дафни. Дий ми предаде, че си се обаждала, и тъй като Дебра е в „Черешите“ и сервира, хрумна ми да мина и да чуя новината. Когато видях колата отвън, си помислих, че имаш клиент — поначало Дафни се държеше професионално и сдържано и бе отдадена на кариерата си. Понякога правеше секс, Лора го знаеше. Но то не ставаше често. — Наистина съжалявам. Ще дойда друг път — обърна се да си тръгне, но Дафни я спря.

— Почакай — стискаше халата на гърлото си, чувстваше се неудобно, но не се стърпя да съобщи новината на Лора. — Спечелихме — съдията присъди в наша полза. Можеш да разполагаш отново с голяма част от онези замразени сметки.

Лора се усмихна.

— Слава Богу! Благодаря ти — въздъхна. — Много се радвам да го чуя.

— Сутринта ще взема препис от решението. Казаха ми, че ни се дава почти всичко, което бяхме поискали в молбата. Останалото остава във владение на държавата в случай, че Джеф бъде намерен и изправен пред съда.

— Това е хубаво — каза Лора. — Така ще можем да живеем. Трябва да ви върна парите — на теб, на Илис и на Кристиан — би прегърнала Дафни, ако обстоятелствата бяха различни, но сега реши, че е редно бързо да ѝ благодари и да я остави да се върне, при когото е била.

Който и да е той. Но въпреки всичко любопитството на Лора се изостри. Дафни бе най-добрата ѝ приятелка, а в леглото ѝ имаше мъж.

— Наистина съм ти благодарна. Много работа свърши заради мен. Трябва да ми изпратиш сметката си.

— Никаква сметка. Ти си ми приятелка.

— Ти загуби много часове заради мен и Скот. Сега вече имам пари и искам да ти платя.

Дафни поклати глава.

— Утре може да имаш повече пари от днес, но все пак няма да бъде така, както преди Джеф да изчезне. Дори онези, които смятахме, че могат да се приемат като твой дял, няма да ти стигнат. Джеф не е тук, за да работи. Зависиш само от твоя личен доход. Смятахме, че неговият дял във „Фаро и Фрай“ е голям, но държавата ще сложи запор и върху него.

— Държавата не може да намери Джеф. Колко дълго ще държат парите му.

— Според държавата, това са нейни пари.

Властният начин, по който го каза, събуди у Лора желание да ѝ възрази. Но в този момент някакво движение по стълбите привлече вниманието ѝ. Тя зяпна, сигурна, че греша. Дафни се обърна и изведнъж побледня. Мъжът застана по средата на стълбата, облечен само с полузакопчан панталон и смаян вид.

Лора не искаше да повярва на очите си.

— Даф?

Дафни направи знак на Так да се качи по стъпалата. Лора се почувства унижена.

— Тръгвам си — но Дафни я хвана за ръката, преди да успее да се обърне.

— Чакай да ти обясня.

— Няма нужда. Можеш да се виждаш с всеки, с когото желаш.

— Но ти се сърдиш.

— Не! — Лора преглътна. — Изненадана съм. Объркана съм. Смятах го за наш противник.

— Пред закона само.

— Той е този, който ме нахисна в тая каша.

— Джеф те нахисна в тая каша — Дафни дръпна ръката ѝ, но Лора не помръдна. — Трябва да поговорим, моля те, Лора.

— Друг път. Сега е много неудобно.

— За мен е още по-неудобно. Моля те.

Лора желаше да си тръгне. Искаше да се прибере вкъщи и да се престори, че не познава мъжа в къщата на Дафни. Но Дафни беше най-старата ѝ приятелка и в очите ѝ прочете молба. Затова влезе, но не се упъти към всекидневната. Нямаше да се настанява удобно, след като знаеше, че Тейлър Джоунс е на горния етаж в спалнята на Дафни.

— Той е свестен човек — изрече Дафни, шепнейки умолително. — Той също искаше да си получиш твоя дял от парите. Сложи заповед върху тях, защото това му е работата, бе длъжен да го направи, макар и да не му харесва. Дори в началото, когато не беше сигурен дали си замесена в плана на Джеф, той се чувстваше неудобно от замразяването на сметките, защото знаеше, че така ще ви причини затруднения. Той не обича да наранява невинни хора.

Лора винаги бе вярвала на Дафни. Това не означаваше, че тя бе по-силната от двете или водачката. Но за Лора Дафни винаги е била интелигентна, уравновесена, честна жена. Щом Дафни казваше, че Тейлър Джоунс е свестен човек, сигурно е вярно. Но все пак Лора остана с усещането, че е предадена.

— От самото начало ли се виждате? — попита с огорчение. Нямаше представа, че Джеф е правил данъчни измами, не знаеше и че е имал връзка с други жени. Искаше ѝ се да знае какво е изпуснала, що се отнася до Дафни.

— На 31 декември излязохме да пийнем по нещо — нищо специално или официално. Отидох в кабинета му да го попитам за случая, той беше сам и нямаше никакви планове, аз също бях сама, затова излязохме да пийнем.

— Можеш да посрещнеш Нова година заедно с мен.

— Ти беше в „Черешите“, а аз не исках да излизам. Мразя посрещането на Нова година. Исках да се прибера вкъщи и да си чета някоя хубава книга.

— Вместо това си се срещнала с него — Лора се опита да не прозвучи като обвинение, но така се получи. Не беше сигурна какво я дразнеше повече — че най-добрата ѝ приятелка спи с неприятеля или че не е знаела за това. — Защо не ми каза?

— Не можеш. Тъкмо тогава толкова неща ти се бяха струпали на главата. Смятах, че няма да ме разбереш.

— Можеше да опиташ поне.

Но Дафни поклати глава.

— Малко след това започна бъркотията със Скот. Ако знаеше за Так, нямаше толкова да настояваш аз да защитавам Скот, а аз държах да го направя. Не вярвах, че някой друг можеше да го измъкне.

— Значи си била с Так през цялото това време?

Дафни кимна.

— От Нова година досега?

Лора се помъчи да си спомни последния път, когато Дафни е била с мъж за по-дълго от случайна среща, но не успя.

— Сериозно ли е?

Дафни не отговори, но като че ли се разкъсваше вътрешно.

— Смятах, че сме много близки — повиши тон Лора. — С теб съм споделяла неща, които не съм доверявала на никого, и смятах, че с теб е същото. Излиза, че съм грешала. Виждаш се с някого от два месеца, без да ми кажеш и дума. И то с някой, за когото предполагаме, че се отнася несправедливо с мен. Това ме обижда, Дафни.

Дафни бръкна с ръце в джобовете си и притисна длани до бедрата си.

— Не исках да те обиждам. Никога не съм го желала, но понякога не ми е тъй лесно, както ти се струва. Израснах с желанието да стана адвокат, следвах право, скъсах си задника да завърша добре и го постигнах. После трябваше да си скъсам задника, за да си създам име, което също направих — постоя нерешително. — Но бях самотна, дявол да го вземе. Няма значение колко съм заета денем, но нощите ми са празни. Единственото ми желание беше да бъда с някой, който ме обича — изгледа умолително Лора. — Около теб винаги има хора. Отначало майка ти и Гретхен, после се омъжи за Джеф, но имаше и Лидия, по-късно се появиха Скот и Дебра. Родителите ми починаха. Нямам си никой.

— Имаш нас.

— Не е същото.

— Винаги сме те смятали за член на семейството.

— Не е същото, Лора. Когато си с мъж истински, това запълва една необходимост, която нито приятел, нито приятелско семейство може да замени.

Лора не отделяше очи от Дафни. С разрошената си коса тя изглеждаше като непозната. Когато заговореше, думите ѝ го потвърждаваха.

— Не съм се замисляла — прошепна Лора.

— Човешко същество съм. Жена съм.

— Но никога не си говорила за самота.

— За това не се говори, нито пък се разсъждава, ако има други неща, които човек би искал да постигне в живота.

— Колко пъти исках да те запозная с някого, но ти не пожелавахте.

— Не исках някой да ме урежда. Не желяех да имам постоянен приятел. Имах си свой собствен план и в него не се включвах женитба и деца. Ти беше съвсем уверена, че изпускам нещо, а аз си внушавах, че не е така. До известно време успях.

Отстъпи една крачка, после се обърна към Лора с насълзени очи.

— Казвах си, че правото е достатъчно, че всъщност нямам време за съпруг и деца, че не умея да готвя, защото и за това не ми достига време. Имах си работата и успехът от нея се покриваше с идеята, която си бях изградила. Бях добър адвокат. Партньорите ми ме приемат като човек от тяхната среда, а аз исках точно това — избърса ъгълчето на окото с ръкава си. — Но все пак имаше моменти — в началото не се случвах често — когато желяех и нещо друго. Оглеждах се наоколо и виждах, че всеки си имаше някого. Светът е разделен на двойки, а аз бях сама — дръпна яката на халата си и я стисна отпред. — Проблемът е, че в живота, който бях съградила за себе си, нямаше място за съпруг и деца, но аз исках да имам някого. Ти нямаш представа какво е да си толкова самотен. Изпитваш изключителна мъка и няма какво друго да правиш, освен да я понасяш.

Погледна я, сякаш сърцето ѝ се късаше, и се приближи до Лора.

— Не съм искала да те наранявам — извика високо. — Господ ми е свидетел, че никога не съм го желала. Но той беше самотен, аз също, така и за двамата беше по-добре.

Лора едва дишаше. Когато видя изцъклените очи на Дафни, изписаната болка на лицето ѝ и нотката на отчаяние в гласа ѝ, тръпки я полазиха по гърба.

— Добре — каза предпазливо. — Връзката ти с Так не е краят на света.

С леко, почти незабележимо вдигане на главата Дафни примигна. Преглътна, после навлажни устни и изрече тихо:

— Той е чудесен.

— Значи е сериозно?

— Много ми харесва.

— Той също ли те харесва толкова?

— Още повече, но трябва да се прибере в Бостън. Настоява да отида с него.

Лора чистосърдечно се усмихна. Най-добрата ѝ приятелка ѝ съобщаваше прекрасна новина.

— Даф, това е чудесно!

Реакцията ѝ насърчи Дафни и тя леко се отпусна.

— Не знам дали да отида. Моят живот е тук.

— Ти обичаш ли го?

Дафни кимна.

— Тогава върви.

— Боже, ти си заклета романтичка. След всичко, което се случи, това е забележително.

— Ти защо не можеш да бъдеш романтичка?

— Не знам, не мога. Любовта не побеждава всичко. Тук е практиката ми, имам къща, приятели — очите ѝ се замъглиха и Лора пак се почувства неудобно. — Има някои недовършени неща.

— Тогава ги довърши — Дафни не отговори, но изразът на лицето ѝ беше толкова тъжен, че на Лора ѝ се прииска да се обърне и да побегне. — Трябва да тръгвам — каза. — Ако искаш, утре да си поговорим повече?

Дафни кимна.

Лора отвори вратата и излезе. Тръгна и не се обърна. Не искаше да види отново този тъжен поглед. Но това не значеше, че няма да размишлява върху него. През седмицата, която последва, от време на време в съзнанието ѝ се връщаха спомени. Тя се замисляше върху неща, които по-рано бе пропускала, които ѝ бяха убягвали от съзнанието, доказателства, които в невинността си бе тълкувала неправилно. Искаше да попита някого — Даян, Илис или Кристиан, но

се боеше, че ще ѝ кажат нещо, което не желаше да чуе, затова си мълчеше. След това Лидия се разболя.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кристиян я намери. Беше ходил до Върмънт за един ден и интуитивно реши да се отбие в къщата на Лидия, преди да се прибере при Лора. Хрумна му, че вероятно си приготвя вечеря, затова звънна, преди да сложи ключа в ключалката.

— Мамо? — викна още с влизането си в къщата. Стигна до прага на кухнята, когато я видя, паднала на пода. — Господи — измърмори и се втурна към нея. Коленичи и пипна бузата ѝ. Лицето ѝ беше посивяло, макар че бе топло. Дишаше, но съвсем леко.

— Мамо? Кристиян е. Чуваш ли ме? — хвана я за ръката. — Мамо? Хайде, отвори си очите.

Тя не отговори.

С разтуптяно сърце вдигна на ръце скованото ѝ слабо тяло и я отнесе в спалнята. Не му мина и през ум, че като е паднала, може да се е ударила и не бива да я мести. Мислеше си само, че е твърде крехка, за да остане да лежи на пода.

Положи я внимателно върху кувертюрата на леглото, грабна телефона и позвъни на 911. Без да отделя очите си от Лидия, той даде на диспечера информацията, която поиска от него, за да изпрати линейка до къщата. После седна до майка си и зачака. След малко се сети, че може да ѝ е студено, покри я с одеяло и започна да разтрива ръката ѝ.

— Тръгнали са — каза ѝ с равен глас. — Ще те закараме в болницата. Ще се справиш — след още една минута се почувства безпомощен. Самият той би я откарал в болницата, но се сети, че медицински екип по-добре би го свършил. В линейката разполагаха с кислород и животоспасяващи разтвори. В своята кола той нямаше нищо.

Пусна ръката ѝ, отново взе телефона и набра номера на Лора. След като чу записаното съобщение на телефонния секретар, прекъсна връзката и позвъни в „Черешите“.

— Даян, Кристиян е. Лора там ли е?

— Разбира се. Някъде тук е.

— Можеш ли бързо да я намериш? Спешно е.

След десет мъчителни секунди чу гласа на Лора.

— Кристиян? Нещо случило ли се е?

— Мама е в безсъзнание. Според мен е или сърдечна недостатъчност, или удар. Диша. Чакам линейка да я вземе. Ще дойдеш ли в болницата?

— Тръгвам веднага.

Затваряше слушалката, когато чу сирена в далечината. Отдели се от Лидия и стигна до вратата точно когато линейката спираше. Посочи стаята ѝ на медицинския екип. Малко по-късно я поставиха на носилка и я изнесоха от къщата.

Когато пристигнаха в болницата, Лора и Дебра вече бяха там.

Трябваше да се попълнят формуляри и Кристиян бе благодарен на Лора, чу му помогна за част от въпросите. Беше разстроен и това бе изненадващо, като се има предвид, че бе отчужден от майка си. От години не живееше с нея, но между тях съществуваше кръвна връзка. Все пак тя му бе майка.

— Защо се бавят толкова? — попита Дебра уплашено.

— Преглеждат я — обясни ѝ Лора. — Искат да открият какво ѝ е и тогава да я стабилизират.

След, както им се стори, безкрайно чакане, докторът излезе и потвърди, че Лидия е преживяла втори инфаркт и е настанена в интензивното сърдечно-съдово отделение.

— Следващите седемдесет и два часа са критични — заяви той.
— Ако издържи, има шанс да се оправи.

— Шанс да живее нормално ли? — попита Кристиян.

— Шанс да живее. Дали ще бъде нормално, не можем да знаем, докато не направим някои изследвания.

— Значи още не е дошла в съзнание?

— Не.

— Защо? — поинтересува се Дебра.

— Предполагам, че е получила инфаркта няколко часа преди да я намерите. Поради загубата на кислород и общата слабост няма сили да дойде в съзнание.

— Въобще ще се върне ли в съзнание?

— Не мога да отговоря.

Кристиян се размърда.

— Може ли да я видим? — картината, когато я намери паднала на пода, сама в къщата, без да има кой да ѝ помогне, непрекъснато се явяваше пред очите му. Вероятно в началото е била в съзнание, но не е успяла да извика за помощ. Не искаше тя да се пробуди и да види, че е сама. Бе готов да се бори с лекаря, ако той реши да ограничи посещенията им, но не се оказа необходимо.

— Може би разбира какво става, но не може да го покаже — каза докторът и изгледа и тримата последователно. — Ако няма да я тревожите, добре би било някой да стои край нея. След петнайсет минути ще го уредим. Тогава ще изпратя някой да ви вземе.

Върнаха се обратно в чакалнята и седнаха близо един до друг. Не бяха минали и десет минути, когато най-неочаквано нахлу Мади.

— Опитих се да се свържа с теб в ресторанта — обърна се тя към Лора. — Даян ми каза какво се е случило. Как е тя?

Кристиян забеляза, че Лора се вкамени в мига, в който видя майка си. Тя повтори пред Мади какво бе казал докторът, завършвайки с думите:

— Сега чакаме, за да ни качат горе.

Мади седна до тях. След като няколко минути изминаха в мълчание, тя се обърна към Дебра:

— Ти как си?

— Страх ме е.

— Ще се оправи — потупа я Мади по ръката.

След още няколко минути мълчание, тя се обърна към Лора:

— Нещо да е подсказвало, че това ще се случи?

— Пулсът ѝ беше неравномерен. Докторът ѝ я наблюдаваше редовно.

— Явно не чак толкова редовно. Той ли се оправя с нея тук?

— Не. В болницата си имат кардиолог.

— Той разбира ли си от работата?

— Сигурно.

— Може би трябва да поразмислите дали да не я преместят в Бостън. Там докторите работят с много повече пациенти.

Лора поклати глава.

— Твърде слаба е, за да я пренасят. Тук за нея ще направят всичко, което могат.

— Все пак може би си заслужава.

— Или е безпредметно — прекъсна я Кристиян. — Ако е получила масивен коронарен инфаркт, след седемдесет и два часа, които докторът даде, няма да има голямо значение в коя болница лежи. Ако прескочи трапа и се стигне до разговор за възможна хирургическа намеса, може да помислим за консулт. Познавам много добър специалист в Дартмаут.

Мади го погледна с пренебрежение, но той не ѝ обърна внимание. Очите му бяха вперени в часовника.

— Добре — заяви тя след минута, — тъй като не съм ѝ пряка роднина и няма да ми разрешат да вляза, по-добре да тръгвам. Обади се да ме осведомиш какво става, Лора — хвана чантата си подмишница и изчезна тъй внезапно, както се бе и появила.

— За какво беше всичко това? — попита недоумяващо Дебра.

— Не знам, миличка.

— Стори ми се много странна.

— Знам.

— Да не би да е болна?

— Баба ти не боледува.

— Може и на нея да се случи. Тя не е много по-млада от мама Лидия.

— Възможно е това да я тревожи.

— Смяташ ли, че тя наистина се е загрижила за мама Лидия?

— Бихме могли да ѝ отдадем дължимото, като кажем, че е съмнително.

Кристиян се възхити на Лора за тези думи. Мади се бе постарала доста, за да направи живота ѝ нещастен. Лора имаше достатъчно причини да я ненавижда. Все пак тя оставяше възможностите за общуване открити, което той не би могъл да каже за себе си и за отношенията си с Лидия. Той странеше от нея и никога не ѝ се обаждаше.

— Трябвало е да отида по-рано — изрече тихо. — Изпаднала е в стресово състояние, а аз никога не съм си давал сметка за това.

Лора го хвана за ръката.

— Както и никой от нас. Тя изживяваше вътрешно много неща. Не мога да си спомня дали е имало момент, когато да не е говорила тихо и кротко. Не е възможно винаги да е била спокойна, но не значи и

че някоя точно определена тревога е предизвикала инфаркта. Тя беше много слаба, Кристиян. Може да се е дължало на чисто физиологически причини.

Кристиян кимна. Искаше му се да повярва на Лора, но от друга страна, се съпротивляваше. Тежеше му за много неща, свързани с майка му, и не на последно място, защото дълбоко я обичаше.

Мислите му се пръснаха, когато болничният санитар дойде да ги вземе. Объркването, безпомощността и вината завладяха съзнанието му с нова сила, когато видя бледата като болничните чаршафи Лидия.

— Здравей, мамо Лидия — каза толкова смело и ентусиазирано Дебра, че Кристиян веднага ѝ прости за негодуванието, което проявяваше към него.

Тя застана до рамото на Лидия и се хвана здраво за тръбното легло.

— Докторът казва, че ще се справиш. Прав е. Просто имаш нужда от почивка и малко лекарства. Отново ще се прибереш вкъщи и пак ще прием чай, ще ядем сладки и ще си приказваме — гласът ѝ прекъсна. — Чуваш ли ме?

Лидия не помръдна.

— Май не чува — прошепна Дебра на Лора, която стоеше близо до нея:

— Лидия? — Лора се надвеси над нея. — Тук сме с теб. Имаш ли болки? Ако е така, докторите ще ти дадат нещо. Те са добри, Лидия. Ще направят всичко възможно, за да те оправят. Но и ти трябва да им помогнеш.

От другата страна на леглото Кристиян повдигна безжизнената ѝ ръка. Тя съвсем се загуби в дланта му — бе мъничка и лека като перце.

— Дойдох вкъщи, за да ти покажа плановете на къщата, която ще строя през пролетта — съобщи ѝ той. — Онзи ден ти споменах за нея, помниш ли? — тогава Лидия за пръв път прояви искрен интерес към работата му, за пръв път и той без никакво неудобство ѝ разказа с какво се занимава. — Днес се върнах във Върмонт и ги взех оттам. Мислех, че ще поискаш да ги видиш — действително искаше да ѝ ги покаже.

— Кристиян те намери — добави Лора. — Ако не беше той, ти още щеше да си лежиш на пода в кухнята. Щом се прибереш вкъщи,

ще направим така, че да можеш да извикаш за помощ, когато не се чувстваш добре.

Но Кристиян си даваше сметка, че ако Лидия се подобри, не би могла да живее сама, а това въобще нямаше да ѝ хареса. Като се има предвид как бе прекарала последните двайсет години от живота си, бе ясно, че тя държеше на своята самостоятелност.

Той изпитваше същото. Вероятно на нея се е метнал, но може и баща му да е същият.

— Мамо? — обърна се пак към нея. Опитваше се гласът му да звучи нормално, но не успя. Тя не можеше да умре, без да му се изповяда. Независимо от всичко, което каза, той не можеше да повярва, че тя действително иска да отнесе тайната си в гроба. — Има ли някой, на когото би искала да позвъня и да му съобщя, че си тук? — вероятно истинският му баща би искал да знае, че е болна. Би могъл да прояви желание да я види. От всичко, което знаеше Кристиян, той може би от години копнее за нея. — Само ми кажи някое име, аз ще намеря номера.

Дебра се наведе към Лора.

— Съседите ѝ ще се уплашат. Дали не трябва да им се обадим?

Лора кимна и бръкна в чантата си, но преди да извади — портмонето си, Кристиян ѝ подаде шепа монети.

— Аз ще остана тук — каза.

За негова изненада Дебра също остана. Не се случваше да остават често сами в едно помещение, когато Лора я нямаше.

Известно време мълчаха. Кристиян държеше ръката на Лидия и се молеше да оживее. Дебра стоеше срещу него, хванала здраво таблата на леглото. Най-накрая тя прошепна с мъка:

— Мразя болниците. Много са депресиращи.

Кристиян разбра какво иска да каже. Миризмата, звуците и стерилността — всичко това напомняше за смъртта.

— Но тук се раждат и бебетата, а болните се лекуват.

— Ще излекуват ли мама Лидия?

Искаше му се да ѝ вдъхне оптимизъм, както Лора би направила, но беше твърде голям реалист.

— Не знам.

— Дано. Тя е една от най-добрите ми приятелки.

Той си помисли, че това може би е най-добрият комплимент, който една баба можеше да получи от внучката си.

— Сигурно тя би казала същото за теб. Обича те, Дебра. Радвам се, че си тук.

— И аз я обичам. Тя е толкова всеотдайна и ме разбира. Мога да ѝ кажа абсолютно всичко.

Всеотдайна и разбираща — две от нещата, които най-много липсваха на Кристиан, когато бе на възрастта на Дебра. Но знаеше, че това до голяма степен се дължеше на обстоятелствата, а също и на близките.

— Мислиш ли, че татко е мъртъв? — попита Дебра и въпросът ѝ го стресна. Тонът ѝ беше заядлив, като че ли не ѝ се искаше да го пита, но той изблизна отвътре. Кристиан я стрелна с очи, но тя гледаше към баба си.

— Не. Смятам, че се крие.

— Дали някога ще се върне?

— Няма, освен ако нещо не го накара.

— А ако знае, че мама Лидия е болна? Тогава би ли се върнал?

Кристиан бе твърде зает с мисли за състоянието на Лидия, за да разсъждава на тази тема.

— Вероятно — съсредоточи се. — Проблемът е как да му се съобщи. Може да пуснем съобщение във вестниците и по телевизията, но ако не четете вестници и не гледа телевизия, няма да има никакъв смисъл — все пак идеята не беше толкова лоша. Пресата с удоволствие би възкресила темата за случая „Фрай“, особено при такова мелодраматично стечение на обстоятелствата. Частният детектив би знаел на кого точно да се обади. Хрумването ѝ бе истинско попадение.

— Ти не искаш той да се върне, нали? — попита Дебра. Този път го гледаше право в очите.

Той отвърна на погледа ѝ.

— Ако не исках, щях ли да наема частен детектив?

— Направи го, за да е доволна мама.

— Направих го заради себе си.

— Той май не е много добър — отбеляза предизвикателно тя. — Досега не е открил нищо.

— ФБР прави проучвания от два месеца и нищо не откри, а моят човек работи по случая само от две седмици. Излиза, че просто няма

следи. Ще му е нужно известно време, за да открие някоя гореща следа — продължи да се взира в нея, докато най-накрая тя отмести очи. Той почувства, че става дребнав. — Хей — изрече меко, — какво ще кажеш да сключим примирие, а? Не искам между нас да има нещо, особено сега. Достатъчно грижи имам с това, което се случи с Лидия.

— Наистина ли? — не му повярва Дебра.

— Тя ми е майка.

— Това по-рано като че ли не е имало значение.

Той разбираше огорчението ѝ. Дебра го наблюдаваше повече от шестнайсет години.

— Има неща, които ти не знаеш, Дебра. Историята има две страни. Някой друг път можем да седнем и да поговорим, но не в този момент. Сега е време да се съсредоточим и да помогнем на баба ти да превъзмогне инфаркта.

Дебра като че ли се стресна от напомнянето му и веднага сведе очи към неподвижното тяло на Лидия. Погледна системите, както и машината, която помагаше на сърцето ѝ.

— Мразя ги тези неща — прошепна.

Кристиян заобиколи леглото и обгърна раменете ѝ с ръка. Не се разколеба, когато усети, че тялото ѝ се вдървява.

— Аз също. Ако обаче могат да ѝ помогнат, защо трябва да се оплакваме?

Дебра не можа да му отговори, но си остана вцепенена. След няколко минути той стисна рамото ѝ и пусна ръката си, но не се отдалечи. Искаше да успокои Дебра, но той самият имаше нужда от същото. Лидия изглеждаше много слаба, а машината бибипкаше странно. Тя губеше живот. Разбра го, както и когато животът на Гейби приближи края си. Кожата ѝ беше станала восъчна. Нямаше представа дали ще изкара нощта.

Тя изкара нощта срещу четвъртък, петък и нощта срещу събота без съществена промяна. Освен че отскочи до Лора за душ и за да се обръсне, Кристиян седя до леглото ѝ неотлъчно. Когато бяха сами, той ѝ говореше тихо, разказваше ѝ всичко, което би могъл да сподели с нея през годините, ако бяха по-близки. Искаше да е сигурен, че тя чува,

макар че не съществуваше начин да го разбере. Тя не даде знак, че го е познала, не си отвори очите, нито пък издаде някакъв звук.

В събота сутрин той бе напълно изтощен.

— Иди вкъщи и поспи — помоли го Лора. — Аз съм тук, ще те заместя.

— Ще остана.

Тя хвана главата му с ръце и се взря в очите му със състрадание.

— Тя няма да разбере, че ти не си тук.

— Знам — той я прегърна и се почувства не толкова самотен. — Ако се събуди, искам да съм тук.

— А ако не се събуди? — прошепна Лора.

— Тогава също. Тя е била с мен, когато съм идвал на този свят. Бяхме разделени почти цял живот, но искам да съм с нея, когато напуска този свят. Редно е.

Лидия почина в събота следобед. Издъхна мирно, без въобще да дойде в съзнание. Кристиан бе до нея, както и Лора, Дебра и Скот. Той ги прегръщаше, когато се разплакаха, успокои ги както можа. Самият той не пророни и сълза, макар че изпитваше дълбоко страдание.

Мъката го гложди през следващите няколко дни. Уреди всичко около погребението и въпреки че непрекъснато идваха хора, за да изкажат съболезнованията си, той се чувстваше далеч от всичко. От дълго време не бе част от ежедневието на Лидия. Знаеше го, както и хората, които прииждаха и си отиваха.

Лора усети колко дълбока е мъката му и беше близо до него. Всяка вечер, щом Дебра заспеше, тя влизаше тайно в стаята му и лягаше до него. Не се любеха, но той я прегръщаше. В тъмното ѝ говореше за тревогите си.

— Не се върнах, за да се помирим — изрече с болка в гласа. — Върнах се заради Джеф и заради теб. Лидия просто бе част от всичко това. После нещо се случи. Усетих, че тя ме гледа за пръв път след много години. Стана ми много хубаво.

Лора го погали по лицето.

— Тя беше доволна, че ти дойде, когато имахме нужда от теб.

— Доволна ли? Не знаех. По-вероятно е била изненадана. Но това бе достатъчно, за да отвори очите ѝ.

— Тя те обичаше, Кристиан.

— Хм. Може би.

Лора вдигна глава.

— Съмняваш ли се?

— Не. В известна степен всички майки обичат децата си. Но това не значи, че ги уважават или харесват. Яд ме е, че ние почти не се познавахме с Лидия. Помниш ли колко време прекарах със Скот по време на процеса му? Направих го не защото е твой син или мой племенник, а защото го харесвам. Чудесен е. Е, и аз смятам, че съм свестен, но майка ми така и не го разбра.

— Знаеше го.

— При всички номера, които съм й правил ли? Ние тъкмо бяхме започнали да се опознаваме — почувства, че стомахът пак го присвива, което започна от мига, когато видя Лидия паднала на пода. — По дяволите, не биваше да става толкова бързо.

Лора го погали успокоително по гърба. Той я притисна към себе си от страх да не изгуби и нея.

— Нелепо е, Лора.

— Всяка смърт е нелепа.

— Невинаги. Някои хора разбират, че приближава, и приживе уреждат всичко, а тя остави толкова несвършени неща. Например случаят с Джеф, с мен и негодника, който ми е баща. Сега, след като Лидия вече я няма, никога няма да разбере кой е — знаеше, че тази мисъл ще го преследва вечно.

Погребението на Лидия бе във вторник сутрин. Спуснаха я в гроба до Уилям Фрай в дървен ковчег с гравюри, който Кристиан избра.

Докато стоеше в първия ред на опечалените, с Лора от дясната му страна, хванала го подръка, Кристиан изпитваше дълбока мъка. Изненадващо Дебра бе застанала отляво и макар че Скот бе от другата ѝ страна, тя се облягаше на Кристиан и се притисна към него още повече, когато той я прегърна.

Свещеникът, който изпълни кратката служба край гроба, познаваше Лидия от години. Искрената обич и уважение, с които говори за нея, накараха Кристиан да се почувства принизен. Той бе

развълнуван от признателността на хората, които бяха дошли, за да отдадат последна почит. Лора бе застанала до него и също приемаше съболезнования, съобщаваше му имената на присъстващите и откъде се познават с Лидия.

След службата хората започнаха да се разотиват. Кристиян изпрати Скот и Дебра с Мади. Благодарни на свещеника и после заедно с Лора се обърнаха към гроба за последно сбогом. Тогава забеляза един мъж, който бе застанал до дебелия дънер на един клен — настрани от останалите. Макар и напреднал в годините, имаше същото високо и атлетично тяло като Кристиян. Беше облечен с тъмно палто, с панталони с ръб и лъснати обувки. Косата му беше гъста и сребриста, а кожата му — загоряла.

Лора възкликна.

— Кой е това? — попита Кристиян. Хубав като аристократ, мъжът имаше такава впечатляваща фигура, че Кристиян не би го забравил, ако го познаваше. На службата присъстваха и непознати — любопитни или репортери, но инстинктът му подсказа, че той не е от нито една от двете категории.

— Гари Холмс. Какво прави той тук?

Гарисън Холмс III, издател на вестник „Сън“ на областта Хемпшир. В цялата долина Пайъниър се славеше като силен брокер. Мъжът, който последните няколко месеца направи живота на семейство Фрай ад.

— Сега ще видим — каза Кристиян и се обърна към нея. — Ти тръгни надолу. Ще разбера защо е дошъл.

Лора го изгледа боязливо.

— Може би не бива да му обръщаш внимание.

Но Кристиян бе решил друго. Последните два дни изминаха в мъка и тъга по смъртта на Лидия. Бе назрял за сблъсък. В случай че Гари Холмс имаше някаква причина да оскверни гроба на майка му с присъствието си, Кристиян бе готов да излее яростта си на него.

— Ти върви. Аз ще дойда след малко.

Лора го изгледа нерешително, но тръгна.

Кристиян вдигна яката на палтото и пхна ръце в джобовете си. Холмс го гледеше напрегнато, с очакване. Кристиян тръгна към него. Колкото повече се приближаваше, толкова повече възрастта на мъжа си личеше. Макар и човек да не можеше да му даде осемдесет години,

ъгълчетата на очите му бяха отпуснати, около тях се врязваха дълбоки бръчки, а косата му бе напълно побеляла.

Когато застанаха един срещу друг, Кристиян заговори:

— След всичко, с което навредихте на моето семейство, имате дързостта да идвате тук.

Холмс не мигна. С дрезгав от годините глас отвърна:

— Не съм причинил проблеми на семейството ви.

— Влошихте ги. Вашият лакей съобщи ли ви, че ви търсих?

— Предаде ми.

— Възпитан човек би ме потърсил.

— Аз не съм възпитан човек. Никога не съм бил и няма да бъда.

Кристиян гневно пое дъх.

— Майка ми беше възпитана. Сега вече я няма. Не желая да идвате тук.

Без да обръща внимание на враждебността му, Холмс погледна към гроба на Лидия.

— Тя беше чудесна жена, заслужаваща уважение.

— Толкова чудесна и заслужаваща уважение, че ви се стори подходящо да опетните семейството й.

— Чудесна жена — повтори Холмс, сякаш не чу думите на Кристиян.

— Познавахте ли майка ми? — попита нерешително.

— Познавах я — отвърна Холмс, все още втренчил очи в гроба.

— Кога?

— Преди години.

Стомахът на Кристиян се сви.

— В каква връзка?

Холмс отмести очи към неговите.

— Вие сте умен човек. Отгатнете.

Кристиян едва преглътна. У него имаше нещо, което му се стори познато. Дори и сега Кристиян би отдал физическата прилика на случайността, ако не съществуваха и други неща. Възрастта на Гари Холмс съвпаднаше. Също и репутацията му на донжуан. „Има високо мнение за себе си, беше казала Лидия. Изпълнен с противоречия, общественик. Той искаше да води света. Плашеше ме.“ Всички тези качества лесно можеха да се припишат на Гари Холмс.

— Вие? — възкликна Кристиан, без да може да повярва. Гари Холмс се смяташе за легенда в областта Хемпшир още от времето, когато Кристиан беше малък. Не го снимаха често — според Кристиан това бе умишлено. Той обичаше да дърпа конците зад сцената. Името и перото му бяха извор на силата му. — Вие?

Холмс вирна глава арогантно.

— Точно така.

За част от секундата Кристиан отново се видя като дете, отритнат, наказан и самотен. Беше тийнейджър, гледаше променящото му се тяло и се чудеше чии ли гени е наследил. Като голям прекарваше самотен празниците и рождените си дни. Имаше професия и му се искаше някой да се гордее заради него. Гари Холмс би могъл да бъде този човек.

— Копеле.

— Аз? — невинно ококори очи другият. — Че защо? Аз й предложих да се оженим, но тя отказа.

— Затова я изоставихте.

— Тя ми обърна гръб и се омъжи за друг, приятелю — изрече той убедено. — Не е страдала. Той й даде стабилен живот, а тя го предпочиташе пред мен.

— Тя ви обичаше — възрази му Кристиан. — Би се омъжила за вас, ако беше сигурна, че щяхте да й бъдете верен, но вие вече сте били с друга. Знаела е, че няма да се откажете от похожденията си.

Холмс сви рамене.

— Налага се всеки от нас в определен момент да вземе решение. Тя направи своето.

— И е живяла с него, независимо от болката, която й е причинило това.

Холмс леко се навъси.

— Каква болка?

— Аз. Отношенията ми с нея. Отношенията ми с Уилям Фрай.

— Това няма нищо общо с мен.

— Щом честно го вярвате — каза Кристиан, изпитвайки удоволствие от укорите, които му нанасяше, — значи или сте твърдоглав и егоцентричен, или пълен невежа. Как няма да се отрази на семейството, ако съм дете на друг мъж? Смятате ли, че Уилям Фрай се е отнасял с мен еднакво както със собствения си син? Мислите ли,

че на Лидия ѝ е било добре, като го е виждала? Как може да вярвате, че бих могъл да бъда близък с нея, след като сте ѝ забранили да ми каже истината за нещо толкова основно като името на собствения ми баща? Не ви ли е хрумвало, че този въпрос ще ме измъчва? Не ви ли е минавало през ума, че ще изпитвам болка от това, че баща ми никога не е проявил ни най-малък интерес към мен?

— Интересувах се. Следях кариерата ти.

Кристиян бе твърде ядосан, за да признае на Холмс каквото и да било.

— И много по-добре да не знам, нали? А майка ми? Тя е вдовица почти от трийсет години. Последните пет години от живота си не излизаше, понеже бе полупарализирана от артрит. Знаехте ли го? Направихте ли нещо, за да ѝ помогнете?

— А ти? — изстреля в отговор Холмс.

— Не — отвърна Кристиян искрено, — и вече страдам за това. През последните няколко дни изпитвам съжаление, с което няма да се разделя до края на живота си. Харесва ми да мисля, че това ме прави човек, поне повече от вас.

— Много лесно стигаш до заключения, приятелю.

— Баща и син си приличат. Защо си изляхте гнева върху Джеф? Мразехте го, понеже също е син на Лидия, така ли? Значи още завиждате на брака ѝ и продължавате да ѝ се сърдите, че ви е отблъснала, не е ли истина?

Холмс не отговори.

— От деня, в който Джеф изчезна — продължи Кристиян, — вашият вестник го разкъса на парчета.

— Никога не сме печатали нещо невярно.

— Изказахте обаче много предположения и прекрасно знаехте, че хората ще се уловят за тях и ще клюкарстват. Слухът е голяма сила. Щом се появи, разпространява се мълниеносно. Искам да ви кажа, че тези слухове нараняваха майка ми, но също и Дебра, и най-вече Скот. Смятате ли, че въобще биха го обвинили в изнасилване, ако не бяхте подготвили почвата за това? В никакъв случай. Той е дяволски добро момче. Не го заслужаваше, нито Дебра заслужава децата да се присмиват зад гърба ѝ в училище. Лора пък нямаше никаква вина бизнесът ѝ да спадне. Щом като това ви удовлетворява, можете да бъдете доволен — спря. Искаше му се да обърне гръб и да си тръгне,

но нещо не му позволяваше да мръдне от мястото. — Защо го направихте?

— Ти си бизнесмен, Кристиян, би трябвало да знаеш отговора.

— Заради вестника ли го направихте? — попита недоумяващ Кристиян. — Значи сте могли да бъдете толкова жесток, независимо от отношенията ви с майка ми едно време?

— Бизнесът си е бизнес.

— По дяволите, не е така. Надявам се никога да не направя такова нещо.

Холмс му отвърна с крива усмивка.

— Ти самият не си ангел. Следях лудориите ти, докато ходеше на училище. Тогаваш беше истински син на баща си. Приеми го, Кристиян. Можеш да ме наричаш както си искаш, но ти ми се сърдиш, понеже в мое лице виждаш същите черти, които не харесваш у себе си. Крушата не пада по-далеч от дървото.

Взирайки се в мъжа, който беше негов баща, Кристиян се размисли върху думите му. Да, наистина, че бе свободомислещ. Бе независим и би могъл да бъде безотговорен или безразсъден. Всички тези черти ги притежаваше и Гари Холмс. Но Кристиян никога в живота си не бе използвал силата си, за да причини болка.

— По отношение на нещата, които имат значение — изрече той спокойно, — не приличам на вас. За това трябва да благодаря на майка си. Може да съм наследил някои черти на характера ви, но тя ме възпита да проявявам съчувствие. Научи ме и да обичам.

Предчувствайки присъдата на Кристиян, Холмс заговори по-остро:

— И докъде те докара това? Имаше жени, но не се ожени. На четирийсет и седем години си, а не си женен. Никоя ли не се съгласи да се обвърже с теб?

— Не искам една жена да се обвързва с мен — каза Кристиян още по-спокойно. — Не съм като вас да се женя и да се развеждам, пак да се женя и пак да се развеждам. Според мен в брака се включват повече неща. Сигурно това също съм научил от майка си. Тя ви обичаше, но се бе съгласила на сделка. Спазвайки условията ѝ, тя се омъжи за друг и сполучи. Беше му вярна. Направи го щастлив, самата тя също беше щастлива.

Холмс изсумтя.

— Фрай беше кротък човек. Грешката ѝ е, че отхвърли предложението ми.

— Според нея не беше така.

— Аз щях да я направя десет пъти по-щастлива от него.

— Но и десет пъти по-нещастна. Сега, когато се запознах с вас, смятам, че е постъпила правилно.

Кристиян си помисли, че сигурно не се намират много хора, които да се противопоставят на Гари Холмс, и изпита известно удовлетворение от това. Холмс изглеждаше сърдит, това го зарадва още повече. След малко обаче гневът му утихна. Като съзнателно се опита да вземе връх в разговора, старият човек изрече с изучено спокойствие:

— Добре, мой син си. Също толкова хладнокръвен и достоен за омраза.

Но Кристиян поклати глава.

— Не е вярно. Когато си помисля кой сте и какво сте направили, изпитвам огромна ненавист към вас. Но ако си мислите, че това ще ме накара да се разгневя като вас, грешите. Има твърде много неща, които ме възпират.

Холмс хвърли поглед зад рамото на Кристиян.

— Тя едно от тях ли е?

Кристиян се обърна към мястото, където стоеше Лора. Изглеждаше разтревожена и нерешителна и той веднага ѝ направи знак да се приближи. Щом тя стигна до него, той я привлече към себе си.

— Запознай се с баща ми, Лора. Преди години Лидия го е зарязала. Смятам, че заради това той ни разкъса на парчета.

— Джефри Фрай е нечестен колкото си иска — каза Холмс заканително. — Той заслужава да го намерят и да го направят за смях, което имам намерение да изразя в редакционните си статии.

— Не бих го направил, ако бях на ваше място — предупреди го Кристиян. — Майка ми е мъртва. Вероятно би трябвало да го имате предвид.

— Така ли? Каква връзка има кончината ѝ с моята работа?

— Никаква, затова няма защо отново да пишете за семейството ми. Ако някога открият Джефри и го осъдят, можете да съобщавате фактите. Но ако видя някоя ваша публикация, в която има дори някакъв намек, ще трябва да отговаряте пред мен.

— Това заплаха ли е, приятелю? — попита Холмс самодоволно.

— Точно така — отвърна му Кристиан. — Вие сте в ръцете ми, приятелю. По дяволите, или ще ни оставите на мира, или ще прочетете истинската история на живота си в заглавията на всяко проклето издание, до което се добера. Благодарение на вас изчезването на Джефри бе редовно отразявано. Смъртта на Лидия е друга история. Любовната ѝ връзка с вас ще бъде следващото, ако не внимавате.

— Какво ме е грижа? Хората ме познават. Никой не ме смята за светец.

— Но никой не е разказал историята, която аз предлагам. Изоставен сте били, приятелю. Искате ли хората да го узнаят? Искате ли да разберат, че сте наблюдавали как расте синът ви, без да му дадете и цент, макар че сте тъпкан с мангизи?

— Да не би да искаш пари?

— От вас? — попита Кристиан, набирайки сили. — Никога. Ако искате да ме купите, напишете ми чек и аз ще го скъсам пред очите ви. От вас искам само уважение към семейството си. Искам честност, чиста игра, обективност. Сигурен съм, че се гордеете с качествата на „Сън“, нали? Какво ли би станало с този имидж, ако хората научат, че в статиите си влагате лично отношение. Не е особено похвално, приятелю.

— Никой няма да ти повярва. Дори нямаш доказателство, че съм твой баща.

— Още не. Но вече съм наел частен детектив и му плащам. Няма да му е много трудно да поговори с хора, които тогава са познавали майка ми.

— Смяташ, че те ще си спомнят какво е станало преди четирийсет и седем години ли?

— Щом става дума за вас, да.

Холмс вирна брадичка.

— Никой нищо не е видял. Няма да можеш да докажеш нищо.

— Няма — каза Кристиан, предвкушвайки победата си, — но ще успея да вдигна голям шум, който ще е доста неприятен за възрастен човек. Погрижете се да запомните този факт, приятелю. Майка ми вече я няма. В сделката е влизало да не ми казва името на баща ми и тя спази условията. Аз не съм ангажиран с тази сделка. Ако тя беше жива, не бих разговарял с нейните приятели. Не бих уронил достойнството ѝ.

Но нея вече я няма — обърна му гръб и тръгна с Лора надолу по хълма.

— Само ме окаляй — извика Холмс, — и ще ти кажа, че си толкова лош, колкото и аз.

— Само посмейте да окаляте семейството ми — извика в отговор Кристиан, — и на огъня ще отвърна с огън. Ваш син съм и нищо не ми пречи да го направя — в този миг разбра, че е способен да го извърши. Дали Лидия би одобрила тази негова заплаха, беше въпрос. Все пак някога го бе обичала. Но Кристиан трябваше да защитава семейството си и бе готов да го направи. По отношение на Гари Холмс се чувстваше точно толкова безмилостен, колкото самият Гари Холмс винаги е бил.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

За смъртта на Лидия бе съобщено в почти всички големи вестници в Нортхемптън като за чисто човешка история. Так сметна, че случаят е подходящ и се обади на повечето вестници. Сметна, че ако има нещо, което би могло да изкара Джеф наяве, то бе смъртта на майка му. Освен това, като съживи работата по случая, имаше извинение да се върне в Нортхемптън.

Този път дори не си нае стая в мотела. Леглото на Дафни го чакаше и той не изгуби времето си. Тя прекара предния уикенд в Бостън с него, но не бе същото както преди. Когато беше с нея, винаги знаеше, че ще дойде време да си тръгне. Когато не беше при нея, си мислеше какво ли прави и с кого ли е. Разсъждава дълго и върху разговора ѝ с Лора, от който чу почти всяка дума. Някои изречения от него не излизаха от съзнанието му. Дафни твърдеше, че го обича, но въпреки това не би напуснала Нортхемптън. Пред Лора тя говори за болезнена самота, че е осъзнала, че има нужда от нещо повече, освен кариерата си и все пак не можела да се омъжи за него. Спомена за недовършени дела и му се искаше да узнае, какво, по дяволите, означава това. Обаждаше ѝ се всяка вечер, но за чувствата ѝ към него бе сигурен само когато бяха заедно.

ФБР постави къщата на Лора, тази на Лидия, а също и гробището под наблюдение. Так заведе Дафни на погребението и се оглеждаше дали сред събралите се хора няма да изникне някой, който да отговаря на описанието на Джеф. Месеци по-рано полицейски художник бе направил скици как би могъл да изглежда Джеф, ако се дегизира. Так помнеше тези скици, но нито един човек не се появи, който макар и малко да прилича на описанията.

Наблюдението продължи два дни след погребението. След това ФБР отзова хората си, понеже извършеното престъпление не заслужаваше толкова разходи. Так беше бесен — не защото не ги разбираше, а защото искаше да открие Джеф. Желаше въпросът да се разреши.

След разговор по телефона с шефа си той успя да го убеди да остане в Нортхемптън до края на седмицата. През това време, ако не беше с Дафни, той обикаляше около къщата на Лора, на Лидия и край гробището. Частният детектив на Кристиан се занимаваше почти със същото, но Так нямаше нищо против. Детективът беше негов приятел и бе нает по негова препоръка. И макар че между двамата съществуваше конкуренция, тя беше колегиална. За Так нямаше значение кой ще залови Джеф, стига някой да го направи. Докато двамата — всъщност тримата, ако се броеше и Денис Мелроуз, който се появяваше понякога — обикаляха местата, имаха по-голям шанс да успеят.

Джеф не се появи. В неделя вечер Так се обезвери. Трябваше да бъде в Бостън в понеделник сутрин. Не само че нямаше какво да отчете за времето, прекарано в Нортхемптън, но трябваше отново да се сбогува с Дафни. Колко ли пъти още щеше да му се наложи да го прави. Искаше да се ожени за нея. По дяволите да вървят петте деца! Ако тя му роди едно или две, пак ще е доволен. Би могъл и да се грижи за тях, ако тя пожелае. Това би означавало да зарече работата си, но ако тя откажеше да се пренесе в Бостън, той тъй или иначе щеше да я смени. Би могъл да използва дипломата си в областта на бизнеса и опита си като данъчен агент, за да си намери работа, която да върши вкъщи. Би могъл да стане идеален съпруг.

Такива мисли се въртяха в ума му в съботния късен следобед, когато телефонът звънна. Понеже бе твърде уморен, дори не отвори очи.

— Ало? — попита тя тихо, като смяташе, че той спи. Остави я да мисли така само за да слуша тихия ѝ глас, който му действаше успокоително. Но следващото, което чу, беше възклицание, а след него заговори още по-тихо. — Почакай, ще се преместя в кабинета.

Той отвори очи, видя я, че грабна халата и излезе тихо от стаята. Седна на леглото озадачен. Зачуди се защо ли реши да говори от кабинета си. Погледна телефонния апарат. Чу, че Дафни слезе по стълбите, после мина през коридора. Тъкмо когато тя се обади от кабинета си, той вдигна телефона в спалнята и сложи ръка върху микрофона.

— Ти ли си? — попита тя тихо.

Приглушен тъжен мъжки глас каза:

— Аз съм. В понеделник прочетох във вестника. Искях да позвъня по-рано, но не знаех... не бях сигурен... не можах. Как почина тя, Даф?

— От инфаркт. Кристиан я откри, но е било твърде късно.

— Веднага ли почина?

— Не, но не дойде в съзнание. Не страда, Джеф. Почина в съня си.

Так затвори очи.

Джеф мълча толкова дълго, че Дафни се обади:

— Още ли си там?

— Да — дишаше шумно. — Предполагам, че е погребана до баща ми.

— Да. Свещеникът произнесе чудесно слово. Службата беше много хубава.

— Сигурен съм. Много я бива Лора за тези неща.

— Кристиан свърши всичко, не Лора.

Джеф се засмя.

— Каква ирония на съдбата.

— Него сякаш Господ го изпрати, не само за Лора, но и за Скот и Дебра. Те имаха нужда от някого. Върни се, Джеф. Трябва да се върнеш.

— Те нямат нужда от мен.

— Върни се — рече умолително тя.

— Знаеш, че не мога. И по-рано сме говорили за това.

— Но не е честно всички да живеят в неизвестност. Трябва да продължаваме живота си, а сега просто сме вързани. Нужно е да се сложи край на цялата тази работа. Трябва да се върнеш.

— За да ме хвърлят в затвора. За семейството ми това ще бъде по-лошо от неизвестността.

— Ще те защитавам — убеждаваше го тя. На Так му се стори, че е отчаяна. — Можем да стигнем до споразумение. Ще се постарая да те отърва с глоба и освобождаване под гаранция.

— Няма да успееш — каза ѝ Джеф, а Так кимна утвърдително. — Твърде много неща са се натрупали против мен.

— Но ти нямаш досие.

— Не мога да се върна.

— Джеф...

— Дебра и Скот добре ли са?

Дафни не му отговори веднага. Так усети, че тя се примирява.

— Добре са, но им дължиш обяснение. На Лора дължиш извинение, както и на мен. Трябва да се върнеш.

— Не мога.

— Моля те, Джеф.

— Сбогом, Даф.

— Джеф? Не затваряй! Моля те, Джеф.

Но Так разбра, че Джеф беше прекъснал. Затвори слушалката и дълго седя на края на леглото с наведена глава и със сплетени върху чаршафите ръце. Дафни не се качи горе. Предположи, че е в кухнята и се съвзема след разговора. Може би е направила кафе и ще му го донесе, сякаш нищо не се е случило.

Изведнъж го обзе гняв, изправи се, облече се набързо, мина през спалнята и банята и натъпка нещата си в чантата. Щом се приготви, слезе в кухнята.

Дафни стоеше с чаша в ръце и гледаше през прозореца. При шума от стъпките му се обърна и се усмихна.

— Так, тъкмо се качвах — като видя буреносното му изражение, усмивката ѝ изчезна. — Да не би нещо да не е наред?

— Заминавам.

— Но каза, че ще останеш за вечеря.

— Промених решението си. Тръгвам веднага.

— Защо? — попита тя.

Беше толкова сърдит, че не можа веднага да ѝ отговори.

— Защото съм най-големият глупак на света.

Тя се взря в него.

— Чул си разговора — заключи с тих глас.

Той кимна.

— Целия. Вдигнах слушалката. Откога ти се обажда?

Тя обхвана раменете си с ръце.

— От Нова година. Не звъни често, не повече от три-четири пъти.

— И не си ми казала.

— Нямаше смисъл. Той не ми казва къде е и с какво се занимава.

Просто иска да чуе какво става тук.

— Защо на теб? Защо не на Лора?

— Той се плаши от Лора. Не иска да се кара с нея.

— Казвала ли си й, че е звънил?

— Не. Ще я заболи още повече.

— Поне да чуе, че е жив. Сега дори не го знае със сигурност.

— Това няма значение. Той няма да се върне.

Так чу Джеф да го повтаря няколко пъти. Но друго го тревожеше повече.

— Защо звъни на теб?

Би могла да му отговори, че е адвокат на Джеф и той изпитва пълно доверие в нея. Това би бил най-простият аргумент, срещу който Так не би могъл да възрази. Фактът, че не го направи, го разтърси из основи.

— Откъде е сигурен той, че няма да кажеш на Лора? Та тя ти е приятелка от детинство, най-добрата ти приятелка.

— Знае, защото преди да тръгне, разговаряхме.

Сърцето на Так се разтуптя.

— Било ти е известно, че ще бяга?

— Не.

— Знаеше ли за измамите му?

— Не. Нямах никаква представа. И аз знаех толкова, колкото и Лора. Но ми беше ясно, че за някои неща се чувства нещастен. Довери ми се.

— Какво друго е направил? — попита настоятелно Так. Тялото му се изпъна като струна, а мускулите му се изопнаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Любовница ли му беше?

Тя преглътна. Раздвижи глава напред-назад, но не я поклати решително, както на Так му се искаше.

— Так...

— Забрави го — каза той и вдигна ръка. — Забрави какво те попитах — сви ръката си в юмрук и го стовари върху рамката на вратата. От болката се почувства по-добре. — По дяволите, Даф, защо? Защо не беше искрена с мен? Защо не ми каза за Джеф?

Дафни притисна пръсти към устните си. Очите й се изпълниха със сълзи.

Прииска му се да затвори очи, но не бе в състояние.

— По дяволите, та аз те обичам. Защо всичко трябва да бъде толкова сложно? Не искам повече да бъда сам. Не разбираш ли? — прокара пръсти през косата си и ги задържа там. — За Бога, не мога да повярвам. Ти и Джеф. Трябваше да го очаквам — изведнъж всичко дойде по местата си. — Каза, че няма друг, но всеки път, когато споменаваше името му, го правеше с обич. Имало е моменти, когато си знаела за него повече, отколкото Лора. Настояваше да не наемаме частен детектив за случая — изсумтя. — Смятах, че го правиш, понеже това, което върша, дълбоко те е впечатлило. Грешка, Джоунс, голяма грешка. Според нея много лошо си вършиш работата и никога няма да разбереш, че е тя.

— Не! Не е...

Той я прекъсна, тъй като искаше да се доизкаже.

— Сега вече ми се струва възможно. Изразът на лицето ти, когато ти казах, че е имал връзка, и същата реакция, когато ти съобщих, че знаем коя е жената. Свидетелката непрекъснато твърдеше, че жената имала прекрасна коса. Та, за Бога, ти я имаш, почти същият цвят е като на Даян Къркъм — спря за малко, за да се поуспокои, но това се оказа невъзможно. Гласът му прекъсваше. — Обичаш ли го?

Тя поклати глава.

— Тогава какво те държеше при него?

— Той беше тъжен човек — успя да изрече. — Сърцето ме боли за него.

— Толкова много, че жертваш приятелството си с Лора, кариерата си, приятелството си с мен? За Бога, не мога да го приема — понечи да се обърне. В следващия миг я погледна отново, без да се притеснява, че напълно разкрива чувствата си — седях горе, държах телефона в ръка, слушах какво му говориш и най-накрая разреших пъзъла. Почувствах се измамен, засегнат, глупав и тъжен и си дадох сметка, че ти ми причини всичко това — отново разроши косата си. — Затова си казвам, че нямам нужда от това. Не мога да го приема. Взех си нещата и слязох да ти кажа, че всичко свърши и че си тръгвам отук завинаги. После те поглеждам и започвам да се топя отвътре. Представяш ли си, след всичко се топя — почувства се отвратен от себе си, но това като че ли нямаше значение. — Така е от самото начало и сигурно винаги ще е така. Искам да преживея живота си с теб, Дафни. Толкова го искам, че почти бях готов да се откажа от

всичко, което имам в Бостън, и да се преместя тук. Но сега няма да го направя. Тук няма да живея с теб, тъй като тук витае духът на Джефри Фрай.

Отново понечи да си тръгне. Този път спря с ръка на дръжката на вратата, с вперени в пода очи. Говореше тихо и се владееше повече отпреди.

— Сега се връщам в Бостън. Не искам да идваш, нито да се обаждаш, докато не стигнеш до решение. Или той, или аз. Може да останеш тук и да го чакаш да ти се обади, да се готвиш да го защитаваш, ако се върне, или да се откажеш от всичко това, да дойдеш в Бостън и да се омъжиш за мен. Избирай.

— Не го обичам! — извика Дафни. — Между нас никога не е имало любов.

Той не вдигна очи, тъй като се боеше, че ако я погледне, ще загуби решителността си.

— Служебно ще забравя, че днес ти е звънил. Не знам и че ти се е обаждал и друг път. Никой няма да разбере. Това ще постави службата ми на риск, но го правя, защото те обичам — отмести се от вратата, грабна чантата и палтото си. Тръгна бързо, изтрополи по предните стъпала, почти пробяга през моравата до колата си. Излезе на заден ход на улицата и не се спря, докато не стигна до апартамента си в Кеймбридж, където беше твърде късно, за да вземе думите си назад.

Дължиш им обяснение.

Джеф дълго си мисли върху думите на Дафни. Това не бе ново за него. От деня, в който напусна Нортхемптън, знаеше, че постъпва нечестно. Но животът е несправедлив. Често обстоятелствата принуждават хората да действат не по свое желание. Избяга от всичко, което смяташе, че задушавя живота му, и го направи по единствения начин, който успя да измисли. Съжаляваше, че не се раздели с тях начисто.

Дължиш им обяснение.

От седмици наред се чудеше как да го направи. Мина му през ума да пише писма, но нямаше начин да ги изпрати, без да открият местонахождението му, а той не искаше това да става. Харесваше малкото кътче, което си бе изградил. В къщичката му можеше да се

живее, хората от градчето го приемаха и той се занимаваше с ресторанта, докато състоянието на Попи прогресивно се влошаваше. Освен това там бе и Глори. Глори имаше нужда от него. Не бяха любовници. Някой ден това можеше да стане, но засега тя бе твърде невинна. Докато Попи е болен, бе нужно някой да се грижи за нея и Джеф го правеше с радост. Никой досега не се бе осланял на него както тя. За него беше едновременно отговорност и богатство.

Дължиш им обяснение.

Смъртта на майка му го разтърси силно, може би повече от всичко, което изостави. Лидия го обичаше. Тя му бе предана както никой друг и ако в някои мигове му се искаше и да не е било така, тя винаги го бе правила за добро. Хрумна му, че със смъртта ѝ се слага край на нещо незавършено. След много безсънни нощи дойде до извода, че трябва да доведе докрай и други неща. Заплахата от преследване винаги щеше да виси над главата му, но с нея можеше да живее. Онова, с което не можеше да се примири, бе, че децата му ще страдат винаги заради онова, което направи. Дафни е права. Някак си трябваше да приключи.

Кристиян седеше пред телевизора и гледаше последните новини. Лора се бе сгушила до него и спеше, самият той също придремваше. Бе уморен. Смъртта на Лидия дълбоко го разтърси, а на всичкото отгоре трябваше да преглътне и разкритието на Гари Холмс. Наближаваше април. Налагаше се да се върне на работа. Твърде дълго отлага завръщането си във Върмонт, но имаше задължения, които трябваше да изпълни.

Проблемът беше, че тук също имаше задължения, за които не беше давал дума, но за него те бяха по-важни от другите. Прекарваше много безсънни часове в мисли как ли ще съчетае и двете.

Когато телефонът звънна, първата му мисъл беше, че Лора ще се ядоса, ако някой приятел на Дебра се обажда толкова късно. Освен това му хрумна, че може да спести и на двете тази неприятност. Третото, което веднага му мина през ума, бе, че не би искал още един сигнал да събуди Лора. Изплъзна се от нея и вдигна слушалката навреме.

— Ало? — попита тихо.

Посрещна го мълчание. Като си помисли, че търсят Дебра, изрече много тихо:

— Вече е късно. Не може ли утре да се видите в училище?

Тъй като пак не получи отговор, понечи да затвори. Нещо обаче го спря. Изпита странно усещане.

— Ало? — усещането оставаше, дори се усили.

— Джеф?

— Не знаех, че си вкъщи — гласът му беше точно такъв, какъвто го помнеше Кристиян — тих, дори малко предизвикателен, но сега Кристиян му се зарадва както никога по-рано.

— Джеф, за Бога, много се безпокоим за теб. Добре ли си?

— Добре съм. Искам да отида на гроба на мама. Някой наблюдава ли го?

— Вече не.

— Сигурен ли си?

— Казаха ни, че оттеглят хората си.

— Ще дойдеш ли там?

— Кажеш кога.

— След двайсет минути.

— Отсега? — Кристиян се изуми. — Толкова близо ли си до нас?

— Обикновено не. Просто дойдох. Не води никого, Кристиян.

— Ще взема Лора. Дължиш ѝ го.

— Тя няма да успее да ме убеди да се върна.

— Няма и да се опитва. Но има право да говори с теб — по чисто егоистични причини Кристиян искаше Лора да се види с Джеф. Не знаеше какво ще каже Джеф, нямаше представа дали след това Лора ще се чувства по-добре или по-зле, но това трябваше да стане. Решаваше се бъдещето му.

— След двайсет минути — повтори Джеф и затвори.

Точно двайсет минути по-късно Кристиян паркира колата в подножието на възвишението. Сърцето на Лора биеше до пръсване. Така бе, откакто Кристиян я разбуди и ѝ каза, че Джеф се е обадил. Тя отвори вратата и излезе, после изчака Кристиян и заедно тръгнаха нагоре.

— Слава Богу, че има луна — прошепна тя и дръпна палтото плътно около себе си. — Никога не съм ходила на гробища нощем. —

Знам защо Джеф избра това място. Иска да бъде близо до Лидия. Тя винаги му е носила късмет.

Хванал Лора за ръка, Кристиян я поведе нагоре. Приблжиха мястото, където се издигаше паметникът на семейство Фрай, и една тъмна сянка се отлепи от близкото дърво. Лора спря като закована. Докато Джеф се приближаваше бавно, тя се взираше в него.

Той изглеждаше съвсем различен. Палтото бе единственото, което разпозна. Джинсите му изглеждаха широки и износени, не бяха маркови, на каквито той държеше. Ботушите му бяха протрити — такива никога не би носил. Най-голямата разлика бе в лицето му. Косата му бе израснала и изглеждаше по-тъмна, отколкото си я спомняше тя, долната част на лицето му и горната му устна не се виждаха от брада.

Страшно приличаше на Кристиян като по-млад, което бе забележително, тъй като Лора никога не бе намирала прилики между тях двамата. Сякаш Джеф се бе превърнал в безделника, какъвто едно време бе Кристиян. Но докато нехайността у Кристиян я възбуждаше, при Джеф не й правеше впечатление. Той бе непознат за нея. Бяха женени двайсет години. Липсваше от четири месеца. Много пъти си го представяше умрял и си отдъхна, че не е. Въпреки всичко не направи и крачка към него. Нямаше желание да го докосне. Не познаваше човека, в когото се бе превърнал.

— Джеф — каза Кристиян и кимна за поздрав.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Джеф.

Луната се отрази в очилата му, когато се обърна към Лора.

— Изглеждаш добре, Джеф.

— Ти също. Как си?

През ума й минаха десетина отговора, но всеки от тях би изразил гнева й и чувството, че е измамена, което все още изпитваше. Но той се обади, дойде и тя му беше благодарна. Затова отвърна простичко:

— Добре.

Той кимна, после погледна към гроба на Лидия.

— Съжалявам за това. Сигурно и аз съм допринесъл с нещо.

Лора не отговори. Нямаше намерение да го освободи от вината, която изпитваше.

— Как разбра? — попита Кристиян.

— Прочетох съобщение във вестника.

— Кой вестник?

Джеф го погледна в очите.

— Ако ти кажа, играта ще се развали.

— Това не е игра — каза Лора, която не успя да се въздържи, а след това не ѝ се искаше да спира. Мъката от миналите месеци се изля. — Остави ни в същински ад. Едва не полудяхме, когато изчезна. Мислехме, че или си ранен, или убит. После дойдоха обвиненията, парите ни бяха замразени, започнаха да идват сметки, а чете ли за Скот? Знаеш ли той какво понесе?

— Да.

— Съзнаваш ли, че единствената причина за всичко, което стана, бе поради обвиненията към теб?

— Да.

Лора никога не бе изпитвала агресивни чувства, но в този миг ѝ се прииска да го удари, да го удря отново и отново за всичко, което им причини.

— Защо, Джеф? — извика. — Защо направи всичко това? Какво беше толкова лошо, че трябваше да се разделиш с нас по този начин?

Той не бързаше да ѝ отговори.

— Исках... имах нужда... да направя нещо. Бях уморен да те следвам. Поисках аз да вода.

— Като крадеш ли?

Той трепна за миг.

— Това бе предизвикателство. Щом проработи, изпитах още по-голям порив. После още един, когато открих какво бих могъл да направя с парите. Хората ти обръщат внимание, ти означаваш нещо. Чувствах се добре с къщата, ресторанта и колата.

— Какво ще кажеш за апартамента? — попита Лора.

Джеф отново погледна към гроба на Лидия и заприлича на виновно малко момче.

— За това ме боли най-много от всичко — каза му Лора. — Опитвах се да бъда добра съпруга. Опитвах се да бъда привлекателна. Аз ли бях виновната, или ти?

Без да вдига очи, Джеф каза:

— Ти не си виновна. Просто не си за мен. Беше твърде добра. Имаш прекалено много отговори. До теб аз се чувствах смален.

— Опитвах се да правя така, че да не го усещаш.

— Знам, но ставаше още по-лошо. Ти смяташе, че заблуждаваш всички, но не е вярно. Хората знаеха истината. Аз я знаех. Беше унижително.

— Затова, за да ме унижиш, поиска да си го върнеш.

— Не, не затова. Единственото, което исках, бе да се чувствам повече мъж.

— Е, сега чувстваш ли се?

Той се забави нерешително.

— Да.

Това признание засегна Лора повече, отколкото бе предполагала.

— Трябваше да поискаш развод. Бих го предпочела, вместо да имаш връзка зад гърба ми.

— Ти нямаше да ми дадеш развод — възрази той. — Смяташе, че бракът ни е идеален. Според теб животът ни бе съвършен. Ако ти бях доверил, че съм нещастен, ти щеше да се постараяш да ме направиш щастлив. Щеше да се опиташ да уредиш всичко. Щеше да бъдеш сигурна, че правиш онова, което трябва. За теб няма проблеми, Лора. Нито едно препятствие не е достатъчно високо. Ти си изключително способна жена. Ние, обикновените смъртни, трудно го понасяме.

— Аз също съм обикновена смъртна. И аз имам своите недостатъци. Единият от тях се оказа, че е слепота. Вече го знам. Не виждах, че си притеснен, но ако ми беше казал, вероятно бих се променила.

Той започна да клати глава, преди тя да е свършила.

— Ти си такава, каквата си. Ако се бе променила заради мен, ти щеше да се чувстваш смалена, а това също не би било правилно. Истината е, че не бяхме един за друг.

— Двайсет години имахме солиден брак — възрази му Лора. Бе работила много, за да го постигне, и не бе съгласна някой да смята усилията ѝ за ненужни.

— Солиден не означава добър. Аз не бях подходящ за теб, както и ти за мен. Имаш нужда от по-силен мъж, като Кристиян например — погледна към брат си. — Ти си я познавал преди мен, трябвало е да я отвлечеш.

— Знам — отвърна Кристиян.

— Защо не го направи?

— Тогава не бях готов да се установявам.

— Сега готов ли си?

— Да, време ми е, не смяташ ли?

— Искаш ли я?

Лора ги спря с ръка.

— Извинявай, Джеф, но дали ме иска, или не, не е твоя работа.

— Моя е. Когато изчезна отново, ще се чувствам по-добре, ако знам, че си с него.

— Няма ли да останеш? — попита Кристиян.

Джеф поклати глава.

— Къде отиваш? — попита Кристиян отново.

— Имам си местенце.

— С какво ще се занимаваш?

— Няма да повярваш, ако ти кажа.

— Пробвай.

Но Джеф поклати глава.

— А обвиненията към теб? — поинтересува се Лора.

— Известно време ще висят. Ако не ме открият, нищо няма да стане.

— Ще държат парите ти замразени.

— Ти си взела своя дял. Това ти е помогнало.

Лора се учуди откъде знае за решението на съда. Доколкото имаше информация, вестниците не бяха писали за това.

— А Дебра и Скот?

— Липсват ми.

— Значи няма да се върнеш.

— Не мога.

— Това ли да им предам — че не можеш? Скот е сърдит, а Дебра е засегната. Не разбират как един баща, който са смятали, че ги обича, може да ги изостави така.

Джеф пое дълбоко дъх.

— Ако знаех какво ще се случи, вероятно бих постъпил по друг начин. Но сега нищо не може да се направи. Както разбирам, ако се върна, това само ще усложни нещата.

— Къде ще бъдеш?

Той се усмихна тъжно и поклати глава.

— А ако някое от децата се разболее? Как да ти съобщя.

— Няма да ми съобщаваш.

— Въобще? — трудно ѝ бе да проумее, че никога повече няма да го види. Не го обичаше, но все пак той беше баща на децата ѝ. Помисли си как е възможно да си толкова близък с някого и на раздяла да не те присвива сърцето.

— Хайде, Лора — сгълча я той. — Не се прави на толкова нещастна. Нямах нужда от мен и никога не си имала.

— Но аз те обичах — никога не е била дивата и страстна любов, каквато изпитваше към Кристиан — такава, каквато нито времето, нито разстоянията и бедите могат да унищожат. Това бе спокойна, рационална привързаност. Разстоянието и бедите ѝ видяха сметката.

— Ти никога не си имала нужда от мен — повтори той. — Ще се справиш.

— Джеф...

— Тръгвам — но едва направи крачка, когато Кристиан се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Ако някога имаш нужда от нещо, ако изпаднеш в беда, където и да си, знаеш къде да ме намериш.

Джеф се взря в него, после кимна. Погледът му се плъзна надолу по възвишението.

— По дяволите, казах ти да дойдеш сам.

Лора се обърна и видя светлина на фенерче близо до колата си и Кристиан също гледаше надолу.

— Дойдохме сами. Ако е полицейска кола, това е съвпадение — сръга Джеф. — Върви. Аз ще те прикривам.

Джеф побягна.

Лора извика името му още веднъж, после, когато фигурата му изчезна в тъмнината, притисна ръка към устата си.

Кристиан я привлече към себе си.

— Ще успее, ще се оправя.

Инстинктивно тя разбра, че никога повече няма да го види, че вратата към тази част от живота ѝ най-после се затвори. Тъй като моментът бе емоционален, четирите месеца на мъки, които той ѝ причини, потънаха някъде дълбоко в съзнанието ѝ. Спомни си за хубавите моменти, месеци и години преди това, и я обхвана тревога. Не можеше да си представи къде отива Джеф и какво ще прави. Порано никога не бе живял сам. Боеше се за него.

Мади би казала, че се страхува за себе си, че без Джеф, който да се обляга плътно на нея, нещо ще липсва в живота ѝ. Тя не смяташе, че е така. Много повече предпочиташе силата на Кристиян. Хубаво бе да се опираш на някого, при това на толкова способен мъж като Кристиян.

Все пак по отношение на Джеф старите навици отмират трудно.

— Дали не трябваше да остане — прошепна на Кристиян.

— Не можеше.

— Но сега е съвсем сам.

— Четири месеца е бил сам и е жив и здрав. Време е да се погрижи сам за себе си, не смяташ ли?

Преди тя да отговори, лъчът на фенерче ги освети. След секунди до тях се приближи полицај. Примигвайки на светлината, Лора разпозна човека, който понякога се отбиваше в „Черешите“, когато патрулираше.

— Малко е късно за тук, хора. Всичко наред ли е?

— Наред е, сержант — отвърна Кристиян подчертано бавно. Ръката му още беше върху раменете на Лора. — На мисис Фрай ѝ стана мъчно за майка ми и ѝ се прииска да дойдем.

— Лошо е, когато загубиш близък. Самият аз не я познавах, но чувам, че е била добра жена.

Кристиян бавно сви рамене. Разговаряше, сякаш беше пладне и разполагаха с много време.

— Смъртта не подбира. Рано или късно взима по някого.

— Сигурно е така — каза полицајът. Лора затаи дъх, когато фенерчето му направи кръг наоколо. Той остана доволен, че няма никой друг. — Е, няма да ви бавя повече. Човек трябва да изживява мъката си сам.

— Няма да се бавим.

— Стойте колкото желаете. Исках да се уверя само дали няма някакъв проблем — като докосна козирката на шапката си с фенерчето, той наведе лъча надолу и тръгна след него.

Облегната на гърдите на Кристиян, Лора прошепна:

— Дали е имал достатъчно време, за да избяга?

— Така смятам.

— Да не си помисли, че сме го предали?

— Има ли значение?

— Да, защото не бих го предала.

— Но той го направи.

Лора вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Ако Джеф ме е наранил, това не означава, че трябва да му го върна.

— Обичаш ли го?

— Не.

— Какво изпита, когато го видя?

— Неудобство, загриженост, съжаление.

— Няколко пъти му каза да се върне. Заради себе си ли го направи?

— Не. Заради Скот и Дебра. Вече съм подала молба за развод, Кристиан, знаеш го — беше се свързала с местен адвокат, който уреждаше бързо разводите. Дафни й даде името му, но дори и Дафни да се занимаваше с подобни дела, Лора не би се обърнала към нея. Имаше промяна в отношенията им. Лора беше сигурна, че в дъното на всичко стои Джеф. — Дори и да се бе върнал, не бих могла да живея с него. Вече не го обичам.

Кристиан се усмихна, после нежно я целуна.

— Тук е много призрачно — прошепна той. — Искаш ли да се връщаме вкъщи?

Тя кимна. „Вкъщи“ звучеше прекрасно.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След срещата на гробищата в продължение на три дни валя дъжд и през това време Лора размишлява много за Джеф. Онази нощ си взе сбогом с него. Сега, докато през ума ѝ минаваше всичко, което бяха преживяли през двайсетте години, прекарани заедно, тя се сбогуваше и с брака си. Мади би го нарекла период на траур, а за Лора бе нещо по-тежко. За Кристиан също. Той се върна във Върмънт за няколко дни и я остави с мислите ѝ, от което тя имаше нужда.

Както би се предполагало, Лора си спомняше доброто. Но се сещаше и за лошото. Навремето не го определяше като добро или лошо, защото не си разрешаваше да признае, че животът ѝ има и отрицателни страни. Но все едно, те съществуваха — имаше моменти, когато двамата с Джеф се караха, когато той се сърдеше на децата или идваше ядосан от работа. Докато се вглеждаше назад, тя не можеше да разбере как не ги е забелязвала.

В петък сутринта все още се чувстваше неуверена в себе си, когато полицаи позвъни на вратата, за да ѝ каже, че поршето на Джеф е намерено в пролом близо до Път 91 във Върмънт. Една част от колата се показвала от реката, която била придошла от дъждовете, и поради това не я били забелязали поне два дни, както полицията от Върмънт предполагала.

Освен портфейла, в който бе намерена шофьорската му книжка, кредитни карти и малко дребни пари, нямаше никаква следа от Джеф. Колата беше лошо ударена, докато се бе блъскала в камъните, а вратата на шофьора бе намерена полуотворена. След като предположиха, че Джеф е успял да излезе от колата, полицията претърси реката и близките гори.

Лора бе сякаш ударена от гръм. Тя не можеше да проумее дали падането на колата е било случайност, или опит за самоубийство, дали се бе случило същата вечер, когато се срещнаха, или след това. Разсъждаваше дали не е имало начин някак си да го предотврати.

Тъй като тази мисъл я измъчваше, тя незабавно се обади на Кристиан, който се върна навреме, за да посрещне Скот на летището. Разказа на Дебра за станалото веднага щом тя се прибра от училище. Позвъни на Мади в колежа, за да ѝ съобщи, преди да го обявят по новините, телефонира на Гретхен, преди Мади да го е сторила. Звънна на Илис, а тя обеща да предаде на Даян. Обади се и на Дафни, която пристигна начаса пребледняла.

Чакането този път бе различно от онова през декември. Не бе съвсем бдение, тъй като Лора не знаеше какво точно се е случило с Джеф. Събралите се чакаха да чуят дали тялото му е било намерено.

Вестниците описаха историята. „Сън“ отрази станалото без никакъв редакционен коментар. След негативните статии, които по-рано бе печатал, за много хора новината бе добре дошла. Смъртта винаги се смята за трагично обстоятелство и е по-приемлива от престъплението. Лора го осъзна, когато хора, които се бяха държали на разстояние, сега идваха и изразяваха подкрепата си. Ако имаше отмъстителен характер, би ги прогонила. В края на краищата, след като не останаха край нея, когато и бе най-трудно, за какво ѝ бяха въобще?

В продължение на цели четири дни екипи по търсенето пребродиха околността. В началото на петия се отказаха. Всички следи водеха до предположението, че Джеф е успял да се измъкне наранен от колата и след това или се е удавил в бурните води на реката, или е издъхнал в гората. На Лора направо ѝ казаха, че тялото му може и никога да не бъде открито.

Заради Дебра и Скот, не толкова заради себе си, Лора прие факта, че Джеф е мъртъв. Полицията вече го обяви. Мади също. Както и всички в ресторанта. Дафни не каза и дума, но тя така и така напоследък не бе разговорлива. Нещо я глождеше. Лора го разбираше и макар че имаше идея какво е, самата тя не повдигаше въпроса.

Понеже тялото не бе открито, не би могло да има и погребение. След като се посъветва с Кристиан, пак заради Дебра и Скот, Лора реши да направят възпоменателна литургия. Те трябваше да знаят, че след като вече го няма, всички си спомнят баща им с добро.

Литургията бе изнесена в малка църква от същия свещеник, който каза толкова мили думи за Лидия. Всички пейки бяха запълнени, но този път Лора не се интересуваше ни най-малко дали

присъстващите са ѝ истински приятели, или не. Тя искаше Дебра и Скот да видят с колко хора баща им се е познавал приживе.

След службата повечето от присъстващите се отбиха в къщата, за да изразят съболезнованията си на Лора. Дафни се застоя. След като другите си тръгнаха, тя се приближи до Лора и някак си стеснително, каквато Лора никога не я бе виждала, ѝ каза:

— Може ли да поговорим за малко?

Лора усети какво ще последва. Не знаеше дали е готова за такъв разговор, но вероятно това бе най-подходящият момент. Дафни очевидно страдаше и Лора я съжали. Поведе я нагоре по стълбите към спалнята, където в миналото двете много често си доверяваха разни неща.

В мига, в който затвори вратата, Дафни се обърна към нея.

— Лора, напускам Нортхемптън. Давам си оставката във фирмата и ще обявя къщата за продан.

Тъй като не очакваше точно това, Лора се изненада. Години наред двете бяха много близки. Независимо от всичко, мисълта, че напуска града, я натъжи.

— Къде отиваш?

— В Бостън.

Лора се озадачи.

— Напоследък не виждам Так. Мислех, че между вас всичко е свършило. Днес не дойде и на службата. Кристиян се изненада.

Дафни обърна поглед настрани и се смръщи.

— Моя е грешката, че не е тук. Много се ядоса за нещо, което се случи малко след смъртта на Лидия. Тогава си тръгна и се закле никога повече да не стъпи тук.

Лора разбра, че Дафни страда. Знаеше колко много означава Так за нея. Дафни не беше човек, който разлюбва лесно.

— Кристиян много го харесва.

— Аз също.

— Ще се омъжиш ли за него?

— Ако още ме желае.

— Не знаеш ли? Как ще оставиш всичко тук, без да си сигурна?

Дафни се загледа през прозореца.

— Налага се. Трябва да започна отново, независимо с Так или без него. Тук има духове, които ме преследват. Искам да се измъкна.

Изглеждаше толкова нещастна, че Лора направи крачка към нея.

— Даф...

Но Дафни я заобиколи и отиде до прозореца. Застанала с гръб към нея, тя заговори:

— Невинаги съм ти била най-добрата приятелка. Извърших нещо ужасно.

Сърцето на Лора замря. Още откакто започна да я подозира, отчаяно се молеше да греша.

— Знам.

Дафни наведе глава.

— Предполагам. Онзи ден, когато дойде и ме завари с Так, се почувствах ужасно виновна. Знам какво съм извършила и то няма никаква връзка с Так. Майка ти би казала, че говори подсъзнанието ми. Вероятно е така. Таях всичко в себе си много дълго време и сега изведнъж се исипа.

— Не всичко — каза Лора. Имаше неща, за които често недоумяваше през последните седмици. — Никога не съм подозирала нищо. Никога не съм забелязвала каквото и да е. Как се случи? Кога?

Дафни вдигна глава и облегна ръка на прозореца. Изглеждаше мрачна в сеплата си черна рокля. Тихо и със съжаление в гласа започна:

— Той обикновено те чакаше в ресторанта. Ти беше или в кухнята, или в кабинета си и работеше върху рецептите, а той стоеше на бара. Пиеше повече, отколкото си мислиш, Лора. Никога не съм го виждала пиян, но имаше моменти, когато казваше повече, отколкото е необходимо. Беше самотен. Аз също. Имаше доста общо помежду ни — хората, които познавахме, местата, които посещавахме. Очаквах с нетърпение да го видя на мястото му там, вероятно той е изпитвал същото. Веднъж ми каза, че искал да видя апартамента, който купил, и се почувствах поласкана — гласът ѝ спадна още повече, сякаш от тежестта на срама. — Не съм си мислила, че нещо ще се случи. Отидох само защото щях да бъда с някого, когато харесвах тогава, когато единствената друга възможност пред мен бе да си стоя сама вкъщи. Въобще не бях осъзнала, че го е купил заради мен.

Лора се отпусна върху стола, който Джеф използваше сутрин и вечер, за да връзва и развързва обувките си. Прокара ръка по полираното дърво.

— Той не ми беше казал за апартамента.

— Непрекъснато го карах. Повтарях му, че това е капиталовложение, че би могъл да го дава под наем и да ползва облекчение на данъците. Не ми беше приятно да ходя там.

Лора стисна ръце.

— Но го направи, нали? Тогава не си ли помисли за мен? Че това ще ме засегне?

— През цялото време — извика Дафни. — Чувствах се виновна, но след като веднъж започна, беше трудно да се спре. Не го обичах, но той ме обичаше.

— Аз също!

— По различен начин, Лора.

— Това за извинение ли се смята?

— Не. Нищо не може да го извини. Затова напускам всичко, което имам тук, и заминавам, независимо дали Так ме желае, или не. Не заслужавам да живея повече тук.

Лора поиска да ѝ възрази. Все пак Дафни ѝ зае пари, когато изпитваше отчаяна нужда, макар и да ѝ ги бе върнала, оставаше защитата на Скот, за която тя отказваше да вземе каквото и да било. В тези два случая се показва като добра приятелка, както и много пъти през годините. Все пак между тях стоеше Джеф. Лора знаеше, че щом види Дафни, ще си спомня, че я е предала. Вече го усещаше. След онази вечер в къщата ѝ, когато Лора започна да подозира истината, тази болка я глождеше.

Тя изля мъката си:

— Постъпи жестоко с мен. Ако навремето го бях открила, то щеше да ме унищожи. Сега вече мога да го приема, защото още преди Джеф да умре, усещах, че отношенията ни се влошават, но какво ще кажеш за Даян? Остави я да понесе вината вместо теб. Как можа да го направиш, Даф? — хрумна ѝ ужасяваща мисъл.

— Или така бе планирано?

Дафни веднага поклати глава.

— Просто така се случи. Так ми обеща, че няма да ти съобщава, че са виждали Джеф с жена. После свидетелката му даде описание и преди да разбере, той беше в офиса ти и посочи Даян. Репутацията ѝ подхождаше, както и външният вид.

— Тя знаеше ли какво има между теб и Джеф?

— Не съм ѝ казвала, но знаеше, че двамата с Джеф приказваме с часове на бара. Там ни е виждала много често. Когато онзи ден Так го обяви в офиса ти, трябва да е направила връзката.

— Но не отрони и дума — Лора се възхити от Даян.

— Тя ти е добра приятелка, Дафни.

— На теб също. Известно ѝ е колко сме близки. Сметнала е, че така по-леко ще го понесеш, като мислиш, че е тя, а не аз.

— А ако я бях уволнила?

— Тогава сигурно щях да ти кажа — Дафни извърна очи. — Так присъстваше. Вече имахме връзка. Не исках той да научи.

— Но сега знае — каза Лора и веднага разбра за какво би могло да се скарат. — Ще го понесе ли?

— Каза, че би могъл. Както и да е, Джеф го няма.

Лора кимна.

— О, Даф — прошепна. — Да можех да те разбера. Но за това, което се отнася за мен, а не за Джеф. Да не би аз самата да предизвиквам хората да ме предават? Или защото виждам само доброто, но не и лошото? Сигурно трябваше да е обратното. Трябва ли да приема, че всеки познат е готов да забие нож в гърба ми, стига да има тази възможност?

— Не — отрече бързо Дафни. — Не, в никакъв случай — като че ли искаше да я докосне, но не смееше.

— Не мисли такива неща. Това ще те съсипе.

— Вече съм съсипана.

Дафни поклати глава.

— Просто се пробуди. Беше наивна, но това не е чак толкова лошо, защото беше щастлива. Беше щастлива, Лора. Сега имаш Кристиан и ще бъдеш още по-щастлива. Той много ти подхожда — спря за малко. — Струва ми се, че той знаеше за мен. Имаше нещо в начина, по който се обръщаше към мен, сякаш беше нащрек — главата ѝ сякаш клюмна. — Той добре познава човешките характери.

— О, Даф — отново изрече Лора. — Това не биваше да се случва. Винаги си била най-добрата ми приятелка. Ще ми липсваш.

Дафни се просълзи.

— Ще ти липсвам каквато бях — прошепна в отговор, — а не каквато съм. Съжалявам, Лора. Ти си много специален човек. Не го направих, за да те наскърбя, искам да го знаеш.

Лора го знаеше. Трябва да е била глупачка да не забележи какво става под носа ѝ, но преди това е имало и много хубави неща, за да нарече приятелството си с Дафни измама. Щеше да си спомня само доброто, съвсем сигурна бе.

На вратата се почука леко и се показа главата на Кристиян.

— Извинявайте, ще дойда по-късно.

— Не си отивай — каза Дафни и се изправи. — Вече си тръгвам — погледна Лора, пресегна се да сложи ръка на рамото ѝ, но я дръпна, преди да я е докоснала.

Лора я хвана. Облегна се на нея, изправи се, прегърна Дафни и я притисна. След това отстъпи.

— Бъди щастлива, Даф — каза със свито гърло. — Желая ти всичко най-добро.

Дафни избърса сълзите от бузата си и се усмихна.

— Това само ти би го направила — гласът ѝ омекна. — Но и затова те обичам — очите ѝ отново се изпълниха със сълзи, но преди да потекат, тя излезе от стаята.

Лора пак се наведе на пейката и започна да се люлее напред-назад. Когато Кристиян коленичи пред нея, тя вдигна очи към него.

— Боли ме.

Той оправи един кичур от косата ѝ и го затъкна зад ухото ѝ.

— Знам.

— Някога ми беше толкова добра приятелка.

— Все още ти е приятелка. Обича те. Била е отчаяна, направила е грешка и за нея ще страда до края на живота си.

— Дано да не си прав. Никой не бива да страда толкова дълго.

— Но се случва. Човек не може да се спаси от това.

— Тя отива да живее в Бостън.

— Предполагах, че така ще стане. Так е луд по нея. Той ще я направи човек...

— Кристиян!

— В смисъл, че покрай него характерът ѝ ще стане по-мек — обясни той. — Ще обогати чувствата ѝ. Ще я мъчи, ще я държи вкъщи, понеже няма да ѝ купува обувки и ще ѝ направи дете.

Въпреки болката в душата си Лора не можа да се сдържи и се усмихна на шегата му.

— Ама че си лош.

— Права си. А ти искаш ли да очовечиш мен? — седна до нея, прегърна я и я притисна към себе си. — Хайде да се оженим, Лора.

За първи път ѝ правеше предложение. Тъй като не го очакваше, Лора се разплака.

— Хей — възкликна той, притискайки я. — Не знам дали ще ти хареса молбата ми, защото съм поостарял и вече не съм кой знае какво, но обещавам да те обичам, да те ценя и да ти се подчинявам.

— О, Кристиан — изплака тя.

— Толкова ли е лошо, а? — огледа се и се смръщи. — Къде ли е проклетата ти кърпичка?

Тя я извади от джоба си и я притисна към носа си. Постепенно сълзите ѝ пресъхнаха.

— Е? — попита Кристиан.

— Боже мой — прошепна тя.

— Какво означава това?

— Чувствам се толкова неспособна.

— В какъв смисъл?

— Направих много грешки.

— Всеки ги прави.

— Точно така е. Не бях добра съпруга и дори не го осъзнавах.

— Беше добра съпруга, би била твърде добра за мен. Ако това е най-голямата ти несполука...

— Не се разбирам с майка си, не обръщам внимание на проблемите на приятелите си и не чувам какво ми говорят децата.

— Не се ядосвай. Приемам те такава.

Тя се отдръпна от него.

— Ти не се отнасяш сериозно към мен, Кристиан.

— А трябва ли? Да се разочаровам, че не си съвършена ли? Е, не съм обезкуражен, Лора. Не искам богиня за съпруга. Искам жена, която също като мен може да сгреши.

— Ще те разочаровам.

— Не можеш да го направиш.

— Толкова ще потъна в работата си, че няма да забелязвам от какво имаш нужда, и тогава ще си намериш друга.

— Ще го направиш ли? Честно? Първо си помисли. Наистина ли ще бъдеш толкова заета, че да не ме забелязваш? — сложи пръст върху устните си. — Не говори така. Първо помисли.

Само след няколко секунди тя осъзна абсурдността на думите си. Кристиан не беше мъж, на когото можеш да не обръщаш внимание. Присъствието му беше силно и налагащо се. Той не се страхуваше да ѝ възрази, да я откара до Върмънт, без да иска позволения ѝ, или да разреши някоя заплетена ситуация, както когато за пръв път се появи в Нортхемптън. Той не беше Джеф.

Обзе я някакво спокойствие. Обгърна Кристиан с ръце, облегна главата си на рамото му и затвори очи. Тя можеше да се грижи за себе си и за околните. Години наред го бе правила. Но е хубаво и някой друг да бди над теб. Много хубаво.

Океанът бе необичайно спокоен. Дори скалите не изглеждаха толкова страховити, когато големите вълни от време на време се стоварваха лениво върху тях. На хоризонта небето бе наситеносиньо — идеален фон на късното следобедно слънце.

Седнал високо на камъните, Евън затвори томчето с поезия, от което четеше.

— По-добре ли си? — обърна се към Глори, която беше до него. Сутринта погребяха Попи и умствените ѝ способности ѝ стигаха, за да проумее какво означава смъртта. Евън се съмняваше, че е разбрала всичко от поезията на Робърт Фрост, но ако нежността на думите и кадифеното им звучене я бяха успокоили, то бе достатъчно.

— Ще ми е мъчно за него — изхълца тя.

Той я погали по гърба.

— И на мен — Евън харесваше баща ѝ, ако не за друго, поне за предаността му към Глори.

— Попи много се грижеше за мен.

— Сега аз ще го заместя. Ти няма да се тревожиш за нищо.

— А ако си заминеш?

— Няма да замина.

— Обещавах ли?

— Обещавам — доволен бе от сегашния си живот. Беше скромен, но изпълнен със значение. Глори имаше потребност от него. Винаги щеше да се нуждае от него и тази отговорност бе добре дошла.

Изпълвайки дробовете си със свежия океански въздух, той изпита наслада от свободата си. Поршето вече го нямаше. С него си

отиде и Джефри Фрай. Да, все пак в това имаше нещо тъжно. Безвъзвратно се раздели с миналото си. Никога повече нямаше да види децата си и щеше да живее с тази тъга. Ала и тук имаше с какво да се гордее. Успя да организира живота си, даде възможност на Лора и на децата да го забравят и да продължат техния живот. Това бе единственото, което можеше да направи.

— Искаш ли да отидем на кино? — попита я той. Някои хора биха си помислили, че в деня на погребение не е подходящо да се ходи на кино. Но те не бяха някои хора.

Лицето на Глори светна.

— Може ли?

— Стига да искаме.

— Аз искам — каза тя и скочи на крака. С детската си невинност тя заличи миналото и поведе Евън по камъните сред храсталаците към мястото, където пикапът му ги очакваше, за да ги свали от скалистия нос.

Издание:

Барбара Делински. Предадена жена

ИК „Бард“ ООД, София, 1996

Редактор: Анелия Христова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.